

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

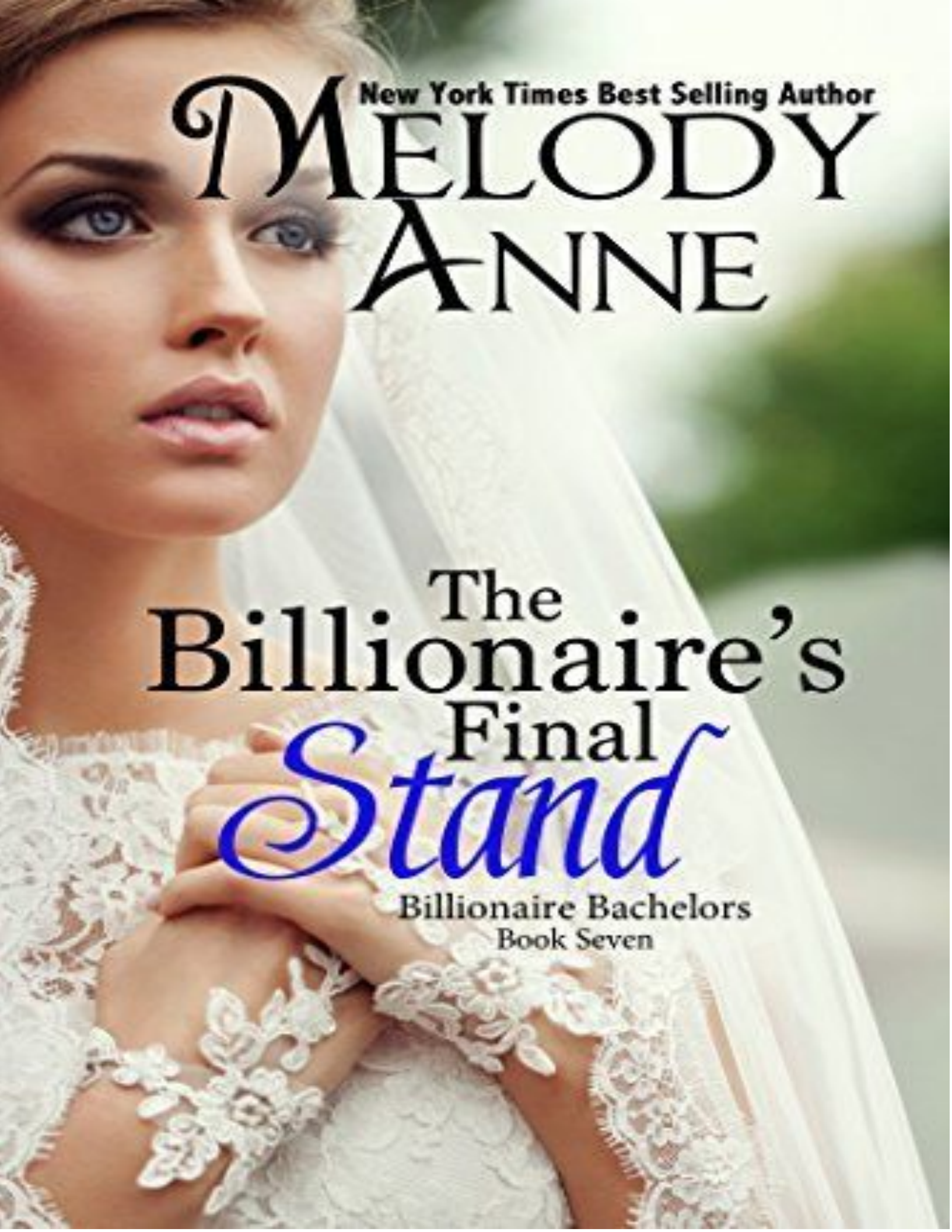
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a woman with light brown hair and blue eyes, wearing a white lace wedding dress and a long white veil. She is looking slightly to the left with a soft expression. Her hands are clasped in front of her, and she is wearing a white lace bracelet on her right wrist.

New York Times Best Selling Author
**MELODY
ANNE**

The
Billionaire's
Final
Stand

Billionaire Bachelors
Book Seven

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Milyarderin Son Duruşu Kopya
hakkı

İthaf Yazar Notu

Melody Anne Prologue

Yazarının Diğer Kitapları

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm

On Sekizinci
Bölüm On
Dokuzuncu -
Bölüm Yirminci
Bölüm Sonsöz

MİLYARDERİN SON DURUŞU

Milyarder Bekarlar: Yedinci Kitap

tarafından

Melody Anne

TELİF HAKKI

© 2012 Melody Anne

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın bu eserin tamamının veya bir kısmının kserografi, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere şu anda bilinen veya daha sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla veya herhangi bir bilgi depolama veya geri alma sisteminde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

DEDİKASYON

Tanıdığım en harika erkeklerden biri, Joseph'i örnek aldığım kayınpederimdir. Çok yakışıklı, yetenekli ve kocaman bir kalbi var. Yazarlık dünyasındaki yolculuğumun başından beri ne büyük bir destek oldu. Bu sana ithaf edilmiştir, Ed. Sana tapıyorum.

YAZAR NOTU

Bu kitabı yazmak ne kadar keyifliydi ama aynı zamanda da üzücüydü. Anderson'ları seviyorum. Sanki kendi ailemin bir parçasıymışlar gibi hissediyorum, Emily ile oturup sohbet edebiliyor ya da Lucas ile yönetim kurulu toplantısına katılabiliyorum. Joseph'e bayılıyorum. O benim için her zaman tüm serinin anahtarı oldu. Diğerleri gelmeden çok önce onu düşünmüştüm. Ben hevesli bir okuyucuyum ve her şeye burnunu sokan babalar, ebeveynler, komşular, arkadaşlar ve benzerlerinin olduğu hikayelere bayılıyorum. Ayrıca ana çiftin hayatlarının nasıl devam ettiğini okuyabildiğim kitapları da seviyorum. Yazmaya başladığım andan itibaren seri kitaplar yazacağımı biliyordum. Bu hikaye büyümeye devam etti çünkü Anderson'ların gitmesine izin veremezdim. Bu son kitap... şimdilik. Bir sürü çocuk doğuyor ve hepiniz romantik kitap yıllarının normal yıllardan çok daha hızlı ilerlediğini biliyorsunuz. Yani bir ya da iki yıl içinde onları özleyebilirim ve ziyaret için geri dönmek zorunda kalabilirim. Bu benim de okurken hep merak ettiğim bir şey. Beş yıl sonra nasıl olacaklar? Gerçek dünyada boşanmalar, ölümler ve diğer tüm o korkunç şeyler var. Emin olun, ben karakterlerimde bunları yaşamayı reddediyorum. Evet, insanlar zaman zaman ölebilir ama ben sonsuza dek mutlu bir son istiyorum. Karakterlerim arasında hiçbir şeyin ayıramayacağı bir aşk istiyorum. Çocukken hep hayalini kurduğum peri masalını istiyorum. Şu anda kendi peri masalımın sonunu yaşıyorum ve karakterlerim de aynısını hak ediyor.

Tüm hayranlarıma teşekkür ederim. Facebook ve Twitter'daki, hatta Goodreads'teki e-postalarınızın ve gönderilerinizin her birini gerçekten okuyorum. Sabahları Facebook'u açmayı ve hepinizden gelen harika paylaşımları görmeyi dört gözle bekliyorum. Bu seksi resimleri ve cesaretlendirici sözlerinizi çok seviyorum. En başından beri yanımda olan herkese teşekkür ederim.

Başlangıç. Sadece birkaç isim: Kim, Jane, Genny, Melissa, Nikki, Hillary, Denise, Janet, Linda, Amanda, Carolyn, Lori, Mary, Karen, Ginny, Sandra, Hilary, Julie, Cynthia. Liste gerçekten uzayıp gidiyor ve neredeyse isim vermek istemiyorum, çünkü hiçbirinizi dışarıda bırakmak istemiyorum. Sadece bilmenizi isterim ki, evet, hepsini okuyorum, ben, yayıncım değil. Facebook'un sonsuza dek benim iletişim adresim olarak kalacağı konusunda çok kararlıyım. Bazen biraz zaman alıyor ama sonunda başaracağım. Teşekkür ederim!!!

Jack Martin'e de çok teşekkürler. Sen benim kahramanım ve bilinen en çalışkan yayıncısın. En aptalca sorularıma bile anında yanıt verdiğin, gecenin 2'sinde e-posta gönderip bir şeyi hemen değiştirmem gerektiğini söylediğimde fazladan çaba gösterdiğin ve bilgi edinmek için her şeyin ötesine geçtiğin için teşekkür ederim. Sizinle tanıştığım için çok mutluyum.

Her zaman olduğu gibi, öykü editörüm Nikki'ye teşekkür ederim. Sana tapıyorum. Sen başladığından beri kitaplarım çok daha güçlü hale geldi. Eski taslaklarla yaptıkların ve şimdi yeni taslaklarımın her biri beni hala şaşırtıyor. Başka bir şeyi değiştirmek istemediğimi söylerken bile en iyisinden daha azına razı olmama asla izin vermediğin için teşekkür ederim.

Stephanie'ye muhteşem tıbbi tavsiyeleri için teşekkür ederim. Kodlar, hemşirelerin nasıl konuştuğu ve en önemlisi de ateşli bir seks randevusu için iyi noktaların nereler olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Seni ve kirli aklını seviyorum.

Bana yol gösteren, destek olan, kulak veren ve bana çok şey öğreten diğer çalışkan yazarlara da çok teşekkürler. Ne kadar sıkı çalıştığınız ve sadece en iyisini yazmak için sahip olduğunuz kararlılıkla bana her gün ilham veriyorsunuz. İsmi sayamayacağım kadar çoksunuz.

Son olarak, aileme teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, hayatımın hiçbir amacı olmazdı. Sizi canı gönülden seviyorum ve yaptığım her şey sizin için. Beni gülümseten, güldüren, hırlatan ve ağlatan güzel çocuklarım olmadan hayatımı hayal edemiyorum. Sizi seviyorum. Ve böylesine geniş bir aileye sahip olduğum için çok mutluyum. Tatiller kaotik, dağınık ve kahkaha doludur.

Eğer birini atladıysam özür dilerim, biliyorum ki atladım. Etrafımda bana ilham veren, özveriyle yardım eden ve dünyamı daha iyi bir yer haline getiren pek çok insanla inanılmaz derecede kutsanmış durumdayım. Sadece çok şey ifade eden insanlar hakkında bir kitap yazabilirim.

Melody Anne

MELODY ANNE'NİN DİĞER KİTAPLARI

Milyarder Bekarlar:

[Milyarder Oyunu Kazanır](#)
[Milyarderin Dansı](#)
[Milyarder Düşüyor](#)
[Milyarderin Evlilik Teklifi Milyardere](#)
[Şantaj Yapmak](#)
[Kaçak Mirasçı](#)
[Milyarderin Son Duruşu](#)

Kayıp Andersonlar:

[Beklenmedik Hazine](#)
[Gizli Hazine Tatil](#)
[Hazinesi](#)
[Paha Bıçilemez Hazine](#)

Milyarder için bebek:

[Kodaman'ın İntikamı](#)
[Kodaman'ın Tatili](#)
[Kodaman'ın Teklifi](#)
[Kodaman'ın Sırrı](#)
[Kayıp Kralı](#)

Teslimiyet Serisi:

[Teslimiyet - Birinci](#)
[Kitap Boyun Eğmek -](#)
[İkinci Kitap Baştan](#)
[Çıkarılmış - Üçüncü](#)
[Kitap](#)

Scorched - Dördüncü Kitap

Yasak Seri:

Bound - Birinci Kitap

Broken - İkinci Kitap

Betrayed - Üçüncü

Kitap Burned -

Dördüncü Kitap

Kıyamet Serisi:

Gece Yarısı Ateşi: Birinci

Kitap Gece Yarısı Ayı:

İkinci Kitap Gece Yarısı

Fırtınası: Üçüncü Kitap

Geceyarısı Tutulması:

Dördüncü Kitap

Beklenmedik Kahramanlar:

Onun Beklenmedik

Kahramanı Onun

Memleketinin

Kahramanı Onun

Sonsuz Kahramanı

Safe in His Arms - Novella - Baby, It's Cold Outside Antolojisi

Seninle Kimim - Novella

Onu Takip Etmek - Novella

Bir Trilyoner Tarafından Alındı

Üç Romandan Oluşan Koleksiyon - Melody Anne, Ruth Cardello, J.S. Scott

Romanlar

Onun Kollarında Güvende

En yeni kitaplarımdan, imza günlerimden, çekilişlerimden ve daha fazlasından haberdar olun! Posta listeme kaydolmak için BURAYA tıklayın.

Beni Twitter'da takip edin

@authmelodyanne Beni Facebook'ta bulun

Bloguma göz atın Yaşayın, Gülün, Sevin

Beni Instagram'da takip edin

PROLOGUE

Zamanın nasıl geçtiğine inanamıyorum. Daha dün gibi hatırlıyorum, boş evimde oturuyor ve asla torun sahibi olamayacağımdan endişe ediyordum. Şimdi ise,

Sadece duvarlara tırmanan bir sürü çocuğum değil, aynı zamanda birkaç büyük yeğenim ve yeğenlerim de var. Hayatın bundan daha iyi olabileceğini düşünemiyorum."

"Benden herhangi bir tartışma duymayacaksınız. Ailemi eve geri taşımaya karar vermeden önce dağılıyorduk. Şimdi bir de bana bakın. Ben bir büyükbabayım ve hayatımız olması gerektiği gibi. Amelia'mı ölene kadar özleyeceğim, ama nihayet onun ölümünden beri var olan üzüntüyü bırakmanın iyi olduğunu hissediyorum. En çok yardımcı olan şey çocuklarımın eve yakın olması ve torunlarımın hayatıma bir daha asla mümkün olduğunu düşünmediğim bir neşe getirmesi," diye yanıtladı George ikiz kardeşi Joseph'e.

İki adam eyaletler arası yolda arabanın üstü açık bir şekilde ilerliyor, normalde serin olan Seattle şehrinde nadir görülen sıcak bir akşamın tadını çıkarıyorlardı. Altmışlı yaşlarındaki erkeklerden çok genç çocuklar gibi davranıyorlardı; kahkahaları rüzgârla birlikte hızla gökyüzünün derinliklerine doğru sürükleniyordu.

George, "Katherine'in sana aylar önce bu ölüm tuzağından kurtulmanı söylediğini sanıyordum," dedi.

"O yaptı, bu yüzden ona neler yaptığımızı söylemesen iyi olur. Saçlarımızda biraz rüzgar ve dişlerimizde böcekler bu yaşlı bedenleri beni sürüklediği o kokuşmuş kaplıcalardan çok daha fazla gençleştiriyor. Bilmediği şey ona ya da bana zarar veremez." Joseph kendi şakasına güldü. George için uzun sürmedi

ona katılmak için.

Biraz tehlikeli bir şey yaptığını bilmek iyi hissettiriyordu. Doktoru ona tuzu azaltması gerektiğini söyledi. Karısı daha fazla egzersiz yapması gerektiğini söyledi. Kendisi için sağlıklı ve iyi olan her şeyi yapmaktan yorulmuştu. Arada bir macera aramakta bir yanlışlık görmüyordu. Adrenalin patlaması için can attığında, ya evde kalıp delirecek ya da üstü açık arabayı garajdan çıkaracaktı.

"Evlendirilecek sadece bir çocuk daha var. Austin'in icabına baktıktan sonra ne yapacağız?" George sordu.

"Bence sen de evlenmeyi düşünüyorsun," diye cevap verdi Yusuf hemen.

"Sakın çöpçatanlığını benim üzerimde deneme Joseph Anderson. Biz bir takımız. Birbirimize karşı komplo kurmayız," dedi George öfkeyle. Joseph kardeşinin yüzündeki ekşi ifadeye güldü.

"Ah, endişelenme George. Bunu yapmayı düşünmezdim," dedi sonunda, ama ayak parmaklarını çaprazlamayı da ihmal etmedi. George ve Esther arasında bir şeyler olduğunu biliyordu ama henüz ikisini yakalayamamıştı - ona biraz zaman ver...

"Bu konuda konuşmadığımızı biliyorum George, ama kalp krizi geçirdiğinden beri, ölümlülüğümü her geçen gün biraz daha fazla hissediyorum," dedi Joseph, sesi giderek kısılıyor, arabayı kırbaçlayan çığlık çığlığa rüzgârdan zar zor duyuluyordu.

"Korkmuştum Joseph. Kimsenin bilmesine izin vermediğim kadar korkmuştum. Ölmekten endişelenmiyordum. İyi bir hayat yaşadım. Ailem için endişeliydim. Annelerini kaybetmekle yeterince kayıp yaşadılar. Bunu tekrar yaşamalarına gerek yok," dedi George, kendi sesi kısık bir şekilde.

"Belki de çok sevmeme rağmen bu arabayı satmalıyım. Yaşlandığımızı kabul etmek istemiyorum ama yaşlanmanın avantajları var. Büyükbaba olacağım, ki bu hayal ettiğimden çok daha iyi bir şey, ayrıca karımın her geçen gün daha da güzelleşmesini izleyebiliyorum. Minnettar olacağım o kadar çok şey var ki bunları bir kenara atmayı göze alamam."

George gülerek, "Peki o zaman kardeşim, son bir tur attığımıza sevindim," dedi.

Çıkışa yaklaştıklarında Joseph isteksizce yavaşladı ve otoyoldan ayrıldı. Saatte yüz mil hızla yaptıkları yolculuğun rüzgârı, otuz kilometreye kadar yavaşlayıp bir köşeyi döndüklerinde azaldı. İkisi de

Gecenin bitmesine hazırdı ama Katherine birazdan eve dönecekti ve arabayı park edip acilen içeri girmeleri gerekiyordu, yoksa yakalanacaklardı.

"Geçen yıl Austin ve Kinsey arasında kesinlikle bir şeyler vardı ama bundan bir şey çıkmadı. O zamandan beri onları izliyorum ve kesinlikle kıvılcımlar uçuşuyor. Her ne kadar soğukkanlı olmaya çalışsa da Austin onu kovalıyor ve Kinsey de sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi koşuyor. Kimsenin dikkatini çekmediğini düşündüğü zamanlarda ona doğru attığı bazı bakışları da fark ettim. Bence ikisini bir araya getirmenin zamanı geldi. Günaha karşı koyamamalarının an meselesi olduğunu biliyorum."

"Aklında ne var?" George hevesle sordu. "Şey-"

Joseph başladı.

"Ne-" George haykırdı.

Joseph başını George'a doğru çevirdi, tam o sırada parlak ışıklar üzerlerine doğru gelirken kalbi yerinden fırlayacaktı. Tam boy bir kamyonun araçlarının yan tarafına çarparak arabayı havada uçurmasından önce gözlerini kırpacak zamanı bile olmamıştı.

Yusuf sonsuz, dehşet verici bir saniye boyunca kardeşine baktı, yerden yüksekte süzülürken zaman durmuştu.

"Özür dilerim..." Joseph fısıldadı, sözcüklerin George'un kulağına gitmesi bir yana, boğazından çıkıp çıkmadığını bile bilmiyordu.

Arabaları mide bulandırıcı bir çığırıyla yere savruldu. Metal kendi içinde bükülürken camlar kırıldı ve üstü açık araba tanınmaz hale geldi. Tek hareket eden tekerlek, arabanın parçalanmış enkazı üzerinde daireler çizerek dönüyordu.

Kısa bir süre için Seattle'ın kalabalık şehrinde sessizlik hüküm sürdü.

İnsanlar gürültüyü araştırmak için evlerinden koşarken evlerin ışıkları yanıp sönmeye başladı. Birkaç cesur vatandaş, arabadaki insanlar için herhangi bir umut olup olmadığını görmek için ileri atıldı.

Siren sesleri karanlık gecenin ürkütücü sessizliğini bozarken ne Joseph ne de George kıpırdadı. Ambulans geldiğinde hala hareket yoktu, sağlık görevlileri iki adama ulaşmaya çalışırken aracın bükülmüş kalıntıları arasında mücadele ediyorlardı. Ağızdan ağıza ve göğüs kompresyonuna başlarken başlarını sallıyorlardı. Durum iyi görünmüyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir Yıl Önce

YOU'RE RADIANT. BEN inanılmaz minnettar için sürekli raporlama ve özellikle Alaska'daki kar fırtınaları için çünkü doğru Şimdi bu odadaki en şanslı adam benim," dedi Max Cassie'ye, onu aniden yere indirdikten sonra tekrar kaldırarak vücudunu kendi vücuduna yaklaştırmışken.

"Beni titretiyorsun," diye iç geçirdi Cassie, gözleri onu yutuyordu.

"Seni hemen buradan sürükleyerek çıkarmak istiyorum," diye homurdanırken, eli saten gelinliğinden aşağı kaydı ve kalçasını kavrayarak onu kendine doğru çekti.

"Seni durdurmayacağım," diye mırıldandı, yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme vardı.

Max'in gözleri kızın sözlerini kavradı ve kızın kendisini alıp götürmesi için ona izin verdiğini anladı. Dans etmeyi bıraktı ve kızın elini tutarak onu en yakın odaya götürmeye hazırlandı.

"Onu *sen* durdurmuyor olabilirsin ama ben durduruyorum. Senin için mükemmel bir düğün planlamak için kaç saat harcadığımı biliyor musun? Joseph ve ben gece gündüz çalıştık ve senin kaçmana imkân yok," dedi Kinsey sert bir sesle. Saklamaya çalıştığı gülümseme yine de ortaya çıkıyor, sözlerindeki ısırtığı alıyordu.

Cassie ona, "Bunu telafi edeceğim, Kins," diye yalvardı.

"Asla olmaz. Sakın bana o *far ışığındaki geyik* bakışlarını atmaya kalkma. Bunun işe yaraması için seni çok uzun yıllardır tanıyorum. Kesmemiz gereken bir pasta var, kadeh kaldırmamız gereken

ve atılacak bir buket," diye ısrar etti Kinsey.

Cassie, "İyi ama yakışıklı bir erkekle kaçmaya çalıştığında, sana söz veriyorum, müdahale etmek için orada olacağım," diye tehdit etti.

"Merak etmeyin, yakın gelecekte böyle bir şey olacağını sanmıyorum. Sanırım güvendesim."

"Evet, asla bilemezsin..."

"Hey, güven bana. Gerçekten bir yeğenim olsun istiyorum ama bir ay sürecek balayında bol bol bebek yapacak vaktin var. Bu kadar şımarık olduğuna inanamıyorum. İşinin seni bu kadar uzun süre beklemeye razı olduğuna *gerçekten* inanamıyorum," diye dudak büktü Kinsey.

Cassie kıkırdayarak, "Sanırım beklemeye değerim," dedi.

"Öylesin Cass. Gerçekten öylesin," dedi Kinsey, şaka bir yana.

"Bu günü mükemmelleştirdiğin için teşekkürler, Kins. Seni ölesiye sevdiğimi biliyorsun," dedi Cass, artık kocasıyla kaçamadığı için surat asmıyordu.

"Ben de seni seviyorum. Beni ağlatmadan ve ustalıkla yapılmış bu makyajı mahvetmeden gidip pastayı keselim," dedi Kinsey.

"İyi ama bana borçlusun. Hem de çok borçlusun," diye dudak büktü Cassie en yakın arkadaşını takip ederken.

Gece dans, kahkaha, yemek ve ziyaretlerle dolu bir koşturma içinde geçti. Anderson ailesi büyük bir davetin nasıl düzenleneceğini kesinlikle biliyordu. Evet, Kinsey Joseph'le birlikte saatlerce planlama yapmıştı ama asıl kontrolün onda olduğunu biliyordu.

Düğün için bazı şeylerde ısrar etmişti, Cassie için önemli olacağını bildiği o özel küçük dokunuşlarda ama çoğunlukla Joseph'in yolundan çekilmeye çalışmıştı. Adam hesaba katılması gereken bir güçtü. Dev gibi bir adamın düğün planlamayı bu kadar çok sevmesini oldukça komik buluyordu. Belki de yanlış işe girmişti.

"Ayaklarım beni öldürüyor. Şu anda üç inçlik topuklu ayakkabılar yerine düz ayakkabıları tercih etmeliydim diye düşünüyorum. Gerçekte olduğumdan daha uzunmuşum gibi davranmayı seviyorum ama bu her zaman beni kıcımdan ısıtıyor," dedi Kinsey dans pistinin kenarında dururken başka bir nedimeye.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Onları çıkarmayı reddediyorum çünkü, şey, onlara bak. Çok güzeller ama bir hafta boyunca yürüyemeyeceğim. Yine de buna değer, ya da en azından kendime sürekli bunu söylüyorum," dedi Shelby.

"Bu gece sana kaç kez asıldılar?" Kinsey, "Bu gece kaç kere

Gülümse.

"Yaklaşık yedi. Sanırım Cassie, nasıl söylesem? Nedimleri için seçebileceği en açık elbiseleri. Her şeyin hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ediyorum."

"Biliyorum. Denediğimizde elbiselerin bu kadar kısa ya da dekolte olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım onları değiştirtti," dedi Kinsey gülerek.

"Peki ya siz? Tarihi oteli görmek için teklif var mı? Hadi ama, bir "Bundan daha ucuz bir tavlama cümlesi olabilir mi?"

"Evet, evet öyle. Bir adam geldi ve bana düğün buketini yakalamak için sıraya girip girmeyeceğimi sordu. Sayım falan yaptığını sandım, ben de yapacağımı söyledim. Orada olmasaydım Cassie beni öldürürdü. Daha da kötüsü, işlemleri durdurur ve beni hoparlörden anons ettirirdi. Sonra jartiyer kemerini tutarken *"Bana mı öyle geliyor yoksa kaderimizde evlenmek mi var?"* dedi. Nereden bulduğunu bilmiyorum çünkü Max henüz Cassie'ninkini bile atmadı. Sadece uzaklaştım. Gerçekten mi? Başka ne yapabilirdim ki?" Kinsey gülmeye başladığını söyledi.

"Aman Tanrım. Tamam, sen kazandın. Bu harika bir şey," dedi Shelby kahkaha krizleri arasında.

Yıllar boyunca çeşitli düğünlerde aldıkları replikleri paylaştılar. Kinsey erkeklerin söyledikleri bazı şeylerle nasıl randevu alabildiklerini anlamıyordu.

Bir adam iki kadının sözünü keserek, "Affedersiniz ama susamış görüldüğünüzü fark ettim," dedi.

Kinsey başını kaldırdı, Austin Anderson'ı tanıyınca vücudu titredi. Muhteşemdi, ağzınızı eritecek kadar yakışıklıydı.

O da bunu biliyordu.

Ayrıca Cassie'den onun birileriyle çıkmayı sevdiğini de biliyordu - hem de çok. Kinsey'nin onun gibi bir adamla birlikte olmasına imkân yoktu.

Ona soğuk bir bakış atmadan önce Shelby ile bilmiş bir bakış paylaştı.

"Ne kadar naziksınız, ama hayır teşekkürler," dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Dizlerinin dermanı kalmadığı için yüzüstü düşmediğine şükretti.

Dans pistini tek parça halinde geçmeyi başardı ve ardından kendisine uzatılan ilk içkiyi hızla mideye indirdi. Önünde birkaç saat vardı ve biraz

Cesaretin zararı olmaz.

O gece geri çevirdiği diğer erkeklerden uzaklaşmak oldukça kolay olmuştu. Nedense Austin Anderson bir mıknatıs gibiydi ve onu kendine çekmeye çalışıyordu.

Kinsey midesinin guruldadığını fark etti. Cassie için günün her açıdan mükemmel geçmesini sağlamaya çalışmakla o kadar meşguldü ki yemek yemeyi unutmıştu.

Boş bir masa buldu, aniden yabancılarla görüşemeyecek kadar yorulmuştu ve oturdu.

"Bu gece nasılsınız?" diye sordu garsonlardan biri neredeyse anında ortaya çıkarken. Kinsey genç çocuğa gülümsedi ve Joseph'in nasıl aşırıya kaçtığını bir kez daha düşündü.

Bazı muhteşem düğünlerde bulunmuştu ama hiçbiri en iyi arkadaşınıninkiyle kıyaslanamazdı.

"Harikayım, teşekkür ederim."

"Devam edin ve seçiminizi yapmak için önünüzdeki menüye bakın. Siz bunu yaparken ben de içkinizi ve atıştırmalıklarınızı getirebilirim," diye teklif etti. "Bu harika olur. Ben bir Manhattan alayım lütfen."

"Hemen döneceğim."

Beş yıldızlı menüye gülümseyerek seçeneklerine baktı. Katılanların çoğunun açık bar varken yemek yeme zahmetine girmeyeceğini biliyordu.

"Buyurun," dedi garson, hızla geri dönerek. İçkisini ve içinde çeşitli mezeler olan bir tabağı önüne koydu, kokular ağzının sulanmasına neden oldu. Böylesine lezzetli bir yemeği geri çevirmesi mümkün değildi. Daha önce hiç yemediği bir şeyi denemek istiyordu.

Seçeneklerini daralttıktan sonra, "Akşam yemeği için çıtır kızarmış bıldırcın yumurtalı Shorthorn Beef Carpaccio ve tatlı olarak da amaretto ile haşlanmış armut, vanilyalı kaymak ve baharatlı bademli karamelize ekmek pudingi alacağım," dedi. Bazı isimler çok benzersiz olduğu için hepsinden biraz denemek istedi.

"Çok iyi seçimler. Ekleme istediğiniz başka bir şey var mı?"

Kinsey yiyemeyeceğini bildiği şeyleri sipariş etmek istemedi, bu yüzden başını salladı.

"Ben vierge soslu ve sebzeli sarı yüzgeçli ton balığı alacağım. Ayrıca, *Karat Saf Altın Ossetra Havyarı* ve bir tabak isticriye alacağız.

Austin onun yanındaki koltuğa otururken, "Paylaşmak için yarım kabuk," dedi.

Kinsey ne diyeceğini şaşırılmış bir halde ona baktı. Onun kendine aşırı güvendiğini biliyordu ama kaba davranmasını beklemiyordu. Onu oturmaya davet etmemişti.

"Harika seçimler, Bay Anderson," dedi genç garson, aile üyelerinden birine hizmet ettiği için yüzü ışıltı ışıltı. *Tanrım*, diye düşündü Kinsey, insanlar Andersonlar kraliyet ailesiymiş gibi davranıyorlardı.

"Teşekkürler, Tommy. Bu gece eğleniyor musun?" Austin, Kinsey'yi şaşırtarak sordu. Çocuğu tanıyor mu?

"Evet, Bay Anderson. Bu iş için gerçekten minnettarım. Konukların hepsi çok nazikti," diye hemen yanıt verdi.

"Bu çok iyi. Çalışmaların nasıl gidiyor?"

"Harika. Senin sayende bilim projemden A aldım," diye cevap verdi. Kinsey ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. Çocuk belli ki Austin'i idol olarak görüyordu ama aradaki bağlantıyı çözemiyordu.

"Her şeyi kendi başına yaptın, Tommy. Bununla gurur duy. Temel kavramı anladıktan sonra seni tutan hiçbir şey kalmadı."

"Evet, sanırım. Gidip bunu teslim etsem iyi olacak. Seni bekletmek istemem," dedi dönmeden önce.

"Oh, Tommy, 1978 Montrachet beyaz şarap şişesini de getirebilir misin?"

"Sorun değil Bay Anderson," dedi ve hemen yemek alanına koştu.

"Bütün bunlar da neydi?" Kinsey, onun izinsiz olarak kendisine katılmasından duyduğu rahatsızlıktan bir anlığına uzaklaşarak sordu.

"Ne?" Austin şaşkın şaşkın bakarak sordu.

"Ah, şu bilim meselesi mi?"

Austin, "Oh, önemli değil," diyerek konuyu geçiştirdi.

Kinsey onun gözlerinin içine bakarak, "Masama sormadan katıldığınızı düşünürsek, ya düzgün bir konuşma yapmanızı ya da masadan kalkmanızı istemek benim hakkım," dedi.

Adam güldüğünde şaşırdı, karnını acıtacak kadar derin bir kahkaha. Sonunda kendine geldiğinde Tommy geri dönmüş ve istediği mezeleri bir şişe şarapla birlikte sessizce masaya koymuştu.

"Açmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, sorun değil. Teşekkürler," dedi Austin ve Tommy ortadan kayboldu. "Eee?" Kinsey itti.

"Tamam, tamam. Anladım. Yakındaki liselerden birinde bazı çocuklara özel ders veriyorum.

Önemli bir şey değil," dedi, koltuğunda kaykılmış, rahatsız görünüyordu.

Kinsey şok olmuştu. Anderson'ların çok para bağışladığını biliyordu ama hiçbirinin gerçekten gönüllü çalıştığını bilmiyordu. Austin hakkında bunu öğrenmek istememişti, onu çapkın bir adam olarak görmek yerine ilgili bir adam olarak görmek istememişti.

"Ah," diye cevap verdi sonunda, ne diyeceğini bilemez bir halde.

"Bunu denemelisin," dedi Austin, üzerinde havyar olan hafif bir krakeri uzatırken konuyu hızla değiştirdi. Kinsey şüpheyle baktı ama yeni şeyler denemek istiyordu, bu yüzden elini uzattı.

Kızın alamaması için geri çekti, sonra da dudaklarına götürdü. Ağzı otomatik olarak açılarak narin lokmayı aldı, başparmağı alt dudağına değdiğinde içinde bir sıcaklık parladı. Boğulmayacağını umarak yutarken yemeğin tadını bile almadı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı bardağını kaldırırken, ancak içkisinin boş olduğunu fark etti. Onu ne zaman bitirmişti?

Austin şarap şişesini açıp bir bardak doldurduktan sonra ona uzatırken, "Bunu dene," dedi.

Ondan aldı ve bir yudum içti, narin tadı dilinin üzerinde ve boğazından aşağı süzüldü.

"Adını öğrenebilir miyim?"

Kinsey ona baktı ve vermek isteyip istemediğini düşündü. Cassie'yle çok iyi arkadaş oldukları için onun bunu nasıl olsa öğreneceğini biliyordu. Bu gecedan önce nasıl olup da birbirlerine rastlamadıklarını bilmiyordu.

"Kinsey Shelton," diye cevap verdi sonunda.

"Mmm, Kinsey. Büyüleyici bir kadın için güzel bir isim."

"Oh, lütfen. Bay Bayan Katil kesinlikle bundan daha iyi bir cümle bulabilir," diye alay etti, aklını biraz olsun geri kazandığı için rahatlamıştı.

Adam bir kez daha güldü. Kaşlarını çatarak ona baktı ve onu avlayacak başka bir av bulacak kadar kızdırmak için ne yapabileceğini merak etti.

"Kinsey, hızla unutulmaz oluyorsun," dedi, mavi gözleri onun kahverengi gözlerine kilitlenirken yüzü ciddileşiyordu.

"Hatırlanmakla ilgilenmediğim için bu hiç iyi değil," d i y e cevap verdi, nefesi istediği gibi güçlü değil hırıltılı çıkıyordu.

Tommy yemekleriyle birlikte geldi ve enfes yemekleri tüketirken ileri geri şakalaşmaya devam ettiler. Kinsey boş tatlı tabağına bakarken, tükettiği miktardan pişmanlık duyuyordu. Harikaydı ama tüm kalorileri yakmak için bir hafta boyunca aralıksız çalışması gerekecekti.

Austin masadan kalkarken, "Benimle dans et," diye emretti.

"Hayır denmesinden gerçekten hoşlanıyor olmalısın," dedi Kinsey, ayağına kalkarken biraz yalpalayınca şaşırarak.

"Senin nefis ağzından çıkan her sestən zevk alıyorum," diye karşılık verirken bir adım daha yaklaştı ve onu sabitlemek için elini beline koydu.

Daha sonra kendini tekmeleyeceğini biliyordu ama ona olan çekimiyle savaştıktan yorulmuştu. Bir dansın zararı olmazdı. Etrafları insanlarla çevriliydi.

"Tamam," dedi, onun gözlerindeki anlık şaşkınlığın tadını çıkararak.

Çabucak toparlandı ve kızın elinden tutarak onu dans pistinin karanlık bir köşesine götürdü. Onu hemen kollarına çekti ve müzik romantik bir balad çalarken vücudunu kendi vücuduna yaklaştırdı.

Bir şarkı diğerini takip etti ve adam kulağına fısıldarken, dudakları boynunda gezinirken, nefesi doğrudan kadının kalbine ısı gönderirken kadın onun içinde erirken zaman akıp gitti. Ellerini sırtının küçük kısmından aşağıya doğru hareket ettirdi, sonra daha aşağıya, parmakları arka tarafının yuvarlak tepesini okşadı, onu kendine çekti ve ön sevişmelerinden tahrik olduğuna şüphe bırakmadı.

Biri buketin fırlatılma zamanının geldiğini anons edince müzik durdu. Kinsey uzaklaşırken kelimeleri algılamakta zorlandı ve kendini onun çalkantılı mavi gözlerine bakarken buldu, kendi gözlerini yakaladı ve bırakmayı reddetti.

"Beni büyüledin," diye mırıldandı Austin, ağzı aşağı inmeden ve dudaklarını ilk kez yakalamadan önce. Onu öpmenin iyi geleceğini biliyordu ama beynine kısa devre yaptıracağını bilmiyordu.

Dili kızın ağzını okşadı ve ona açılmaktan başka seçenek bırakmadı. O anda ona ya da bütün gece onları bir araya getiren gerçeküstü girdaba karşı koyamayacağını biliyordu. Kendini ona teslim etti.

Yavaşça başını geriye çekti, sadece onun gözlerine bakabilecek kadar. Onunki de azgın bir tutku deniziyle doldu. Sonra, başka bir kelime söylemeden,

Onu bıraktı, sadece otele götürürken elini tutacak kadar uzun süre.

İKİNCİ BÖLÜM

Şimdiki Zaman

LUCAS ANDERSON, LÜTFEN?" "Bu o," dedi Lucas saatine bakarken. Saat sabahın ikisiydi. Sabah. Hattın diğer ucundaki kişinin profesyonel ses tonuyla Lucas tamamen uyandı. Bu saatte aranmamak iyi bir şeydi.

"Üzgünüm efendim ama bir kaza oldu. Joseph ve George Anderson'ı Harbor View Tıp Merkezi'ne yatırdık. Bay Joseph Anderson'ın eşyaları arasında acil durum irtibat kişisi olarak sizin adınız var. Şu anda elimdeki tek bilgi bir araba kazası geçirdikleri. Ne kadar erken gelerseniz o kadar iyi olur."

Kadının sözlerini anlaması birkaç dakika sürdü. Kaza.

Joseph.

George.

Çabuk gelin.

Lucas telefonu ahizeye bırakıp yatağından fırlarken başka bir şey söylemedi.

"Lucas, sorun ne?" Amy uyandığında sordu.

"Babam ve George Amca. Arayan hastaneydi. Bir kaza geçirmişler ve arayan kişi hemen gelmemiz gerektiğini söyledi," diye mırıldandı. Amy'nin yüzündeki tüm uyku izleri silinmiş, gözlerinde korkuyla hızla doğrulmuştu.

"Marcia'ya haber veririm," diye cevap veren Amy hızla yataktan kalktı, bornozunu giydi ve dadıya ayrıldıklarını haber vermek üzere oradan ayrıldı.

Lucas tüm duygularını kapattı - içindeki paniğin yükselmesine izin vermedi. En büyük oğul oydu ve ailesinin geri kalanına haber vermek onun sorumluluğuydu. Hissetmeye yaklaşmadığı sakinliğini korumak zorundaydı.

Bilgi. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Tüm gerçekleri öğrenmeden doğru bir değerlendirme yapamazdı. Yaşıyorlar mıydı? Yaraları ne kadar kötüydü? Ne yapabilirdi?

Lucas hastaneye ulaşana kadar cevap alamayacağını biliyordu, bu yüzden hareket etmeye başladı.

Önce kuzenini aradı. Aramaları ikişer ikişer yaparlarsa çok daha hızlı ilerlerdi. Austin'in cevap vermesini beklerken korku Lucas'ın kalbine girmeye çalışarak onu daralttı. Büyük bir çabayla korkuyu bastırdı, bu duygunun faydasız olduğunu biliyordu.

"Çok iyi olsa iyi olur," diye tersledi Austin.

"Babalarımız Harbor View Tıp Merkezi'nde." Lucas selamlaşmakla vakit kaybetmedi.

"Başka kime haber verilmesi gerekiyor?" "Aradığım ilk kişi sensin."

"Ben kardeşlerimi arayacağım, sen de seninkileri. Seninle orada buluşuruz," diye cevap verdi Austin, sesi uyanık ve kesikti.

Lucas telefonu ikinci kez elinden düşürmeden önce, "Teşekkürler," diye fısıldadı. Hemen diğer kardeşlerini aradı, sonra Amy koşarak odaya girdiğinde rahat bir nefes aldı. Hemen dolaba gidip Lucas'ın kıyafetlerini aldı ve yatağın önüne bıraktıktan sonra içeri girip kendi kıyafetlerini aldı.

Çabucak üstlerini değiştirdiler, hazırlanmak için acele ederken ikisi de konuşmuyordu. Saniyeler geçtikçe Lucas paniğe kapılmamak için kendini zor tutuyordu.

Kendi kendine, babasının yenilmez olduğunu söyledi.

"O iyi olacak Lucas. Joseph başına bir şey gelmesine izin vermeyecek kadar inatçıdır," dedi Amy, kolları onu rahatlatıcı bir kucaklamayla sararken. Lucas onu daha da kendine çekerek elini saçlarının tanıdık yumuşaklığında gezdirdi ve başının tepesini nazikçe öptü, Amy'nin bu hissi onu sakinleştiriyor, ilerlemesi için gereken gücü veriyordu.

"Korkuyorum," diye itiraf etti, sonunda korkusunun bir izinin görünmesine izin verdi.

Amy duygularının açığa çıkmasını engellemeye çalışırken onun kollarında titriyordu. Joseph'le aralarında özel bir bağ vardı.

Amy'nin çocukken mahrum kaldığı pek çok şeyden biri de bir babaydı. Joseph ona hemen kollarını açmış ve Amy de hemen içine girmişti. Amy onun her zaman istediği ama asla sahip olamadığı kızıydı ve o da Amy'nin her zaman hayalini kurduğu babaydı. Joseph bu dünyadan erken ayrılırsa Lucas kadar onun da canı yanacaktı.

Amy geri çekildi ve Lucas'ın gözlerine baktı. Amy'nin gözleri kırmızı ve cam gibiydi ve Lucas onun için güçlü olmaya çalışarak gözyaşlarının akmasını engellediğini görebiliyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu atlatmam için bana güç verdiğin için teşekkür ederim. Varlığından başka hiçbir şeyle beni alçakgönüllü kılmıyorsun. Teşekkür ederim Amy. Haklısın. O iyi olacak. Bu kadar genç yaşta bırakılmayacak kadar inatçı. Artık hazırım. Annemin yanında olmalıyız. Onu yalnız istemiyorum."

Amy, biriken gözyaşları sonunda sessizce yanaklarından aşağı süzülürken cevap vermedi. Odadan hızla çıkarken kolunu Amy'ye doladı.

Kardeşi ve Emily acil servise girerken Lucas, "Buradayım Mark," diye seslendi. Çift yön değıştirdi ve hızla gruplarına yaklaştı.

"Nasıllar? Neden onlarla birlikte değilsin? Neler oluyor?" Mark, annesinin, kardeşlerinin, kuzenlerinin ve birçok eşin de aralarında bulunduğu, giderek büyüyen insan kalabalığına sorular yöneltti.

"Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Görünüşe göre bu lanet olası hastanedeki herkesin söylemeyi bildiğı tek şey, '*Doktor birazdan sizinle ilgilenecek*,'" diye tersledi Alex.

"Alex, öfkenin babana ya da amcana bir faydası olmaz. Lütfen sabırlı ol," dedi Katherine, yüzü endişeden solmuş olsa da sesi güçlüydü.

"Özür dilerim anne. Ben sadece..." Alex'in yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Nasılsın anne? Bir şey yapabilir miyim?" Emily sordu Katherine'i çevreleyen çemberi iterek geçti ve ona rahatlatıcı bir sarılma verdi.

"Dayanmaya çalışıyorum, sevgilim. Joseph henüz beni terk etmeye hazır değil. Bunu ben de biliyorum, o da biliyor," dedi Katherine, ama sesinde bir titreme vardı.

"Onu görmeme izin verseler kendimi daha iyi hissederdim," diye gürledi Lucas, öfkesinin kırılma noktasına yaklaştığı belliydi.

"Yakında, Lucas. Yakında olacak," dedi Amy ve elini hafifçe Lucas'ın koluna sürterek onu hemen sakinleştirdi.

"Katherine, olabildiğince çabuk geldim," diye nefes nefese odaya girdi Esther. "Çok özür dilerim. Bir şey duydun mu?"

"Hayır. Hâlâ bekliyoruz. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Geç olduğunu biliyorum," dedi Katherine, Esther onu teselli eden bir kucaklamayla sararken.

"Saçmalık. Kimse bana haber vermeseydi çok üzülürdüm. Burada olmak zorundayım. Olumlu tarafından bakalım. Haber olmaması iyi haberdur, değil mi? Demek ki savaşıyorlar. Bu adamlar kesinlikle nasıl savaşıacaklarını biliyorlar," dedi Esther gözyaşları arasında.

Katherine sulu bir kahkaha atarak, "Evet öyle Esther, evet öyle," dedi. Belli ki arkadaşının orada olmasından memnundu.

"Joseph'i seve seve ezmek istediğın zamanları hatırlıyorum. Kalın bir derisi var ve küçük bir kazanın onu alt etmesine imkan yok.

Aynı şey George için de geçerli."

"Yine haklısın Esther. O adam... Şey, kalbimi hızlandırmanın bir yolunu buldu diyelim. Aylar önce ona satmasını söylediğim o lanet arabayı kullanıyorlardı. O küçük şeylerden gerçekten nefret ediyorum," dedi Katherine.

Çocuklar ona baktı, hepsi de korkusunun yerini öfkenin aldığını görerek rahatladı. En azından öfke yanaklarına biraz renk getirmişti.

"Yetişkin adamlar gençler gibi davranmaya çalışıyor. Akıllarından ne geçiyordu?"

Onlarla konuşmamız gerekecek," diye tehdit etti Esther.

İki kadın, yaklaşan bir doktor tarafından sözleri kesilene kadar söylenmeye devam etti.

"Ne demek serbest bırakılmasını istiyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsunuz!" Kinsey, Joseph'in dosyasına yazdığı notlardan başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmeyen genç doktora ters ters baktı.

"O iyi hemşire. Neden sen kendi işini yapmıyorsun, ben de kendi işimi yapayım?" "İşimi yapmaya çalışıyorum. Hastamı öldürmene izin vermemeye çalışıyorum!" "Bu kadar yeter. Ya şimdi durursun ya da başka bir iş ararsın."

"Beni kovacak güce sahip değilsiniz. Geri adım atmayacağım. Bu adamı tanıyorum ve ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim," diye tersledi Kinsey. Tıp fakültesinden yeni mezun olmuş bu kibirli doktora karşı sabrı tükenmek üzereydi. Hemşirelerin deyiimiyle *bebek doktorlarla* uğraşmaktan nefret ediyordu. Bazıları her şeyi berbat ettiklerini bilseler bile yardım istemeyecek kadar kibirliydiler.

Belki ihtisasını yaptığı hastanede hastaları daha ayrıntılı kontrol etmiyorlardı ama burada doktorlar hemşirelere güveniyor ve bir sorun olduğunu anladıklarında genellikle onlarla tartışmıyorlardı. *O daha yeni*, diye hatırlattı kendine, sakın kalmaya çalışarak. Joseph'in taburcu edilmeye hazır bile olmadığını biliyordu.

"Başından yaralanmış doktor. Tomografiye ve nöroloji konsültasyonuna ihtiyacı var," diye ısrar etti Kinsey.

"Bakın, artık sabrım kalmadı. Onun üzerinde kapsamlı bir değerlendirme yaptım ve durumu iyi. Gözleri tepki veriyor. Hayati değerleri iyi. Onu serbest bırakıyorum." Doktor uzaklaşırken Kinsey elindeki kalemi onun sırtına fırlatmak istedi. Kendini büyük bir öfke nöbetinin eşiğindeki bir çocuk gibi hissediyordu. Tomografi istemek ne kadar zordu? Joseph geldiğinden beri baş ağrısı çekiyordu. Tarama istemek yaygın bir uygulamaydı.

Hastaları için her zaman çok mücadele ederdi ama bu Joseph'ti ve onun için işini kaybedecek kadar mücadele edebilirdi.

"Artık benim için savaşmayı bırakabilirsin, Kinsey. Kendimi iyi hissediyorum. Yapmam gereken şey kardeşimi kontrol etmek," diye fısıldadı Joseph.

"Şimdi, Joseph," diye nazıkçe uyardı arkasını dönerken. "Bu çağırımı yapmaya hazır olduğunu hiç sanmıyorum. Korkunç bir kaza geçirdin ve bilincin gidip geliyor." Kinsey koşarak yanına gitti ve hemen elini tutup nabzını kontrol etmeye başladı. Hâlâ monitörlere bağlıydı ama Kinsey

ekipmanı eski moda, uygulamalı yaklaşımla iki kez kontrol etmek daha iyidir.

"Göründüğümde daha güçlüyüm. Şu anda istediğim tek şey George'u görmek," diye tekrarladı Joseph.

Kinsey onun acı dolu gözlerine baktı ve kendi gözlerinin yaşadığını hissetti. Onun kaza yüzünden kendini ne kadar suçladığını biliyordu. Ayrıca ailesinin onun için her şeyden daha önemli olduğunu da biliyordu. Yine de ailesi onu kaybetmeyi göze alamazdı ve bunu onun kafasına sokması gerekiyordu.

"Joseph, bir yük gemisinden daha dayanıklı olduğunu anlıyorum ama sanırım şoktasın. Bunu daha önce de görmüştüm. Buraya geldiğinden beri yaşadığın baş ağrısı konusunda çok endişeliyim. Tomografi çektirmeni ve bir Nöroloji Cerrahına danışmanı istiyorum," diye itiraz etti Kinsey. Şimdi hem doktorla hem de hastasıyla kavga ediyordu. İşi nadiren kolaydı.

"Kinsey, canım, küçük bir araba kazasından daha kötü şeyler yaşadım. Ben iyiyim. Şimdi doktorunu dinle ve buradan çıkmama yardım et. Kardeşimi kontrol etmem gerek."

"Lütfen, beni bir saat daha şımartır mısın? Fazla bir şey istemiyorum. Ben şahsen gidip George'u kontrol edeceğim ve hemen bir güncelleme ile geri döneceğim," diye yalvardı Kinsey.

"Baba!" Lucas koşarak odaya girdi. "Nasıl hissediyorsun? Doktor ne dedi? George Amca nerede? Kimseden cevap alamıyorum," diye bağırdı Lucas, Joseph'e cevap vermesi için yeterli zamanı tanımadan başka bir soru daha yöneltti. Alex ve Mark hemen arkasından Amy, Jessica ve Emily ile birlikte içeri girdiler.

Kinsey onların yüzündeki sevgi ve endişe ifadesine gülümsedi. En iyi arkadaşı böyle güzel bir aileye gelin gittiği için gerçekten şanslıydı. Hem içleri hem de dışları iyi insanlardı. Özel olarak ziyaret edebilmeleri için sessizce odadan çıktı.

"Taburcu işlemlerini başlattınız mı?"

Kinsey dönmeden önce güçlendirici bir nefes aldı. Aynı doktor geri dönmüş, ensesinde soluyordu. Artık bunun sadece bir irade gücü olduğunu biliyordu. Hasta umurunda değildi - emirlerinin yerine getirilmesini önemsiyordu.

"Gördüğünüz gibi Bay Anderson'ın ailesi yeni geldi. Bir süre onların sorularını yanıtlamakla meşgul olacak. İşini bitirdiğinde taburcu işlemlerini başlatacağım," diyerek Kinsey'i oyaladı.

"Ne yaptığınızı bilmediğimi sanmayın. Seni amirine rapor edeceğim. Onu hemen taburcu edin!"

"Seni kendini beğenmiş, orospu çocuğu..."

"Orada dur. Neye mal olacağı umurunda değil. Önümüzdeki bir saat içinde buradan çıkarılacaksın. Ya sen, ya *ben*."

"Neden yanılıyor olabileceğinizi kabul etmiyorsunuz? Tomografi çektirmenin ve bir beyin cerrahına konsültasyon yaptırmanın sana zerre kadar zararı olmaz." Kinsey'nin doktorla işi bitmişti. Amirine gidecekti ama geri adım atmayacaktı.

"Burada işin bitti," diye homurdanarak uzaklaştı.

Evet, büyük ihtimalle işim bitti, diye düşündü hemşire odasına doğru yürüyüp telefonu açarken.

"Evet, Dr. Mason Joseph Anderson adında bir hasta için nöroloji konsültasyonu istedi ve bunun hemen yapılması gerekiyor. Ayrıca bir CT taraması istedi," dedi Kinsey.

Aradaki farkı bilmeden sayfayı gönderdiler ve Kinsey Joseph'in bulunduğu odaya doğru döndü. Bir şeylerin ters gittiğini içinden hissediyordu. Doktor ona çok kızacaktı ama umurunda değildi. Eğer Joseph iyi çıkarsa, bu doktorun gazabına değerdi. İşini feda etme kararını çoktan vermişti.

"Kinsey!"

Kinsey tam zamanında dönerek Cassie'yi yakaladı ve Cassie ona doğru atıldı. Cassie kollarına yığılırken, Kinsey hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarının akmasını engellemek zorunda kaldı.

"Burada olmana çok sevindim, Kins. Bize hiçbir şey söylemiyorlar. Sonunda Joseph Amca'yı görmeye gelebildik ama babam hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyoruz. Sen bir şey biliyor musun?" Cassie arkasına yaslanırken sordu.

"Özür dilerim Cass. Bunca zamandır Joseph'le birlikteydim ama birkaç yeri arayıp George hakkında neler öğrenebileceğime bakacağım," dedi Kinsey hemen arkadaşına.

Cassie hâlâ Kinsey'e tutunarak, "Tanıdığım en harika iki adamın başına nasıl böyle korkunç bir şey geldiğini anlamıyorum," dedi.

"Bilmiyorum Cass. Her gün görüyorum ve hala anlamıyorum. Çok fazla trajedi, çok anlamsız. Ama ikisi de hayatta Cass. Onlardan vazgeçme."

"Biliyorum, biliyorum. Ben sadece... hormonlarım... Özür dilerim," dedi Cass.

gözyaşları özgürce döküldü.

Kinsey endişeyle, "Depresyondan hiç bahsetmediniz," dedi.

"Hayır, sadece biraz bebek sonrası hüznü. Ben iyiyim ve Ariel harika, dünyanın en iyi üç aylık bebeği. Sadece böyle bir şey oluyor ve hormonlarla dolu beynim biraz karışıyor," dedi Cassie.

"Anlıyorum Cass. George'un birkaç gün burada kalması gerekiyorsa, Ariel'i onu ziyaret etmesi için getirmelisin. Onu görmenin onu bu hastanenin sağlayabileceği tüm ilaçlardan daha hızlı iyileştireceğini biliyorsun."

"Bu harika bir fikir. Max'le bu konuyu konuşacağım. Zaten ondan çok uzun süre ayrı kalmayı sevmiyorum. Hâlâ çok küçük, ayrıca emziriyorum. Sadece gecenin bir yarısı onu buraya getirmek istemedim, özellikle de hiçbir şey bilmeden," diye açıkladı Cassie.

"Bu akıllıcaydı. Zaten acil serviste kalamaz. Özel bir odaya taşınana kadar bekleyin."

"Daha ne kadar vardiyadasın?"

"Gitmek için birkaç saatim var. Yine de Joseph'i kontrol etmek için seninle gelebilirim."

Cassie, Kinsey'nin koluna girip onu odaya doğru götürmeye başlarken, "Güzel," dedi.

"Hemşire Stellar, konuşabilir miyiz?"

Kinsey genç doktoru tekrar görmek için döndü. Gerçekten de uzun bir gece olacaktı.

"Bir dakika içinde orada olacağım Cass. Sen git."

"Sanırım seninle kalmalıyım, Kins. O doktor dengesiz görünüyor," diye fısıldadı Cassie.

Kinsey durumun stresinden kaynaklandığını biliyordu ama aniden kaçmak isteyen bir kahkaha patlamasına karşı koymak zorunda kaldı. Doktorun kıpkırmızı olmuş, incecik dudaklarının kenarında küçük tükürük kabarcıkları belirmiş yüzündeki ifade, Cassie'nin ona gönderdiği kararsız bakışla birleşince çok fazla gelmişti.

Kinsey arkadaşına iyi olduğuna dair güvence vermek için döndüğünde alarmlar çalmaya başladı. Gülme düşünceleri hemen kesildi.

"Biri yardım etsin!"

Kinsey ve doktor aralarındaki çekişmeye son verip odaya döndüler. Kinsey hemen cevap verdi.

"Mavi Kod!" Kinsey odaya koşarak girerken bağırdı.

Korkusu az önce gerçekleşmişti. Joseph inatçı bir adam olduğu için ayağa kalkmaya çalışmış ve anında Lucas'ın kollarına yığılmıştı.

Hemşireler aceleyle öne atılıp hayati göstergelerini aldılar. "Gözleri tepki vermiyor."

"Kan basıncı hızla düşüyor." "Nabzını kaybediyoruz."

"Kalp masajına başlayın, hemen!"

"Nefes almıyor."

"Kompresyona başlayın."

Kelimeler. Hızla ateşlenen. Kelimeler karmakarışık, bir cümle diğerinin üzerine geliyordu. Kinsey ailesinin dehşete düştüğünü biliyordu, konuşmanın sadece parçalarını, en kötü parçalarını yakalayabileceklerini biliyordu. Tıp sektöründe çalışmayan biri için neredeyse farklı bir dil gibi geliyordu ama Kinsey'nin kulaklarına zahmetsizce tercüme ediliyordu. Bu kelimeleri biliyordu, uykusunda bile biliyordu. Tıpkı etrafındaki ekip gibi o da otomatik pilotta hareket ediyordu. Sadece eğitilmiş değillerdi, aynı zamanda iyi eğitilmişlerdi. Onun hayatta kalmasını sağlayacaklardı.

"İyi bir radyal nabzım var."

"Hava yolunu açtık." "Kan basıncı hala çok düşük."

"Hemen tomografi çektirin ve Nöroloji'yi arayın." Doktor, kaotik odada duyulacak şekilde emrini bağırırken ona bakmadı bile.

"Evet, Doktor," diye cevap verdi bir hemşire aceleyle dışarı çıkarken.

Tam o sırada Kinsey'nin daha önce çağırmış olduğu Nöroloji Cerrahisi odaya girdi. Kavga ettiği doktor ona ters ters baktı. Tartışmalarının sona ermekten çok uzak olduğunu biliyordu. Onun haklı olmasından memnun değildi. Onun egosu umurunda değildi. Yanılmış olmayı tercih ederdi. Ancak, onun içgörüsü Yusuf'un hayatını kurtarabilir gibi görünüyordu. Onun için önemli olan tek şey buydu.

Personel Joseph'i hızla nakil için hazırladı ve sonra onu kapıdan dışarı çıkardı. Kinsey odadan çıkıp koridorda yürüdü ve bir süpürge dolabının içine girdi. Duvarın dibine çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Değer verdiğiniz bir hastayla uğraşmak asla kolay değildi. Bir cerrah hastanın beynini keserken hiçbir garantinin olmadığını biliyordu. Tanıdığı ve saygı duyduğu bu aile için korkuyordu.

"Neden hiçbir cevap alamıyorum!" Austin resepsiyon görevlisine kükredi.

"Özür dilerim efendim. Lütfen oturun, doktor birazdan gelir." Kadının çelik gibi sinirleri vardı. Masanın üzerinden atlayıp onu boğmak istiyordu ki bu onun için yeni bir şeydi. Normalde bir kadın hakkında asla kötü bir şey düşünmezdi - asla.

"Haydi Austin. Personeli korkutarak bir yere varamazsın," dedi Max, kolunu kardeşine dolayıp onu masadan uzaklaştırırken.

"Neden kimse bize bilgi veremiyor? Saatler oldu. Babam hâlâ ameliyatta ve Joseph Amca'nın da kafası yarılmış durumda. Bu noktada bize bir şeyler söylemeleri gerekirdi."

"Biliyorum. Ama sakın kalmalısın. Bree parçalanıyor ve kendinden emin olmamıza ihtiyacı var. Buradaki doktorlara güvenmeliyiz. Ayrıca, babamızın ve amcamızın ne kadar güçlü olduklarını biliyorsun. Bunu da atlatacaklardır." Austin odada volta atmaya başlarken homurdandı. Aklını olanlardan uzaklaştıracak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı vardı. Ne yapacağını bilmiyordu.

Adamlardan birine bir şey olursa ne yapacağımızı.

Hastanede olmaya dayanamıyordu. Orayla ilgili her şeyden nefret ediyordu, kokusundan, görüntüsünden, hissinden. Annesi yaşam mücadelesi verirken hastanede çok fazla saat geçirmişti. Kaybettiği bir savaş.

İçinden öfke, yorgunluk, kafa karışıklığı ve keder akarken elini saçlarında gezdirdi. Oradan çıkması gerekiyordu ama gidemiyordu. Babalarını kaybetmelerinin ailesine ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu. Anne ve babalarını kaybedemezlerdi.

Hayır. Sadece *hayır*. Oraya gitmezdi. Olmazdı, olamazdı.

Ayak izlerinin yere kalıcı olarak kazınacağından emin olduğu noktaya kadar odada volta attı. Yüzüncü kez geçtikten sonra döndü ve olduğu yerde dondu kaldı.

"Kinsey," diye fısıldadı.

Austin, bir yıl önce Cassie'nin düğününde Kinsey ile geçirdiği geceyi hatırlamak için kendine bir an izin verirken gözlerini kapattı. Onu düşünmek her zaman damarlarına ateş düşürüyordu ve dikkatini dağıttığı için minnettardı. Her şey beklerken çektiği acıdan daha iyiydi.

babasını duymak için. Geçmişini düşünürken etrafındaki gürültüyü susturdu...

Dans pistinde Kinsey'i görmüştü, parlak dudakları aralanmış, kahkahaları özgürce dökülüyordu. Anında ilgisini çekmiş ve bu inanılmaz güzellikteki nedimeyle tanışması gerektiğine karar vermişti. Ne de olsa bu bir düğündü. Sağdıçların ve nedimelerin takılması bekleniyordu.

Yoldan geçen bir garsondan birkaç kadeh şampanya aldı, sonra da kendinden emin bir şekilde ona yaklaştı. Dünyanın zirvesinde olmaktan başka bir şey hissetmek için hiçbir nedeni yoktu. Kadınlar ona tapıyordu.

"Affedersiniz ama susamış görüldüğünüzü fark ettim," dedi ona en seksi gülümsemesini vererek. Ne de olsa tüm cazibe çantasına değerd. Yeni baldızına teşekkür etmesi gerekiyordu çünkü seçtiği elbiseler göz alıcıydı ve kadının varlıklarını mükemmel bir şekilde sergiliyordu.

Saten kumaşı onun üzerinden sıyırdığını hayal ederken kasıkları gerildi.

"Ne kadar nazıksınız, ama hayır teşekkürler." Kadın arkasını dönüp uzaklaşırken Austin orada öylece durdu. Ağzının açık kaldığını biliyordu ama söyleyecek söz bulamıyordu. Gözleri, bir beden seli onu yutmadan önce, kızın yerden geçerken yaptığı şehvetli kalça hareketlerine takılmıştı.

Kadehini boşalttı, sonra da bir kulaktan diğerine gülümsedi. Bir meydan okuma!

Sonraki iki saatini onu dansa ikna etmeye çalışarak geçirdi. Sonunda kabul ettiğinde, piyango kazanmış gibi hissetti.

Onu dans pistine çekerken, kıvrımları ona karşı eridi ve vücudunu kalıcı bir erimeye gönderdi. Adam, arzusundan şüphe duymaması için onu kendine çekerken eli aşağı doğru kaydı. Adam onu iterken gözleri açıldı, göğsünden bir inilti yükseldi.

İkisinin de çok içtiğini biliyordu. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ama bilincini dinlemedi. Saatlerce dans ettikten, güldükten, konuştuktan, flört ettikten sonra onu merdivenlerden misafir odasına taşıdı.

Vücutlarının birbirine dolanmasının nasıl bir his olduğunu asla unutamayacaktı. Kinsey'nin kıvrımları onunkilere bastırıyordu. Adam onun derinliklerine gömülürken, Kinsey'nin dudaklarından soluk soluğa adının sesi yükseldi.

"Austin? Hey, dünyadan Austin'e."

Austin gözlerini açtığı anda ağabeyinin yanında durduğunu gördü ama onun söylediklerine tam olarak odaklanamıyordu, anıları geldikleri yere geri itmeye çalışırken zihni bulanıktı. Kinsey'nin bu kadar

yaklaşmak kolay değildi. Onu görmek bile içini acıtıyordu.

Birlikte geçirdikleri gece, hatırlayabildiği en tutku dolu ve tatmin edici geceydi.

Ertesi sabah uyandığında onun gitmiş olduğunu gördü.

Onu aklından çıkaramadığı için onu aramış, evine uğramış, hatta Cassie'den bilgi almak için yalvarmıştı ama hiçbiri işe yaramamıştı. Kadın ondan bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi kaçıyor - Cassie bunu anlamıyordu. Normalde, kadınlar ceplerine anahtarlar, parmaklarına telefon numaraları sıkıştırıyor, gece ya da gündüz onun zevki için hazır olduklarını açıkça gösteriyorlardı.

İkinci kez buluşmak istediği kadın bir türlü ondan uzaklaşamıyordu. Sonunda onu ailesinin tatil partilerinden birinde bulmuştu. Ona bir hata yaptığını ve tüm geceyi unutmayı tercih ettiğini söylemişti.

Yine de fikrini değiştirmeyi başarmış, onu bir kez daha kendisiyle dans etmeye ikna etmiş, sonunda biraz yalnız kalmak için gizlice kaçmışlardı. Neredeyse onu yine özel balkonlardan birine götürecekti. Biri sözlerini kesmişti ve bildiği sonraki şey, kızın tekrar gitmiş olduğuydu.

Onu bir sonraki görüşünde, sadece birkaç ay önce Bree'nin düğününde olmuştu. Bir kez daha onu görmezden gelmeye çalışmıştı, ama sonra gözleri odanın öbür ucunda karşılaştı, onunki bir an için korunaksızdı ve fırtınalı kahverengi derinliklerinde gördüğü ihtiyaç onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertti. Onu omzuna atmak ve yalnız kalabilecekleri bir yer bulmak istedi, böylece ikisi de tamamen doyana kadar onu sevebilecekti. Kendini durdurmayı başarmıştı - zar zor.

"Seni aniden durduran neydi? Yerde bir yol açma görevinde olabileceğini düşündüm. Sen boşluğa bakarken beş dakikadır dikkatini çekmeye çalışıyorum," diye devam etti Trenton, yüzü endişeli görünüyordu. Muhtemelen kardeşinin sonunda kafayı yediğini düşünüyordu. Belki de öyleydi.

"Kinsey." Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Kardeşleri düğünden sonra, daha sonra da Noel partisinde onu kovaladığında onu durmadan azarlamışlardı. Onun üzerinde bir etki bıraktığını biliyorlardı ama aylardır onun hakkında hiçbir şey söylemediği için susmuşlardı. Kardeşinin yüzündeki ifadeye bakılırsa, bir doz daha kardeşçe kışkırtma almak üzereydi.

Trenton başını çevirip Kinsey'nin minyon vücuduna bakarken ıslık çaldı. Önlüklüler normalde seksapelleriyle bilinmezler ama o

Açık yeşil pamuklu çiftinin içinde çok iyiydi.

Saçlarını özensiz bir şekilde topuz yapmış ve makyajsız haliyle bir kadın yerine ergenlik çağındaki bir kıza benziyordu. Kasıkları daha da gerildi.

"Parmağında yüzük olmadığına inanamıyorum. Neyi bekliyorsun ki? Belli ki onu istiyorsun, neden bu konuda bir şey yapmıyorsun?"

"İlgilenmiyorum," diye yalan söyledi Austin.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" "Söyleyecek bir şey yok. Bunu düşündüm ama..."

"Yani arkadaşım Mick'e ondan bahsetmemin bir sakıncası yok..."

"Müsait değil," diye araya girdi Austin hemen.

Trenton, "Ortada hiçbir şey yokken çok sahiplenici konuşuyorsun," diye suçladı. Austin bu yorumun bir yanıt gerektirmediğine karar verdi. Kardeşlerini iyi tanıyordu ve onlara bir santim bile verirse, onu ensesinden yakalarlardı.

Birkaç basit an için, iki kardeşin odaklanabileceği stresten başka bir şey vardı. Babaları ve amcaları unutulmamıştı ama bu dikkat dağınıklığı memnuniyetle karşılanmıştı. Bakım personelinin, Anderson'ların en az ikisinin her iki dakikada bir bilgi almak için kendilerini taciz etmesinden kurtardığı kesindi.

Austin'in gözleri Kinsey'nin bir konuda hararetli bir tartışmanın ortasında olduğu yere kaydı. Merakı tavan yapmıştı.

"Neden oraya gidip parlak zırhlı şövalyeyi oynamıyorsun?"

"Sen hiç kendi işine bakmak diye bir şey duydun mu?" Austin sonunda söyledi.

Trenton hemen, "Seksi bir esmeri görmezden gelmek zor," diye cevap verdi.

Austin, "Belki de gidip Jennifer'a başka kadınları süzdüğünü söylerim," diye tehdit etti.

Trenton teslim olmak için ellerini kaldırdı. Ne zaman yenildiğini biliyordu.

"Çekici bir kadını takdir edebiliyorum çünkü hiç kimse Jennifer ile kıyaslanamaz bile. Çok güzel, inanılmaz seksi ve başımı döndürüyor. Onun hayatımda olmamasını hayal bile edemiyorum."

"Yumuşamışsın," diye alay etti Austin, ama sözlerinin arkasında bir sıcaklık yoktu. Yengesini seviyordu ve kardeşinin bu kadar özel birini bulacak kadar şanslı olmasından memnundu. O gerçek bir cevherdi. Şaşırtıcı bir şekilde, tüm aile üyeleri evlilik konusunda şanslıydı. Bu konuda tek direnen oydu.

bu noktada. Kardeşlerinin ve kuzenlerinin aile toplantılarında kendilerine bir köşe bulmalarını izledikçe kendini biraz yalnız hissetmeye başlamıştı. Hepsi bekâr oldukları zamanlardan çok daha mutlu görünüyordu...

"En son ne zaman ciddi bir ilişki yaşadın? Her zamankinden daha ayı gibi görünüyorsun. Belki bir kız arkadaşın olsaydı, sabahları sinirli sinirli kalkıp kötü ruh halini bizden çıkarmazdın."

Austin, "Bunun seni ilgilendirmediğini düşünürsek, saçma sapan yorumlarını görmezden gelmeyi tercih edeceğim," diye cevap verdi. Trenton'ın kafasını koparmak istiyordu ama bu sadece adamın haklı olduğunu kanıtlayacaktı.

Huysuz olduğunu düşünmüyordu. Belki de sınırsız zevk alacağı bir gece için bir kadın bulması gerekiyordu. Yine de bu düşünce midesini bulandırdı. Gözleri otomatik olarak Kinsey'ye döndü. İnanılmaz derecede gergin vücudunda kıpırdanmaya neden olan tek kişi o gibi görünüyordu.

"Vay canına, o kadar uzun, ha?" Trenton ıslık çalarak söyledi. Trenton devam ederken Austin ona ters ters baktı. "Gerçekler acıdır, kardeşim."

Kinsey kıpırdandı ve Austin'in midesi sıkıştı. İnce parmaklarını yanağında gezdirdi, kaçan birkaç saç telini yakaladı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. Doktora eliyle işaret ederken koyu kahverengi gözlerinin telaşla parladığını görebiliyordu. Soluk burnunun üzerindeki çillerin serpintisini seçebiliyordu, bunların hepsi onun eşsiz güzelliğine katkıda bulunuyordu. Baş döndürücüydü, bu da arzusuna yardımcı oluyordu ama kesinlikle onu tanımlamıyordu.

Gözleri kızın boynundan aşağıya, önlüğünün hafif 'V' sine doğru kaydı. Mükemmel göğüslerinin ağırlığını ellerinde tuttuğunu hayal ederken parmakları kaşındı. En ufak bir dokunuşta meme uçlarının sertleştiğini biliyordu.

İnanılmaz derecede duyarlıydı.

Austin yüksek sesle, "Bir içkiye ihtiyacım var," dedi.

Trenton önce ona, sonra Kinsey'ye, sonra da yüzünde bilmiş bir ifadeyle tekrar ona baktı.

"İhtiyacınız olan şeyi burada servis ettiklerini sanmıyorum. Bilgi alır almaz sizi bara götüreceğim," diye söz verdi Trenton.

"Ben iyiyim. Sadece stresli bir gece geçirdim," dedi Austin, kendini sakinleştirmeye çalışarak.

"Peki, onunla konuşacak mısın, yoksa kendine daha fazla işkence mi edeceksin?" İki adam doktorun uzaklaşmasını izlerken Trenton sordu. Kinsey'nin başı ya hayal kırıklığı ya da yenilgi nedeniyle eğikti. Austin ise

içinden geçen aşırı korumacılık dalgası karşısında şaşırdı.

"Ben sadece neler olduğunu öğrenmeye gidiyorum, bu sizi ilgilendirmez."

"Tabii..."

"Neden gidip diğer aile üyelerimizden bazılarını taciz etmiyorsun?" Austin tersledi. Trenton'ın onun damarına basmaya çalıştığını biliyordu. Tebrikler, başardı.

"Tamam, tamam, anladım. Ben kendi işime bakarım. Bal, sirke ve böcekler hakkında söylenenleri hatırla. Annem ne derse desin, yine de bir insanın neden sinek yakalamak isteyeceğini hala anlayabilmiş değilim."

Austin ilerlerken onu görmezden geldi. Kinsey ile konuşma zamanı gelmişti. Yaklaştıkça kalp atışları hızlandı. Onu henüz fark etmemişti. Sürpriz unsurunun kendi tarafında olmasını seviyordu. Aylardır ondan kaçmayı başarmıştı. Şimdi işteydi ve kaçamazdı.

Onunla nasıl oyunlar oynamak istediğini. İkisinin de tamamen tatmin olmuş kazananlar olarak ayrıldığı çok, çok yetişkin oyunları.

Kinsey bir an için kendini duvarın yanına bıraktı. Aptal doktor onun kellesini tepsiye koyana kadar rahat etmeyecekti. Kadın haklıydı, adam haksızdı ve koca egosu bu gerçekle başa çıkamıyordu.

Ona karşı bir şikâyet listesiyle birlikte amirine gidiyordu. Gün sonuna kadar bir işi olmayabilirdi. Umurunda değildi. Joseph başarırsa buna değecekti.

Birkaç saniye sonra başını kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve kurban olmayacağına karar verdi. Yeni doktor onu kovdurmaya çalışabilirdi ama o savaşımadan pes etmeyecekti. Eğer suçlamalarda bulunmak isterse, o zaman kendini savunmak için orada olacaktı.

Gözlerinde yanan ateşle koridora doğru bir adım attı. Daha fazla uzaklaşmadan bir adamın sesi onu olduğu yerde durdurdu. "Görünüşe göre sorunlarınız var."

Kinsey ayağı hâlâ havadayken durdu. Yavaşça başını çevirdi ve Austin'le yüz yüze geldi. Onun hastanede olduğunu biliyordu. Ne de olsa babası ve amcası da buradaydı ama ondan uzak durmayı gerçekten ummuştı. Onun varlığının kendisini nasıl etkilediğini bilmesini istemediği için yüz hatlarını toparlamaya çalıştı.

Hiç tek gecelik ilişki yaşamadı.

Asla!

Yine de bir sebepten ötürü, en iyi arkadaşının düğününde ona karşı koyamamıştı. Adam kibar, romantik ve komikti - mükemmel bir erkekti. Ertesi sabah uyandığı anda bir hata yaptığını anlayarak yatağından fırlamış ve olabildiğince hızlı koşmaya başlamıştı. Pişmanlık yol boyunca ayak parmaklarını kemirmişti.

O zamandan beri onu her gördüğünde midesi bulanıyor ve vücudu ısınıyordu. Sonunda Cassie'nin düğününde olanların bir tekrarına yaklaşıp, Cassie'nin ısrarı üzerine ailenin Noel partisine gelmiş, sonra da Anderson'ların balkonunda onunla neredeyse sevişmişti. O olaydan sonra, giysilerini bir şekilde kaybetmeden onunla yalnız kalabileceğine güvenemeyeceğini biliyordu. Adam onun için iyi değildi, bunu biliyordu ama bedenini ikna etmek bambaşka bir meseleydi.

Duvara yaslanmış, hastanenin parlayan floresan ışıkları altında bile her zamanki gibi çarpıcı görünen adam, kadının nutkunu tutmuştu. Kızın gözleri

Gömleğinden aşağı, etkileyici vücudunu örten yıpranmış kot pantolonuna kadar. Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı ve ağzı nemle doldu.

Adamın ayaklarının dibindeki su birikintisine batmamak için dizlerini sertleştirdi ve parıldayan yüzeylerinin ardında şehvetli bir fırtınanın kopmakta olduğu kış mavisi gözlerine bakarken kendini destekledi.

"Merhaba, Austin."

"Uzun zaman oldu." Kelimeleri söyleme şekli bir ifade değil, bir suçlamaydı.

"Daha uzun olabilirdi," diye cevap verdi hemen. Adam kaşlarını kaldırdı ve dudağının kenarı titredi.

Kinsey, ailesinin hastanede yattığını düşünerek ona çıkıştığı için hemen kendini kötü hissetti. Ne tür bir insan böyle davranır?

"Ailen için üzgünüm, Austin. Personelimiz onlarla harika bir iş çıkarıyor," dedi ve ses tonunun profesyonel kalmasına dikkat etti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, gözlerine endişe dolmuştu, ta ki kız onun endişesini gözle görülür bir şekilde geri ittiğini görene kadar. Kontrol edemediği şeylere odaklanmayı reddediyor gibiydi. Aynı şeyi birçok hastasının ailesinde de görmüştü.

"Nasılsın, Kinsey?"

Onunla oraya gitmesinin imkanı yoktu.

"Yapacak işlerim var," dedi ve gitmek için döndü. Adamın eli yılan gibi uzandı ve kolunu kavradı. Yakın zamanda bırakmayı planlamadığını bilmesini sağlayacak kadar baskı uyguladı ama canını acıtacak kadar değil.

Kinsey, aynı elin teninde kayarak onu zevkle inlettiği anı zihninde canlanırken, bedeninin onun dokunuşuna doğru eğilme arzusuyla savaşmak zorunda kaldı. Adamın ona bakışlarından, onu en yakın odaya götürmek ve birlikte geçirdikleri gecenin tekrarını yaşatmak istediğini anlayabiliyordu. Onun dile getirilmemiş teklifini kabul etmeyi ne kadar isterdi. Kendini onun kucağında kaybederken, onun stresini alıp götürmesine, o korkunç günün unutulup gitmesine izin vermeyi.

Neden olmasın?

Çünkü sen onun düşündüğü gibi bir kız değilsin! Sen tek gecelik ilişkilere girmezsin. Onları iki kez yapmazsın, diye kendini temin etti.

"Eski bir sevgiliye ayıracak vaktin vardır elbette."

Kinsey onun cüretkârlığı karşısında nefesini tuttu. Kimsenin dinlemediğini umarak etrafına bakındı. Neyse ki şu anda yarı yalnızdılar.

"Bir gecelik ilişki bizi eski sevgili yapmaz, Austin."

"Bir gecedен çok daha fazlası olabilir. Stresli görünüyorsun. Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi gözleri kararırken. Meme uçları acı verecek kadar sertleşti ve midesi taklalar atmaya başladı. Neyse ki dizleri hâlâ kilitliydi.

Yine de onun bağlanacak türden bir adam olmadığını biliyordu. Düğünde bunu açıkça belirtmişti. O zaman onun sadece çarşaflarda bir boğuşma istediğini biliyordu. Ona karşı koyabildiği için gurur duyuyordu. Dördüncü ya da belki altıncı Manhattan içkisine kadar direnmişti.

Hayatı boyunca, erkekler onun iyi donanımlı olduğu için bir sürtük olduğunu varsaymışlardı. Onunla yatmak için ne kadar ileri gideceklerini zor yoldan öğrenmişti.

Çiçekler

.

Mücevher.

er.

Pahalı akşam

yemekleri.

Dalkavukluk.

Liste uzayıp gitti.

Onların ön sevişme anlayışı buydu. Austin tanınmış bir playboydu ve görünüşü ve parası ona istediği her kadını kazandırmıştı. Onun peşinden koşmasının tek nedeninin, büyük olasılıkla ona ilk *hayır* diyen kişi olması olduğunu biliyordu. *Hayırın* ne zaman tam olarak bu anlama geldiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Vücudundaki ağrı, kendi kendine yaptığı konuşmayla çelişiyordu. Onu istiyordu - hiç şüphesiz.

Ne olmuş yani, diye düşündü. O güçlüydü. Pes etmezdi. Hayatında pek çok fedakârlık yapmıştı. Austin'in huzurunda birkaç dakikayı, onun üzerine atlamadan ya da ırzına geçmesine izin vermeden geçirebilirdi.

"Önlüklerini beğendim. Bunlar küçük ayılar mı?" diye sordu, parmağı üstünün kenarından aşağı inip göğüslerinin kenarına giderek yaklaşırken. Aldığı hava ciğerlerinde düğümlendi. Kendini geri mi çekse yoksa dokunuşa doğru mu eğilse bilemedi.

Belki de son zamanlarda kendisine teklif edilen diğer randevulardan birini kabul etmenin zamanı gelmişti. İçindeki ürpertiye silkeledi ve omuzlarını sertleştirdi.

"Ne istiyorsun, Austin?"

"Üzgün

görünüyordun.

Yardım

edebileceğimi düşündüm." "Ben iyiyim."

"O zaman doktorla tartışmanız ne hakkındaydı?"

Kinsey tuttuğu nefesini üfledi ve sessizce saymaya başladı. Ondan, oynadığı oyundan uzaklaşması gerekiyordu ama ona bir şey verene kadar gitmeyecekti.

"Bir fikir ayrılığımız vardı. Önemli bir şey değil," diye yalan söyledi. Gerçekte birkaç saat içinde işsiz kalabileceğini biliyordu.

"O kadar da büyük bir mesele olmadığı için oldukça üzgün görünüyorsun," diye karşı çıktı. "Kibar olmaya çalışıyordum. Başka bir şekilde ifade edeyim. Bu seni ilgilendirmez. iş," diye tersledi sonunda.

Kadının sözleri onun üzerinde en ufak bir etki yaratmadı. Alınmak yerine, ona en baştan çıkarıcı gülümsemesini verdi ve anında boğazının kapanmasına neden oldu.

Boş ver, sadece beş dakika, diye teklif etti kendine, aklı başına gelmeden önce ve ona uzanmamak için direndi.

"Tamam, inatçı ol, ama nasıl olsa öğreneceğimi biliyorsun," dedi.

Kinsey öfkesinin yükseldiğini hissetmekten mutluydu. Öfke, en azından istenmeyen şehvetini bastırmıştı.

"Sana iyi eğlenceler," diye tersledi Kinsey, sonunda kolunu onun elinden kurtarıırken. Arkasına dönüp ona bakmayı reddederek hızla koridorda yürümeye başladı.

Onu takip eden kıkırdamayı duyunca dişlerini sıktı. Kibirli, kendine hizmet eden, kendini beğenmiş adam!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KATHERINE ANDERSON?"

"Evet, buradayım." Katherine oturduğu yerden zarafetle kalktı. bariz bir titreme hissediliyordu. Bir doktor yaklaştı, gözleri Katherine'in etrafında toplanan geniş aileye odaklanmıştı.

Austin kalabalığın gerisinde duruyordu, duyguları kimseyle konuşamayacak kadar uçucuydu. Korku ve öfke içinde güçlü bir kale için mücadele ediyordu. Haberler iyi olmalıydı. Ailesi, babasını ya da amcasını kaybetmenin trajedisini kaldıramazdı.

"Ben Dr. Weston. Kocanızı ameliyat ettim." Sözlerini tam bir sessizlik karşıladı. Aile nefes almaya bile korkarak bekledi.

"Öncelikle Joseph'in hayatta olduğunu bilmeni istiyorum," dedi. Katherine'in yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, Austin gözyaşına odaklandı, gözyaşı sonsuz bir an boyunca akmaya devam ettikten sonra çenesinden süzülerek yavaşça yere düştü. Ailenin geri kalan üyeleri rahat bir nefes aldılar.

"Durumu kritik ve yoğun bakımda gözetim altında tutuluyor. Size boş yere umut vermek istemiyorum. Şu anda durum iyi görünmüyor. Hemşire Shelton olmasaydı, şu anda iyi haberler veriyor olmazdım." Doktor sözlerinin yerleşmesine izin verdi. Austin gerildi, sonunda onunla öfkeli doktor arasında neler olup bittiğini bir araya getirdi. Emirlerine karşı gelmiş olmalı. "Kocanızda epidural hematoma vardı. Kısacası, beyin dokusunun dışında şişme olmuş ve kanama meydana gelmiş.

İçinde. Genellikle bu vakalarda hasta, Joseph'in yaşadığı gibi, berrak bir dönem geçirir. Belirtiler her zaman kendini göstermez, bu da yatış yapan doktorun acil bir durum olduğunu anlamasını zorlaştırır. Kocanızın durumunda, bayılmadan önce eve gitmiş olsaydı, yaralanma büyük olasılıkla ölümcül olurdu. Beyninde ciddi hasara yol açmadan önce kafasının içine girebildik. Ancak içeri girdiğimizde başka bir sorunla karşılaştık."

Herkes sözünü kesmek istemeyerek bekledi. Dr. Weston devam etmeden önce durakladı. Austin durumun iyi olmadığını biliyordu. Ayrıca Kinsey'e teşekkür etmesi gerektiğini de biliyordu.

"İçeri girdiğimizde küçük bir kitle bulduk. Kocanız beyin kanserinin ilk evresindeydi. Kitleyi çıkarabildik ve hepsini dışarı aldık. Neyse ki küçüktü ve ameliyattan kaynaklanan herhangi bir hasar görünmüyordu. Joseph yaşadığı ağır travma nedeniyle şu anda komada. Maalesef şu anda size başka bir şey söyleyemem. Önümüzdeki 72 saat çok kritik. Sizi uyarmak isterim ki bu gibi durumlarda hasta bazen hiç uyanmayabilir."

"Lütfen kocamı görebilir miyim?" diye sordu Katherine. Sesi kısıkta ama Austin hissettiği acının altında yatan gücü fark etti. Teyzesinden bir kez daha etkilenmişti.

"Evet, ama sadece kısa bir ziyaret için. Odasında aynı anda iki kişiden fazlası bulunamaz."

"Seni ben götüreceğim anne," dedi Lucas, kolunu ona dolayarak.

Amy kayınvalidesine hızlıca sarılırken, "Burada bekliyor olacağız," dedi.

Katherine bir hemşireyi takip ederek yoğun bakım ünitesine açılan çift kapıdan geçmeden önce, "Teşekkür ederim canım," diye cevap verdi.

"Babam George Anderson hakkında herhangi bir bilginiz var mı?" Austin, Katherine odadan çıkar çıkmaz sordu. Onun stresini arttırmak istemiyordu ama henüz hiçbir şey duymamıştı.

"Babanız birazdan ameliyattan çıkacak ve doktoru sizinle konuşmak için dışarıda olacak. Sorularınız olacağını biliyordum ama prosedürü bölmek istemedim. Hâlâ dayanıyordu ve doktorun asistanının söylediğine göre hayati göstergeleri iyiymiş. Bir kez daha yanlış umut vermek ya da yersiz konuşmak istemem ama dışarı çıktığımda hâlâ hayattaydı," diye yanıtladı Dr. Weston.

Austin neredeyse rahatlamaktan sarkacaktı. Bree'nin gözyaşları duydukça aktı

Kazayı öğrendiğinden beri babasından ilk kez haber alıyordu. Chad onu kollarına alıp sandalyelerden birine taşıdı ve onu rahatlatmak için oturdu. Austin yalnız olmadığı için minnettardı. Chad tüm bu olanlar boyunca ona dayanak olacaktı.

"Teşekkür ederim," diye konuştu Trenton. Orada bir süre sessizce durdular, kimse ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

Cassie, "Ben kahve içmeye gidiyorum," diye gönüllü oldu.

"Yardım edeceğim. Kendimi çaresiz hissederek burada oturmaya devam edemem," dedi Jessica. İki kadın odadan çıktılar.

Austin kapılar tekrar açılana ve başka bir doktor odaya bakana kadar saatlerce bekledi. Onları fark edince oraya doğru ilerledi.

"Trenton Anderson?"

"Evet," Trenton hızla öne çıktı.

"Baban George ameliyattan çıktı. Başını kapının yan tarafına çarptı ve beyinde küçük bir şişme meydana geldi. Şu anda tehdit edici görünmüyor, ancak kafa yaralanmalarını her zaman dikkatle izleriz. Ayrıca bacağı kırıldı, iki kaburgası kırıldı ve akciğeri delindi. Başarılı bir şekilde ameliyat edebildik, ancak uyanık olsaydı acı dayanılmaz olacağı için onu tıbbi olarak indüklenmiş bir komaya sokmak zorunda kaldık. Yakın zamanda geçirdiği kalp krizi nedeniyle de ekstra tedbirli davrandık. Hem babanızın hem de amcanızın burada olduğunu anlıyorum ve keşke size daha fazla bilgi verebilseydim, ancak şu anda size söyleyebileceğim tek şey durumunun stabil olduğu. Tabii ki önümüzdeki yirmi dört saat kritik. Ameliyattan ya da çarpışmadan kaynaklanan herhangi bir olumsuz reaksiyon göstermediğinden emin olmak için onu yakından izleyeceğiz. Şu an itibariyle şansı yüzde elliden daha fazla."

"Onu görebilir miyiz?" Bree sordu.

"Evet, ama önümüzdeki yirmi dört ila kırk sekiz saat boyunca yoğun bakım ünitesinde kalacak, o yüzden her seferinde sadece iki kişi. Lütfen odada sessiz olun ve her seferinde sadece on beş dakika kalın. Şu anda dinlenmeye ihtiyacı var. Onun için en iyi ilaç bu."

Austin bir adım öne çıkıp adamın elini sıkarken, "Teşekkür ederim doktor," dedi.

Trenton Austin'e, "Önce Bree'yi geri götüreceğim, sonra sen ve Max gidebilirsiniz," dedi.

Austin ve Max babalarını görmek için sıranın kendilerine gelmesini beklerken tek kelime etmeden volta atıyorlardı. Saniyeler geçip gidiyor, her biri sürüncemede kalıyordu. Sonunda kapı açıldı ve burnunu çeken Bree koşarak Chad'in kollarına atıldı. Trenton da kendini pek iyi tutamıyor gibi görünüyordu ama Austin, kardeşinin ifadesini toparlaması için birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu bildiğinden ona biraz zaman tanıdı.

O ve Max birlikte hızla kapıdan içeri girdiler. Ne bekleyeceklerini bilmiyorlardı ama babalarının odasına girdiklerinde George'un yatağında yattığını ve vücudundan farklı makinelere kablolar bağlandığını görünce Austin boğazındaki safrayı yutmak zorunda kaldı.

Austin kazaların her gün olduğunu biliyordu. Trajedinin aileleri vurduğunu biliyordu, ancak annesini kaybetmek hayatının en zor olayı olmuştu ve başka bir ebeveynin kaybını nasıl atlatacaklarını bilmiyordu.

İki adam yatağa doğru ilerledi ve Austin bir sandalyeye çökerek babasının elini yavaşça tuttu. Alnını birleştirdikleri ellerinin üzerine koydu ve hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez sessiz bir dua etti.

"O güçlü, kardeşim. Atlatacaktır. Joseph Amca da öyle," dedi Max fısıltıyla. Austin'in duymaya ihtiyacı olan şey buydu - inanması gereken şey.

"Uyanmalısın baba. Sana ihtiyacımız var," diye yalvardı Austin, kendini yeniden bir ergen gibi hissediyor, babasının her şeyin yoluna gireceğine dair güvencesine ihtiyaç duyuyordu.

Kendilerine ayrılan sürenin geri kalanında sessizce oturdular. Hemşire gelip sürelerinin dolduğunu haber verdiğinde, yavaşça lobiye geri döndüler.

Döndüklerinde Katherine geri dönmüştü, gözyaşları sessizce yanaklarından süzülüyordu. Önümüzdeki birkaç gün dayanıklılıklarını sınayacaktı; bu kesindi.

"Anne, sana yiyecek bir şeyler alalım," dedi Lucas ama o sadece başını salladı.

"İyileşecek ve iyileştiğinde bizim güçlü olmamıza ihtiyacı olacak. İkisinin de olacak. Sanki geri dönmeyeceklermiş gibi yas tutmamızın babama ya da George Amca'ya bir faydası olmaz. Lütfen kahvaltı edelim, sonra eminim daha fazla bilgi edinebiliriz," dedi Mark.

Emily Katherine'in yanına oturdu, omuz vererek olumlu görünmek için elinden geleni yaptı.

"Tamam," diye kabul etti Katherine sonunda. Kafeteryaya varana kadar labirent gibi koridorlarda ağır ağır ilerlediler. Yiyeceklerin çoğuna dokunulmamıştı ama ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı.

Gün Joseph ve George'da herhangi bir değişiklik olmadan uzadı. Hepsi bunun iyi bir şey olduğu konusunda hemfikir olmaya çalıştı ama yine de beklemek... dayanılmazdı.

XXXX

"Joseph Anderson'ın hayatını kurtardınız. Bu hastane, çoğu insan geri adım atacak olsa da geri adım atmadığınız için size minnettar. Konunun araştırıldığı ve yanlış bir şey yapmadığınız konusunda sizi temin etmek istiyorum. Normalde hiçbir zaman doktorlardan birinin üzerine gitmezsiniz ama bu aşırı bir durumdu. Nöroloji Cerrahini çağırmamış olsaydınız, Joseph büyük olasılıkla bırakın son dört geceyi, geceyi bile atlatamazdı," dedi Kinsey'nin amiri ofisinde otururlarken.

Joseph ve George toplam dört gündür hastanedeydi. Bulduğu her fırsatta onları kontrol ediyordu ama Austin'den uzak durmaya dikkat ediyordu. Kolay olmamıştı ama şu ana kadar çok iyiydi. Ayrıca Cassie'yi sık sık görebiliyor ve kederli arkadaşına omuz verebiliyordu.

Yine de her geçen gün stres biraz daha azalıyordu. Adamlar bir geceyi daha atlatmayı başardıklarında, her biri daha da güçlendi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Kinsey.

"George Anderson iyileşme belirtileri gösteriyor. Ailenin isteği üzerine onu kardeşinin yanına yerleştirilebileceği bir odaya taşıdık. George'u bu gece komadan çıkaracağız. Joseph'in durumu artık taşınabilecek kadar stabil. Aile, yan yana olmalarının ikiz kardeşlerin daha hızlı iyileşmesine yardımcı olacağına inanıyor."

"Bu harika bir haber," diye yanıtladı Kinsey. Yine de amirinin bunu ona neden söylediğini bilmiyordu. Cassie ona söylediği için haberlerin bir kısmını zaten biliyordu ama bunu amirine söylemesine gerek yoktu.

"Kafan karışmış görünüyor. Anlıyorum. Normalde bu bilgileri personelle paylaşmayız ama aile, hem acil serviste hem de yoğun bakım ünitesinde deneyiminiz olduğu ve tabii ki Joseph'in hayatını kurtardığınız için Joseph ve George'un sorumlu hemşiresi olmanız konusunda ısrar etti. Bu hastaneye sağladıkları para miktarıyla, ay için bir talepte bulunabilirler ve biz de onlar için elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Sizden

onların sorumlu hemşiresi olmak, yerine getirilmesi kolay bir taleptir."

Kinsey hem onur duyduğunu hem de dehşete düştüğünü hissetti. Ya onun gözetimindeyken adamlardan birine bir şey olursa? Kendine güveniyordu, işinde harika olduğunu biliyordu ama bunlar sıradan hastalar değildi. Her iki adam da pek çok kişi tarafından seviliyordu. Onların bakımından sorumlu baş hemşire olmak göğsünde büyük bir ağırlık yaratıyordu.

Bir de Austin vardı. Her gün babası ve amcasıyla ilgilenirken ondan nasıl kaçabilirdi ki? Yine de teklifi kabul etmekten başka çaresi yoktu.

"Bu süre zarfında Joseph ve George senin ana önceliğin olacak. Haftada altı gün, on iki saatlik vardiyalarla çalışacaksın. Biliyorum, alabileceğin tüm fazla mesaiyi istiyordun. Artık bunu elde ettin. Ailen uyumaya ihtiyacın olduğunu biliyor ama bir sorun çıkarsa nöbetçi olabilmen için yakınlarda kalmanı istediler. Ek masrafları karşılamak için ekstra fon desteği konusunda çok cömert davrandılar."

Kinsey sonunda, "Onur duydum," diye cevap verdi.

"Vardiyan yarın yedide başlıyor. Eve git, biraz dinlen ve ihtiyacın olan şeyleri topla. Uzun bir hafta olacak. İçimde bu görevin kısa sürmeyeceğine dair bir his var. George iyileşiyor olsa da Joseph..." diye devam etti. Personelden hiç kimse, durum umutsuz görünse bile, bir hastaya uğursuzluk getirmekten hoşlanmazdı.

Kinsey odadan çıkmadan önce "Teşekkür ederim," dedi. Hem hastaları hem de kendisi için elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı. Austin sadece bir adamdı, değil mi? Onun üzerinde kontrolü yoktu. Profesyonel bir ortamda onun etrafında olmayı kaldırabilirdi. Ondan etkilenmeyecekti. Ondan hoşlanmıyordu bile.

Kendisine biraz moral verirken, midesi sıkıştı. Kendine yalan söylediğini biliyordu. Onu görmek, ona yakın olmak istiyordu. Sadece bunu istemiyordu.

Birkaç saat sonra Kinsey, doktorlar solunum tüpünü dikkatlice çıkarırken ve ardından George'u komadan çıkarmak için ilacı keserken yanında durdu. Yavaş yavaş kendine geldiğinde, ailesi odaya doluştu, her birinin yüzünde endişeli bakışlar vardı.

"Baba?" Bree gözlerini kırpıştırarak açarken sordu.

"Bree?" diye mırıldandı, sesi kısıktı.

Bree bir hemşireyi iterek geçip diz çökerken "Baba! Tanrıya şükür!" diye bağırdı.

babasının yatağının yanında. Minnettarlık, rahatlama ve teşekkürün en büyük gözyaşları yuvarlak geyik gözlerinden dökülürken, ağzının kenarlarında hoş bir gülümseme belirdi. "Çok endişelendim. Beni böyle korkutmayı bırakmalısın," diye rica etti.

"Joseph?" diye mırıldandı.

"Hemen yanında, baba. Soluna bak. Bak, tam orada," diye cevap verdi yatağını işaret ederken.

"Tamam mı?" diye sordu.

"Durumu stabil, baba. Durumu gerçekten iyi. Sorunu çözdüler ama şu anda komada. Endişelenmeni istemiyorum. Hastane ona çok iyi bakıyor. Sadece çok uzun süre çok sıkı çalıştı ve bu da vücudunun ona uzun bir uykuya ihtiyacı olduğunu söyleme şekli," dedi Bree.

George'un gözleri yaşardı ama kızının olumlu tavrı karşısında ağzının kenarları kalktı. Sonunda başını kaldırdı ve tüm ailesinin orada olduğunu görünce daha fazla gülümsedi.

"Seni özledik baba. Bree'ye katılıyorum. Kendine daha iyi bakmaya başlamalısın," dedi Trenton bir adım öne çıkarak.

"Evet. Katherine Teyze artık ikiniz için eğlence gezisi olmadığını söyledi," diye ekledi Max gelip babasının elini sıkarken.

Austin, "Tabii onun gazabına uğramak istemiyorsanız," diye ekledi.

"Bu doğru, George Anderson. Bir daha kesinlikle keyifle gezemeyeceksin. Seni bu kadar kısa bir süre içinde iki kez hastane yatağında görmeye dayanamıyorum," dedi Katherine onun yatağının yanındaki sandalyeye otururken. "Seni özledim dostum. Kardeşin güçlü biri. Bree haklı, sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Senden tek istediğim onun için endişelenmemen. İyileşmene ihtiyacım var, böylece Joseph'i geri getirmeme yardım edebilirsin."

Katherine'in sözleri karşısında George'un gözleri doldu ve taşı. "Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

"Bunu yapmayacaksın, George. Suçu üstlenmene izin vermeyeceğim. Bu Joseph'in ya da senin hatan değildi. Bu iğrenç adam bilinçli bir kararla çok fazla içti ve sonra da bir aracın direksiyonuna geçmeye karar verdi. Ne yazık ki, ailesi için, eve dönemeyecek. O bencildi ve şimdi zavallı çocukları babalarını gömmek zorunda. Sen ve Joseph hâlâ benimle olduğunuz için Tanrı'ya her gün şükrediyorum. Artık senden bir özür bile duymasam iyi olur," diye azarladı, gözlerinin içine bakarak

Göz.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, George. Her zaman en iyi arkadaşlarımdan biri olacağını biliyorsun. Nedense seni kareli hastane önlüğünün içinde görmek bana yirmili yaşlarımızda bütün gece dans edip sabaha kadar güldüğümüz zamanları hatırlatıyor. Senin de benzer desenli bir gömleğin vardı herhalde. Ama bu kadar geçmiş yeter. Şu ana ve seni buradan çıkarmaya odaklanmalıyız. Anladın mı?"

"Evet," dedi, küçük ama gerçek bir gülümseme belirdi.

"George!" Esther odaya girdiğinde yüzü aydınlanmıştı. "Uyanmışsın," diye sözlerini tamamladı ve hızla Katherine'in yanına oturdu.

Esther odadaki herkesin onları izlediğini fark etmeden önce George'la birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Seni konuşurken gördüğüme çok sevindim," dedi hızla arkasına yaslanırken, rahatsız görünüyordu.

George, Esther'e bakarak, "Geldiğiniz için teşekkürler," diye fısıldadı, sonra gözleri odada dolaştı ve herkesi içten takdirine dahil etti.

Kinsey özel olarak konuşabilmeleri için kapıdan dışarı çıktı. Ne güzel bir aile olmuşlardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BÜTÜN HAFTA boyunca en iyi şekilde davrandı. Girip çıkıyordu. Dışarı ve içeri. Dışarıdan çok içeri.

Austin, Kinsey'nin o gün dördüncü kez odaya girişini izledi ve kaslarının gerildiğini hissetti. Onunla birkaç kez konuşmayı denemişti ama Kinsey ona sırtını dönmeden önce en profesyonel gülümsemesini takınmakta ustaydı. Bay İyi Adam'ı oynamaktan bıkmaya başlamıştı.

"Kinsey, seninle babam hakkında birkaç şey konuşmam gerekiyor. Henüz yemek yeme fırsatım olmadı, o yüzden bunu öğle yemeğinde yapalım," dedi Austin, onu zor durumda bıraktığının farkındaydı.

Amiri odadaydı ve Kinsey'nin kötü görünmeden reddedemeyeceğini biliyordu. Aptal değildi. İsteğinin zamanlamasını iyi yapmıştı.

"Bir saat daha yemek molam yok," diye geçiştirdikten sonra George'un hayati değerlerini kontrol etmeye devam etti. Akıllıca davranmış, onu reddetmemiş ama kesinlikle kovmuştu.

Patronu, "Bay Anderson hastayı sizinle görüşmek isterse erken gidebilirsiniz," diye teklif etti. Austin, Kinsey'nin patronuna bin watt'lık gülümsemesini verdi ve yaşlı kadın kızardığında kendini oldukça beğenmiş hissetti.

Kinsey, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi, ama onun öfkeli olduğunu görebiliyordu.

İyi, diye düşündü. Sinirlendiği zaman onu daha da çok seviyordu. Pantolonu biraz rahatsız olmaya başlayınca koltuğunda kaydı. Kız odadaki işini bitirmek için acele ederken bakışları onun üzerinden hiç ayrılmadı.

Sonunda Kinsey ona doğru bir bakış fırlatarak odadan çıktı ve ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldı. Uzun koridorda kafeteryaya doğru sessizce yürürlerken Kinsey onu görmezden geldi. İçeri girdikten sonra bir tepsi aldı ve raftan yiyecek almaya başladı. Seçtiklerine zerre kadar dikkat ediyor gibi görünmüyordu. Ona sadece yemeği bir an önce bitirmeye çalışıyormuş gibi geldi. O zaman daha yavaş yemesi gerekecekti, çünkü öyle ya da böyle bu işi halledeceklerdi. Aralarındaki gerilimi azaltmak için yapabilecekleri tek bir şey aklına geldi.

"Odanın dışında konuşmamızı gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?" Kinsey oturur oturmaz sordu. Kadının kahvesini karıştırmasını, elini onunkinin üzerine koyana kadar kaşığı tekrar tekrar çevirmesini izledi.

"Düşündüğün kadar kötü biri değilim. Birlikte geçirdiğimiz inanılmaz geceden beri neden beni kötü adam ilan etmeye çalıştığını anlamıyorum. Tam yanımdaydın ve yanlış hatırlamıyorsam oldukça tatmin olmuştun," dedi Austin, onun sorusunu duymazdan gelerek.

Kinsey elini onun elinden çekmeye çalışırken nefesi kesildi. Adam onu daha sıkı kavradı. Sonunda kaşığı bıraktı ve birleşen parmaklarının masanın üzerinde dinlenmesine izin verdi. Sonunda başını kaldırdı ve adamın gözleriyle karşılaştı.

"Bak, Austin, olmadığım biri olduğumu düşünmeni anlıyorum. Ben tek gecelik ilişkiler yaşamam. İlişkilerim yok. Düşünmem gereken bir kariyerim, harika bir ailem ve ister inan ister inanma, korumam gereken bir itibarım var. Benim hakkımda sahip olduğun bu fikirden vazgeçsen iyi olur, böylece ikimiz de mutlu yollarımıza devam edebiliriz."

"Üzgünüm ama bu bana uymuyor. Öncelikle, seni hiçbir zaman 'tek gecelik' bir kız olmakla suçlamadım. İkincisi, senden ucuz bir ilişki istemedim. Ve üçüncüsü, ben tam olarak doğranmış ciğer değilim. Ailem bu toplumda saygın bir yere sahiptir ve düşündüğünüzün aksine ben de itibarıma önem veririm."

"Hah!"

Onun çocukça patlaması Austin'in sırtına neden oldu. Ağzından dökülmek isteyen kahkahalarla savaşıırken ona baktı. Şimdiye kadar tanışma zevkine eriştiği en ilgi çekici kadındı. Onun peşini bırakacak gibi görünmüyordu. Belki de bu yüzden bu kadar ilgisini çekmişti. Genelde kovalanan o olurdu. Bir erkek gibi hissetmek güzeldi - avını avlamak. Masanın üzerine atlayıp göğsünü yumruklamak istiyordu. Sırtışı daha da büyüdü.

Bir anlık sessizlikten sonra Kinsey'nin dudakları seğirerek ona baktı. Belki de ne kadar kalın kafalı davrandığını fark ediyordu.

"Tamam, şeytan olmadığını kabul edebilirim. Yine de seninle çıkmakla ilgilenmiyorum."

"Gece gündüz birbirimizin etrafında olduğumuza göre, en azından arkadaş olmaya ne dersin? Ne de olsa en iyi arkadaşın benim kardeşimle evli. Birbirimizi sık sık göreceğiz," diye teklif etti.

Onun bacak bacak üstüne attığını bilmesine imkân yoktu. Kinsey ile arkadaş olmaktan çok daha büyük planları vardı. Bazı boş hastane odaları hakkında birkaç fikri vardı. Kahretsin, ne zaman Kinsey onun yakınında olsa vücudu yarı uyarılmış bir halde oluyordu.

Kadın gözlerini kıstı ve adam onun bunu yutmadığını biliyordu ama ne diyecekti ki? Reddederse, onun kendisini etkilediğini kabul etmiş olacaktı. Eğer kabul ederse, hem kendisiyle hem de onunla savaşmak zorunda kalacaktı. Onu zor durumda bıraktığını biliyordu ve yüzündeki kararsızlığı okuyabiliyordu. Gücün tekrar kendi lehine döndüğünü hissedince rahatladı.

"Bize arkadaş diyecek kadar ileri gitmezdim ama medeni olmayı kabul edebilirim," dedi sonunda. Adam sırttı, kızın yanakları kızardığında duyduğu memnuniyet yüzünden okunuyordu.

Onu omzuna atıp en yakın süpürge dolabına götürmek için her şeyini verebilirdi. Sonsuz gibi görünen hastanenin olasılıkları.

"Hiç sanmıyorum. Ya arkadaş oluruz ya da... Sana ne kadar iyi bir arkadaş olabileceğimi kanıtlamam gerekecek. Bu biraz zaman alabilir - gerçekten uzun bir zaman," diye tehdit etti aynı kendinden emin gülümsemeye.

Kızın gözlerinin açılmasını izledi. Niyetinin ne olduğunu biliyordu ve onu istiyordu. Sadece bunu itiraf etmek istemiyordu. Onu kalabalık odalardan uzaklaştırmalıydı. Nöbetçi odası o anda kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

"İşe dönmem gerekiyor," dedi masadan hızla kalkarken. Yemeğine dokunmamıştı bile. Onun ne kadar uzun saatler çalıştığını biliyordu ve kendisi yüzünden öğünlerini kaçırmamasını istemiyordu.

Ayağa kalktı ve ellerini onun omuzlarına koyarak vücudunu kendi vücudunun birkaç santim yakınına getirdi. Başını aşağı eğdi, nefesi yüzüne değdi ve dökülen saçlarının gevşek tellerinin ağzının köşelerinde dalgalanmasına neden oldu.

"Yemeğini bitir, Kinsey. Geri çekileceğim... şimdilik."

Geri çekildi ve koltuğuna yığıldı. Kelimeleri ağzından almış gibi görünüyordu. Bu onun da hoşuna gitti. Adam oturup yemeğini yemeye başlarken, kadın yavaşça sulu bir karpuz parçası aldı.

Ağzının içine kaydırıp usulca ısırdı ve adam inlememek için kendini zor tuttu. Beklenti vücuduna cehennemi yaşatıyordu ama sonunda bir yatağa girdiklerinde buna degeceğini hissediyordu. Kahretsin, umursadığı tek şey bir mağara olabilirdi, yeter ki onun içine derinlemesine dalabilirdi.

Alnında boncuk boncuk terler birikirken birkaç dakikalık gergin bir sessizlik oldu ve ağzına zorla yemek attı. Onun yemeğinin tadını bilmiyordu ama kendi yemeğinden aldığı tüm keyfi karton yiyerek de çıkarabilirdi. Yine de onun meyve salatasının tamamını bitirdiğini fark ettiğinde tatmin oldu. Çok zayıftı - birlikte oldukları zamankinden daha küçüktü. Ne olursa olsun güzeldi, ama on kilo almaya dayanabilirdi.

Bu düşünce onu yuvarlak bir göbekte, vücudu olgunlaştıkça dar bir tişörtü zorlayan göğüsleriyle hayal etmeye yöneltti. O daha durduramadan, kısık bir inilti duyuldu ve kadın başını kaldırıp göz göze geldi. Adamın gözlerinden parlayan katıksız şehvet karşısında kadının gözleri büyüdü.

Onunla sadece beş dakika yalnız kalmak için bir milyon dolar bile verebilirdi. Tamam... belki daha çok bir saat. Vücudu tapınılmayı hak ediyordu.

Birkaç dakika daha gergin bir sessizlikten sonra boğazını temizledi. Onunla babası hakkında konuşmayı gerçekten istiyordu.

"Babam yakında hastaneden çıkmaya hazır olacak. Ona destek olmak için Katherine'le birlikte ana evde kalmayı kabul etti. Güçlü davranıyor ama hepimiz bunun onun üzerinde ne kadar büyük bir baskı yarattığını görüyoruz.

"Ben de Katherine için endişeleniyorum. Onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. En azından babanın durumunun iyi olmasına sevindim. Eminim bu ona yardımcı oluyordur."

"Bunu takdir ediyorum, Kinsey. Tüm bunların anlamı Joseph Amca'nın burada daha uzun süre kalması gerekecek, bu da hala 24 saat bakıma ihtiyacı olduğu anlamına geliyor. Eğer durumu birkaç hafta içinde değişmezse, onu eve götürmek gibi alternatiflere bakacağız, ki orada da tam bakıma ihtiyacı olacak. Teyzem çoğu zaman burada olacak ve geri kalanımız da öyle. Babam ya da Joseph Amca olması hiç fark etmez. Biz birbirimize bakarız."

Kinsey'nin konuşmanın nereye varacağı konusunda kafasının karıştığını görebiliyordu. Amirinin ona söylemesine izin verebilirdi ama o zaman

onun tepkisi.

"Eğer Joseph Amca'yı eve götürürsek, onun hemşiresi olarak kalmanızı rica ettik."

Sözlerinin aklına yerleşmesini bekledi. Her şey yoluna girdiğinde onu hayal kırıklığına uğratmadı. Hastanede onun yanında kendini daha güvende hissettiğini biliyordu. Gece ve gündüz sessiz bir evde birlikte olurlarsa ona karşı koyma yeteneği konusunda endişelendiğini görebiliyordu.

"Ben... Ben amirimle konuşmak zorundayım. Hastanenin beni göndermeyi göze alabileceğini sanmıyorum," diye kekeleydi.

"Bu kalıcı bir yerleştirme olmaz. Amcam iyileşecek," dedi güvenle.

"Şimdi gerçekten geri dönmem gerekiyor," dedi, sanki onu tekrar durduracağından korkuyormuş gibi hızla ayağa kalkarken. Başka bir şey söylemedi - sadece yürümesine izin verdi.

Kadının tepsisini bırakıp neredeyse koşarak odadan çıkmasını izledi. Arkasına yaslanırken gülümsedi. Kaçmayı deneyebilirdi...

Kinsey kafeteryanın dışındaki köşeyi döndükten sonra koşmaya başladı. Temiz havaya ihtiyacı vardı - ve buna şimdi ihtiyacı vardı!

Tüm vücudu sanki yanıyormuş gibi hissediyordu. Adam bu kadar az kelimeyle onu nasıl bu kadar çabuk etkilemişti. Joseph'in özel hemşiresi olmasına imkân yoktu. Normalde bu işi seve seve kabul ederdi. İdeal bir işti ve Anderson'ların ne kadar para bağışladıkları ve sahip oldukları nüfuz düşünüldüğünde, hastanede ömür boyu çalışmasını garantileyecekti ama Austin'in her zaman yanında olduğu o uzun, sessiz geceleri düşününce...

Onun her zaman orada olacağını biliyordu.

Bir yan çıkıştan geçip leylak kokulu havayı derin bir nefesle içine çekerken vücudunu bir ürperti kapladı. Sabahın geç saatlerinin serin bahar esintisi tam da ciğerlerinin ihtiyacı olan şeydi. Düşünceleri kafasında birbirinin üzerine atlayıp dururken birkaç nefes aldı.

O ahlaksız bir kadın değildi. Planları, hedefleri vardı. Hatta evde masasının üzerinde duran, çift aralıklı, Times New Roman fontuyla yazılmış on yıllık bir planı bile vardı.

Bir erkeğe, özellikle de kibirli, kendinden memnun, inanılmaz derecede harika bir aşık olan bir erkeğe karşı kesinlikle başı dönmez ya da dizlerinin bağı çözülmezdi.

Kesin şunu!

Austin ve sevgilisini aynı cümlede düşünemezdi. Kendini toparlamalı ve işini yapmalıydı. Patronuna basitçe, teşekkür ederim ama hayır, diyecekti.

Evet, doğru. Bu konuşma gerçekten iyi geçecekti.

Yaklaşık on dakika sonra Kinsey içeri dönecek kadar sakinleşti. Gevşemiş olması umurunda değildi, nöbetçi odasına gidip uzanmak için birkaç dakika ayıracaktı. Austin'le tekrar yüzleşmeden önce başının dönmesini durdurması gerekiyordu.

İçeriye girdi, ışıkları kapalı bıraktı ve ortalama bir dolaptan daha büyük olmayan alanın zifiri karanlığına karşı gözlerini kapatırken iç geçirdi. Çok fazla rahatlayamadan çağrı cihazı çaldı ve saklanma süresinin bittiğini bilerek isteksizce doğrulup oturdu.

Odadan çıkarken kendine bir profesyonel olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. Normal maaşının iki katını alıyordu ve bir erkeğin kariyerinin önüne geçmesine izin vermeyecekti. Sadece kendini geliştirmesi gerekiyordu.

daha kalın bir deri ve onu savuşturmaya devam et. Eninde sonunda kovalamaca oyunundan sıkılacaktı. Sıkılmak zorundaydı, diye kendine güvence verdi.

Omuzlarını geriye atarak Anderson'ın odasına girdi ve Austin'in orada olmadığını görünce rahat bir nefes aldı.

Gün ilerledikçe ve kapıyı sık sık kontrol ettiğini fark ettikçe, adamın dönmemesi onu rahatlatmış mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrattı karar veremiyordu. Bırakın ayı, gün bitmeden bir Valium reçetesine ihtiyacı olabilirdi.

XXXX

Austin'in sekreteri Margie, masasının üzerinden ona ters ters bakarken, "Kendini toparlamazsan yemin ederim kapıdan çıkıp gideceğim," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Austin oldukça sinirlenmiş olan çalışanına baktı.

"Pençesine diken batmış bir ayı gibi etrafta dolaşıyor, herkesi tersliyor ve tam bir eşek gibi davranıyorsun."

"Margie," dedi şaşkınlıkla. Margie on yıldır onun için çalışıyordu ve ailenin bir üyesi gibiydi. Aklından geçenleri söylemekten asla korkmazdı ama daha önce hiç bu kadar açık sözlü olmamıştı.

"Beni *Margie*'leme. Ben üniversiteden yeni mezun olmuş bir çocuk değilim ve senin kötü davranışlarına katlanmayı reddediyorum. Ya benimle bu konuda konuşursun ya da öğleden sonra izin alırım."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti.

"Peki o zaman, sanırım ikinci seçenek. Yarın görüşürüz," dedi odadan çıkmak için dönerken.

"Gidemezsiniz. Yapmamız gereken çok iş var," diye ısrar etti Austin, oturduğu yerden kalkarak.

Margie döndü ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. Bekliyordu.

İç çekerek yerine oturdu. Her zamankinden biraz daha huysuz olduğunun farkındaydı ama bunun çalışanların kapıdan çıkıp gitmesine yol açacak kadar ileri gidebileceğini düşünmemişti.

Sadece çok sinirliydi. Bir haftadır hastaneden kaçıyordu, belki biraz uzaklaşmanın hormonlarla harap olmuş vücuduna iyi geleceğini düşünüyordu.

Yardımcı
olmuyordu.

Hiçbir şey
yardımcı
olmuyordu.

Margie, gözlükleri burnunun yarısına kadar sarkmış, gri gözleri altın çerçevelerin üzerinden ona dik dik bakarken karşısında duruyordu. Bir eli kalçasındaydı ve ayak parmağı tıkırdıyordu. Ağzının kenarlarının yükseldiğini hissetti, ki bu onun açısından akıllıca bir hareket değildi.

Gözleri daha da kısıldı ve parlak pembe rujunun arasından hayal kırıklığı içinde nefesini üfledi. Sinirlendiği zaman gerçekten de çok komik oluyordu. Bu hafta onun kısa beyaz saçlarının arasında parlak pembe çizgiler olduğunu fark etti. Altmışına yaklaşmıştı ama bir keresinde ona yaşın sadece bir rakamdan ibaret olduğunu söylemişti. Ölmesine daha çok olduğunu ve istediği gibi giyinip istediğini yapabileceğini söylemişti.

Bu onun sevdiği yönlerinden biriydi. Ofise mizah, sevgi ve sadakat getirmişti. Ayrıca bir dahiydi. Onsuz parçalanacağından hiç şüphesi yoktu. Eğer konuşması gerekiyorsa, konuşurdu, çünkü eğer işi bırakırsa ofisi başına yıkılırdı.

"Sadece çok şey oldu... Babam, Joseph Amcam..." diye devam etti. Kızın kısık gözlerinden buna inanmadığını anladı.

"İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Evet, ailen için endişeleniyorsun ama bunun başka bir şeyle ilgisi var," diye ısrar etti.

"Şey, sadece... kişisel bir sorunla uğraşıyorum," diye geçiştirdi. Randevu sorunlarını gerçekten kabul etmek istemiyordu.

"Ah, şimdi bir yerlere varıyoruz. Kızın adı ne? Barbie bebeklerinizden birinin ayağı 5 inçlik topuklu ayakkabıları yüzünden mi su topladı?"

"Margie..." Sinirli bir nefes verdi.

Margie aniden sırtıttı ve yanaklarına süzölmek isteyen o lanet kızarıklıkla savaşmak zorunda kaldı. Onun için çalışmak için fazla zekiydi. Başkanlık için yarışıyor olmalıydı. Margie'nin gözlerindeki bilmiş bakışı gördü ve aşağılanmasının tamamlandığını hissetti.

"Aman Tanrım. İlk defa bir kız sana *hayır* mı dedi? Biri söyledi, değil mi? Ha, bu çok komik. Gerçek dünyaya hoş geldin Austin Anderson," diye alay etti.

"Öyle bir şey olmadı," diye neredeyse bağıırıyordu.

"Evet, öyle. Bir kıza bağlandın ve o seninle hiçbir şey yapmak istemiyor ve sen bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun. Zamanı geldi. Eğer o kadar akıllıysa, seninle kalabilir."

"Onunla tanıştığımda hayır demiyordu," diye tersledi Austin. Margie'nin gözleri tekrar kısıldıığında söylediklerinden hemen pişman oldu.

O

hak edilmiş bir azarın geleceğini biliyordu.

"Austin Jeffrey Anderson! Bunu söylemen kabul edilemez. Sonunda gerçek bir kadınla tanışmış gibisin ve onu bu şekilde aşağılayarak ona haksızlık ediyorsun. Sakın gururunun ağzına dolanmasına izin verme. Bu kadınla tanışmak zorundayım."

"Ben... Ben sadece başlangıçta iyi anlaştığımızı kastetmiştim. Sonra korktu ya da öyle bir şey oldu ve kaçmaya başladı. Aylardır onunla konuşmaya çalışıyorum ve o şimdi... Ne düşündüğünü ya da düşünmediğini bilmiyorum. Beni istediğini biliyorum. Birbirimize birkaç adım yaklaştığımızda hava neredeyse cızırdıyor."

Margie daha yumuşak bir ses tonuyla, "Görünüşe göre bir adım atıp bu işi çözsün iyi olur, çünkü ben bu kadından şimdiden hoşlanıyorum," dedi. Patlaması için affedilmişti.

"Üzerinde çalışmaya
devam edeceğim."

"Güzel."

"Artık biraz iş yapabilir miyiz lütfen?" diye sordu. Çalışanına çalışıp çalışamayacaklarını sormasını ironik bulmuştu.

"Evet, devam edeceğim ve kalacağım. Buraya ilk gelmemin nedeni, sevgiyat alanında bir sorun olması. Bazı mallar kayboldu ve bu sabah bir kavga çıktı," dedi ve hemen profesyonel tonuna geri döndü.

"Kim hallediyor?"

"Yetki Dean'de ama birkaç dakika önce aradı, patlamaya hazırmış. Görünüşe göre Jack sorun çıkarıyor."

"Kahretsin, bilmeliydim," diye homurdandı

Austin. "Kesinlikle," diye onayladı Margie.

"Hemen oraya gidiyorum."

Margie gitti ve Austin ayağa kalktı. Bu sorun için neredeyse minnettardı. En azından başarısız özel hayatını aklından çıkarmıştı.

Kendi düşüncelerini bastırmak için müziğin sesini açarak depoya doğru yola çıktı. Başka hiçbir şey işe yaramadığı gibi bu da işe yaramıyor gibiydi.

İçeri girdiğinde kardeşi Trenton'ı çoktan amirleri Dean ile konuşurken bulduğunda çok mutlu oldu.

"Vay canına, bok gibi görünüyorsun küçük kardeşim," dedi Trenton yürürken.

"Teşekkürler, sen nasılsın?"

"Görünüşe göre senden daha iyi."

"Benim için ne tür bir bilgin var Dean?" diye sordu Austin. En iyi savunmanın Trenton'ı görmezden gelmek olduğuna karar verdi. Belki kardeşi ipucunu alır ve konuyu kapatırdı.

"Neredeyse on bin dolar değerinde sevkiyatımız kayboldu. Hepsi tek bir yüklemede değil, dört farklı satıcıdan geliyordu. Personelime son altı aydaki siparişleri kontrol ettiriyorum, çünkü anlaşılan o kişi akıllıymış. Her sipariştten birkaç ürün çıkarıyorlar ve müşterilerimizin çoğunun bunu fark ettiğini sanmıyorum. Yine de açgözlü davranmış olmalılar, çünkü bu sefer o kadar çok şey çıkarmışlar ki şikayetler gelmeye başladı," dedi Dean, konuşurken gözleri parlıyordu.

Dean yirmi yıldır onlar için çalışıyordu. Austin onun sorun çözülene kadar durumun başında olacağından hiç kuşku duymuyordu.

"Peki ya dövüş?"

"Jack birkaç kişiyle daha tartıştı. Çalınan malları öğrendiğimizden beri herkes gergin ve sanırım birisi Jack'in hoşuna gitmeyen bir yorum yaptı. Şu anda ağzını sıkı tutuyor. Üç adamı bugünlük evlerine gönderdim. Bu yüzden seni aradım. Suçlamalarda bulunmak istemiyorum..." diye devam etti.

"Sadece biz varız Dean ve sana güveniyoruz. Kimden şüpheleniyorsunuz?" Trenton hemen sordu.

"Şey... Şu anda elimde herhangi bir kanıt yok ama bazı şeyler Jack'i işaret ediyor," dedi tereddütle.

Dean iyi bir adamdı. Kanıt olmadan kimseyi haksız yere suçlamak istemiyordu. Orada çalışan her bir adamın ailelerini geçindirmek için maaş çeklerine muhtaç olduğunu biliyordu. Masum bir adamın kovulmasından sorumlu olmak istemiyordu.

"Ağır suçlamalarda bulunmadan önce kapsamlı bir araştırma yapacağız. İçimde haklı olduğunuza dair bir his var. Geçtiğimiz yıl onun hakkında şüphelerim vardı. Çok fazla hata yaptı - erkeklerden çok fazla suçlama geldi. Zaten bir süredir işini kaybetmeye çok yakındı," dedi Austin.

Trenton, "Hadi ofise gidelim ve dosyaları incelemeye başlayalım," dedi. Birlikte fabrikanın içinde yürümeye başladılar, çalışanlar onlara sorular sordukça birkaç kez durduruldular.

"Tamam, şimdi dökül bakalım. Seni ne yiyip bitiriyor?" "Kahretsin, Trenton, havandasın."

"Sorun benim ruh halim değil. Gözlerinin altındaki halkalara ne sebep oluyor?"

"Seni ilgilendirmez."

Trenton, "Biliyorsun, işten ayrılmayacağım, bu yüzden bana söyleyebilirsin," diye ısrar etti.

Austin uzun süre acı çeken bir i  geçirdi. Ailesini seviyordu ama bazen tam bir baş belası olabiliyorlardı.

"Kinsey," dedi sonunda. Küçük ofise girdiklerinde kardeşi kahkahayı bastı. Austin onu yumruklamak istiyordu.

"Teşekkürler, Austin. Buna ihtiya ım vardı. Hayatımdaki tüm bu stresle birlikte, havayı yumuşatmak için sana kesinlikle güvenebilirim."

"Yardım edebildiğime sevindim," diye hırladı Austin.

"Tamam, kardeşçe aşk zamanı bittiyse yapacak işlerimiz var," dedi Dean ama Austin dudaklarının kenarlarının seğirdiğini fark etti. Görünüşe göre aşk hayatı, ya da aşk hayatının olmaması, etrafındaki herkes için büyük bir eğlenceydi.

Annesini en çok böyle zamanlarda özlüyordu. Onunla oturup ziyarete gidebiliyor, endişelerinden arınabiliyordu ve annesi onu sorgulamıyor ya da alay etmiyordu. Sadece her zaman olduğu kişi olurdu.

Sevgi dolu ve anlayışlı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

JOSEPH, içten içe beni duyabildiğini biliyorum. Uykunu almayı hak ediyorsun, o yüzden devam et ve ihtiyacın olduğu sürece dinlen. için. Yeter ki bana geri dönmeyi unutma," diye fısıldadı Katherine hastane yatağında onun yanında yatarken.

Personel uzun zaman önce onu ondan uzak tutmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Sadece birkaç monitörü ayarlamışlardı, böylece hiçbir şeye takılmayacaktı.

"Biraz dinlenmeyi kesinlikle hak ettin. Emekli olman gerekiyordu ama kendini oğullarımızın işine karışmaktan alıkoyamıyorsun. Son birkaç yıldır sana bir şey söylemiyor olabilirim ama çocuklarımızın hayatına karıştığını biliyorum. Çok fazla şikayet etmedim çünkü sonuçlarını seviyorum. Nasıl sevmeyeyim ki? Şimdi üç güzel kızım ve dünyanın en harika torunlarına sahibim. Ayrıca artık George eve döndü ve ailemiz büyümeye devam ediyor. Uyanık olsaydın bunların hiçbirini sana itiraf etmezdim ama hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye konuşmaya devam etti Katherine. Son cümlesinde gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken sesi kesildi.

Hayatından daha büyük olan kocasını steril yatakta hareketsiz yatarken görmek, uyanmadığı her gün daha büyük bir acıya neden oluyordu. Doktorlar ona aynı şeyi söyleyip duruyordu - *bunu sadece zaman gösterecekti*.

Bunu bir kez daha duyarsa, bir hanımefendi olarak yetiştirildiği Güneyli köklerini unutabilir ve kazara onlardan birine tokat atabilir.

Kocasını özledi.

En iyi arkadaşını özlemişti.

Yüzünü nazikçe okşarken bir gözyaşı daha yavaşça düştü. Çok yakışıklı.

Altmışlı yaşlarında bile göz kamaştırıcıydı, tanıdığı en güzel adamdı. O ilk günleri ve ondan uzaklaşmaya ne kadar yaklaştığını hatırladıkça zihni sürüklendi.

"Anne, iyi misin?" Lucas odaya girerken sordu. Kaşları endişeyle çatılmıştı. Çocukları üzmemek istemiyordu. Normalde hayatlarını yaşamayı bırakmamaları için olumlu bir maske takmaya özen gösterirdi. Joseph bunu istemezdi.

Yaptığı her şey çocukları içindi. Onların mutlu ve başarılı olmalarını istiyordu, kendisi hakkında kara kara düşünmelerini ya da endişelenmelerini değil.

"Oh, ben iyiyim Lucas. Sadece babanla tanıştığımız gün hakkında konuşuyordum," diye cevap verdi yavaşça doğrulduğunda. Bugünlerde ayağa kalkması birkaç dakika daha uzun sürüyordu. Lucas ona yardım etmek için yanına koştu.

"Nasıl tanıştığınızı hiç duymadım. Bize anlatır mısınız?" Amy utangaç bir şekilde sordu.

Katherine gülümseyerek, "Tanrı seni korusun Amy, ama bu uzun bir hikâye," dedi.

Jessica, Alex'le birlikte odaya girerken, "Ben de duymak istiyorum," dedi.

"Katılıyorum. Bence büyük bir aşk hikâyesinin başlangıcını öğrenmek için mükemmel bir zaman," diye ekledi Emily, Mark'ın kolunda içeri girerken.

"Sanırım hepiniz ısrar ediyorsanız..." Katherine çekingen davrandı.

Odadaki herkes koro halinde "Evet" dedi.

"O zaman bir sandalye çekseniz iyi olur. Bu biraz zaman alabilir," dedi Katherine hatırladığı zamanları anımsatan bir gülümsemeye.

Güzel oğulları ve eşleri hızla yerlerine oturdular ve beklentiyle ona baktılar. Birbirlerine hâlâ çok aşık olan çiftlere baktı. Yusuf çocukları için iyi bir seçim yapmıştı.

"Babana anında aşık oldum," diye söze başladı.

Kadınlar tatlı bir romantizm olmasını bekledikleri şey karşısında iç çektiler. Onları şok etmek için sabırsızlanıyordu. Oğulları böyle hovarda haydutlar olmayı nereden öğrendiklerini sanıyorlardı? Hepsini hatalarına rağmen seviyordu, hataları yüzünden değil.

"Joseph'e hemen aşık oldum. Onunla ilk tanıştığımda sadece on sekiz yaşındaydım. Bir partideydik ve bütün gece benimle dans etti. Kendimi odanın en özel kızı gibi hissettim. Gözleri sadece benim üzerimdeydi, bu beni şaşırtmıştı çünkü çok yakışıklıydı. Işıltılı mavi gözleri, kısa siyah saçları ve çarpıcı gülümsemesi, giydiği özel yapım takım elbiseyle birleşince onu bir prens gibi gösteriyordu. Odadaki her kız onunla dans etmek istiyordu ama onun seçtiği kişi bendim. Beni pistte daireler çizdirirken kendimi bir prenses gibi hissettim," dedi.

Katherine o gecenin nasıl başladığını hatırlarken çalan müziği neredeyse duyabiliyordu.

"Daha önce hiç aşık olmamıştım - ama o gece aşık oldum, hem de çok. Sonraki bir ay boyunca birbirimizden ayrılmadık. Neredeyse her gün elinde çiçeklerle kapıma geliyordu ve onun büyüüne kapılmam uzun sürmedi. Beni öptüğünde her zaman büyüleyiciydi, bugün de öyle. Ona her şeyimi vermek istedim - masumiyetim de dahil..."

"Anne," dedi Mark şaşkınlıkla, gözleri yuvarlaklaşmıştı.

Emily kocasını azarlayarak, "Sen sadece sus ve bırak da annen hikâyesini anlatsın," dedi. Aslında kocasının yüzünün kızarmasını oldukça sevimli buluyordu.

Katherine oğlunu şok etmeyi oldukça eğlenceli buldu. Hayata döndüğünü nasıl düşünmüştü? Sessizce kıkırdadı.

Jessica, "Devam et lütfen anne," diye ısrar etti. Kadınların hepsi öne doğru eğilmişti.

"Çocuklar, kulaklarınızı kapatabilirsiniz. Dediğim gibi, birbirimizden ayrılamazdık, bu yüzden beni etkilemesi uzun sürmedi. Yıldızların aydınlattığı gökyüzünün altında uzanırken sonsuza dek öpüşecektik. Cennetteydim. Bir ay daha geçti ve ben onun evlenme teklif etmesini bekliyordum. Ona çok aşıkım ve o da her gün bana olan aşkını itiraf ediyordu. Evleneceğimizi biliyordum ama bu konuyu açmak istemiyordum. Romantik bir evlenme teklifi istiyordum. Ne de olsa tüm ilişkimiz romantizmden başka bir şey değildi."

Katherine derin bir nefes aldıktan sonra bir an durdu. Kaşları çatılırken gözleri buğulandı.

Oh, boşa geçen yıllar...

"Sonra bir gece Joseph ve George'un konuşmalarına kulak misafiri oldum ve gizlice dinlemek için geri çekildim. Belki Joseph nasıl evlenme teklif etmeyi planladığına dair bir ipucu verir diye düşündüm. Onun yerine kalbim paramparça oldu."

"Anlamıyorum," diye araya girdi Alex, kafası karışmış görünüyordu.

"O zaman dinle," diye nazıkçe azarladı Katherine. Arkasına yaslandı ve dudaklarını büzüyormuş gibi yaptı.

"Sözümü kesme," diye sessizce azarladı Jessica

Alex'i. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"George öfkeyle Joseph'e bağırıyor, bahsi kazanmak için her şeyi yaptığını söylüyordu. Dinledikçe, keşke dinlemeseydim diye düşündüm. Joseph'in o gece benim peşime düştüğünü anlamam uzun sürmedi, çünkü görünüşe göre birkaç kişi benim hakkımda fısıldamıştı, çok iffetli olduğumu ve fethedilemeyeceğimi söylüyorlardı. George, Joseph'in gecenin sonuna kadar bir öpücük bile alamayacağına dair bin dolarına bahse girdi. Daha da acı veren şey ise George'un benim en iyi arkadaşım olmasıydı. Joseph'le olmadığım zamanlarda George'la oluyordum."

Oğulları şişkin gözlerle ona bakarken gelinlerinin nefesi kesildi.

Emily gözyaşlarının eşiğinde, "Bu korkunç," dedi.

"Evet. Evet öyleydi canım. Daha fazla bir şey duyamadan kaçtım. Kalbim kırılmıştı ve Joseph Anderson'ı bir daha asla görmek istemiyordum. Sonraki birkaç gün boyunca birkaç kez aradı ve anneme hasta olduğumu söyledim. Hala ısrar ediyordu, bu yüzden üzgün bir şekilde, gitmesini sağlayacağını bildiğim korkunç bir yalan uydurdum. Onunla yüzleşemedim. Eğer çekip giden ben olursam, bir şekilde gururumu geri kazanabileceğimi düşündüm."

"Ama..." Mark bu kez araya girmeye çalıştı ama Katherine ona *annesinin bakışını* atınca durdu.

"Ona başka bir adamla tanıştığımı, birbirimize aşık olduğumuzu ve onunla eğlenmiş olsam da ilişkimizin bittiğini söyledim. Sonra başımı dik tutarak oradan uzaklaştım. Beni durdurmaya hiç çalışmadı. Onu öyle bir şoka uğrattım ki muhtemelen sonrasında uzun süre orada durdu."

"Bölünmek istemediğini biliyorum ama tekrar bir araya geldiğiniz kısma gelmelisin," diye bağırdı Lucas neredeyse. Katherine en sabırsız çocuğuna gülümsedi. Oğlu her zaman sonuca ulaşmak isterdi. Babasına o kadar çok benziyordu ki.

"Onu tekrar görene kadar beş yıl geçti..."

Katherine gözlerini kapadı, hafızası onu zamanda geriye götürdü. O günleri dün gibi hatırlıyordu. Joseph ve o sonunda her şeyi çözdüklerinde, Joseph ona tüm hikâyeyi başından sonuna kadar anlatmıştı.

Bitirmek için...

XXXX

Büyükbabası her şeyi berbat etmişti. Asilce! Jet Seattle havaalanında tur atarken Joseph arkasına yaslandı.

Eve dönüyordu.

Aklı kesinlikle aile şirketinde, CEO'luğa kimin seçileceğinde olmalıydı. Bu kişi korkunç amcası olamazdı. Babası onu arayıp büyükbabasının inşa ettiği her şeyin yok edilmek üzere olduğunu söylediğinde, Joseph eve dönmesi konusunda hiçbir şüphe olmadığını biliyordu.

Babasını çok severdi. Büyükbabasına hayrandı - huzur içinde yatsın. Amcasından nefret ediyordu. Adamın damarlarında zehir akıyordu ve durdurulması gerekiyordu...

Joseph şirketi kurtarıp kurtaramayacağını bilmiyordu ama büyükbabasının inşa ettiği ve babasının korumak için çok çalıştığı şey için ölümüne savaşıyordu.

Büyükbabasının kaybı hisse senetlerinin düşmesine neden oldu, insanlar hangi Anderson'un devralacağını bilmedikleri için korkuya kapıldılar.

Joseph'in babası Milton iyi bir adamdı, sevecen bir insandı ama bir şirketin başına geçmek isteyecek türden bir adam değildi. İçinde ihtiyaç duyulan köpekbalığı yoktu.

Ancak Joseph yaptı.

Sadece bir ay önce büyükbabasının ölümünden bu yana amcası Neilson CEO'luk koltuğuna göz dikmişti. Tek bir şey istiyordu, o da kardeşi Milton'ı, yani Joseph'in babasını alt etmek.

İkisi ikizdi ama bir ikizin olabileceği kadar farklıydılar. İçleri ve dışları. Milton kibardı ve herkese yardım etmeye çalışırdı, Neilson ise açgözlüydü ve kendinden başka kimseyi düşünmezdi. Kötülüğün timsaliydi ve açgözlü ellerinin şirketi ele geçirmesine kesinlikle izin verilmemeliydi.

Çok fazla iş kaybedilecekti. Arkasında çok fazla hasar bırakacaktı ve bu onun umurunda olmayacaktı. Umursayabilir ama sadece küçük insanları on bin dolarlık mokasenlerinin altında ezerken gülmek için.

Emniyet kemerini takması için ışık yandı, o da hemen taktı ve pencereden dışarı, kasvetli Seattle akşamına baktı. Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

Katherine.

Beş yıl sonra bile onu düşünmeden edemiyordu. Ona sıırsıklam aşık olmuştı. Daha önce hiç kimse - ve kesinlikle daha sonra hiç kimse - Katherine'e yaklaşmamıştı. Onu ezip geçmiş, sonra da bir saniye bile düşünmeden çekip gitmişti.

Onu sisteminden çıkarmaya kararlıydı. Onu tekrar görmeliydi. Dudakları daha da yukarı kıvrıldı. Şirket için çalışıyordu, yönetim kurulu üyesiydi. CEO'luk görevini kimin devralacağına dair oylardan birini elinde tutuyordu. Küçük masum Katherine, onunla ilk tanıştığı andan beri çok değişmişti.

Elbette o ilk dans sırasında sandığı kadar masum bir kız değildi. İki ay boyunca onun nefesini kesmişti. Masumiyeti sarhoş ediciydi. Onu nasıl da almak, sahiplenmek istemişti. Ama beklemişti.

Jet Seattle Havaalanı'na son inişini yapmaya başladığında midesi düğümlendi. Daha fazla beklemeyecekti.

Uçuş görevlisi onu sinirlendirerek, "Bunu sizin için alabilir miyim?" diye sordu.

Adam sözünü sakınmadan bardağı ona uzattı. Kadın boş bardakla uçağın ön tarafına doğru yürümek için dönmeden önce ona göz kırptı.

Uçuş boyunca onunla flört etmiş, bu gece onu eve götürebileceğini açıkça belirtmişti. Hayal kırıklığı içinde iç çekti. Her zamanki gibi ilgilenmiyordu.

Jet yere inip kapıya doğru taksi yapmaya başladığında Joseph'in beklentisi arttı.

Yakında Katherine'i görecek. Yakında, onun kollarında olacaktı. Sonra, sonunda onu sisteminden temizleyecekti.

"Bunu daha kaç kez konuşmamız gerekiyor? Neilson son on yıldır bu şirketi fiilen yönetiyor. Benjamin harika bir adamdı. Şirketi o kurdu ama uzun süredir hasta. Milton bizi zirvede tutabilecek kapasitede değil."

Katherine başının ağrımaya başladığını hissetti. Bu toplantılardan nefret ediyordu. İşin içindeki politikadan nefret ediyordu. Tek istediği sıcak bir duş almak ve on saat kesintisiz uyumaktı. Bunlardan birinin gerçekleşebileceğini biliyordu ama diğerinin değil.

Telefonu birbiri ardına acil durumlarla çalmadan önce geceleri beş saatten fazla zaman geçiremiyordu. Benjamin'in ölümünden beri hayat kaotikti. Olay sona ermeden önce daha da kötüye gideceğinden korkuyordu.

bitti.

"Yapabileceğimiz en kötü şey acele bir karar vermek olur. Bu durumun hassas bir şekilde ele alınması gerekiyor. Yatırımcılar zaten korkmuş durumda - eğer acele edersek şirket başımıza yıkılabilir," diye azarladı Katherine.

Diğer yönetim kurulu üyelerinden biri ona ters ters baktı. Eski iyi çocuklar kulübünden geliyordu ve kadınların yönetim kurulunda yer almaması gerektiğini düşünüyordu. Onu her zaman küçümsemişti. Hayali bitmek bilmeyen toplantılarda oturmak değildi, ama hayat bu şekilde gelişti. Eğer o bununla başa çıkabiliyorsa, o da kesinlikle çıkabilirdi.

Joseph'in ailesi için çalışmak istememişti ama onunla birlikte geçirdiği süre boyunca babası Milton'la gerçek bir bağ kurmuştu. Joseph ayrıldığında, Milton ona ana ofiste işe girmesi için neredeyse yalvarmıştı. Tabiri caizse rütbesini hak etmesi ve hızla en tepeye yükselmesi uzun sürmemişti.

Benjamin'i hatırlayarak sevgiyle gülümsedi. O iyi bir adamdı. En azından son beş yılını onunla geçirmişti. Neilson'dan nefret ediyordu. Onu yılanların en sinsisi olarak görüyordu ama bu düşüncesini kendine saklamak zorundaydı. Ne de olsa onun işi tarafsız kalmaktı, taraf tutmak değil. Taraf olabileceği tek taraf, şirkete en olumlu şekilde fayda sağlayan taraftı.

"Öte yandan, çok uzun sürmesini ve yatırımcıların beceriksiz olduğumuzu düşünmesini istemiyoruz. Bir karar verebileceğimizi bilmeleri gerekiyor," diye karşı çıktı.

"İşimizi eksiksiz yaparsak daha fazla güven duyacaklardır," diye karşılık verdi.

Toplantı dağılmadan önce bir süre daha ileri geri tartıştılar ve üç gün sonra yeniden bir araya gelmek üzere anlaştılar. Her birinin yapması gereken kendi araştırmaları vardı.

Katherine ofisine doğru yürüdü ve sandalyesine çökerek başını öne eğdi. Yine uzun bir gün olmuştu ve düşün sesi her geçen saat daha iyi geliyordu.

Düşünceleri sık sık olduğu gibi Joseph'e döndü. Onun müzakereler sırasında eve gelme ihtimali olduğunu biliyordu ve hazırlıklı olması gerekiyordu.

Beş yıl, beş yıl oldu. Bunu yapabilirsin, dedi kendi kendine.

New York'a taşınmış ve beş yıl orada kalmıştı. Büyük Elma'da çok başarılı olmuştu, ailesinin finansal desteği olmasa bile.

destek vermeyi reddetti. Akıl sağlığı için onun orada kalmasını umuyordu.

Onu hâlâ ne kadar   zlediğine, her gece rüyalarını nasıl işgal ettiğine inanamıyordu. Yıllar boyunca tanıştığı hiçbir erkek onunla kıyaslanamazdı ve bunun hep böyle olacağından korkuyordu.

Hayattan daha büyüktü, bu yüzden diğer tüm erkeklerin onun gölgesinde kaybolması mantıklıydı.

Katherine ceketini giyerken bir yandan da söyleniyordu. Joseph tarih olmuştu, gitmişti. Hayatından ıkmı  tı. Kaput. Onun duygularını kontrol etmesine izin vermeyecekti. Artık büyük bir kızdı, gözlerinde yıldızlar olan on sekiz yaşındaki masum kız değildi.

Keşke bu kadar... bu kadar... *Hayır!* Oraya gitmiyordu. Yine de aklı ona ihanet etti. O çok iyiydi.

  efkatli.

Nazik.

Tutkulu.

Yeter!

Katherine kendini azarlamaya devam ederken çantasını topladı. Kendini bile dinlemezken başkalarının onu dinlemesini nasıl bekleyebilirdi ki?

Ofisten çıkarken diğer yönetim kurulu üyeleriyle kar  ıla  madığına şükrederek yürüdü. Bugün için kızarmıştı ve konuşması bitmişti, kesinlikle profesyonel maskesini takması da bitmişti.

Bir taksiye atladı ve   hrin öbür ucundaki dairesine doğru yola koyuldu. İçeri girip kapıyı kapatırken masif ahşaba yaslandı ve rahatlamış bir i çekti.

Sonunda eve döndüm.

Çantasını kanepeye fırlatıp banyoya doğru ilerlerken ve yol boyunca kıyafetlerini atarken günün gerginliğinin vücudundan erimeye başladığını hissetti.

Doğuştan temiz bir insandı, ancak Cuma gününe kadar dağınıklığın birikmesine izin verme eğilimindeydi. Sonra Cumartesi günleri daireyi tertemiz yapar, ancak Pazartesi sabahı sürecin yeniden ba  lamasına izin verirdi.

Katherine titreşen suyun altına girdiğinde, son gerginliği de akıp gitti. Akan fiskeyelerin son düğümlerini de   zmesi için fazladan bir on dakika daha kaldı. Hafta sonu, hafta sonundan çok daha iyi ba  lıyordu.

Kalan yemekleri mikrodalgaya attı, sonra hazır olduğunu bildirmesini bekledi, o sırada kapı zili çaldı.

Hayır, diye sessizce bağırdı. Ziyaretçi istemiyordu. Derin bir uykuya dalmadan önce televizyondaki bir komedide kaybolurken akşam yemeğini yemekten başka bir şey istemiyordu.

Bu kişiyi görmezden gelmeyi düşündü ama kapı tekrar çaldığında cevap vermesi gerektiğini anladı. İçeri girdiğini fark eden komşularından biri olabilir. Cevap vermezse, onları kasıtlı olarak görmezden geldiğini anlayacaklardı.

Yavaşça ön kapıya doğru ilerledi ve zil üçüncü kez çaldığında dişlerini sıkı.

"Biraz sabırlı ol," diye mırıldandı.

Kapıyı çekerek açtı, yüzünün rahatsız edilmekten duyduğu kızgınlığı göstermemesini umuyordu.

Tam merhaba demeye hazırlanıyordu ki, hafta sonuna yaptığı iyi başlangıç bir anda dağıldı.

Ne pahasına olursa olsun uzak durmayı umduğu kişiye eşikten bakarken nutku tutulmuştu.

Joseph.

Kibirli yüzü, boynundan hafifçe aralanan kısa bornozunu içine çekti, sonra kızarmış yüzünü yavaşça değerlendirmeden önce çıplak bacaklarına kayd.

Kolları kapı aralığında çerçevelenmiş, kadının kapıyı yüzüne çarparak kapatmasını engelliyordu. Bir panterin saldırmadan hemen önce yapacağı gibi gülümsedi.

"Sana yarına kadar bekleyemeyecek bir sorum var," dedi sanki beş yıl önce değil de dün konuşmuşlar gibi.

Yüzünde şok ifadesi belirlediğinden emindi, çünkü adamın sırtışı gözlerinin derinliklerine bakmaya devam ederken daha da büyüdü.

"Beni aldattığın adam bir öpücükten başka bir şey yapmadan seni benim gibi ağlattı mı?"

XXXX

"Öyle bir şey demedi!" Emily'nin nefesi kesildi.

Katherine insanlarla dolu odada etrafına bakarken gözlerini kırıştırdı, sanki bir trans halinden çıkıyormuş gibi hissediyordu. Bir hikâye anlattığını bile unutmuştu. O birkaç dakika boyunca o güne geri dönmüştü. Joseph'in

ona geri döndü.

"Evet canım, öyle yaptı," dedi Katherine kıkırdayarak. "Umarım onu tokatlamışsındır," dedi Amy.

"Sonra ne oldu..." Katherine, bir monitör alarm vermeden önce başladı ve herkes sessizliğe büründü, yüzlerinde korku okunuyordu. Kinsey de dahil olmak üzere birkaç hemşire odaya koştu ve gürültü kesilmeden önce düğmelere basmaya başladı.

"Sorun yok, millet. Kablolarından biri gevşemiş," diye hemen güvence verdi Kinsey.

Katherine eğilip Joseph'i alnından öperken, "Teşekkür ederim canım," dedi.

Sonunda etrafına baktı ve Bree ile Austin'in de onlara katıldığını fark etti. Geçmişine o kadar odaklanmıştı ki yeğenlerinin içeri girdiğini fark etmemişti.

"Devam edecek misin, Katherine Teyze?" Bree hevesle sordu.

"Yarın sana daha fazlasını anlatırım. Şu anda yorgunum tatlım," diye cevap verdi Katherine. "Beni eve bırakabilir misin Lucas?"

"Tabii ki anne."

Lucas onun koluna girdi ve onu hastaneden çıkarırken oğluna yaslandı. Joseph'ten birkaç saatliğine bile olsa ayrılmaktan nefret ediyordu ama temizlenmesi ve daha fazla malzeme toplaması gerekiyordu. Yine de gecenin geri kalanını kocasının yanında geçirmek için hastaneye geri döneceğini biliyordu. Bunu artık tek başına yapamayacak kadar uzun yıllar onun yanında uyumuştı.

ALTINCI BÖLÜM

A Benden utanıyor musun, Esther Lyon?" "Bu çok saçma, George."
"O zaman neden bir vampir gibi davranıyorsun ve beni sadece gecenin bir yarısı ziyaret ediyorsun?"

"Nedenini biliyorsun George. Henüz bir şey söylemeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık."

"Fikrimi değiştirdim, kadın. Seni seviyorum ve kimin bildiği umurunda değil. Eğer bu kaza bana bir şey öğrettiyse, o da zaman kaybetmememiz gerektiğidir," dedi George öfkeyle.

"Beni tersliyor musun?" Esther yüzüne en sert ifadesini yerleştirerek sordu.

"Öyleyim," dedi George, aynı inatçı tavrıyla.

"Benim de seni sevdiğimi biliyorsun George," diye söze başladı ama tam bir şey söyleyecekken hemen ağzını kapattı. "Ama... şu an doğru zaman değil. Joseph hâlâ komada, çocukların hepsi üzgün ve yanılmıyorsam en küçük oğlunuz için gelecekte düğün çanları çalıyor olabilir."

"Ailemin benim için dünyalara bedel olduğunu biliyorsun Esther, ama artık sen de benim ailemsin. Benimle evlenmeni istiyorum."

"Birkaç hafta önce korkunç bir kaza geçirdin. Nihayet birkaç gün içinde hastaneden çıkıyorsunuz ve ağrı kesici ilaçlarla uçuyorsunuz. Tüm bunların üstüne, çok sevdiğin ikiz kardeşin,

komada. İnsanlar bırakın hepsini, bu olaylardan biriyle uğraşırken bile hata yaparlar. Zamanın tükeniyormuş gibi hissettiğin için seninle evlenmeyi reddediyorum."

"Seni geçen ay, geçen hafta ve dün sevdim. Seni bugün, yarın ve bundan elli yıl sonra da sevmeye devam edeceğim," dedi sesi kalınlaşarak.

"Eğer elli yıl sonra hâlâ burada olursak bunu sana hatırlatırım," diye cevap verdi sulu bir gülümsemeyle.

"Bu bir evet mi?" diye sordu umutla.

"Hayır, değildi. Sen biraz dinlen. Bu öğleden sonra geliyorum ve seni şimdiden uyarıyorum, eğer bir şey verirsen, eve döndüğünde benim tatlı elmalı turtamdan alamazsın," diye tehdit etti.

"Uslu duracağım ama ne kadar süreceğini garanti edemem," diye dudak büktü. "Seni güvenli bir şekilde eve götürmemize yetecek kadar uzun olduğu sürece."

Esther eğildi ve George'u nazıkçe öptü. Sağlam koluyla onu kendine çekti ve Esther'in başlattığı öpücüğü derinleştirdi. Sonunda geri çekildi, yanakları kızarmış ve gözleri parlıyordu.

Esther kıkırdayarak, "George Anderson, kendimi yeniden yirmi bir yaşında bir kız gibi hissettiriyorsun," dedi.

"Sadece böyle *hissettiğin* sürece. Hayatından tek bir günü bile almak istemezdim. Yılların sadece zamanın verebileceği bir güzellik kattı. Benimle evlenmeni sağlayacağım Esther, hem de yakında."

Kapıdan çıkarken başka bir şey söylemedi. Kinsey, Esther'in onu görmemesi için hızla yan odaya atladı. Esther'in yüzünde kalıcı bir sırıtış var gibiydi. Kinsey Cassie'yi görmek ve kulak misafiri olduğu şeyi ona anlatmak için sabırsızlanıyordu.

XXXX

Kinsey dışarı çıktığında anında ve sinir bozucu bir şekilde sırlıklam olunca içini çekti. Şimdiye kadar Seattle yağmuruna alışmış olması gerekirdi. Ama sırlıklam olmaktan nefret ediyor, 'sürekli geç kalan' otobüsü beklerken hep titriyordu.

Kuru kalmak için elinden geleni yaparken yanında başka kimse yoktu. Bir araba kornası duyduğunda yere bakıyordu. Tekrar çalana kadar duymazdan geldi. Kafasını kaldırdığında gözleri Austin'inkilerle kilitlendi. Ona acınası bir bakış fırlattı.

"Atla. Seni bırakayım," diye bağırdı.

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verdi ve arkasını dönüp sokağın aşağısına bakarak otobüs görmeyi umdu. Şansı yaver gitmedi.

"Hadi ama, Kinsey. Seni bırakmamı kabul etmektense sıırıslıklam olmayı tercih edecek kadar kötü biri miyim? Zaten sokakta takılmak için çok geç."

Kinsey vücudunu bir ürperti daha sararken bunu düşündü. Sonunda ıslaklığa, soğuğa ve karanlığa olan tahammülsüzlüğü galip geldi ve isteksizce ayağa kalktı. Perişan halde olmasına rağmen, yürümekte ve arabaya tırmanmakta acele etmedi. Adamın koltuğunu ıslatırken biraz şeytani bir neşe hissetti.

Yüzüne sıcak hava üfleyen fırının patlaması kıkırdayacak gibi hissetmesine neden oldu. Bu çok hoş bir rahatlamaydı. Sıcaklık kıyafetlerinden sızmaya başladığında, vücudunu saran titremeleri durduramıyordu. Ne kadar zorlarsa o kadar kötüleşiyordu. Çenesini kilitledi ama dişleri takırdamaya devam etti.

Austin ona görmezden gelmeyi tercih ettiği bir 'ben sana söylemişim' bakışı attı. "Araban nerede?"

"Yine tamirhanede," diye cevap verdi. Arabasının kendi aklı vardı ve ne zaman ve nerede çalışmak istediğine kendisi karar veriyordu. Gerçekten yeni bir tane alması gerekiyordu ama zor kazandığı birikiminin bir kısmını harcamaya dayanamıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu arabayı vitese takıp işlek caddede ilerlemeye başlarken.

"Yolun iki mil aşağısındaki süper merkeze gidiyorum," diye cevap verdi.

"Ne tesadüf. Ben de oraya gidiyorum," dedi ona doğru sıırıtarak. Bir sonraki maaş çekine bahse girerdi ki adam indirim merkezine gitmeyi planlamıyordu. Hatta onu alışveriş yaparken hayal bile edemiyordu. Muhtemelen bunu onun için başkalarına yaptıırıyordu.

Mağazaya giden kısa dakikalar boyunca sessizce yol aldılar. Yakın bir park yeri bulduğu için şans ondan yanaydı. Adam motoru kapatır kapatmaz, kadın isteksizce sıcak araçtan atladı. Hâlâ sıırıslıklam olan giysileri çift kapıya doğru koşarken daha da ıslandı.

Tam girişe ulaşmak üzereyken ayak parmağı kaldırımın kenarına takıldı ve uçarak yere düştü, altı inçlik bir su birikintisine indi. Burnuna su kaçarken rüzgâr onu yere serdi. Kinsey acı hissetmeyecek kadar şok olmuş ve uyuşmuştu. Dizlerinin tutmadığından emindi.

Kanama olmasa bile morarmıştı ve dirseğinde de büyük olasılıkla güzel bir sıyrık olacaktı.

Birdenbire havaya kaldırıldı ve Austin mağazanın girişine doğru koşarken göğsüne sıkıca bastırıldı. Kapılardan geçip keskin bir sağa döndü, sonra onu yavaşça metal bir bankın üzerine oturttu.

Önünde diz çöktü ve dizlerine bakmak için sıırıslık olmuş önlüğünü kaldırdı. Bu uygunsuz dokunuşu protesto edemeyecek kadar üşümüş ve perişan haldeydi. Adamın inanılmaz derecede sıcak elleri ağrıyan bacaklarında gezinirken dişleri takırdadı. Aşağı baktı ve derisinin kırılmadığını, sadece morardığını görünce rahat bir nefes aldı.

Ayağa fırlayıp koşarak uzaklaşmadan önce ona "Hemen döneceğim," dedi.

İlk kez itiraz etmedi. On dakikadan kısa bir süre içinde elinde bir çuvalla döndü. Sonra onu nazıkçe kucağına aldı ve banyoya doğru ilerledi. Kadın ne yaptığını anlayamadan adam 'aile bakım' odasına girdi ve kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi.

Hiçbir şey söylemeden ceketini çıkarıp büyük lavabo tezgâhının üzerine bıraktı, ardından önlüğünün altından tutup başının üzerine çekti. Adamın elleri pantolonuna uzandığında, kadın biraz olsun kendine geldi ve adamı durdurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırmaya çalıştı, ama dişlerinin gıcırdaması bu etkiyi yok etti.

"Bu kıyafetleri çıkarman gerek. Gerçekten maviye dönüyorsun. Daha önce birinin maviye döndüğünü hiç görmedim, sadece bu ifadeyi duydum ama hipotermiye girmenden endişeleniyorum. Bitirmek istersen arkamı dönerim ama kıyafetlerini hemen çıkarman gerekiyor," diye cevap verdi.

"F...f...fine," diye kekeledi. Lanet olsun gevezeliğe.

Austin ona etiketi hâlâ üzerinde olan yeni bir havlu uzattı ve o da havluyu kollarına doladı, büyük bir plaj havlusu aldığı için minnettardı. Ceketinden ve üstünden kurtulmak bile soğukla savaşmasına yardımcı oluyordu. Titreyen parmaklarıyla önlüklerini kavradı ve bacaklarından aşağı doğru çekti. Vücuduna yapışmış oldukları için zor oldu ama sonunda onları tekmeleyerek çıkarmayı başardı.

Havluyu vücudunda gezdirdi, hala ıslak sütyenini ve külotunu giyiyordu, ancak tamamen soyunmaya istekli değildi, ancak sözüne sadık kalıyordu ve

ona sırtını dönüyordu. Onu odadan çıkmaya zorlayabilirdi ama o zaman da biri gelip onu neredeyse çıplak bir halde görebilirdi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Çantaya uzandı ve üstünde duran kırmızı dantelli tangayı görünce kıpkırmızı oldu. İçindekileri boşalttı ve dar bir atlet, kazak, eşofman altı, çoraplar ve terlikler buldu. Elbette sütyen yoktu. Kaç beden alacağını bilemezdi.

"Hangi numara ayakkabı alacağımı bilmiyordum, bu yüzden mağazada terlik giyebileceğini düşündüm. İşimiz bittiğinde seni arabaya kadar taşıyacağım," dedi Austin, sanki onun kafasındaki soru işaretlerini okuyabiliyormuş gibi. Kadın adamın sırtına şüpheyle baktı. Aynaya bakmadığı için onu göremiyordu ama yine de örtünmesi gerekiyordu.

Sıcaklık ihtiyacı alçakgönüllülüğünden daha ağır bastı, bu yüzden sütyenini ve külotunu çabucak çıkardı, kurumayı bitirdi ve sonra yeni kıyafetlerini giydi. Ona sarılma isteğiyle savaşmak zorunda kaldı. Bu aslında bir erkeğin onun için yaptığı en düşünceli - neredeyse romantik - şeydi. Evet, ona çiçekler, hatta mücevherler alınmıştı ama Austin çabuk düşünmüştü ve... yani onunla ilgileniyordu.

Bu düşünceyi bastırdı ama bir türlü gitmiyordu.

"Teşekkür ederim Austin," dedi, vücudu hâlâ soğuktu ama eskisinden çok daha iyiydi.

"Başı dertte bir genç kıza asla karşı koyamam," dedi dönüp ona sırtıırken.

Kadın ıslak giysilerini lavaboda sıkmaya başladı ve adam da hemen yardıma koştu. İşlerini bitirdiler ve ıslak kıyafetlerini çantaya koyduktan sonra gitmeleri için kapıyı açtı. Onlar çıkarken banyo aynasındaki yansımasına baktı ve yüzüne yapışmış saçlarıyla boğulmuş bir fare gibi görüldüğünü fark edince irkildi. Umurunda olmadığına karar verdi. Kendini çok daha iyi hissediyordu - çürük dizleri ve hassas dirseği dışında, bu yüzden önemli değildi.

Yaşlı bir çift yanlarından geçti, sonra onun ve Austin'in banyodan yeni çıktıklarını fark ettiklerinde iki kez baktılar. Yaşlı adam onlar geçmeden önce Austin'e göz kırptı. Kinsey'nin yanakları tekrar alevlendi.

"Nereye?" Austin bir el arabası kaparken sordu.

"Alışveriş yaparken benimle takılmana gerçekten gerek yok," dedi onu başından savmaya çalışırken.

"Sana söyledim, benim de almam gereken şeyler var. Yeni jiletlere, diş macununa ihtiyacım var - bilirsiniz, tüm iyi şeylere" dedi.

Vazgeçti ve arabayı adamın elinden alarak ilerledi. Bu, ağrıyan sol dizinin üzerindeki yükün bir kısmını hafifletmeye yardımcı oldu.

Koridorlarda sessizce yürüdüler ve Kinsey, Austin'in yüzündeki kaybolmuş ifadeye gülümsemek zorunda kaldı. Belli ki ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu bu konuda sıkıştırabilir ya da kendisi için iyi bir şey yaptığını kabul edebilirdi. Otobüs beklerken tekrar sıırıslıkılamak olmak istemediğini düşünerek çenesini kapalı tutmaya karar verdi.

Austin kilometrelerce uzunlukta gibi görünen ürünlere baktı. Daha önce de alışveriş yapmıştı, tamamen geçersiz biri değildi ama hiç bu kadar büyük bir markette alışveriş yapmamıştı. Kinsey'e itiraf etmedi ama alışveriş yapmaya dayanamıyordu ve alışverişin çoğunu personeline yaptırıyordu.

Basit bir şeye ihtiyacı olduğunda yerel markete giderdi. Kuru et, taze çörek, bir paket cips - bunlar alması kolay şeylerdi. Ama iş doğru marka şampuanı, diş macununa, gargaraya, hatta tuvalet kağıdına geldiğinde hiçbir fikri yoktu. Yine de bunu Kinsey'e itiraf etmeden önce lanetlenmeliydi.

Kadın oradan buradan bir şeyler kapıp arabaya atarken yürümeye devam ettiler. İyi bir önlem için o da aynısını yaptı. Yine de ne aldığını bilmiyordu. Eğer ihtiyacı olan bir şey değilse, bağışlayabilirdi.

'Randevu olmayan' bir buluşma için harika vakit geçiriyordu. Kinsey'le birlikte olmaktan hoşlanıyordu - mutlu olduğunda, kızdığında, şaşırdığında - her türlü ruh halinde. Sadece hoşuna gidiyordu... yani, onun yanındayken olduğu kişiyi seviyordu. Kendini enerjik ve her şeyi yapmaya hazır hissetmesi hoşuna gidiyordu.

Girdikleri üçüncü ya da dördüncü koridorda, alışverişin kesinlikle sadece kadınlar için olduğuna karar verdi. Eşlerini takip eden birkaç erkeğin yanından geçti ve birbirlerine sempatik bakışlar attılar. Onlar da çocuklarını kovalarken ya da eşlerine hangi ürünü daha çok sevdiklerini söylerken en az onun kadar mutsuz görünüyorlardı. Eğer onlar da kendisi gibiyse, şampuanın şeftali ya da vanilya gibi kokması umurunda değildi. Kinsey'nin üzerindeki herhangi bir koku onu sertleştirmeye yeterdi.

Onu bir an önce yalnız bırakması gerekiyordu. Eğer banyoda morarmaya başlamasaydı.

Bu düşüncelerden arınmak için başını salladı, yoksa tüm mağaza onun için bir süre geçtiğini anlayacaktı. Yürürken ayağını kaydırды, ıslak pantolonu zaten çok dardı, sorunu daha da büyütmesine gerek yoktu.

Kinsey gözlerini Austin'den alamıyor gibiydi. Kot pantolonunun ona en güzel yerlerinden yapışması, tişörtünün dümdüz karnına yapışması. Giysilerini çıkarmasına yardım etse hiç fena olmazdı. Biraz rahatsız görünüyordu. Bu düşünce onu kıkırdattı.

Aniden durdu ve iki büklüm oldu. Acı çekiyordu, üşümüştü, bitkin düşmüştü ve histerik kahkahalar onu tüketmişti. Eğer onun zihnini okuyabilseydi, muhtemelen onu hemen orada, manav reyonunda götürürdü.

Austin'in şaşkın yüz ifadesine bakınca daha da sert gülmeye başladı ve nefes almakta zorlandı. Austin onun sırtını sıvazlamaya başladı ve o da nefes almaya çalıştı. Baş hafiflemeye başlamıştı.

"P...lütfen...y...durmalsın..." diye kahkaha nöbetleri arasında soluk soluğa kaldı. Adam bir adım geri çekildi, ki bu akıllıcaydı. Ne de olsa deli bir kadınla karşı karşıyaydı, diye düşündü. Bir an onu kol mesafesinde tutuyor, sonra ona bağırıyor ve sonra akıl sağlığındaki son kırılma, onu bir süper merkezin ortasında histerik bir şekilde güldürüyordu.

Birkaç dakika sonra nihayet kendini topladı. Kadın tekrar yürümeye başladığında tek kelime etmedi, birkaç kıkırdama daha ağzından kaçtı.

"Sağlıklı atıştırmalıklara ihtiyacım var. Neredeyse hastanede yaşadığım için çok fazla kilo alıyorum," dedi Kinsey meyve reyonuna yaklaştıklarında.

Austin hemen ona, "Biraz kilo alsan iyi olur, ne olursa olsun harika görünmüyorsun," dedi. Ah, akıllı bir adamdı. Gerçekten de ona gülümsedi, uzun zamandır ilk kez gerçek anlamda gülümsüyordu. Etrafında olması kolay biriydi - zaten bu yüzden en başta onun cazibesine kapılmıştı. Kendine bu gerçeği hatırlatmaya çalıştı ama vazgeçti ve akışına bırakmaya karar verdi. Büyük bir mağazada her şey olabilirdi.

Austin göz kırparak, "İlk gerçek randevumuz için bunun çok da kötü olmadığını söyleyebilirim," dedi.

Kinsey durdu ve ona delirmiş gibi baktı. "Bu bir randevu değil."

"Seni içeri taşıdım, soyunmana yardım ettim ve şimdi alışveriş yapıyorum. Bunun bir randevu olduğuna inanmayı seçiyorum," diye karşı çıktı.

"İyi, ama o zaman sen ucuz bir randevusun. Çiçek bile almadım."

"Çiçek mi istiyorsun? Sana bir oda dolusu alacağım," dedi gözlerinde onu endişelendiren bir parıltıyla. Eğer istemezse gerçekten de alacağını biliyordu.

buna bir son ver.

"Sadece şaka yapıyordum. Çiçekler için yerim yok," diye uyardı. "Çiçekler için her zaman yer vardır."

Onun dikkatini dağıtmak umuduyla konuyu çabucak değiştirdi.

"Neden ailenin geri kalanı gibi evli değilsin?" Bu onu olduğu yerde durdurdu.

"Bilmiyorum. Sadece hayatımın geri kalanını birlikte geçirebileceğim birini bulamadım," diyerek çekincesini dile getirdi.

"Peki ya çocuklar? Yeğenlerinizle çok iyi anlaşıyorsunuz."

"Bu küçük halı farelerine bayılıyorum. Bu kadar harika olduklarına inanamıyorum. Birkaç yıl önce baba olamayacağıma ikna olmuşum ama şimdi..." diye devam etti.

Kinsey onun cevabı karşısında şok olmuştu. Onu rahatsız etmeye çalışıyordu, böylece çıkma işinden vazgeçecekti, ondan hoşlanmak için daha fazla neden bulamayacaktı. Onu kucağında bir kız bebekle, yüzü gururla parlarken kolayca hayal edebiliyordu. Hayal gücü devreye girdi ve kendini onun yanında görebildi.

Hayır! Hayır!

Oraya gitmeyi göze alamazdı. Ona evlenmeyi planlamadığını, böyle bir bağlılık göstermeye degecek birini bulamadığını söylemişti. Onunla yatmak istiyordu elbette ama parmağına yüzük takmak istemiyordu. Ayrıca, o da bunu istemiyordu. Öyle değil mi? Kafası çok karışık. Sadece iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı. Hepsi bu kadardı.

Bakışları kilitlendi. Nemli vücutlarından yükselen buharı neredeyse hissedebiliyordu. Tek bir kelime, hayatının en fantastik gecesini geçirmesi için gereken tek şeydi ama o bunu istemiyordu... Gerçekten istemiyordu, diye hatırlattı kendine.

Sonunda bakışlarını ayırmayı başardı. Bir adım öne çıktı, dikkatini dağıtmaya çalışırken rastgele bir şeyler aldı. Ne yaptığığın farkına varmadan bir kutu prezervatif aldı ve arabaya attı.

Ben bundan daha güçlüyüm. Kendi iyiliği için fazla seksi bir adam şu an ihtiyacım olan şey değil. O en iyi arkadaşımın kayınbiraderi. Onunla bir ilişki garip olur. Oraya gidemem bile. Bu cümleleri kafasının içinde defalarca tekrarlardı. Onunla da kendisiyle de mücadele edemezdi. Pes ederdi - edeceğini biliyordu.

Austin durmuş ve gözlerinde yanan ateşle ona bakıyordu.

Kadın neler olduğunu merak ederek ona baktı. Sonra arabaya uzandı ve prezervatifleri çıkardı, yüzünde kendinden emin bir sırıtış vardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Sonra güldü, devam ederken aldığı zevk her halinden belliydi.

Kinsey ekstra büyük prezervatif kutusuna baktı ve yüzü alev alev yandı. Yorum yapamayacak kadar utanmış bir halde hızla ilerledi. Yerin onu hemen orada yutmasını umuyordu.

Adam hızla ona yetişti ve sonraki yirmi dakika boyunca mağazada gezinirken sessiz kaldılar. Birkaç şey daha aldı ama bir an önce bitirmek istiyordu. İhtiyacı olan her şeyi aldıktan sonra kasaya doğru ilerlemeye başladılar. Yolculuk ne kadar çabuk biterse, akıl sağlığını o kadar çabuk geri kazanabilirdi. Ondan uzaklaştığında, kendine çok güvenen ve muhteşem Austin'le çıkmamak -ya da yatmamak- için tüm nedenleri hatırlayacağını biliyordu.

Austin kemeri takmakta ısrar etti, sonra da tüm alışverişin parasını ödedi. Kasiyerin önünde onunla tartışmayacaktı ama arabasına bindiklerinde ona söyleyecek sözleri olacaktı. Çok para değildi ama yine de...

Sözleri kesildiğinde ön kapıya yaklaşıyorlardı. "Austin?"

Sinir bozucu bir kadın sesi seslendi.

Onu bir indirim mağazasında gördüğüne şaşırmış görünüyordu. Kinsey tanıdığı birinin o mağazada olmasına şaşırmıştı. Onun normalde birlikte olduğu kadınların bir indirim mağazasında, özellikle de gece geç saatlerde alışveriş yaptıklarını düşünemiyordu.

İkisi de döndü ve dar bir etek, göğüs dekoltesini gösteren bir gömlek giymiş, saç ve makyajı mükemmel bir şekilde yapılmış çarpıcı bir kadın gördü.

Onlara doğru koşmadan önce ciyakladı ve kollarını Austin'in boynuna dolayarak kocaman göğüslerini onun göğsüne çarptı.

Sahte olmalılar, diye düşündü Kinsey.

Austin kadını itti ama bunu yapmak için çok acelesi varmış gibi görünmüyordu, diye düşündü Kinsey alaycı bir tavırla.

Serseri düşüncelerini yakalamak zorundaydı. Onun değildi ve ne isterse yapabilirdi. Ona birkaç kez onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylemişti. Onun bir keşiş olmadığını ve emrinde bir sürü kadın olduğunu biliyordu ama başka bir kadın varken onun yanında durmak garipti.

sıkıca sarıldı. Kinsey *Barbie'nin gözlerini oymak* istiyordu.

Austin, "Seni görmek güzel, Candy," dedi.

Kinsey onun sesindeki sertliğe şaşırdı. Sesi onu gördüğüne sevinmiş gibi gelmiyordu. Onları yalnız bırakmaya karar verdi, çünkü üç kişi kesinlikle kalabalıktı.

Kadın dönüp bir adım attı, uzaklaşmaya çalışıyordu ki Austin'in kolu uzandı ve onu belinden kavradı. Onu vücuduna doğru sımsıkı çekti ve kadın ilk kez onu fark etmiş gibi dönüp baktı. Tüm dikkatini Austin'e vermeden önce gözleri hafifçe kısıldı.

"Alışveriş yaptığına inanamıyorum. Şehirdeki onca restoran varken market alışverişi yapmak için hiçbir neden olmadığından yakınırdın hep," dedi suratını asarak.

"Eh, işler değişir," dedi kısaca.

Sinir bozucu bir sesle kıkırdadı ve Kinsey daha önce gülme krizine girdiğinde de sesinin bu kadar korkunç olup olmadığını merak etti. Gerçekten öyle olmadığını umuyordu. Austin'e doğru çekiştirdi, *gerçekten* ama *gerçekten* onlardan uzaklaşmak istiyordu.

"Birkaç haftadır sana ulaşmaya çalışıyordum. Babana olanları duydum ve *teselliye* ihtiyacın olduğunu düşündüm," dedi boğuk bir ses tonuyla. Kinsey kadının ne tür bir teselli önerdiğini çok iyi biliyordu.

Sürtük!

"Endişen için teşekkürler Candy, ama Kinsey başından beri benimleydi. O olmasaydı başaramazdım."

Candy, Kinsey'nin koluna girmiş olan rüküş kadın hakkında en ufak bir endişe duymuyormuş gibi ona doğru zar zor baktı.

"Senin için burada olduğumu biliyorsun. Neden Cumartesi günü evime gelmiyorsun..."

"Sanırım Cumartesi günü için zaten planlarımız var, değil mi sevgilim?" diye sordu gözlerinin içine bakarak. Onunla birlikte oynaması için yalvarıyordu. Olayların bu şekilde gelişmesine o kadar şaşırmıştı ki, o anda konuşabilecek durumda değildi. Sadece ona hafifçe iri gözlerle baktı.

"Evet, evet var." Kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Gitmemiz gerek Candy. Seni görmek güzeldi. Kardeşine benden selam söyle."

Austin Candy'ye başka bir şey söyleyecek zaman bırakmadı. Kolu hâlâ Kinsey'nin üzerindeyken mağazanın önüne doğru ilerledi. Kapıda onu kollarının arasına aldı, sonra da sırtına doğru döndürdü. Bu hareket karşısında o kadar şaşırmıştı ki, otomatik olarak kollarını adamın boynuna doladı. İterek

arabayı alıp hızla dışarı çıktı.

Neyse ki onlar dükkândayken yağmur hafiflemişti, bu yüzden sadece hafif bir çiseleme vardı. Austin ikisini aceleyle arabasına götürdü, kapıyı açtı ve tek bir yumuşak hareketle onu arabaya bindirdi.

Eşyalarını hızla Benz'inin arkasına yerleştirdi, sonra da sürücü koltuğuna atladı. Ona doğru döndü, saçları ıslaktı, yanakları soğuktan kızarmıştı ve gözlerinde onu yüz derece ısıtan bir bakış vardı.

"Bütün bunlar da neydi?" diye sordu. En azından aptalı oynayarak onun zekâsını aşağılamaya çalışmadı.

"Bir süre önce bir kez çıktığım bir kadındı. İkinci bir randevuya çıkmak için hiçbir neden yoktu ama o bunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadı. Onunla birkaç kez karşılaştım ve kendini bana atmak için elinden geleni yaptı. Seninle benim bir çift olduğumuzu düşünmesine izin vermek daha kolaydı. Zaten bunun olmasını planlıyorum," diye cevap verdi sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi.

"Çok küstahsın. Belki de senin küçük kedi fare oyununda oynamak istemedim ve son kez söylüyorum, seninle çıkmayacağım. Seninle seks yaptım - bir kere. Ne olmuş yani? Zaten unutulabilir bir şeydi," diye yalan söyledi. Dudaklarını yaladı, adamın gözlerinin arzuyla kararmasını izlerken sözlerinin bir hata olduğunu hemen anladı.

Kadın daha tek bir kelime bile edemeden, adam onu koltukların üzerinde sürüklüyor, vücudu direksiyon simidi ile adamın sert göğsü arasında sıkışıyordu. Adamın bariz uyarılmışlığı kızın hızla ısınan çekirdeğine baskı yapıyordu. Adam elini saçlarına götürüp sertçe çekerek kızın ağzını kendi ağzına götürdüğünde kızın gözleri açıldı.

Nazik ya da ikna edici değildi. Dilini dudaklarına bastırırken düpedüz talepkârdı ve onun ağzını açması için ısrar ediyordu. Duyguları içinden geçerken nefesi kesildi ve adamın ağzına tam erişimine izin verdi.

Dili dudaklarının kenarında gezinerek karıncalanmalarına neden oldu, ardından ağzının içine girerek tüm düşüncelerini kaybetmesine neden oldu. Bir eli başını kavrayıp yerinde tutarken, diğer eli sırtının kıvrımlarından aşağı doğru inerek onu kendine daha da sıkı çekti.

Hiç düşünmeden kalçalarını onunkilere dayadı, rahatlamak istiyordu. İçindeki basınç artmaya devam etti.

Ona doğru itmek sadece yakıcı ihtiyacını daha da kötüleştirdi.

Birden fazla his üzerine çökerken inledi, elektrik kıvılcımları çaktı.

havada.

Boynuna uzandı, parmaklarını nemli saçlarında gezdirdi, saç tellerini çekiştirdi, onu öpmeye devam etmesini istedi. Hiç bu kadar tükenmemişti.

Nefesi kesilirken kalp atışları hızlandı. Dilini adamın ağzına soktu ve adam onu emdiğinde tepeden tırnağı bir ürperti kapladı içini. Adam sadece bir öpücükle onu jöleye çeviriyordu.

Austin'in eli gömleğinin eteğinin altından geçip doğruca gergin meme uçlarına doğru kayarken, Kinsey onunla bir ilişki yaşamamanın neden kötü bir fikir olduğuna dair tüm nedenlerini çabucak unutuyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

AUSTIN, Kinsey'nin vücudunu okşarken tüm kontrolünü kaybediyordu. Eli gömleğinin eteklerinin altından geçerek Sonunda ağır göğsünü avucunun içine aldı, başparmağı sıkı meme ucunda gezindi.

Dili ağzının derinliklerine daldı, onu tattı, sarmaladı.

Ona sahip çıkmak.

Vücudu onun için yaratılmıştı. Aralanmış kalçalarının onu mükemmel bir şekilde sarması, avucundan taşan yumuşak göğüslerinin uyumu, hatta dudaklarının kendisinininkini yutması. Kot pantolonu engel olmasaydı, onun sıcaklığının içine kolayca kayabilirdi, vücudu onu kavrayarak başka bir varoluşa gönderirdi. Önemli olan tek şeyin zevk olduğu bir yere.

Kendini kaybediyordu - bir mağazanın otoparkında olduğunu unutuyor, herhangi birinin geçebileceğini unutuyordu. Aklında tek bir düşünce vardı.

Ona sahip çık.

Eşofmanından aşağı uzandı, parmakları karnının pürüzsüz, düz yüzeyinde kayarak onun için yeni satın aldığı ipek külotun içine girdi.

İnce lastiğin altından kaydı ve onun ıslaklığını hissettiğinde -onun için hazır olduğunu- vücudu acıyla zonkladı. Onu şimdi almak zorundaydı. Onu daha sonra tatmin edecekti.

Pantolonunu çıkarmak için hamle yaptığında camına bir tıkırtı geldi. Kinsey ondan uzaklaştı, gözleri öyle bir açıldı ki, eğer

o kadar çok acı çekerdi ki, komik olurdu.

Yine bir tıkırtı duydu ve sürücü tarafındaki cama baktı, buğulandığı için dışarıyı göremiyordu.

En son ne zaman bir arabaya bindiğini hatırlamıyordu. Gençliğinden beri olmadığı kesin. En son ne zaman birinin onu sevişirken yakaladığını da kesinlikle hatırlamıyordu.

Onu sadece birkaç dakikalığına öpmek istemişti, evet, gerçekten o kadar iyi olduğunu ona kanıtlamak için. Onu başından savması egosuna hiç de iyi gelmemişti. Yalan söylediğini biliyordu. O da en az kendisi kadar zevk almıştı ama yine de canı yanmıştı.

"Merhaba. Lütfen camınızı indirin," diye otoriter bir ses geldi. Kinsey vebaya yakalanmış gibi kucağından atlarken Austin içini çekti, ve hızla koltuğuna geri döndü, başı öne eğikti ve vücudu neredeyse yolcu kapısına sarılmıştı. Sonunda camını indirdiğinde bir polis memurunun el feneriyle kendisine doğru baktığını gördü.

"İyi akşamlar, memur bey. Sizin için ne yapabilirim?" Austin hızla toparlanarak sordu.

Polis önce Austin'e, sonra Kinsey'e baktı, yüz hatlarında şaşkınlık okunuyordu. Birkaç genç bulmayı beklediği belliydi.

"Merhaba efendim. Mağazanın otoparkında aylak aylak dolaşmak yasak," dedi memur sonunda, yüzünde küçük bir sırıtışla.

Austin, Kinsey'nin yüzünden yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordu. Onun bir itfaiye aracı kadar kızarmış olduğunu biliyordu.

"Bunun için üzgünüm. Biz sadece... şey... konuşuyorduk," dedi Austin. Memurun bunu yutmadığını biliyordu ama ne demesi gerekiyordu? *Üzgünüm memur bey, ama bu kadın için o kadar azdım ki nerede olduğumu unuttum. Sözümüzü kestiğinizde neredeyse pantolonunu indirecektim.* Nedense bunun pek hoşuna gitmeyeceğini düşündü.

"Neden....um'unuzu evde *konusarak* bitirmiyorsunuz? İyi günler millet. Motorunuzda bir sorun olmadığından emin olmak için burada bekleyeceğim." Bununla birlikte döndü ve aracına doğru yürüdü. Austin aracı vitese taktı, ışıklarını yaktı ve hızla trafiğe karıştı.

Hastaneye park edene kadar hiçbir şey söylemedi. Kinsey hemen arabadan atlamaya çalıştı ama adam onu kolundan yakaladı.

Kızın onu sürekli olarak nasıl dengesizleştirdiğine inanamıyordu. O

Sonunda dönüp onunla göz göze gelene kadar kafasına baktı. Sarsılmıştı, bu çok açıktı, çünkü titremeler hala vücudunu sarsıyordu.

O da korkuyordu. Bunu anlayabiliyordu. Onlarda bir şey vardı... alışılmadık bir şey. Bu onu da çok korkutuyordu.

"Gitmem gerek," diye fısıldadı yalvarırcasına. Duvarlarını yeniden inşa etmek istediğini biliyordu. Ona izin vermekten başka çaresi yoktu ama istediği şey onu kendisiyle birlikte eve sürüklemektir.

"Kinsey..."

"Çalışmam gerek, Austin. Getirdiğin için ve eşyalar için teşekkür ederim ama içeri girmem gerek. Geç kaldım," dedi daha kararlı bir şekilde. Demir gibi iradesini geri kazanıyordu.

"Peki," dedi ve kolunu bıraktı. Arabadan dışarı fırladı ve hastaneye doğru birkaç adım attı, terlikleri gözle görülür şekilde ıslanmıştı. "Bir şey mi unuttun?"

Adam bagajı açarken kadın döndü. Tereddüt ettiğini gördü, sanki eşyaları orada bırakmak istiyormuş gibiydi. Sonunda geri döndü ve çantalarını aldı.

"Onları taşımana yardım edebilirim," diye teklif etti. Kadın önce üç çantaya baktı, sonra da *şaka mı yapıyorsun* dercesine adama baktı.

"Ben ne çaresizim, ne de zor durumdaki bir genç kıyım. Bu geceki yardımın için minnettarım, ama elde edilmesi zoru oynamaya çalışmıyorum, Austin. Bir ilişki için çok meşgulüm ve biz...şey, birbirimize uymuyoruz. Sana söyledim, ben ilişki yaşamam. Boş ver gitsin." Bu sözlerle arkasını döndü ve içeri girdi. Adam, kadın yürürken hareket eden kalçalarının görüntüsüne hayran kaldı.

Gülümsedi. Nedenini gerçekten bilmiyordu. Şimdiye kadar karşılaştığı en sinir bozucu kadındı ama ondan hoşlanıyordu. Aslında ondan gerçekten hoşlanıyordu.

"Yakında görüşürüz, Kinsey," diye seslendi. Kinsey'nin adımlarının bir an için duraksamasını izledikten sonra yeniden yürümeye başladı. Arabasına geri dönmeden önce onun güvenli bir şekilde içeri girmesini bekledi. Radyodaki müziğin sesini açtı ve şarkı söyledi. Eve gidip buz gibi bir duş almak zorunda kaldığı için kendini oldukça iyi hissediyordu.

Kinsey'nin Austin'den kaçmayı başardığı birkaç gün geçti. Görünüşe göre, ofiste bir iş çıkmış ve Kinsey'nin vardiyası sırasında hastaneye gelememişti.

Sonunda iki tam gün izin alabildi. Bu bir kazançtı, çünkü bu, hastalarının birkaç günlüğüne uzaklaşmasına yetecek kadar iyi durumda olduğu anlamına geliyordu. George daha iyi olduğu ve Joseph'in durumu stabil olduğu için çok heyecanlıydı. Onun da izin günlerine ihtiyacı vardı - umutsuzca.

Patronu eve gidip dinlenmesini söylediğinde hiç tereddüt etmemişti. Yaptığı ilk şey, kitap okurken iki saatlik bir banyo yapmak olmuş, sonra da gözlerini posta yığınınına dikmişti.

Hoşuna gitse de gitmese de faturaları ödemek zorundaydı, o yüzden bu işi halledebilirdi. Elinde çek defteriyle oturdu ve postalarını karıştırmaya başladı. Bir saat sonra başının ağrımaya başladığını hissetti, bu yüzden gözleri kapalı bir şekilde kanepeye uzandı ve yanında sıcak bir fincan kahve vardı.

Dinlenirken Austin'i düşünmeden edemiyordu. Adam gerçekten orada olsa da olmasa da gece gündüz onu işgal ediyordu. Çok gergindi, bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu ama ne yapacağını bir türlü bulamıyordu.

Onunla ucuz bir ilişki yaşamak istememesinin tüm nedenlerini kendine hatırlattı ama bedeni zihniyle sürekli bir savaş halindeydi. Görünüşe göre sürekli bir uyarılma halindeydi.

Sonunda hayal kırıklığıyla ayağa kalktı ve bir şeyler atıştırmak için mutfağa gitti. Hastanede yaşamaya başladığından beri evde neredeyse hiç yiyecek kalmamıştı. Yine de maaş çeki memnuniyet verici derecede yüksekti, bu yüzden tüm faturaları ödeyebildi ve yağmurlu bir gün için güzel bir miktar para biriktirdi.

Kendini spa'da bir günle bile ödüllendirebilirdi. Cassie'nin buna hazır olacağını biliyordu. İkisi birlikte etrafta kimse olmadan dışarı çıkmayalı sanki çok uzun zaman olmuştu. Etrafında insanlar olmasını seviyordu ama bazen sadece en iyi arkadaşına ihtiyacı oluyordu, başka kimseye değil.

Bir kutu çorba buldu ve kaynaması için ocağa koydu. Beklerken aklı birkaç gece önceki öpüşmeye gitti. Sadece bunu düşünmek bile göğüs uçlarının gerilmesine ve bacaklarının birbirine kenetlenmesine neden oluyor, vücudunun zonklamasından kurtulmak istiyordu.

Soğuk duş olayının kadınlar için işe yarayıp yaramadığını merak etti. Austin Anderson'la tanışmadan önce hiç ihtiyacı olmamıştı. Aklına gelen serseri düşünceler karşısında ağzının kenarları kalktı.

Ocağı kapatıp soğuk duş fikrini denemeyi düşündüğü sırada kapı çaldı ve kalbinin çarpmasına neden oldu. Eğer adam diğer taraftaysa, havlu atıp oturma odasının zemininde ona saldıracaktı.

Kapıya yaklaştı, kapıyı açarken kalbi göğsünde düzensiz bir şekilde atıyordu. Cassie'nin orada durduğunu görünce rahatlayarak iç mi çeksin, yoksa hayal kırıklığı içinde ağlasın mı bilemedi.

"Selam aşkım. İşten izin aldığını duyunca o kadar heyecanlandım ki hemen geldim. Max'in Ariel'i var ve benim de kız kıza vakit geçirmeye çok ihtiyacım var," dedi Cassie, Kinsey'ye hızlıca sarılıp eşikten geçerken.

Kinsey gülümsedi, kalbi normal hızına yavaşlıyordu, en iyi arkadaşını gördüğü için mutluydu.

Kinsey, "Nerede yaşadığımı hatırlayacak kadar kendini iri yarı kocandan uzak tutabilmene şaşırdım," diye alay etti.

"İnan bana, çok uzakta değilsin. Onu bulduğum ya da onun beni bulduğu için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Birlikte olduğumuz sürece umurumda değil. Aradan geçen bunca zamana ve üç aylık bir bebeğe rağmen hâlâ balayımızdaymışız gibi hissediyorum," dedi Cassie. Max'ten bahsederken sesi yumuşadı ve gözleri hayallere daldı. Kinsey azıcık da olsa kıskandığını hissetti. Cassie'yi değil elbette, sadece en iyi arkadaşının dışarıdaki iyi adamlardan birini bulacak kadar şanslı olmasını.

Alçaklar denizinde gerçek bir prens bulmak zordu. Belki de bu yüzden Kinsey biriyle çıkmak konusunda hep temkinliydi. Parlak zırlı bir şövalye olduğunu düşündüğü bir adam tarafından birden fazla kez yakılmıştı.

Cassie otururken, "Dün gece Austin'le karşılaştım," dedi.

Kinsey içinden beşe kadar saydı. Bilgi almak için hevesli görünmek istemiyordu. Rahat olmak, Cassie'nin kayınbiraderini önemsiyormuş gibi görünmemek istiyordu.

Kinsey ses tonunun sıkılmış gibi çıkmasını umarak, "Bu iyi, sanırım," diye cevap verdi. "Evet, biraz mutsuz görünüyordu. Gerçekten bir şeye takılmıştı... ya da

Birisi," diye ısrar etti Cassie, sanki kendi sırları varmış gibi. Kinsey'i öldürüyordu.

"Bu çok kötü. Umarım yakında kendini daha iyi hisseder. Bir dakika bekle. Bir dakika bekleyin.

 orbanı kontrol et."

" orbanı kaldır. Ögle yemeği yiyeceğiz," diye seslendi Cassie.

Kinsey onun tüm kayıtsız rolünü iyi oynadığını düşündü. Cassie tekrar konuşana kadar neredeyse rahat bir nefes alacaktı.

"O zaman bana Austin'in neden bok gibi göründüğünü ve senin neden umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştığını anlatabilirsin."

Kinsey ocağı kapatırken, "Lanet olsun," diye fısıldadı. Cassie'den hiçbir şey saklayamayacağını bilmeliydi. Birbirlerini çok uzun yıllardır tanıyorlardı. Yine de denemeye değerdi.

"Anlatacak bir şey yok Cass. Tek gecelik bir ilişki yaşadığımızı biliyorsun. Ondan bir şey çıkmadı," dedi Kinsey. Gözlerinin içine bakmak zorunda kalmadan arkadaşını kandırmaya çalışmak çok daha kolaydı.

"Max'ten duyduğum bu değildi. Görünüşe göre ikiniz geçen gece bir mağazanın otoparkında ateşli ve ağır bir öpücük paylaşmışsınız."

"Bundan mı bahsetti?" Kinsey bağırdı.

"Hey, ben sadece elçiyim. Bana bağırma," dedi Cassie kıkırdayarak. "Onu ve Max'i dinliyordum. *Sinir bozucu kadınlar*, soğuk duşlar ve düşüncesiz kanun memurları hakkında konuşuyordu."

Cassie sesini kalınlaştırarak bir erkek gibi konuşmaya çalıştı. Başaramıyordu.

"Sadece küçük bir  p c kt .  nemli bir şey değil. Konuşulacak bir şey bile değil. Neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum. Sen konuyu a ana kadar tamamen unutmuştum."

"Yalan söylemeyi beceremiyorsun, biliyorsun," dedi Cassie ve Kinsey arkadaşının ona sinsice yaklaştığını fark edince sıçradı.

"Tamam,  p c k iyiydi. Aslında harikaydı. Hepsi  yleydi ama bu bir şey ifade etmiyor. Bir Cuma gecesi şehirdeki herhangi bir kulüpte bir düzine farklı erkekle harika bir öpüşme yaşayabilirim. şu anda biriyle ilişkiye girecek vaktim yok. Ayrıca, yapsam bile, bu Austin olmazdı. O bilinen bir playboy, bana herhangi bir bağlılıkla ilgilenmediğini söyledi. Ben sadece..."

"Kendine yalan söylemeyi seviyorsun. O ateşli, Kinsey. Senin için ateşli - vücudun için. İster inan ister inanma, o iyi bir adam. Evet, biraz kibirli ve kesinlikle kendinden emin, ama altın gibi bir kalbi var. Yavaşlamanız ve size sunulanı kabul etmeniz gerekirken kaçacak kadar korkmanıza izin vermeyin. O ne vermek istiyorsa."

"Seni çok seviyorum ve hep seveceğim ama bu asla yürümez. Kardeşlerle evli olmamızın her zaman hayallerin gerçekleştiği bir senaryo olduğunu biliyorum ama bu gerçekleşmeyecek, o yüzden Austin hakkında konuşmayı bırakalım ve harika bir gün geçirelim. Uzun zamandır iki gün üst üste izin yapmamıştım. Onları boşa harcamak istemiyorum," diye yalvardı Kinsey.

"Şimdilik sen kazandın ama ben pes etmiyorum. Bence ikiniz birlikte olmak için yaratılmışsınız. Onun bir kıza bu kadar takıldığını hiç görmemiştim. Ve inan bana, onun peşinde *bir sürü* kız görüyorum."

Kinsey, Austin'in başka kadınlarla birlikte olduğunu düşünmek bile sağduyusunu bastıran kıskançlığıyla savaşmak zorunda kaldı. Elbette başka kadınlarla birlikteydi; Tanrı aşkına, o bir playboydu. Yine de bu durum onu biraz kızartmıştı. Yine de bir pedikür ve bol çikolatanın iyileştiremeyeceği bir şey değildi.

"Açlıktan ölüyorum. Çin yemeği, pedikür ve sonsuz çikolata alalım. Ben ısmarlarım, ama sadece belli bir bekârın adını anmamayı kabul edersen," dedi Kinsey sahte bir kahkaha atarak.

"Anlaştık. Ama son bir düşünce daha. Sadece incinmekten korktuğun için harika bir şeyi kaçırmadığından emin ol. Bunu Max'le neredeyse yapıyordum ve bu hayatımın en kötü hatası olurdu," dedi Cassie tüm ciddiyetiyle.

"Sen ve Max birlikte olmak için yaratılmışsınız. İkiniz flört servislerinin afişlerinde olmalısınız. Yemin ederim sana attığı o cici bakışlar neredeyse mide bulandırıcı. Yine de sana söz veriyorum, hayatın beni geçip gitmesine izin vermiyorum. Sadece meşgulüm. Evli insanların nesi var? Hep başkalarını evlendirmeye çalışıyorlar. Sanırım evlilik milyonlarca boşanmış çiftin inandığı kadar kötü bir şey değil," dedi Kinsey, şakasını yapmaya çalışarak ama biraz başarısız olarak.

Daha önce de ilişkileri olmuştu ama o kıvılcımı bulmayı başaramamıştı. Her gece uyumak ve her sabah aynı kişinin yanında uyanmak istemesine neden olan o küçük ekstra şey.

Austin hemen aklına geldi. Kendini onun yanında uyanırken görebiliyordu. Bu en azından bir kalp ağrısı olmazdı. *Hayır*, kendini tekrar azarladı. Bu sadece yorgunluğun konuşmasıydı. Birkaç gün içinde bunu atlatacaktı. Bunu o kadar çok söylüyordu ki, neredeyse kendi yalanlarına inanacaktı.

Güzel.

"Tamam, iyi olacağıma söz veriyorum. Öğle yemeği için mükemmel bir yer biliyorum. Ben sadece

Max ve ben geçen gün dışarıdayken bulduk. Hayatımda yediğim en güzel yumurtalı ekmekler burada. Hafif ve lapa lapa, tam sevdiğim gibi," diye geveledi Cassie, Kinsey çantasını alırken.

"İki gün boyunca dışarı ıkmayacağıma söz vermiştim ama evimde geçirdiğim birkaç saatten sonra bile biraz kafayı yiyorum. İyi ki geldin."

"En iyi arkadaşlar ne içindir? Diğerkışının bize ne zaman ihtiyacı olduğunu biliriz. Hatta bazen bunu diğerkinden önce biliriz," dedi Cassie bilgece.

"Her zamanki gibi haklısın. Cidden, teşekkür ederim Cass. Her zaman yanında olduğun için - ne söyleyeceğini ve söylemeyeceğini bildiğın için ve sadece sen olduğun için teşekkrlers."

Cassie dışarı çıkmadan önce ona hızlıca sarıldı. Kinsey, Cassie'nin şofrl bir arabası olduğunu görünce çok heyecanlandı - bu, öğle yemeğinde ve pedikür yaptırırken bir şeyler iebilecekleri anlamına geliyordu. Stresinin hemen hafiflemeye başladığını hissetti. Sarsıntılı başlangıcından sonra bile harika bir güne dönüşüyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CTEBRİKLER. SEN YAPMAK Harika, George. Sen
yakın zamanda maraton koşamayacaksın, ama gitmeye hazırsın.
Doktor taburcu formlarını imzalarken, "Evinize dönün," dedi.

"Kendimi iyi hissediyorum, Doktor. Kardeşimle ilgili iyi bir haberiniz var mı?" George haftalardır kıpırdamayan Joseph'e bakarak sordu. Ailenin geri kalanıyla birlikte Katherine'in de yüzündeki gerginliği görebiliyordu.

"Şu anda durumu stabil. Şu anda daha iyi ya da daha kötü durumda değil," diyerek doktor endişesini dile getirdi.

George hayal kırıklığı içinde içini çekti. Kardeşi pamuk ipliğine bağlıyken kendi sağlığını nasıl kutlayabilirdi ki? Joseph komadan çıkmazsa hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Yapmak zorundaydı. İnatçı ve güçlüydü ve ailesini terk edemezdi. Ona çok ihtiyaçları vardı. Joseph'le konuşamamaktan nefret ediyordu, özellikle de Esther'le olan ilişkisi hakkında konuşmak istemesi için bir araba kazası geçirmesi gerektiğinden beri. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu.

Esther aileye katılırken, "George, kendini daha iyi hissettiğini gördüğüme çok sevindim," dedi.

George'un kalbi onu görünce birkaç kez çarptı. Esther'e baktıkça acısı hafifliyordu. Aşkını tekrar bulabileceğini hiç düşünmemişti ama Esther gibi bir kadınla tanışmayı da hiç beklemiyordu. Nazik, sevgi dolu ve hayat doluydu. Onları önümüzdeki birkaç yıl boyunca dünyanın dört bir yanında gezinirken görebiliyordu. Yine de onu en çok heyecanlandıran şey

Esther ve çocukları arasında büyüyen sevgi. Ailesini sevmeyen bir kadınla bir daha evlenmeyi asla düşünemezdi.

Çocukları büyümüş olsa da hâlâ birbirlerine ihtiyaçları vardı. Aile böyle bir şeydi.

"Teşekkür ederim Esther," diye cevap verdi sonunda, rahat davranmaya çalışarak. Bunu başarabildiğini umuyordu.

"Nasılsın, Katherine?" Esther Katherine'e yaklaşıp onu rahatlatıcı bir şekilde kucaklarken sordu.

"Her seferinde bir gün yaşıyorum. Onu özlüyorum ama bana geri döneceğini biliyorum. Hayatı henüz bitmedi. Verecek daha çok şeyi var," dedi Katherine, sesi duygu doluydu.

George baldızının sesindeki acıyı duyunca kendi boğazı da karıncalandı. Onu seviyordu, Joseph sonunda gelip onunla evlendiğinde çok heyecanlanmıştı. O ilk günleri düşünerek gülümsedi. Hem kendisi hem de kardeşi ne kadar aptal ve kalın kafalıydı, özellikle de konu kadınlar olduğunda.

Kendi çocuklarının evliliğe ve aileye adım atma konusunda bu kadar temkinli olmalarına şaşmamalı. Anderson erkeklerinin hatalı olduklarını kabul etmeleri ve kendilerine ömür boyu mutluluk tanımları ortalama bir erkekten biraz daha uzun sürüyor gibiydi.

Esther, "Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin," diye öneride bulundu.

"Bunun için minnettarım ama sanırım bu noktada hepimizin yapabileceği tek şey beklemek..."

"Beni eve bırakabilir misin Esther? Duş alıp üstümü değiştirmek istiyorum. Çok yakında geri geleceğim, Katherine," dedi George.

"Evet, bu iyi olur," diye yanıtladı Esther, birkaç kafa ona doğru döndüğünde yanakları pembeleşti.

"Bu gece geri gelmene gerek yok, George. Lütfen evde kal ve dinlen. Kendine iyi bakmalısın, böylece uyandığında Joseph'le ilgilenmeme yardım edebilirsin," dedi Katherine.

"Joseph Anderson, daha fazla dinlenmeyeceksin, tamam mı? Eve, yanımıza dönmen gerekiyor. Hepimiz seni çok seviyor ve özlüyoruz," dedi George eğilip kardeşine sarılırken. Aralarındaki sürekli bağ koptuğu için kalbi kırılmıştı. O gür, harika sesi duymayı, ateşin başında oturup bir kadeh viski içmeyi ve inatçı çocukları hakkında gülmeyi o kadar çok istiyordu ki.

Yakında, kendine söz verdi. *Joseph yakında uyanacaktı*.

"Ben hazırım Esther. Yolculuk için minnettarım," dedi George sonunda.

Hemşire ön girişe kadar tekerlekli sandalyeyle gitmesi için ısrar etti, ama onu başından savdı. O sakat değildi. Sekiz aylık olduğundan beri yürüyordu ve şimdi itilip kakılmaya başlamayacaktı.

Kolunu Esther'in koluna geçirdi ve odadan çıktılar.

"İyi misin anne? Babamı özlediğini biliyorum ama buradan biraz daha uzaklaşman gerekiyor," dedi Mark, Katherine'in yanına otururken.

"Ah, Mark, benim kadar uzun süre evli kaldıktan sonra anlayacaksın. Ondan uzak kalmak bana acı veriyor. Ayrı olduğumuzda nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Babanın bana burada ihtiyacı var. Beni duyabildiğini biliyorum. Onun yanında olduğumun farkında olduğunu biliyorum. Ne kadar çok burada olursam, o kadar çabuk eve dönecektir."

"Anne..."

"Şimdi, bana *annelik* yapma. Ben gayet iyiyim."

"Bize hikayenizden biraz daha bahsedebilir misiniz?" Amy sordu. "Joseph'in kapınızda dikilmesiyle başlamıştınız. Oldukça dik kafalı bir adam gibi davranıyordu. Umarım ona haddini bildirmişsinizdir," diyerek sözlerini gülümseyerek bitirdi.

"Elbette, size daha fazlasını anlatmayı çok isterim. Beni geçmişe götürüyor. O genç aşk, tutku ve romantizm dolu günleri nasıl da özleyorum. Açıkçası, Joseph ve benim için her şey yolunda gitti, ama cidden şüphelerim vardı..."

Katherine sözlerini yarıda kesti. Başlamadan önce arkasına yaslanıp kendini rahatlattı...

XXXX

Katherine şok içinde kapı aralığında durdu. Adamın kapısına dayandığına ve sonra da onu aşağılamaya cüret ettiğine inanamıyordu. Ne yaptığını bilse bile onu özlemişti. Beş yıl önce onu yakışıklı bulmuştu ama zaman onu daha da güzelleştirmişti.

Karşısında duruyordu, boyundan büyüktü, parlak mavi gözleri ona bakarken adeta kıvılcımlar saçıyordu. Koyu renk saçları kısa kesilmişti ve giysileri hafif kırışık, sanki çok uzaklardan gelmiş de kapısının önünde belirmiş gibiydi.

Yüzü biraz daha yontulmuştu, gençliğin tüm izleri kaybolmuştu. Omuzları biraz daha geniş, daha güçlüydü. Her zaman midesini düğümlemişti ama onu zihninden attığını düşünüyordu.

Yanılmıştı.

Dizleri titriyordu ve bir su birikintisine düşmemek için onları birbirine kenetlemek zorunda kaldı. Onun kendisini ne kadar etkilediğini bilmesine izin veremezdi. Birbirlerine bakarlarken sesini de bulamıyor gibiydi.

Diğer.

"Cevap verecek misin?" diye alay etti, bariton sesi teninde çağlıyordu. Vücudunu sarsmak isteyen titremelerle savaştı. Adam aşkını ilan etmek için orada değildi, bundan emindi, zaten ona inanmazdı da. Adam, onun yaptığı yanlış bir şey olarak algıladığı şeyin intikamını almak için oradaydı.

Ona ne yaptığını görebildiğini biliyordu. Bu çok açıktı. Duygularını saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Adam sık sık onun ilkel yüzeyinin altındaki tutkuyu ne kadar sevdiğini söylerdi. O tutkuyu serbest bırakmak, onu açığa çıkarmak, kollarında neredeyse çığ hissetmesini sağlamak için her şeyi yapmıştı.

Joseph'e söz verdiği şeyi bir başkasına asla vermemişti. Onu unuttuğunu sanmıştı ama yanlışmıştı.

"Sık sık seni düğündüm - kaç erkekle daha oyun oynadığını merak ettim. Acaba hangimizin daha çok partneri oldu, Katherine?" dedi alaycı bir tavırla. İşte bu oldu. Öfkesi sonunda şokunu bastırdı.

"Şey, Joseph, ben öpüşmem ve söylemem, bu yüzden merak etmeye devam etmelisin. Yine de eminim, eğer bir kumarbaz olsaydım, bahisleri senin lehine yatırırdım. Hizmetindeki cariyelerin sayısıyla haftanın her gecesi emrinde yeni bir kadın olabilir."

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kullandığı rahat ses tonuyla gurur duyuyordu. Bırak ne isterse düşünsün.

Adam şaşkınlıkla ona baktı. Daha önce hiç bu kadar sivri bir dili olmamıştı. Ayrı kaldıkları yıllar içinde o da büyümüşü. Yine de, o kendisine bakarken nasıl olup da zekâsını kullanabildiğini merak ediyordu.

"Anlaşıldı," dedi gözlerini dolduran mizahla. "Ayrılırken söylediklerine bakılırsa, merak ettiğim için beni suçlayamazsın. Senin gibi muazzam ihtiyaçları olan bir kadın uzun süre bekâr kalmaz. Şu anda biriyle birlikte olmadığınıza dair söylentiler duydum. Sanırım şans benden yana."

Katherine onu tokatlamak istedi - bunu hak etmişti. Onu sinirlendirmeye çalışıyordu ve bunu başarıyordu. Yine de ona bu zaferi vermesine imkân yoktu. Onu ne kadar etkilediğini bilmesine izin veremezdi. Aralarındaki küçük fikir tartışmasını kazanmak için yapabileceği en iyi şey kayıtsız kalmaktı. Şirket dünyasında blöf yapmayı bilecek kadar uzun süre çalışmıştı ama bunu yapmaktan hiç hoşlanmamıştı. Gerçek bir köpekbalığı olamayacak kadar dürüst bir insandı.

Ayrıca, kendine hatırlatmak zorundaydı, eğer o geri döndüyse, bunun nedeni

Anderson ailesindeki güç değişimi. Sevdiği babası onu aramış olmalıydı. Oğlunun sağlayacağı ekstra desteğe ihtiyacı olan Milton'ın iyiliği için dilini ısırabilirdi.

Joseph'le uğraşmak zorunda kalsa bile, hiçbir koşulda şirketin Neilson'ın eline geçtiğini görmek istemiyordu.

şirketin başına kimin geçeceğine karar veren kurulun bir parçası olduğu için, eski yaraların kendisini olumsuz yönde etkilemesine izin veremezdi. Eğer Joseph'in adı olası adaylar listesine eklenirse, o zaman onun kalbini paramparça etmiş olmasına değil, niteliklerine bakması gerekiyordu. Kadınlara nasıl davrandığı iş hayatında nasıl olduğunu etkilemezdi.

O bir köpekbalığı olarak tanınıyordu - herhangi bir şirketin başında bulunmaktan gurur duyacağı bir CEO. şirket için en iyisi buysa, oyunu bu yönde kullanacağını biliyordu. Sonrasında istifa edeceğini de biliyordu.

Bir kadın ancak bu kadarını kaldırabilirdi ve onu her gün görmeye, özlemeye ama asla sahip olamamaya dayanması mümkün değildi. Bu, zar zor iyileşen kalbinden geriye kalanları da yok ederdi.

"Bekâr olup olmadığım seni ilgilendirmez. Senin yüzlerce kız arkadaşını takip etmiyorum," diye tersledi. Kendisiyle girdiği irade savaşını kaybedip terslediği için suçluluk duymasına fırsat vermeden sırtıttı. Katherine devam etti, "Özür dilerim, seni hafife almış olmalıyım. Yüzler çok düşük bir sayı."

Onun sözlerine yüksek sesle güldü. Omuzları titreyerek kapıyı kavradı ve hâlâ kapatmasına engel oluyordu. Yüzündeki açık neşe onu gafil avladı ve içinde derin bir ateşin yandığını hissetti. Onu unutmak için yıllarca uğraşmıştı ama hâlâ o noktaya gelememişti. Onu gamsız ve mizah dolu görmek, onu aşağılamaya çalışırken bile, daha uzun yıllar özlem duymasına neden olacaktı.

Onu Joseph Anderson gibi etkilemeye yaklaşan bir adamı nasıl bulacaktı? Neden bu kadar çekici bir yılan olmak zorundaydı?

"Korumam gereken bir itibarım var, Katherine, ama benim bile sınırlarım var. Öte yandan sen de kendine has bir gizem geliştirmişsin. Aynı erkekle nadiren iki kez çıktığınız, bir yılan kadar soğuk olduğunuz ve o güzel gözlerinizden çıkan delici bir bakışla bir erkeğin egosunu yok edebileceğiniz söyleniyor. Söylentilerin doğru olduğunu sanmıyorum ama..."

"Varsaymak hakkında ne derler bilirsin, Joseph."

Adam yine kahkahalarla kükreyerek kadının gözlerini dudaklarının dolgunluğuna çekti. Adamın boynunun kenarından hafifçe öpücükler gönderdiğini hatırlayınca yere yığılmak istedi. O kadar şefkatli, o kadar tutkuluydu ki. Ona var olduğunu hayal bile etmediği bir dünya göstermişti. Bunun böylesine acımasızca elinden alınması haksızlıktı. Bunun ikinci kez başına gelmesine izin veremezdi.

"Ah, evde olmak güzel, sevgilim. Konuşmalarımızı özlemişim." Adamın dudaklarından öylesine dökülen bu sevgi sözcükleri kadının göğsüne bir sızı gönderdi. Çıktıkları zamanlarda ona nadiren ismiyle hitap etmişti. Bu her zaman bir sevgi ifadesi olmuştu ve kız buna bayılmıştı. Kendini çok değerli hissetmişti.

Kararlılığını daha da pekiştirdi ve kapıyı biraz itti, adamın 1.85'lik gövdesinin biraz kıpırdamasına bile neden olmadı. Ayağıyla tekme atarak pahalı makosen ayakkabılarına vurdu ve ona hoş karşılanmadığını göstermeye çalıştı. Aralarındaki alışverişi durdurması gerekiyordu.

"Neden buradasın, Joseph? Bütün gece birbirimizi aşağılamaya devam edebiliriz, ama olağanüstü uzun bir gün geçirdim ve sadece biraz yemek yiyip yatmak istiyorum. Bana ne istediğini söyle, sonra birbirimize işkence etmeyi bırakıp hayatlarımıza geri dönebiliriz."

"Seni istiyorum, Katherine."

Vay canına, diye düşündü. Bu doğrudan konuya giriyordu. Onu gizlice baştan çıkarmaya çalışmıyordu. En azından açık sözlüydü ve niyetinin gerçekliğini, peşini bırakmayan bir gölge gibi hissettiriyordu. Beş yıl önce de aynı şekilde davranmıştı ama o zaman onun hakkında yanılmıştı ve şimdi de hiçbir şeyin farklı olmadığını biliyordu.

Katherine bunun onun için bir oyun olduğuna ikna olmuştu. Kendisini bir şekilde küçümsediğini düşünmüş olmalıydı, bu yüzden payını istiyordu. Bunu elde edemeyecekti. Ona zaten yeterince vermişti.

"Ben alınmak için değilim Joseph, satılık da değilim. Bu kapatamayacağın bir işlem, o yüzden geldiğin gibi çıkabilirsin. Bir kez daha gitmenizi rica edeceğim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından konuşarak.

"Beni içeri davet et."

Sesindeki baştan çıkarıcı mırıltı onu içten dışa eritmek içindi. Kadınları elde etme konusunda oldukça deneyimliydi. Gözleri kızın vücudunda gezinirken sesinin derinleşmesi. Onu kıyafetlerinden sıyırması, her şeyi hatırlayabildiğini bilmesini sağlaması

onun detaylarını.

Tamamen örtülü olmasına rağmen kendini çıplak hissetti. Vücudu daha önce pek çok kez yaptığı gibi tepki verdi. Onu içeri davet etmek istedi. Kalp kırıklığını unutmak, kuralları unutmak, demir iradesini unutmak ve sadece hissetmek istedi... arzuyu, aşkı, tutkuyu hissetmek. İhtiyaç duyulduğunu hissetmek istiyordu.

Transa girmeden önce neredeyse daveti dile getiriyordu.

Adam ileri doğru bir adım attığında, kadın hızla onu engelledi, eğer adam o kapılardan içeri girerse çok savunmasız ve baştan çıkarılması çok kolay olacağını biliyordu.

"Bu ziyaretin ne hakkında olduğundan emin değilim, ama hoş olduğunu söyleyemem, Joseph. Binamdan çıkmanız için yaptığım daveti tekrarlıyorum. Ne bu gece, ne yarın, ne de bir hafta sonra içeri girmeyeceksin. Lütfen geri çekilin ki kapımı kapatabileyim."

"Benden korkuyor musun, Katherine?" Adamın gözlerindeki meydan okuma karşısında gözleri büyüdü. "Hayır. Hayır, korktuğunu sanmıyorum. Bence kendinden korkuyorsun. Bence beni istiyorsun. Belki de benim seni istediğimden daha fazla, gerçi bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Benimle yalnız kalmak için kendine güvenmiyor musun?"

Yüzündeki sırtış, bir işaret dili uzmanı gibi bedenini okuduğunu gösteriyordu. Korkmuştu. Aslında dehşete düşmüştü.

Kapı pervazına yaslandı, neyse ki konuyu zorlamadı ve onu kenara itti. Bunun bir irade gücü olduğunu biliyordu. İçeri girebileceğini biliyordu. Onun iki katı ağırlığındaydı ve ondan bir karış daha uzun boyluydu. Yine de güç kullanarak içeri girmek istemiyordu. Onun kendi iradesine boyun eğmesini istiyordu.

İstemeye devam edebilir!

"Komşunuzun küçük konuşmamıza kulak misafiri olmasından endişelenmiyor musunuz? Her zaman başkalarının senin hakkında ne düşündüğü konusunda endişeliydin. Koridordaki küçük konuşmamızı duysalar muhtemelen patlamış mısırlarını çıkarıp bir sandalye çekerlerdi."

Bu bir tehditti. Bundan hiç şüphesi yoktu. Ona daha yüksek sesle konuşacağına söz veriyordu. Ama bunu yapmayacağını biliyordu. Koruması gereken bir itibarı vardı. İmajı en az ayda bir dergilerde yer alıyordu. O ise önemsiz biriydi.

Kollarını kavuşturdu ve ters ters baktı. Sadece sağlam durması gerekiyordu. Onun boş tehditlerini görmezden gelmeliydi.

Adam yer değiştirerek kapıyı açtı ve kadın da hızla kapıyı adamın

suratına kapatmaya başladı. Kapı daha kilitlenmeden, adamın eli dışarı fırladı ve kadın mücadele etmeyi bildi.

işe yaramazdı. Kas yığınınından başka bir şey olmayan, biraz daha fazla olmasa da tam iki yüz kilo ağırlığındaydı.

Ona karşı fiziksel bir mücadelede hiç şansı yoktu. Heck, zihinsel bir savaşa neredeyse hiç şansı yoktu. Adam ondan çok daha sofistikeydi ve hayatı boyunca kaçındığı tüm oyunları nasıl oynayacağını gerçekten biliyordu.

"Ah, Katherine, benim kovabileceğin sinir bozucu bir sinek olmadığının farkındasın, değil mi? *Hayır* kelimesinin beni caydırmasına ne zaman izin verdim ki? Buraya seni görmeye ve özel olarak konuşmaya geldim. Peşinde koştuğum şeyi elde edemediğimi hiç gördün mü?" diye sordu tam bir otoriteyle - tam bir güvenle.

Onun gözlerindeki güç karşısında titredi. Bu savaşı nasıl kazanabileceğini bilmiyordu. Neden savaşımaya devam ediyordu?

Nedenini biliyordu.

Kadın akıl sağlığını korumaya ihtiyaç duyarken, adam yatakta hızlıca yuvarlanmak istiyordu. Eğer ona boyun eğerse, çekip gitmesinden çok daha fazlasını kaybedecekti. Gururuna gelecek darbeyi kaldırabilirdi. Ama kalbine gelecek darbeyi kesinlikle kaldıramazdı.

"Bu bir savaş değil Joseph. Hayali bir eldiven fırlattıysam ya da yanlışlıkla sana meydan okuduysam özür dilerim. Sen kazandın, tamam mı? Üstünlük için puanları sen al. Şimdi bir beyefendi gibi git ve belki daha sonra konuşuruz, belki kahve içeriz," diye söz verdi.

Eğer onu kapısının önünden uzaklaştıracaksa, onunla halka açık bir yerde buluşmaya hazırdı. O zamana kadar hazırlıklı, silahlı olacaktı. Onu bunca yıl sonra ilk kez gördüğünde şaşırmış ve şok olmuş olmayacaktı.

Adam onun gözlerinin içine baktı, yüzü bir an için yumuşadı ve kadın sonunda onu ikna ettiğini düşündü. Sonra gözlerinin kenarları hafifçe daraldı ve omuzları sertleşti. İşi bitmemişti - yakın bile değildi. "Görünüşe göre bunu zor yoldan yapacağız. Seni uyardığımı unutma. Ben her zaman istediğimi alırım ve şu anda seninle mahremiyet istiyorum. sen."

Döndü ve kapısından uzaklaştı. Kapıyı hafifçe kapattı ve dışarı baktı. Eğer geri adım atarsa kapıyı hemen çarpabilirdi ama onun neyin peşinde olduğuna güvenmiyordu. Oturduğu sitede yaşlılar ve çocuklar vardı, hem de çok sayıda.

Onun hiçbirine zarar vermeyeceğini biliyordu ama tek bildiği buydu. Belki de haber kanallarının kapısının önünde kamp kurması gerçekten umurunda değildi, ama bunu kesinlikle istemiyordu.

Kapısından yaklaşık yirmi adım ötede, zeminin tam ortasında yürüyordu. Kadın nefesini tuttu. Ne yapıyordu bu adam?

Döndü, kapının aralığından doğruca onun gözlerinin içine baktı. Sonra göz kırptı.

Başını arkaya attı ve bağırdı.

"Katherine! Neredesin, Katherine?"

Bağırışları dar koridorlarda bir av tüfeği gibi çınlıyor, kapılarda yankılanıyordu. Onun niyetini anlayamadan kapılar açılmaya başladı. Komşularının koridora adım atışını izlerken o da kendi kapısını daha geniş açtı.

Olay çıkarıyordu.

Onun halk kavgaları hakkında ne hissettiğini biliyordu. Bu onu her zaman iğrendirmişti. Ona sorumlu yetişkinlerin birbirlerine bağırmadan önce eve gidene kadar bekleyebileceklerini söylemişti.

Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi döndü ve sendeleyerek yanına geldi. Ne yapıyordu ki? Koridorda yalpalayarak ilerledi. Sarhoş gibi davranıyordu.

Aman Tanrım!

"Katherine, işte buradasın. Çok özür dilerim, bebeğim. Diğer kızla konuşmak istememiştim. Aniden gittin ama biliyorsun sen benim bir tanemsin," diye mırıldandı.

İstedikini elde edecekti. Ona yaklaştıkça öfkeden kuduruyordu. Halka açık gösterilerden duyduğu korku, onunla yalnız kalmaktan duyduğu korkudan daha büyüktü.

"Sorun yok, Joseph. İçeri gel de konuşalım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Her şey yolunda millet. Artık içeri girebilirsiniz," dedi, sanki en yeni Hollywood prömiyerine bilet almış gibi olay yerine bakan komşularına.

"Onu öpmedim. Gerçekten öpmedim. O beni öptü. Seni istiyorum - sadece seni," dedi sahte bir inleme sesiyle.

Katherine altmış dört yaşındaki komşusunun soluğunu duydu. Aşağılanması daha da kötüleştikçe yüzü alev alev yanmaya başladı. Ona ne yapmaya çalışıyordu? Kazanmak için her şeyi göze alabileceğini biliyordu ama bu çok ileri gidiyordu.

"Gerçekten, kendini iyi hissetmiyor. Bunun için çok özür dilerim," diye özür diledi. "Şimdi benimle gel Joseph," diye homurdanarak onun elinden tuttu ve açık kapıya doğru çekti. Başka bir şey söylemeden, özellikle de apartmanlardan, hatta şehirden taşınmak zorunda kalmasına neden olacak bir şey söylemeden önce onu içeri sokmalıydı.

"O zaman beni affediyor musun bebeğim? Sana ihtiyacım var," diye bağırdı, iğrençlikten acınası hale gelirken kelimeleri hâlâ bulanıktı.

Ciddi ciddi cinayet işlemeyi düşünüyordu. Hapishanede geçireceği bir hayat, o anda hissettiği aşağılanmadan daha kötü olamazdı.

"Elbette, Joseph. Şimdi içeri gel!"

"Ah, bebeğim, dünyanı sallayacağım," diye soluk soluğa sıırttı ve etkili olması için bir sendeleme daha ekledi.

5B'deki çiftin ekrana güldüğünü duydu. Onlara ters ters baktı ve kadın ona göz kırptı. Katherine kendi sefaletinin komşuları için eğlence olmasından heyecan duyuyordu.

Kadın kapısına varıp onu çekti ama adam çerçeveye yaslanmıştı, keskin gözleri doğrudan onunkilere bakıyordu, komşular onun sarhoştan başka bir şey olduğunu göremiyorlardı.

"İçeri gelmemi istediğine emin misin?" diye alay etti.

"Evet, lütfen Joseph. Buraya gelersen beni çok memnun edersin," diye fısıldadı ölümcül bir sesle.

"Ah, bana karşı çok iyisin," diye mırıldandı ona doğru eğilirken. Kadın elini adamın göğsüne dayayarak dudaklarının onunkilere sadece birkaç santim değmesini engelledi.

"Birinci raunt sana gidiyor, tamam mı? Beni aşağılamayı bırakıp içeri gelebilir misin?" diye sordu, sesinin komşularına ulaşmayacak kadar alçak olmasını umarak.

"Evet bebeğim, senin için striptiz yapacağım," dedi yüksek sesle. Onu öldürecekti. Buna hiç şüphe yoktu.

Adamın kaval kemiğine sert bir tekme attı ve bu sefer gerçekten sendelemesini umdu. Adam irkildiğinde, onu kapıya doğru itti ve kapıyı çarparak kapattı.

İki adım ötede durdu, neredeyse kulaklarından buhar fışkırıyordu. Hiç bu kadar kızgın olduğunu hatırlamıyordu. Sırtını kapıya dönerek doğruldu, kendi ayağı zonklasa da attığı tekme onu hiç etkilememiş gibi görünüyordu. Yine de bunu kabul etmesine imkân yoktu.

Diğer her şeyi bildiği gibi bunu da biliyor gibiydi. Hızlı bir hareketle kızın yanına geldi ve onu kollarının arasına aldı.

"Seni uyarmıştım, ne pahasına olursa olsun," dedi onu kanepeye taşıırken.

"Bu ne cüret. Hayatımı mahvetmeye mi çalışıyorsun? Bu seni mutlu edecek mi? Çünkü çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Bir daha hiçbirinin gözlerinin içine bakamayacağım. Sadece zavallı bir ezik olduğumu değil, aynı zamanda seni de taciz ettiğimi düşünüyorlar."

Elini havaya kaldırdı ve göğsüne bir yumruk attı, bu yumruk onu hiç etkilemedi. Şimdi ayağı ve eli acıyordu. Onu kucağına alarak kanepeye oturdu.

Bunun faydasız olduğunu anlamadan önce bir süre ona karşı mücadele etti. Adamın uyarılmasının kalçasına baskı yaptığını hissettiğinde, kaybettiğini anladı.

Adamın gözleriyle buluştuğunda, derinliklerini karartan yoğun bir arzuyla karşılaştı. Başı beladaydı. Derin, çok derin bir bela.

Aralarındaki küçük boşluğu kapattı, dudakları onun dudaklarına yapıştı. Öfke, hayal kırıklığı ve saf ihtiyaç birbirine karışırken dili kızın ağzına daldı ve sanki hiç zaman geçmemiş gibi onu sahiplendi.

Onu uzaklaştırmak, baştan çıkarmayı durdurmak niyetiyle saçlarını tuttu. Ama adamın eli çıplak bacağını kavradığında, içinden arzu fışkırdı ve bir zevk uçurumuna düşmeye başladı. Ona karşı koyamadı. Bu imkânsızdı.

Öpücüğü öfkeli bir tutkudan, şefkatli bir baştan çıkarmaya dönüştü ve kadın gitti. Vücudu onunkinin karşısında eridi ve teslim oldu. Adam kapısında belirlediği anda kaybetmişti, artık bununla savaşmanın ne faydası vardı?

"Seni hemen öpmüş olsaydım bir sürü tartışmadan kurtulabilirdim. Vücudun ne istediğini biliyor. Kafanı karıştırmaya çalışan zihnin. Biz birlikte olmak için yaratılmışız," diye soluk soluğa konuşmayı bitirdi ve onu tekrar öptü.

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama çok geçmeden kanepeye uzanmış, adam da üzerine uzanmıştı. Doğru hissettiriyordu. Her şey mükemmeldi. *Sadece bir gece*, diye kendi kendine söz verdi.

Tam eli bornozunun kravatına uzanırken kapı çaldı. Katherine zili duymaya çalıştı ama içine dolan arzusun etkisinden kurtulmayı başaramadı.

Tekrar çaldı ve birden Yusuf ayağa kalktı, ağzından birkaç uygunsuz kelime çıktı. Kapıya doğru yürüdü ve çekerek açtı.

Katherine'in, adam ön kapıyı açarken kendisinin kanepeye yayıldığını fark etmesi birkaç dakika sürdü.

"Katherine... evde mi?" diye sordu bir ses. Doğrulduğunda gerildi.

Aşağılanması tamamlanmıştı. Erkek kardeşi oradaydı ve saçlarının yataktan yeni kalkmış gibi görüldüğünü biliyordu. Muhtemelen komşuları hâlâ koridordaydı ve ona tüm olan biteni anlatmışlardı bile.

"O meşgul," diye tersledi Joseph. Onun Aaron'ı tanıdığını biliyordu.

"Buradayım Aaron. İçeri gel," diye seslendi banyoya doğru koşarken. Kendini toparlamak için birkaç dakikasını ayıracaktı. Umarım geri döndüğünde Joseph gitmiş olurdu.

Sonunda yeniden ortaya çıktığında üzerinde yün pantolon ve kalın bir kazak vardı. Korunmak için hazırlanmıştı. Oturma odasına kahkaha sesleri arasında girdi. Kardeşi, Joseph'in söylediği bir şey yüzünden başını geriye atmıştı ve Joseph sırtıyordu.

Yaklaştığında, Joseph'in gözleri onunkileri delip geçti, arzu hâlâ yüzeyin altında kaynıyordu.

"Benimle kapıya kadar yürü, Katherine," diye emretti. Katherine otomatik pilotta onu takip etti. Ağabeyine veda etti, sonra eğildi ve kulağına fısıldadı.

"Bu iş daha bitmedi," diye söz verdi. Bununla birlikte arkasını döndü ve uzaklaştı. İçini bir korku ürpertisi kapladı. Adamın haklı olduğuna dair kötü bir his vardı içinde...

XXXX

Jessica dehşete düşmüş bir kahkaha atarak, "Kayınpederime aşık mı olsam yoksa dehşete mi kapılsam bilemiyorum," dedi.

Katherine bir kez daha şimdiki zamana döndü ve odaya baktı. Jessica ile aynı fikirdeydi. O günleri düşündüğünde, ikisinin nasıl olup da herhangi bir anlaşmaya varabildiklerini bilmiyordu.

İlk günleri tutku ve öfke, yanlış anlamalar ve varsayımlarla doluydu. Çok uzun zaman önceydi ama başlangıcı.

Tanıdığı en büyük aşkın başlangıcı.

"Hikayeye daha sonra devam etmemiz gerekecek. Dinlediğiniz için teşekkür ederim. Onu bu kadar çok özlemenin acısını hafifletmeye yardımcı oluyor," dedi Katherine.

"Bu bize de yardımcı oluyor anne. Mükemmel bir çiftin sorun yaşayabileceğini düşünmek zor ama vay be, vay be," dedi Mark.

"Baban inatçı bir adamdı. Hâlâ da öyle. Ama bu inatçılık onun eve, bana dönmesine yardımcı olacak," diye iç geçirdi Katherine.

Aile hep birlikte hastaneden ayrıldı. Katherine yakında dönecekti,

ve bir kez daha kocasının yanına uzanıp komadayken bile taşıdığı muazzam güçten yararlanmak.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jack'i kovma zamanının geldiği konusunda hemfikir olmak için yeterli bilgiye sahip olduğumuzu düşünüyorum. Asıl soru, suç duyurusunda bulunacak mıyız?" Max sordu.

"Onu kovun, evet, ama bence suçlamada bulunursak herkesin zamanını boşa harcamış oluruz. Evet, o olduğunu biliyoruz ama bunların hepsi görgü tanığı raporları ve şüpheler. İzlerini örtmekte çok başarılı oldu," dedi Trenton.

"İkinize de katılıyorum. Gitmesine izin vereceğiz, ama bence zaten ortalık karışacak ve suç duyurusunda bulunmak çok fazla insanı işin içine çekecek, sadece gitmesini tercih eden insanlar, böylece işlerine devam edebilirler," dedi Austin.

Austin dürüst olmayan çalışanlardan nefret ederdi. Ailesi çalışanlarına son derece saygılı davranıyor, onlara iyi sosyal haklar ve izinler veriyor, ailelerine yardım ediyor ve onlara zaman ve para yatırımı yapıyordu. Bu nedenle, işle ilgili olsa da, bir çalışanın onlardan çalması ona daha kişisel geliyordu.

Jack iyi para alıyordu ve yıllardır onlarla çalışıyordu. Hırsızlık için açgözlülükten başka iyi bir neden yoktu.

"Görünüşe göre Dean ihtiyacımız olan tüm bilgileri toplayarak harika bir iş çıkarmış, ayrıca şüpheleri olan tüm alıcılarla konuşmuş. Jack yaklaşık elli bin dolar değerinde malla kaçtı. Bir banka hesabı yok, bu yüzden paranın nereye gittiğini kimse tahmin edemez," dedi Max.

"Pekala, onu kovalım ve bu olayı unutalım. Çok daha kötüsü de olabilirdi," dedi Austin iç çekerek. Suç duyurusunda bulunmak istiyordu çünkü

Adamın iş kaybından başka bir şeyle kurtulamayacağı onu yaktı. Yine de bu işin peşini bırakmalıydı.

Joseph hâlâ komadayken aile yeterince stres yaşıyordu ve kendi hayatı da kişisel sorunlarla doluydu. Kinsey'yle en son birkaç hafta baş başa kalabilmişti. Onun kaçınma taktiklerinden bıkmaya başlamıştı.

Öyle ya da böyle, bir hesaplaşmaya geliyorlardı. Zorlukla bekleyebildi.

"Pekâlâ çocuklar, bu son işti. Şimdi bana Kinsey'le olan ateşli ya da soğuk aşkınızı anlatın," diye sordu Trenton, Austin'i düşüncelerinden kopararak.

Austin kardeşine ters ters baktı. O yetişkin bir adamdı ve kardeşlerinin aşk hayatı hakkında onunla alay etmesine izin vermemeliydi.

"Kinsey'le ilişkim... şey, lanet olsun, karmaşık," diye yarım yamalak bitirdi.

Max ve Trenton onun sinirli ses tonuna gülmeye başladılar. İlişkilerinde sorun yaşadıklarında ikisine de verdiği sıkıntıdan dolayı bunu hak ettiğini tahmin ediyordu. Karşı tarafta olmak pek de iyi hissettirmiyordu.

"Havanı mı kaybediyorsun, küçük kardeşim? Seni daha önce hiç sürünürken görmemiştim ama Kinsey'de bu sürekli olan bir şey gibi görünüyor," diye alay etti Trenton.

"Çalımlarım gayet iyi. Aslına bakarsanız, telefonumun başında aramamı bekleyen bir sürü müsait kadın var," diye tersledi. Onlardan birini bile arama düşüncesi kendisini boşlukta hissetmesine neden oldu.

"Evet, ama aslında istediğin kişi senin salmonella kadar çekici olduğunu düşünüyor," diye ekledi Max.

"Biliyor musun, Cassie'nin seni ellerinin ve dizlerinin üzerinde süründüğü zamanı hatırlıyor gibiyim, yani sen alay edilecek biri değilsin. Ve sen araya girmeden önce, Trenton, Jennifer seni her yerde peşinden koşturuyordu," diye kendini beğenmiş bir şekilde hatırlattı Austin kardeşlerine.

İkisi de ona aptal aptal sırttılar. Birbirlerine o kadar aşıklardı ki, adamın yorumları onları zerre kadar etkilememişti.

"Evet, ve şimdi bana bak. Bu inanılmaz güzel kadın benim," dedi Max, göğsü kabararak. Max'in onun için suyun üzerinde yürüyeceği çok açıktı.

"Jennifer'ı eşim yapmak hayatımda yaptığım en iyi şeydi. O ve

Çocuklar babamın neden birini bulmamızı bu kadar çok istediğini anlamamı sağladı. Eğer Kinsey'in aradığınız kişi olduğunu düşünüyorsanız, hiçbir şeyi saklamamalısınız. Onun kaçmasına izin vermeyin çünkü inanın bana, bu sizi sonsuza dek rahatsız edecek," diye uyardı Trenton.

Austin arkasına yaslandı ve Trenton konuşurken bekledi. Kardeşinin kalbinin doğru yerde olduğunu biliyordu ama insanların ona ne yapması gerektiğini söylemesinden bıkmıştı. Sadece anı yaşamak istemenin nesi yanlıştı? Ona göre hiçbir şey. Kinsey'den hoşlanıyordu. Önemli bir şeydi. Dişiler gelip geçiciydi. Evet, onunla birlikte olmak istiyordu ama hayatının geri kalanında değil.

Bir bira aldı ve uzun bir yudum aldı, Max de ona katıldı ve duyulmayan bir şeyler söyledi. Austin ikisini de dinlememesi gerektiğine karar verdi. Evlendiklerinden beri fazla duygusal olmuşlardı. Onu en çok korkutan şey, artık bekârlık inançlarında o kadar da kararlı olmamasıydı.

Soğuk sıvıdan bir yudum daha boğazından aşağı indi. Kardeşleri kafasını karıştırıyordu. Oradan çıkması gerekiyordu. Belki de gidip Kinsey ile konuşsa iyi olacaktı. Evet, yapılacak şey bu gibi görünüyordu.

"Bakın, ikiniz de," diye araya girdi Austin, Max'i cümlesinin ortasında durdurarak. "Şu anda ne yaptığımı bilmiyorum ama ondan hoşlanıyorum, tamam mı? Ucuz bir otelde onunla yatmayı, sonra da yastığına elli dolar atmayı planlamıyorum. Dik kafalı, mantıksız, aşırı duygusal ve tam bir baş belası ama nedense onu düşünmeden edemiyorum. Bir dahaki sefere flört hayatımın durumu hakkında fikrinize ihtiyacım olduğunda soracağım, ama şimdilik..."

"Tamam, tamam, anladık. Kışını kaldır," dedi Max, dudaklarının kenarları yukarı kalkmıştı.

"Biraz geri ödeme-" Trenton söylemeye çalıştı.

"Anlıyorum. Sen Jennifer'ın peşindeyken sebep olduğum tüm üzüntüler için özür dilerim," diye araya girdi Austin.

"Hey, ben onu kovalamıyordum. O beni istedi," dedi Trenton, ama herkes gerçeği biliyordu. Jennifer ona şöyle bir baktı ve diğer tarafa doğru koşmaya başladı. Trenton da hemen onu takip etmişti. Görünüşe bakılırsa tüm kardeşler düğün çanlarını andıran her şeyden olabildiğince hızlı kaçmaktan, koridorda koşmaya geçmişlerdi.

Yaşları mıydı? Ölümlülükleri onları yakalıyor muydu? Austin bunu düşünmek bile istemiyordu. Sadece otuz dört yaşındaydı, kesinlikle bir ayağı henüz çukurda değildi. *Stres olmalı, hepsi bu,* diye düşündü.

Kendisi.

Yine de kesin olarak bildiği bir şey vardı ki, kardeşleri, kız kardeşleri ve hatta kuzenleri onu ne kadar sinirlendirirse sinirlendirsın, onları her zaman sevecekti. Ayrıca onlardan herhangi biri için bir kalp atışında orada olurdu, bu yüzden onların azarlamalarına ve uzun soluklu tavsiyelerine de katlanacağı mantıklı geliyordu.

Aileler birbirleri için bunu yaparlar. Al ya da bırak.

Austin ayağa fırlarken, "Kaçmam gerek," dedi. Onu görmeli, onunla konuşmalıydı. Onunla tekrar birlikte olmalıydı. O zaman hayatı normale dönecekti.

O odadan çıkarken Trenton ve Max hiçbir şey söylemedi. Yine de, o odadan çıkar çıkmaz deli kardeşleri hakkında konuşmaya başlayacaklarından emindi. Umurunda bile değildi.

Austin hastaneye doğru yola çıktı. Çalışanların park yerine baktı ve arabasını her zamanki yerinde bulunca rahat bir nefes aldı. Vardiyasının yarım saat önce bittiğini biliyordu ama bu onun nöbetçi olduğu geceydi.

Joseph'in durumu istikrarlı olduğu ve George da evde olduğu için haftada sadece iki gece hastanede nöbet tutuyor, on iki saatlik beş gündüz vardiyasında da çalışıyordu. Yine de bu durum onu bulmayı ve yalnız yakalamayı zorlaştırıyordu.

Austin içeri girdi ve sessiz koridorda ilerledi. Hastaneyi gece geç saatlerde tercih ederdi. Işıklar sönük, personel daha hafif ve koridorlar sessiz olduğu için fazla kaos olmazdı.

Odasını buldu ve kapıyı çaldı.

Cevap vermedi.

Kapıyı tekrar çaldı ve bekledi. Hâlâ cevap yoktu. Kapı kolunu denedi ve kilidin açık olduğunu gördü, böylece inanılmaz derecede küçük alanın içine baktı.

Kadını elinde bir kitapla küçük yatağa kıvrılmış, yüzünün yan tarafını aydınlatan loş bir okuma ışığıyla gördüğünde içini bir rahatlama telaşı kapladı. Muhtemelen koridordan gelen gürültüyü bastırmak için bir çift kulaklık takmıştı.

Beklenti.

Açlık.

İhtiyacım var.

Bakışları kızın kırılğan bedenini incelerken hepsi içini doldurdu. Kız

Önlüklerini giymişti ama nemli saçlarına bakılırsa duştan yeni çıkmış olmalıydı. Havadaki nane kokusu burun deliklerinin açılmasına neden oldu.

Onu arzulamak istemiyordu ama arzuladığını da inkâr edemezdi. Vücudu onu ilerlemeye teşvik ederken, zihni yavaşlamasını söylüyordu. Onunla çok meşguldü, kafası çok karışıktı.

Arzusu galip geldi.

Bakışlarını onun doğal pembe dudaklarından, zar zor görünen göğüs dekoltesinden, altında kıvrılmış düzgün bacaklarından ayıramıyordu. Güzel olmayan önlüğün altında ne olduğunu biliyordu ve parmakları yollarındaki engelleri kaldırmak için kaşınıyordu. Uzun, siyah saçları omuzlarının üzerinde duruyordu. Kalın dalgaların bir perde gibi davrandığı saçlarını aşağıya doğru salmasına bayılıyordu. Onun üstünde olmasını, saçlarının öne doğru düşmesini ve göğsüne sürtünmesini istiyordu.

Vücudu daha da gerildi.

İçeri girip kapıyı kapattı ve kadının başını kaldırıp kendisini fark etmesini bekledi. Baktığında, göğsünü tutarken gözleri genişledi.

"Beni korkuttun," dedi gergin bir kahkahayla.

"Özür dilerim."

"Çağrı cihazım çalışmıyor. Joseph'in bir sorunu mu var?" Yataktan kalkarken endişeli görünüyordu, içgüdüleri devreye girip hemşire moduna geçerken kitabını bir kenara bıraktı.

Onun bu kadar çabuk cevap vermesinden etkilenmişti. Eğer Yusuf'a bir şey olursa, ona yardım etmesini isteyeceği kişinin o olduğunu biliyordu. Yaptığı işte iyiydi - bunu zaten kanıtlamıştı.

"Joseph iyi. Seninle konuşmak istedim," dedi yaklaşırken.

Sonunda özel odasında yalnız olduklarını fark etti. Arkasındaki kapalı kapıya baktı ve gözleri büyüdü. Adam, kadın endişeyle ona dönüp bakana kadar bekledi ve sonra gülümsedi.

Gözlerinde yanan bir arzu vardı ve adam korktuğunun o olmadığını biliyordu. Kendisiydi. Adam onun kendi inşa ettiği koruma duvarlarını parça parça yıkıyordu. Ona yenik düşecekti. Sonunda kendi arzularına teslim olacaktı.

Bekleyişin sona erdiğini biliyordu.

Kinsey, köşeye sıkışmış bir fare gibi hissederek Austin'in yırtıcı gözlerine baktı. Vücudundaki titremeyle savaştı, gardını en ufak bir çentik bile düşürse, onu sırtından yakalayacağını biliyordu.

Kendine buna değmeyeceğini söylemeye çalıştı. Ona çoktan alışmıştı, bir odaya her adım attığında onu arıyor, kahkahasının sesini dinliyor, onu yakıcı bir ihtiyaçla istiyordu.

Eğer onun kendisini baştan çıkarmasına izin verirse, onu bırakamayacak kadar bağlanmış olacaktı. Birlikte geçirdikleri tek gece harikaydı ama gerilim dolu günleri... fazla unutulmaz olmuştu. Onun kalbinde kendine bir yer açıyordu ve bunu yapmasına izin veremezdi.

Rahatsız edici derecede uzun bir sessizlikten sonra nihayet, "Gidip onu kontrol etmeliyim," dedi. Yusuf hakkında konuştuklarını hatırlamak için tüm zekâsını kullanması gerekiyordu.

"Az önce kontrol ettim. Şu anda emin ellerde. Katherine onun yanında uyuyor. Onu rahatsız etmek istemezsin, değil mi?"

"Tabii ki hayır." *Ama büyük bir hata yapmadan önce bu odadan çıkmak istiyorum,* diye ekledi sessizce.

"Güzel. Şimdi sohbet edelim," dedi öne doğru bir adım atarken. Kadın otomatik olarak geri çekildi.

Onun zayıflık gösterisiyle gözleri daha da parladı ve aradaki küçük boşluğu kapattı. Adam bir kurt gibiydi - kadın da onun avı. Başı büyük, çok büyük bir beladaydı.

Tehlike! Beyni çılgılık attı.

Kapa çeneni, diye uyardı kalbi.

Oda yoğun, zonklayan bir arzuyla doluydu. Sırtını duvara dayamış, beklemekten başka bir şey yapamıyordu.

Vücudundan birkaç santim uzaktaydı, elleri titreyen formunun etrafında bir kafes oluştururken kolları yükseliyordu. Adamın kokusu onu içine çekiyordu; hafif bir misk kokusuyla bir tutam dalgaların karaya attığı odun karışımı. İleri uzanıp dilini boğazının sütununda gezdirmek, onu tatmak, kalbinin dudaklarının altında attığını hissetmek istedi. Daha önce diliyle hiç nabız almamıştı... ama bunu denemek istiyordu.

Kasları titrerken sıcaklığın arttığını hissetti. Vücudu zar zor bir arada duruyordu ve adam onu öptüğünde, çünkü öpeceğini biliyordu, patlayabileceğini düşündü. Gözlerini kapadı, engellemeye çalıştı

en azından bu
anlamda. "Dur."

Gözlerini açıp şaşkınlıkla ona baktı. *Neyi durdurmak için?*

"Savaşmayı bırak - sen - ben - biz. Sadece hissetmeye izin ver," diye mırıldandı, nefesi onun yüzünü okşuyordu.

Eğildi ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı, dilini yüzeyde gezdirmeden önce hafifçe ısırdı. Gözlerini onunkilerden ayırmadı ve derinliklerinde parlayan yoğun arzuyu ona gösterdi.

Ona ihtiyacı vardı - bir çölün yağmura ihtiyacı olduğundan daha fazla.

Kendini sersemlemiş ama güçlü hissediyordu. Hayır diyemedi. Hayır derse ondan başka bir şey düşünemezdi. Eğer kendini bırakırsa, onu sisteminden temizleyebilir ve hatırladığı kadar harika olmadığını fark edebilirdi.

Kendi kendine akıl yürütmeye çalışırken aklından yüzlerce düşünce geçiyordu.

Adamın dudakları kadınınkilerin üzerine tamamen kapandığında, kadının zihni bomboş kaldı. Adam onun dilini ağzına aldığı anda, vücudu kontrolü ele aldı.

Austin tüm vücudunu Kinsey'nin vücuduna bastırırken Kinsey'nin kalp atışları hızlandı. Kolları Kinsey'in etrafında sağlam bir kafes oluşturmuş, göğsü Kinsey'in göğüslerine baskı yapıyor, göğüs uçları Kinsey'e doğru gerildikçe sertleşiyordu.

Adam dilini bırakıp sonra tekrar ağzına sokarak ikisini baştan çıkarıcı bir dansla birbirine bağladığında ateşi içinde dalgalandı.

Elini sadece birkaç santim oynattı ve parmaklarını kızarmış yanağında gezdirdi. Bir santim geri çekilirken başparmağının köşesi dudağının kenarını sıyırdı. Dili dışarı fırlayıp pürüzlü pedi yaladığında içgüdüğü devreye girdi.

Adam zevkle inleyerek onu devam etmesi için cesaretlendirdi. Kadın ağzını açtı ve adamın gözlerindeki vahşi şehvetle coşarak parmağını içine çekti. Adam elini ağzından çekip boynunun arkasını tutmadan önce hafifçe ısırdı ve dudakları bir kez daha ona sahip oldu.

Ağzına sahip olurken nazik değildi, onu katıksız bir ihtiyaçla öpüyordu. Ona sahip oluyordu ve bu süreçte hiçbir şeyi geri tutmuyordu.

"Sen benimsin," diye homurdandı ve arkasına yaslanıp önlüğünün üstünü başına geçirdi. Kadın daha nefes alamadan, adam onu tekrar öptü ve vücudunun dönüştüğü cehennemi ateşledi.

Adamın eli yukarı kalkıp göğsünü avuçladığında "Evet," diye bağırdı,

Başparmağı göğüs ucunu ovarken onu yoğuruyordu. Elleri ile teni arasındaki ince dantel parçasını bile istemiyordu.

Başından beri ihtiyacı olan şey buydu. Austin. Sadece Austin. Uzun zaman önce onu kaçırdığı geceden beri bu kaçınılmazdı. Onun içindeki kimsenin dolduramayacağı bir ihtiyacı doldurmuştu. Kimsenin ona vermeye yaklaşamayacağı bir zevk veriyordu. Kalbinin atmasını sağladı.

Diğer elini kadının vücudunda gezdiren adam, ereksiyonunu kadının göbeğine doğru iterken arkasındaki yumuşak eti sıkıca kavradı. Onun hareketlerine karşılık verdi, giysilerinin gitmesini istiyordu ama onları çıkaracak kadar uzun süre ondan ayrılmak istemiyordu.

Adını inlettikçe, beklenti artıyordu. Ona ne yaptığını bilmenin verdiği güçle arzusu katlandı. Ona ihtiyacı *vardı* ve onu memnun etmek zorundaydı, tıpkı ona herhangi bir insanın hak ettiğinden daha fazla zevk vereceğini bildiği gibi.

Adam dudaklarını onunkilerden çektiğinde, kadın protesto edercesine inledi, dudakları tekrar alınma ihtiyacıyla karıncalanıyordu. Sonra dili çenesinden aşağı indi ve boğazının pürüzsüz çizgisini takip ederek nabzının tenine çarptığı yere ulaştı.

Köprücük kemiğini kemirdi, her noktayı yumuşak bir şekilde yaladı ve sıcaklığın dalga dalga üzerine akmasına neden oldu. Kadın boynunu oynatarak sessizce devam etmesi için yalvardı.

"Seni çok istiyorum, Kinsey. Senden başka bir şey düşünmüyorum. Vücudunun derinliklerine inmek ve göğüs uçlarının göğsüme sürtündüğünü hissetmek istiyorum. Sen zevkle çığlık atarken dilimi tam kalbine sokmalıyım. Seni tekrar tekrar boşaltırken kollarımda titreyene kadar duramam," diye fısıldadı kulak memesinin kenarını ısırmadan önce.

İşi bitmişti. Ona doğru sarkarken bacakları tutmuyordu. En küçük bir dokunuşla onun kollarında patlayacaktı. Daha önce hiçbir erkek onu sadece sözleriyle coşkunun eşiğine bu kadar yaklaştırmamıştı. Ama Austin sıradan bir erkek değildi.

Sütyenini çıkarırken kalçaları onu duvara yasladı ve iki eliyle çıplak göğüslerini kavradı, meme uçlarını parmaklarının arasına aldı ve sertçe yuvarlayıp çekiştirirken onları sıkıştırdı. Daha fazla dayanamayacaktı.

"Şimdi, lütfen, şimdi," diye talep etti. Daha fazla inkâr yok. Daha fazla beklemek yok.

Adamın elleri göğüslerini bıraktı ve kadın hayal kırıklığını inleyerek dile getirdi. *Hayır!* Ona dokunmaya devam etmesi gerekiyordu. Hızlı bir hareketle geri adım attı ve yere düşmeden önce onu kaldırdı.

Onu yatağa yatırmadan önce başı eğildi ve meme ucunu ağzına aldı, onu derinlemesine emdi, dili sertleşmiş tepe üzerinde gezindi. Sadece diğerine sahip çıkabilmek için bıraktı, dişleri pembe tomurcuğun üzerinde gezinirken ona da aynı ilgiyi gösterdi.

Onu son birkaç santim yatağa bıraktı ve vücudunun yumuşak minder üzerinde zıplamasını sağladı. Adam kıyafetlerini çıkarmaya başlayana kadar şaşkınlıkla ona baktı. Birkaç saniye içinde tüm ihtişamıyla onun önünde durdu.

İleriye doğru adım attığında, başı parıldayan büyük uyarılmışlığı zonklıyor gibi görünüyordu. Adam yere uzanamadan, kadın hızla doğruldu ve bunu yapabildiğine bile şaşırdı.

"Seni tatmam gerek," dedi saten kaplı çeliğini tutup çekiştirmeden önce. Son santimini ona doğru tökezleterek ihtiyacı olan tüm erişimi sağladı.

"Ah, Kinsey, hayır..." diye itiraz etti adam gırtlaktan gelen bir iniltiyle, kadın onu ağzının derinliklerine alıp zonklayan etini emerken.

Adamın itirazına dilini adamın ipeksi başının üzerinde gezdirerek karşılık verdi ve adamın zevkini dilinde tattı. Hayır dedi ama kız ereksiyonunda aşağı yukarı hareket ederken elleri başını kavradı ve her vuruşta onu daha derin emdi.

"Artık yeter," diye bağırdı ve saçlarından tutup onu uzaklaştırdı.

Onu durdurduğu için duyduğu hoşnutsuzluğu haykırdı. Eğildi ve pantolonunun cebinden bir paket alarak hızla prezervatif taktı. Adamın vücudu onunkini örttüğünde ve onu tekrar öptüğünde ağzından çekilmesinden duyduğu hayal kırıklığını atlattı.

Elleri çıplak gövdesinde aşağı yukarı hareket ederek göğüslerinin kenarlarını sıyırdı ve göğsündeki hafif tüyler meme uçlarını okşadı. Çıplak kalçalarını kadının hâlâ örtülü olan göbeğine bastırarak inlemesine neden oldu.

Pantolonun gitmesi gerekiyordu. Onu içine almak zorundaydı.

Balonlarının dışında hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Sadece Austin. Sadece o. Başını tekrar hareket ettirdi ve boğazını ısırды, ardından yavaşça göğüslerinin üst kısımlarını öptü. Dili meme uçlarının kenarlarında dolaştı ve sonunda her bir gergin tomurcuğu ağzına çekmeden önce bölgeyi ıslattı,

ileri geri hareket ediyordu. Başını kaldırıp her birine üflediğinde, kalçalarını ona doğru gerdi, sürtündü, gıcırdadı, aradı...

"Lütfen, artık yok. İhtiyacım var... lütfen..." diye hıçkırdı. Yatağı kavrarken başı bir o yana bir bu yana hareket ediyordu.

Yer değiştirdi ve sonunda elleri önlüğünün kemerindeydi, önlüğü ve külotunu yumuşak bir hareketle bacaklarından aşağı çekti. Ayağıyla ayakkabılarını itti, giysilerinin son parçalarının aşağıya doğru çıkarılmasını asla durdurmadı.

Hızla vücuduna geri döndü ve sonunda ten tene uzandı. Tamamen ona doğru bastırırken, erkekliği ıslak girişine doğru bastırırken sıcaklığı kavuruyordu. Bacaklarını açarak kendini ona açtı ve onu doldurması için cesaretlendirdi.

"Daha fazla bekleyemem. Sana çok ihtiyacım var," diye inledi sonunda içeri kaymaya başladığında.

Adam tenini gererken inledi. Beklemek istemediğini söylemek için ona cevap bile veremedi. Adamın ona verdiği şeyi istiyordu. Ona karşı büküldü, kalçalarını daha geniş açtı ve vücudunun onun adına konuşmasına izin verdi.

Sert bir hamleyle kendini tamamen gömdü, kalçaları onunkilerle buluştu, küçük bedenini onu kaldırıp kaldıramayacağını bilmediği noktaya kadar gerdi. Adamın tüm bedenini içine alırken midesi gerildi, vücudu uyum sağlamaya çalışıyordu.

Geriye doğru hareket ederken gözleri kapandı, tekrar öne doğru itmeden önce kalın shaftı ıslak çekirdeğine kolayca girip çıktı.

"Çok ıslaksın, çok ıslaksın," diye inledi.

Bu onun için her şeyi yaptı. Adam sertçe tekrar içine girdiğinde, shaftı kabzasına kadar gömüldüğünde, teni hassas etine sürtündüğünde, kadın dağıldı, vücudu zevkle patladı, inanılmaz zevk dalgaları dalga dalga içinden geçti.

Devam etti ve devam etti, vücudu onun etrafında kenetlendi, içindeki sert erkeklik hissi orgazmı yoğunlaştırdı.

Sarsıntılar nihayet yavaşladığında gözlerini açtı ve Austin'in gözlerine baktı. Yüzü gergindi, alnından yanaklarına doğru ter damlıyordu. Dişleri birbirine kilitlenmişti ve gözlerinde ateş yanıyordu.

Adamın çok nazikçe vücuduna girip çıktığını, onun için acı verici olduğu açık olsa da kendi zevkini uzattığını fark etti. Kalbi çarparken neredeyse patlayacaktı. Dikkatini kaybediyordu

duvar yarattı, onun için düşüyor, sert düşüyor.

"Senin sıran," dedi yüzünü kendi yüzüne doğru çekerken, bir sonraki hamlesini karşılamak için kalçalarını kaldırdı.

Dudakları açgözlülükle onun dudaklarını kavrarken hiçbir şey söylemedi, dili kalçalarının hareketini taklit ediyor, daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde onun içine girip çıkıyordu.

Bir eliyle kalçasının altına uzandı, eliyle poposunu kavradı ve aşağı doğru her hareketinde onu daha sert çekti. Adam onun içine doğru ittikçe, karnının gerildiğini, vücudunun yeniden basınç oluşturduğunu hissetti. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama yine yoğun bir zevkin eşiğindeydi.

Meme uçları adamın sert, karanlık göğsüne doğru gerildi, çekirdeği adamın katı çeliğine karşı nabız gibi attı. Gökyüzüne uzandı, arıyordu... ihtiyaç duyuyordu...

"Evet, Kinsey," diye haykırdı adam onu sertçe içine iterken, tüm ağırlığıyla üzerine çöktü. Adam inlerken içinde nabzının attığını hissetti ve bu onu tekrar zirveye taşıdı. Dünyanın geri kalanının varlığı sona ererken onunla birlikte haykırdı. Zevk. Sadece zevk kaldı.

Kinsey bilinç ile uyku arasında gidip geliyor, Austin ayağa kalktığında bunu fark etmiyordu. Gözlerini açamıyordu. Onlara açılmalarını emretti ama işbirliği yapmadılar. Yatağın hareket ettiğini hissetti, sonra onun ayaklarına dokunduğunu hissetti.

"Yapamam..." diye inledi, tam bir cümle bile kuramıyordu.

Onun güldüğünü duydu, zengin, derin, tatmin edici bir kahkaha. Gözlerini açmak istedi, onun yüzünün zevkle aydınlandığını görmek istedi ama göz kapakları işbirliği yapmadı.

"Sadece seni giydiriyorum, Kinsey. Hâlâ nöbetçisin..." Parmakları kalçalarından yukarı kayarak önlüklerini tekrar yerine çekerken sesi soluklaştı.

Onunla iş yerinde seviştiği için dehşete düşmesi, şok olması gerektiğini biliyordu ama umursamayacak kadar iyi hissediyordu.

Belki uyandığında.

ONUNCU BÖLÜM

O Oh, KINSEY, ikiniz çok tatlı görünüyorsunuz!" Kinsey halsizce uyandı, nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. İşte orada Göğsünde muazzam bir baskı vardı ve onu neyin kapana kıştırdığını merak ederek neredeyse paniğe kapılıyordu. Gözlerini kırpıştırarak açtı ve Austin'in yavaşça açılan göz kapaklarına baktı.

"Günaydın," diye mırıldandı eğilip onu öperken, dudakları bir an için hafifçe onunkileri okşadı ve anında ısıya neden oldu. Hızla yükselen uyarılmışlığını ona doğru bastırırken öpücüğü derinleştirmeye başladı ve ağrısını derinleştirdi.

"Um, merhaba?"

Kinsey ve Austin başlarını çevirdiklerinde ikisi de donakaldı. Normalde Kinsey onun yüzündeki ifadeyi komik bulurdu ama onu üstünde yakalayınca öyle olmadı. Kollarını adamın göğsüne dayadı ve adam geriye yaslandı. Derin bir nefes aldı, ciğerleri nihayet havayla dolabilmişti.

"Böldüğüm için özür dilerim ama her yerde sizi arıyordum. Yarım saat içinde bir randevumuz var ve sen telefonuna cevap vermiyorsun. Şimdi nedenini anlıyorum," dedi Cassie göz kırparak ve Kinsey'yi daha da utandırdı.

"Günaydın Cassie. Birkaç dakika uzaklaşabilir misin?" Austin hiçbir sorun yokmuş gibi sordu.

"Sadece birkaç dakika mı? Vay canına, Austin," diye onu kışkırttı.

Kinsey en iyi arkadaşına yalvaran bir bakış gönderdi, Cassie bakmamış gibi yaptı.

görmek için.

"Sorun değil. Joseph'in odasında buluşuruz," dedi ve kapıyı arkasından kapattı. Austin ona döndü ve onu tekrar öpecekmiş gibi eğildi.

Kinsey hızla ayağa kalkıp elini uzatırken, "Hiç sanmıyorum," dedi.

"Haydi, Kinsey. Dün gece harikaydı," dedi onu takip ederken. "Orada dur, Austin. Bana dokunduğunda düşünemiyorum," dedi. itiraf etti, sonra ona ukala bir sırıtma verdiğinde ağzını dikmek istedi.

"Bunda yanlış bir şey yok, bebeğim."

"Gitmeliyim," dedi panik içinde, sonra da adamın etrafından dolanıp kapıdan dışarı fırladı. Adamın onu takip edip etmediğini görmek için dönmedi. En yakın banyoya koştu ve kendini içeri kilitledi. Aynaya baktığında inledi. Saçları her yöne doğru uzanıyordu, dudakları onun vahşi öpücükleri yüzünden şişmişti ve saçlarını kenara fırçaladığında boynundaki hafif morluğu fark edince yüzü kıpkırmızı oldu.

Lanet olası bir morluğu vardı!

Liseden beri böyle bir şey yaşamamıştı.

Saçlarını çözmek için elinden geleni yaptı, boynunun üzerinden öne doğru çekti, sonra dişlerini fırçalamak için bir kağıt havlu kullanarak ağzını çalkaladı. Adamın gitmiş olduğunu umarak odasına geri dönene kadar bu kadar iyi olacaktı.

Kapıyı yavaşça açtı ve güvenli olduğuna karar vermeden önce her iki tarafa da baktı, ardından küçük odasına geri döndü. Boş olduğunu görünce daha rahat nefes aldı.

Oturup yapacaklarını düşünecek zamanı bile yoktu. Onu bir hapisane sorgucusundan daha beter sorguya çekeceğini bildiği Cassie ile buluşmak zorundaydı.

Kinsey odasından çıktı ve koridorda güvenle yürümeye çalıştı. Joseph'in kapısına göz attı ve Austin'in orada olmadığını fark edince minnettar oldu. Sadece Katherine ve Cassie vardı. Kalbinin biraz sakinleştiğini hissetti.

"Günaydın, Katherine. Joseph bu sabah nasıl?" diye sordu, yanına gidip çizelgesine bakarken. Bir gece önce hiçbir değişiklik olmamıştı.

"Gece hemşiresi hiçbir şey olmadığını söylediği için bunun aptalca geldiğini biliyorum."

Farklı ama bir şeyler hissediyorum. Sanırım bana geri dönmeye hazırlanıyor," dedi Katherine sakın bir gülümsemeyle.

Kinsey, Joseph ve Katherine arasındaki kopmaz bağı kıskanıyordu. Birinin onu bu kadar çok sevmesi, inancını hiç kaybetmemesi nasıl bir duyguydu?

Kinsey, "Sanırım haklısın," diye onayladı. Joseph'in uzun süre uzak kalmasına imkân yoktu. Hele Katherine gibi olağanüstü bir kadın onu beklerken.

"Gitmeye hazır mısın?" Cassie sordu.

Kinsey hayır demek istedi. Sorgunun yaklaştığını biliyordu ve Cassie onu sorguya çekmeden önce kendini toparlaması gerekiyordu. Hemen kalmak için bir neden düşündü. Alnından ter boşanırken zihni hızla çalıştı.

Tamamdır!

Kinsey neredeyse baş döndürücü bir rahatlamayla, "Pedikür yaptırmamız gerektiğini biliyorum, ama Katherine'in bize Joseph'le olan aşkından daha fazla söz etmesini beklerken ipin ucunu kaçırdım," dedi. Cassie'nin de hikâyenin devamını duymak isteyeceğini biliyordu.

Emily, Amy ve Jessica ile birlikte odaya girerken, "Ben de," dedi. "Bu sabah buraya atıştırmalıklar ve *rahatsız etmeyin* tabelasıyla geldik."

Üç kadın sandalyelerini çekti ve beklentiyle önündeki beş kadına bakan Katherine'e baktı.

"Her birinizin içi de dışı da çok güzel. Ailemin bir parçası olduğunuz için çok mutluyum," dedi Katherine, Kinsey de dahil olmak üzere her bir kadınla göz teması kurarak.

Kinsey rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. Katherine'in Austin'le ilişkisini bilip bilmediğini bilmiyordu ama bilse bile Kinsey'nin yeğeniyle seks yapması onu ailenin bir parçası yapmazdı.

Jennifer odaya girip gözyaşlarını silerken, "Sizi ailemizden biri olarak görmeyi çok seviyoruz," dedi. "Üzgünüm, şu lanet hamilelik hormonları beni öldürüyor," diye ekledi kıkırdayarak.

Kinsey Jennifer'ın ufak tefek bedenine baktı, karnı yeni yeni ortaya çıkmaya başlamıştı. Kendi iç saatinin işlemeye başladığını hissetti. İçinde bir hayat taşımanın nasıl bir şey olacağını merak ederken eli düz karnını sıyırdı.

"Sana bu konuda yardımcı olabilirim," diye fısıldadı Austin kulağına, kızın sıçramasına neden oldu. Onun odaya girdiğini bile duymamıştı. Sözleri içini ürpertti

omurgasından aşağı. Kollarında yatan parlak mavi gözlü, siyah saçlı küçük bir çocuğu hayal edebiliyordu. Çocuk için neredeyse acı çekiyordu. Adamın bu sözleri gerçekten söylemediğini biliyordu. Sadece onu tekrar altına almak istiyordu.

"*Burası* bir hastane odası kardeşim. Ellerine dikkat etmek isteyebilirsin," dedi Trenton Jennifer'ın arkasından odaya girerken. Trenton Kinsey'ye bilmiş bir tavırla gülümsedi, sonra da göz kırptı. Kinsey hemen yere baktı.

Sonunda Austin'in ellerinin poposunun üstünde durduğunu ve başparmaklarının tehlikeli bir şekilde aşağıya indiğini fark etti. Geri çekilmeye çalıştı ama Austin kollarını beline doladı ve onu vücuduna doğru çekti.

Odadaki tüm gözler ikisine çevrildi. Olay çıkarmak istemiyordu ama ilgi odağı olmaktan da nefret ediyordu. Yüzünün alev alev yandığını biliyordu. Austin'in parmakları kalçasını okşadığında eridi. Kafasını karıştırıyor, her türlü kafa karışıklığına neden oluyordu.

"Oh, onları rahat bırak, Trenton. Bir zamanlar sen de ellerini benden uzak tutamazdın," diye kocasını azarladı Jennifer.

"Trenton karısını kollarının arasına alıp öylesine içten öptü ki, Kinsey kendini davetsiz misafir gibi hissetti.

Birkaç dakika sonra Trenton dudaklarını bıraktığında Jennifer nefes nefese, "Tamam, affedildin," dedi. Trenton onu kollarının arasında çevirdi, gitmesine izin vermek istemiyordu, bir koltuğa geri dönerken onu kucağına çekti. Jennifer başını Trenton'ın göğsüne yaslarken kıkırdadı.

Austin, Kinsey'yi odanın uzak duvarına dayalı kanepeye çekti. Oturdu ve onu yanına çekti. Kinsey'in omuzlarına doladığı koluyla onu göğsünün yan tarafına hapsetti. Başını kaldırıp herkesin hâlâ ikisini izleyip izlemediğine bakamayacak kadar utanmıştı.

Adamın eli kızın boynunun yan tarafına sürünerek, kızın yalnız olmayı dilemesine neden oldu - adamın tek bir dokunuşuyla kız onun ellerine yapışıyor.

"Sanırım hikayeye devam edebilirim. Tam olarak neredeydim? Evet, Joseph gittikten bir gün sonra, komşularımın önünde kendini rezil ettikten sonra, bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kaldım," diye başladı Katherine.

Katherine geçmişî yansıtmaya başladığında tüm dikkatler sadece ona odaklandı... XXXX

"Dökülmek zorundasın. Eskort mu? Dürüst olmak gerekirse, kiralanıp kiralanmadığı umurumda bile değil, yeter ki bana servis numarasını verin."

Katherine derin bir nefes aldı , sonra yavaşça dışarı üfledi. O

Kapısının önünde duruyordu, saçları dağınıktı, bornozu daha iyi günler görmüştü ve sabah nefesinin berbat olduğundan emindi.

Komşusu, bir gece önce koridordaki yakışıklıyla ilgili bilgi alabilmek için sabah ilk iş olarak onun kapısını çalmakla hiç vakit kaybetmemişti.

"Sarhoş bile değildi. Çok uzun zamandır konuşmadığım eski bir arkadaşım ve habersiz geldi. Onu içeri almayacaktım, o da inatçı bir aptal olduğu için istediğini elde etmek için beni utandırmaya karar verdi," dedi Katherine.

Komşusunun gözlerindeki ifadeden kendisine inanmadığını anlayabiliyordu. Katherine bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı ama insanların onun hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu. Hiç kimsenin onun bir barda yabancı erkekleri tavladığını ya da daha kötüsü bir eskort servisini aradığını düşünmesini istemiyordu.

"Peki, bunu kendine sakla. Yine de söylentiler yayılmaya devam edecek. İtiraf edip bize söylemeniz daha iyi olur."

Katherine o anda taşınma zamanının geldiğine karar verdi. Önümüzdeki birkaç ay boyunca seks hayatıyla ilgili dedikodularla uğraşmak burada kalmaya değmezdi. Komşularının hayatları yoktu, bu yüzden aşk hayatı, akıllarını ondan uzaklaştıracak bir sonraki büyük olay gerçekleşene kadar onların eğlencesi olacaktı.

"Bak, Penny..." Penny, Katherine'in omzunun üzerinden bakarken Katherine'in gözleri irileşti. Katherine arkasını dönüp komşusunun yüzündeki şaşkın ifadeye neyin sebep olduğunu öğrenmek istemediğine karar verdi. Joseph muhtemelen geri dönmüştü. Kadınlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Kutsal uskumru, nasıl oluyor da bütün bu tanrılar kapına dayanıyor? Bana sırlarını öğretmen için sana para veririm," diye mırıldandı Penny saygıyla.

"Penny, Joseph'in sadece eski bir dost olduğunu sana zaten açıklamıŒtım," diye tersledi Katherine, kadına karŒı tüm sabrını yitirmiŒti.

"İki numaralı Zeus'un Œu anda yüzünde dünyayı sarsan bir gülümsemeyle bize doŒru yürüdüğü gerçeği olmasaydı çok daha inandırıcı olabilirdin. Aman Tanrım, bana numarayı vermelisin."

Katherine omurgasında bir ürperti hissetti. Kadınlarda bu tür bir tepki uyandırabilecek çok fazla erkek tanı mıyordu. *Düşüşün*

dizlerinin üzerine çöktü, çırılçıplak soyundu ve komşusunun gözlerinin içine bakarak yuvarlandı. İçinde gerçekten kötü bir his vardı...

Yavaşça döndü, gözleri özel dikim pantolon ve boyundan açık, pürüzsüz göğsünü bir anlığına gösteren düğmeli gömlekte yükseldi. Sonunda adamın gözleriyle karşılaştığında kalbi küt küt atmaya başladı ve geçici şokunun yerini öfke aldı.

George.

Ne cüretle ortaya çıkar. Ona doğru atını sürdü ve sarılmak için eğildi. Kadın hiç düşünmeden kolunu kaldırdı ve adamın çenesine bir yumruk indirdi.

Katherine'e hayretle bakarken gülümsemesi sekteye uğradı. Katherine'in parmak eklemlerinden koluna doğru yakıcı bir acının yayıldığını hissetmesi üç saniye kadar sürdü. Çenesi granit gibi sertleşmişti.

Elini tutup geri sıçrarken gözlerinden yaşlar süzüldü.

George'un gözleri hemen aşağıya baktı, derin mavi derinliklerinden endişe yayılıyordu.

Ona doğru uzanırken, "Katherine, daha dikkatli olmalısın," dedi.

"Sakin bana dokunayım deme," diye hırladı. Adam eğlenmiş görünüyordu çünkü dudaklarının kenarları yukarı kalkmıştı. Görünüşe göre istediği kadar korkutucu değildi.

Penny konuşma yetisini yeniden kazandığında, "Merhaba," dedi. George'un yanına sokuldu, kendini tanıtırken zar zor örtünmüş göğüsleri George'un koluna sürtünüyordu. "Ben Penny."

Kadın gerçekten de göz kapaklarını kırıştıtırırken Katherine şaşkınlıkla baktı. Şok olmamalıydı. Joseph'le çıkarken ve George'un arkadaşı olduğunu düşünürken, sayısız kadının kendilerini iki adama attığını görmüştü. George her zaman utanmazca flört etmişti ama Joseph onları fark etmemiş gibi görüldüğünde çok etkilenmişti. Yine de tüm bunların kendi çıkarı için bir rol olduğunu tahmin ediyordu.

George, Penny'ye haber bile vermeden Katherine'in koluna girdi ve onu iterek dairesine girdi. Kapıyı şaşkın komşusunun yüzüne kapattı. Neredeyse Katherine'i güldürecek kadar komikti. Neredeyse.

"Seni özledim, Katherine. Sanırım davranışlarımı açıklamamın zamanı çoktan geldi," dedi George onu kanepeye götürürken. Yürüdü

ne yaptığını merak etmesine neden oldu. Mutfaktan gelen bir ses duydu, sonra adam elinde havluya sarılı buzla geri döndü. "Bunu eline koy, yakında kendini daha iyi hissedeceksin. Kırık gibi görünmüyor, büyük ihtimalle sadece zedelemişsindir."

Yumruğu ona hiçbir şey yapmamış gibi davrandı, ki elinin zonkladığını düşünürsek bu adil değildi.

"Burada ne arıyorsun, George. Bence zaten yeterince zarar verdin."

"Seni özledim, dostum. Beş yıl önceki zamanımızdan kalma pek çok yanlış anlaşılma var ama bana yarım saat verersen açıklayabilirim..."

"Açıklanacak bir şey yok. Sen ve kardeşin masum kızlarla oyun oynamayı seviyorsunuz. Sorun değil, anlıyorum. Sadece arkadaşım olduğunu düşünecek kadar aptaldım ve Yusuf'un beni sevdiğine inanacak kadar daha da aptaldım. İyi iş çıkardın," dedi alaycı bir tavırla.

Katherine öfkesine zar zor dayanıyordu. Kendini bırakırsa, içten içe yanacak ve bir kül yığınının başına başka bir şey olmayacaktı. Duygusal yaralarının üzerine yerleştirdiği geçici yara bandı hızla yırtılmış, acılarını etrafındaki unsurlara tamamen açık hale getirmişti. Joseph'i ve ardından George'u görmek neredeyse dayanılmazdı. Bu, bir mağazanın vitrinindeki o çok sevdiği oyuncağa bakmak gibiydi; onu ondan ayıran tek şey ince bir cam parçasıydı ama oyuncağa ulaşamıyordu. Erkeklerin onun ulaşamayacağı yerlerde olduğunu biliyordu. George'un bir daha arkadaşı olacağına asla güvenemezdi ve Joseph'e de artık kalbini emanet edemezdi.

Onu çok kötü kullandı.

"Katherine, buraya af dilemeye geldim."

"Gerçekten mi? Sen ve Joseph başka bir bahse mi girdiniz? Önce hanginizi affedeceğim? Sevgiliyi mi, arkadaşı mı?"

George ona doğru eğildi ve yaralanmamış elini kendi eline aldı. Kadın elini çektiğinde, George bırakmayı reddetti. İsteksizce de olsa sonunda başını kaldırdı ve George'un acı dolu gözleriyle karşılaştı.

"Ben bir aptaldım. Sen gerçekten benim arkadaşımydın, en iyi arkadaşımydın. Kibirli ve toydum ve şimdi Joseph'le zar zor konuşuyoruz. Her şey değişti," dedi, sesi o kadar çok duyguyla doluydu ki kız ondan uzaklaşmadı. Gerçekten doğruyu mu söylüyordu?

Bakışları Yusuf'un üzerinde gezinirken Katherine sessizdi. O ve Yusuf ikiz kardeş olsalar da, birbirlerinin aynısı değillerdi. Her iki adam da mükemmel

yakışıklıydı, ama George'a karşı bir kez bile arzu hissetmemişti.

Sevgi hissetmişti, bir kardeşe duyulan türden bir sevgi. En iyi arkadaşı olmuştu ve iki erkeğin ihaneti onu tam ortasından yaralamıştı. Sadece hayatının aşkını değil, aynı zamanda bunu atlatmasına yardımcı olması için çok ihtiyaç duyduğu en iyi arkadaşını da kaybetmişti.

Genellikle kalp kırıklığı yaşadığınızda, en azından başvurabileceğiniz bir arkadaşınız olurdu. Onun durumunda iki kat yıkılmıştı çünkü bir günde ikisini de kaybetmişti.

"Bunu hak etmiyorum ve daha iyi bir adam olsaydım hayatından uzak dururdum ama yapamam. Seni özledim ve neler olduğunu bilmene ihtiyacım var," dedi.

Bunu kendine bile itiraf etmekten nefret ediyordu ama onu da özlemişti. Onu o kadar çok özlemişti ki, küçük dairelerinde onunla birlikte oturmak ve kızgınlığına tutunmaya çalışmak canını yakıyordu. Kırılğan duyguları milyonlarca parçaya ayrılmak üzereydi. Söylemesi gerekeni söylemesine izin vermeliydi, böylece o gidecek ve kendisi de sinir krizi geçirebilecekti.

Katherine, "Peki George, devam et ve konuş, ama sana şimdiden söylüyorum, hikâyende en ufak bir aldatma parçası bile tespit edersem, kafana vurmak için yumruğumdan çok daha güçlü bir şey bulacağım," diye uyardı.

George gözlerinin kenarları kırışarak güldü. Kendisine George'un onu nasıl kandırdığını hatırlatmak zorundaydı, çünkü onunla eski rutinine geri dönmek çok kolay olacaktı. Nerede olurlarsa olsunlar, o her zaman kahkaha ve neşeyi ön plana çıkarırdı.

"Öfkeni hak ediyorum, Katherine. Biraz zamanımı aldı ama sonunda bir şekilde iddiayı öğrendiğini anladım," dedi ve son kelimeyi söylerken yüzünü buruşturdu.

Katherine ona ters ters baktı, sözlerine cevap verme zahmetine bile katlanmadı. Elbette bahsi biliyordu. Bu onu neredeyse mahvediyordu.

"Açıklamak isterim..."

Katherine elini kaldırarak onu cümlesinin ortasında durdurdu. Sanki o güne geri dönmüş, kendisini ne kadar az düşündüklerini yeni baştan öğrenmiş gibi hissediyordu. O eski incinmişlik ve ihanet duygularını yeniden canlandıran adamı dinleyebileceğini sanmıyordu. Ona bakarken göğsü acıyordu, öfke ve aşağılanma her gözeneğinden sızıyordu.

"Sakın bana bahse girmediyi söyleme. Sakın hakaret etmeye kalkma.

benim zekam böyle, George."

"Maalesef bunu inkar edemem. Ama lütfen dinleyin. Bana birkaç dakika vereceğinize söz vermişsiniz. Ne olduğunu açıklamama izin verin, ancak bu yaptıklarımı asla mazur göstermez," dedi.

Katherine arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözyaşlarının eşiğindeydi, sadece iradesi onu gözyaşlarını serbest bırakmaktan alıkoyuyordu. Onu ne kadar az düşündüğünü açıklarken sessizce dinlemek çok daha fazla acı veriyordu. Yine de bilincini rahatlatması gerekiyordu, bu onu parçalara ayırmak anlamına gelse bile.

"Joseph'e karşı kırgındım. Ondan gerçekten nefret ettiğim birkaç yıl oldu. Her şeyi çok kolaymış gibi gösterirdi. Midas dokunuşuna sahip gibi görünüyordu. Bir şey yapmaya karar verdiğinde, daha düşüncesini bile tamamlamadan o iş neredeyse bitmiş olurdu. Sporda, akademisyenlikte ve kadınlarda daha iyiydi. Fethetmek için yola çıktığı her şeyi fethederdi."

"Bunların bununla ne ilgisi var?" diye araya girdi.

"Oraya doğru gidiyorum. Ama tam olarak anlamak için geçmiş bilmeniz gerekir. Küçükken Joseph'e hayrandım. Benden daha hızlı büyüyordu ve ona ikizimmiş gibi bakmak yerine sanki benden büyük bir kardeşmiş gibi bakıyordum. Joseph genç yaşında bile dünyayı kasıp kavuruyordu. Ben onun gölgesinde arkasından gitmekle yetiniyordum. En azından bir süreliğine," dedi George arkasına yaslanırken. Katherine onun artık odada olduğunu fark ettiğinden bile emin değildi.

"Bütün kardeşler kavga eder, bu yeni bir şey değil."

"Evet, tüm kardeşler kavga eder ama sonra barışırlar. Yusuf'u idol olarak görmeyi bıraktığım ve ona kızmaya başladığım anı hatırlıyorum. Yedinci sınıftaydık. Okulumuza yeni bir kız gelmişti ve ben ona fena halde aşık olmuştum. Evet, biliyorum, sadece bir çocuktum ama benim için bu gerçek aşktı. Utangaç, tatlı ve çok güzeldi. Sevgililer Günü dansı yaklaşıyordu ve cesaretimi toplamam bir hafta sürdü ama sonunda ona çıkma teklif etmeye karar verdim. Ona güzel bir kolye seçtim ve okul bitene kadar beklemeye karar verdim. Joseph'e ona aşık olduğumu söylemişim ama fazla ayrıntıya girmemişim. O gün öğle yemeğinde Joseph onu dansa davet etti ve o da evet dedi. Yıkılmışım. Geriye dönüp baktığımda, Joseph'e onun hakkında neredeyse hiçbir şey söylememişim, bu yüzden gerçekten bilmiyordu, ama benim için sadece kendim için saklamak istediğim tek şeyi çalmıştı."

George konuşurken Katherine'in vücudundaki gerginliğin bir kısmı gitti. Katherine

Yıllar öncesinin kafa karışıklığını ve incinmişliğini duyuyor ve kendini onu rahatlatmak isterken buluyordu. Kendini savunmada tutmak zorundaydı ama bu giderek daha da zorlaşıyordu.

"Onu dansa götürdü ve arkadaş olmak istediklerine karar verdiler, daha fazlası değil, ama ondan sonra o benim için lekelendi. Onu bir daha aynı şekilde görmedim. Ertesi Pazartesi öğle yemeği sırasında benimle konuşmaya çalıştı, aylardır yaptığımız gibi, ama ben onu tersledim. Neden birdenbire arkadaş olmaktan vazgeçtiğimi anladığını hiç sanmıyorum. İki yıl sonra taşındı ve ben bunu ona hiç açıklamadım."

Kinsey utangaç genç için kendini kötü hissetti. O da aynı şekilde davranmış, reddedilmekten korktuğu için kendini ortaya koyamamıştı. Düşündüğünde aptalca geliyordu ama nasıl yapacağını bulamadığı tek şey zamanda geriye gidip kendi kafasına bir tokat atmaktı.

Ondan sonra Joseph'ten uzaklaştım. O kadar popülerdi ve sürekli meşguldü ki aramızdaki bağ onarılamayacak şekilde kopana kadar fark etmedi. Lisedeyken bana bir sorunumuz olup olmadığını sordu, ben de yokmuş gibi davrandım. Ona okul ve farklı aktivitelerle meşgul olduğumu söyledim. Bana inandı ama o da benden uzaklaşmaya başladı. Birbirimizden uzaklaşmaya devam ettik. Bugüne kadar neredeyse hiç konuşmadık. Kardeşimi özlüyorum. O benim en iyi arkadaşımdı ve ben kıskançlığın bizi ikiye bölmesine izin verdim."

George son cümleyi söylerken boğazı düğümlendi. Katherine gözyaşlarını daha fazla tutamadı ve bir tanesi gözünden düşerek yavaşça yanağından aşağı kaydı. George ona baktı ve elini dikkatlice kaldırıp başparmağının yumuşak kısmıyla tek damla gözyaşını silmeden önce gülümsedi.

"Sizi üzme ya da kendime acımak istememiştim. Sadece bazen bu beni gerçekten etkiliyor," diyerek özür diledi.

"Ben de o hüzünlü kahve reklamlarında ağlıyorum, o yüzden kendine bu kadar yüklenme," dedi Katherine ona küçümseyici bir kahkaha atarak.

"Yıllar birbiri ardına elimizden kayıp gitmeye devam etti ve birdenbire yetişkin olduk ve aramızda hala garip bir mesafe vardı, ama buna yeni bir rekabet eklenmişti. Onu her konuda yenmeye kararlıyım. Onun yüzüstü düşmesini izlemek, *mükemmel* Joseph Anderson'ın başarısız olduğunu görmek istiyordum. Seni dansta gördük ve bazı kızların senin hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum, sana *buz kraliçesi* diyorlardı."

En azından bunu söylerken yüzünü buruşturma nezaketini göstermişti. Katherine hâlâ

o günler hakkında incinmiş. Utangaçlığı küçümsendi. Erkek seçiciliği züppelik olarak görülmüştü. Annesinin yaptığı hataları yapmak istememişti.

"Senin duygularını düşünmeden önce Joseph'i kıskırttım. Dansta kendisine aşık edemeyeceği en az bir kız olduğuna dair iddiaya girdim. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığı için, iddiayı kabul etmekte oldukça emindi. Kızların konuştuklarını duymamıştı. Seni gösterdim ve seni ilk kez gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Sanırım anında vurulmuştu. Sana yaklaşıp dans teklif ettiğinde yüzümde bir sırıtma vardı, onu tersleyip uzaklaşmanı bekliyordum. Saf, tatlı bir gülümsemeyle kabul ettiğinde hatamı anladım. Hiçbir kız bu masumiyeti taklit edemez. Her şeyin kötüye gideceğini bildiğim için bahse girdiğime anında pişman oldum. Sonraki üç şarkı boyunca dümdüz dans ettiğinde ve ona bakışını gördüğümde kendimi aşağılıkların en aşağılığı gibi hissettim."

Katherine gözyaşları yüzünden yanaklarının ıslandığını fark etmedi bile. Beş yıl önceki o geceden bahsederken, sanki her şeyi yeniden yaşıyordu. O geceyi dün gibi hatırlıyordu, odadaki en gözde bekâr gelip onu dansa kaldırdığında neler hissettiğini. Kahkahaları dünyasını nasıl aydınlatmıştı. Gecenin sonunda ona sırlıslıkla aşık olmuştu, ayın sonunda ise aşktan havalara uçmuştu.

"İkiniz bir çift olduğunuzda ve sürekli evimizde olduğunuzda, sizi tanıdım, Yusuf'un neden her anını sizinle geçirdiğini anladım. Seni gerçekten bir arkadaş olarak sevdim. İddia çoktan unutulmuştu ve sen kardeşimle benim aramdaki uçurumu kapatmaya başlamıştın. Birlikte bir şeyler yapma ısrarın, saflığın, seninle ilgili her şey beni kendine çekti."

George, Katherine'in kendi sorusunu sormasına yetecek kadar uzun süre durakladı. "Neden bana bahisten bahsetmedin?"

"Benden nefret edeceğinden korkuyordum. Hem sen bunu nasıl öğrendin? Bu konuyu bir daha hiç açmadım."

Katherine ona acı çektirmeyi, hayatını değiştiren bu bahsin kendisi gibi onun da hayatının geri kalanında peşini bırakmamasını düşündü ama o öyle biri değildi.

"Bu konuyu en azından bir kez daha açtın. Bir gün Joseph ile konuşmanıza kulak misafiri oldum. Ondan sonrasını biliyorsun..."

George geçmişi düşünüp hatırladıkça gözleri doldu. "zr dilerim Katherine, ifade edebileceğimden çok daha fazla. Bunun hiçbir şeyi geri getirmeyeceğini biliyorum ama gerçekten zgnm," dedi.

"Sanırım artık bir önemi yok George. Yıllar önceydi ve ben hayatıma devam ettim. İddiaya girdiğine pişman olmuş olabilirsin ama Joseph için ben sadece bir iddiaydım - kazanılacak aptalca bir dl."

"Hayır, Katherine. O gece ve onu izleyen aylarda sana baktığı gibi birine baktığını daha önce hiç görmedim ve o zamandan beri de görmedim," diye ısrar etti George.

Onun sözlerine inanmak istiyordu ama ona nasıl güvenebilirdi ki? O kapıyı tekrar amaktan korkuyordu. Zaten incinmiş olduğundan daha fazla incinmekten korkuyordu.

"Benimle konuşman neden bunca yıl sürdü?"

Sorusunu öfkeyle ya da kızgınlıkla sormamıştı. Adamın sözlerine inanmaya başladığında kafası karışmıştı.

"Ben bir aptaldım. Davranışımdan o kadar utandım ki bensiz daha iyi olacağını düşündüm."

"O zaman neden şimdi geri dönüyorsun? Neden uzak durmaya devam etmiyorsun?"

"Chicago'ya taşındım, kaçtım desem daha doğru olur. şeytanlarımdan kaçmaya çalışıyordum. Birkaç yıl sonra onların iimde olduğunu ve nereye gidersem gideyim sürekli glgem olmaya devam edeceklerini fark ettim. Sonra, geçen yıl, hayatıma yeniden neşe katan ve beni, dönüştüğüm erkek kabuğunu değil, tüm benliğimi isteyecek kadar seven harika bir kadınla evlendim. İyileşmeme yardımcı oluyor. Eve telafi etmek için geldim. Geçmişteki yanlışları düzeltmeye çalışmam ve sana gerçeği söylemem gerekiyordu."

Katherine ona baktı, gözlerindeki gerçeği gördü ve arkadaşına kavuştuğunu anladı.

"Seni zledim, George." Bıraktı. Kim olduğunu bilmeden aptalca bir iddiaya girdiği için ona karşı kin beslemeye devam etmek, onu iddiaya girdiği zamanki aptaldan daha iyi yapmıyordu. Onunla arkadaş olduğunda, onunla saatlerce konuştuğunda ve hayatına heyecan getirdiğinde gerçek yüzünü göstermişti. Ona karşı saygılı olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Onu zlemişti.

"Affını ya da dostluğunu hak etmiyorum ama bunu reddetmeyeceğim. Ben de seni özledim, Katherine," dedi adam ve ona doğru ilerleyip bir ayı gibi sarıldı. Katherine sarılmaya karşılık verdi, bir yanlış olduğu için mutluydu.

hayatını düzeltti.

XXXX

George, "Katherine, sen her zaman çok affedici oldun," diye uyararak Katherine'i günümüze geri getirdi, gerçeklik ona sertçe çarptı.

Kocasının hareketsiz yattığı yatağa baktı. Sanki kestirmekten başka bir şey yapmıyormuş gibi görünüyordu. Eğer ona bağlı monitörler olmasaydı, her şeyin bundan ibaret olduğuna gerçekten inanabilirdi.

Katherine sevecen bir gülümsemeyle, "Merhaba George, geldiğini duymadım," dedi.

"Dinleyebilmek için gizlice girmek zorunda kaldım. Sanırım beni çok iyi gösteriyorsun. O zamanlar çok korkunçtum," dedi gözlerinde hatırladığı acıyla.

"O andan itibaren seni affettim George Anderson ve bundan hiç pişman olmadım. Sen harika bir adamsın ve hayatındaki mutsuzluk anlarını hak etmedin. Sen ve Joseph'in sonunda yola gelmenize çok sevindim," dedi ona.

"Sen olmasaydın muhtemelen hiç olmayacaktık."

"Neden, ne oldu?" Cassie koltuğunun kenarında oturarak sordu. "Lütfen bana yine durmayacağını söyle. Bizi hep askıda bırakıyorsun."

"Üzgünüm tatlım, ama bir gece için yeterince hatırladım. Hikâyeye yakında devam edeceğiz," diye söz verdi Katherine.

Geçmişini hatırlamak hem sevinçli hem de acı vericiydi. Uzun yıllar önce olmasına rağmen, ona daha dün gibi geliyordu. Kalbini Joseph'ten uzak tutmak için çok mücadele etmişti, oysa Joseph başından beri sadece ona değer vermek istemişti.

Cassie, "Anlıyoruz, Katherine Teyze," diye cevap verdi ve odadaki diğerleri de sandalyelerinden kalkarken aynı fikirdeydiler; her biri çıkmadan önce durup Katherine'i yanağından öptü.

Katherine onlara "İyi geceler," dedi ve George'un koluna girerek dışarı çıktı. Hâlâ harika bir arkadaş ve hayatındaki destek sistemiydi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Dün gece ikisini garajın arkasında öpüşürken **yakaladım**. Neredeyse onlara doğru tökezliyordum. Neyse ki son anda kafamı kaldırıp dakika. Hemen duvarın arkasına saklandım. Sonra ikisi öpüşmelerinin arasında kıkırdarken yaklaşık on beş dakika boyunca orada kaldım. Evden gizlice kaçmayı başarmış ergenler gibi davranıyorlardı," dedi Lucas gülümseyerek.

Tüm aile George ve Esther arasındaki *gizli aşkı* konuşmak için toplanmıştı. İkisi nedense bir çift olduklarını kabul etmiyorlardı ve aileden hiç kimse bunun nedenini anlamıyordu.

"Sence neden bize çıktıklarını söylemiyorlar? Oldukça ciddi görünüyorlar," diye sordu Trenton.

"Ciddi olduğunu söyleyebilirim. Dün gece hastaneden çıktığımda ikisini merdiven boşluğunda öpüşürken buldum. Orada olduğumu anlamamaları için sessizce yukarı çıkıp asansörle aşağı inmek zorunda kaldım," dedi Austin. "Herhangi birinizin hatırlayabildiği ilk olay ne zaman oldu? Hadi anlamaya çalışalım

Ne kadar zamandır birlikteler?" diye sordu Max.

"İlk kez altı ay kadar önce Jasmine'in doğum günü partisinde şüphelendim. Bütün gece birbirlerine çapkın bakışlar attılar ve sonra fazladan cips getirmek için eve girdiler ve otuz dakika boyunca geri dönmediler. Bir paket *Doritos*'u açmak o kadar uzun sürmez," dedi Amy.

"Bundan daha öncesini hatırlayan var mı?"

"Ooh, evet, biliyorum," diye hevesle cevap verdi Emily. "Geçen yıl annemle babamın yıldönümü partisindeydi. George eğildi ve Esther'e öyle bir şey söyledi ki Esther kıpkırmızı oldu. Bunun çok şirin olduğunu düşündüm ve George'un ona göz kırpıp odadan çıkışını izledim. Yaklaşık iki dakika sonra Esther etrafına bakındı, ben de başka tarafa baktım, *sonra* tekrar baktığımda aynı kapıdan geçiyordu. Akşam yemeği vakti gelene kadar ikisi de geri dönmedi. Sanırım bir saat kadar oldu. Bir saat içinde çok şey olabilir."

Cassie neşeli bir gülümsemeyle, "Bu kesinlikle şüpheli," dedi.

"Başka bir şey var mı?" Max sordu.

Kardeşler ve kuzenlerle dolu odada herkes başını sallarken birbirlerine baktılar.

Alex, "Tamam, en az bir yıldır çıkıyorlarmış gibi görünüyor, eğer bir saatten fazla bir süre odadan gizlice kaçıyorlarsa muhtemelen daha uzun süredir," dedi.

Jennifer, "O zaman çözülmesi gereken en büyük gizem, bunu neden bizden sakladıklarıdır," dedi.

Herkes birkaç dakika sessiz kaldı.

"Annem yüzünden üzüleceğimize inandığını sanmıyorsun, değil mi?" Bree sordu. Birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

"Hayır, gerçekten öyle olacağını sanmıyorum. Hepimizin Esther'i çok sevdiğimizi biliyor. Bence korkuyor," dedi Mark, bu düşüncesi oldukça hoşuna gitmişti.

Trenton inanamayarak, "Hem onun hem de Joseph Amca'nın bize yaşattığı onca kederden sonra evlenmekten korktuğunu mu söylemek istiyorsun?" dedi.

"Mark bir şeylerin peşinde gibi görünüyor," diye onayladı Max.

"Peki o zaman, onları ortaya çıkarmak için ne yapacağız?" Austin şeytani bir zevkle sordu.

"Bence onları kendi oyunlarında yenmeye başlayalım. Onlarla karşılaştığımızda saklanmak yerine, onlara tek bir an bile rahat vermeyelim. O zaman bazı şeyleri daha ne kadar gizli tutabileceklerini göreceğiz," dedi Alex.

"Buna bayıldım. Chad'le hiç yalnız kalamamaktan nefret ediyorum," dedi Bree ellerini çırparken. Chad eğilip ona bir öpücük verdi ve Bree onun kollarına sarıldı.

"Hadi ama, siz ikiniz. Burada çalışmaya çalışıyoruz," diye homurdandı Austin.

Odada kollarında biri olmayan tek kişi oydu. Kinsey hastanede çalışıyordu ve onu şimdiden özlüyordu. O da

Eğer ailesi acil bir toplantı çağrısı yapmasaydı o anda orada olacaktı.

Bir saat daha plan yaptıktan sonra her şeyi çözmüşlerdi. Eğer George ve Esther bir, en fazla iki hafta içinde ortaya çıkmazlarsa, bir B planı hazırlayacaklardı. Ama bunun olacağını sanmıyorlardı, çünkü çift için planladıkları şey onları çılgına çevirecekti.

Birinci Gün

"Seni yakaladığıma çok sevindim Esther. Yardımına ihtiyacım var," dedi Amy aile odasına girdiğinde ve George ile Esther'i kanepede gördüğünde. İkisinin hızla birbirlerinden ayrıldığını görünce gülümsemesini gizlemek zorunda kaldı.

"Neye ihtiyacın var canım?" Esther sordu, sesi biraz nefes nefese çıkmıştı.

"Bu hafta Lucas'ın yerine asistanlık yapıyorum ve orada çalışmayalı o kadar uzun zaman oldu ki kendimi kaybettim. Lütfen ofise gelip bana yardım eder misiniz? Evrak işleri birikmeye başladığında kocamın nasıl olduğunu bilirsin," diye sordu Amy, sesinin ne kadar içten geldiğiyle gurur duyarak.

Gerçekte, haftayı ofiste geçireceği için heyecanlıydı. Ayrıca işi gözleri kapalı bile yapabilirdi. Lucas'ın ona ihtiyacı olduğunda her zaman onun yerini doldururdu. Ne de olsa ikisi bu şekilde tanışmıştı. Geçen ayı düşününce neredeyse kızarıyordu. Bir günlüğüne onun yerini doldurmuş, Lucas da onun yerini doldurmuştu. Lucas'ın masayı toplayıp onu saatlerce götürdüğünü hatırlayarak kalçalarını sıktı. İkisi de fazla iş yapamamıştı.

Bazen çocuklar ve aile programları yüzünden başlangıçta olduğu kadar sık sevişemiyorlardı. Ofisteki günü ona yeniden arzulandığını hissettirmişti. O hafta da aynı performansı göstermeyi umuyordu ama Pazartesi günü George ve Esther'in arasına girme günüydü. Yine de sorun değildi - her zaman Salı günü vardı.

"Şimdi Amy, Esther emekli oldu. İçeri girmek istemeyebilir." George

homurdandı. Amy sanki böyle bir durumda yıkılacakmış gibi gözlerini büyüttü. Acınası bakışlarını, kendisine farlara yakalanmış bir geyik gibi bakan Esther'e çevirdi.

"Saçmalama, George. Tabii ki günü Amy ile ofiste geçirmeyi çok isterim. Eski günlerdeki gibi olacak," dedi Esther. Sesi aynı anda hem mutlu hem de hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Amy ikisinin o gün ne planladıklarını merak etti.

"İstersen seni oraya bırakabilir ve geri alabilirim. Böylece sadece yarım gün çalışmak zorunda kalırsın," diye umutlu bir teklifte bulundu George.

"Oh hayır, George Amca. Lucas'ın bahsettiği büyük bir dosya var. Sanırım çok eski bir hesap ama Esther'in iyi bildiği bir hesap. Tam olarak hatırlayamıyorum, Mercer Wents'le ilgili bir şeydi," dedi, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranarak.

"Mentor West'i mi kastediyorsun?" diye sordu

Esther. "Evet, öyle," dedi Amy.

Esther içini çekti, omuzlarını düzeltmeden önce biraz sarktı. "Evet, seni bırakmama gerek yok George, ama nazik teklifin için teşekkür ederim. Mentor West çok eski bir müşteridir ve oldukça seçicidirler. Sözleşmelerin birden fazla kopyasının gün içinde gönderilmesinde ısrar ediyorlar. Gerçek bir kırmızı kalem alıp kelimelerin üzerini çiziyorlar, sonra geri fakslıyorlar ve yeniden yapmanızı istiyorlar. Onlarla yaşadığım en kötü gün, otuz iki kez geri gönderdikleri gündü. O gün gece yarısına kadar ofisteydim," dedi iç çekerek.

Esther bu kez faks hattının diğer ucundakinin Lucas olduğunu bilseydi kafasını koparırdı. Amy döndü ve güldüğünü gizlemek için öksürdü.

"Neden gidip Bree'nin su kenarındaki yeni küçük İtalyan lokantasında öğle yemeği yemek isteyip istemediğine bakmıyorsun?" Esther George'a sordu.

"Rezervasyon yaptırmaları için çok geç. Bağlantıları olsa bile, içeri girmek en az bir ay sürer. Yemeklerin o kadar harika olduğunu duydum ki neredeyse dilinizde eriyormuş. Servisin de beş yıldızlı olması gerekiyormuş," dedi Amy.

"Aslında bir süre önce Esther'e bahsettiğim rezervasyonlarım vardı. Kimi götüreceğime karar verecektim ve Esther bana fikirler veriyordu," dedi George.

"Oh, Bree buna bayılacak. Harika fikir, George Amca. Haydi, Esther. Geç kalmak istemeyiz," dedi Amy kolunu uzatarak.

Amy, Esther'in George'la nasıl iki saniye yalnız kalacağını düşündüğünü görebiliyordu. Sonunda Amy'nin onsuz gitmeyeceğini

anladığında,

Ayağa kalktı, George'a başıyla selam verdi ve Amy'yi odadan çıkarken takip etti.

Koridorda yürürlerken Amy, kızının çok romantik bir öğle yemeğini kaçırmamasına neden olduğu için neredeyse kendini suçlu hissedecekti. *Tüm* çocukların, babalarının hayatlarına karıştığından fazlasıyla kuşkulandıklarını hatırlamak zorundaydı. İntikam almak haklıydı.

"Sen ve George çok iyi arkadaş oldunuz. Sırtını dayayabileceği birisinin sen olmasına çok sevindim," dedi Amy arabaya girerlerken.

"Evet. O iyi bir adam. Tüm ailenle arkadaş olduğum için mutluyum canım," dedi Esther, bir santim bile geri adım atmadan.

Amy kendi kendine gülümsedi. Öyle ya da böyle onları kıracaklardı. Eğer bir sebepten dolayı başaramazlarsa, denerken çok eğleneceklerdi.

İkinci Gün

"Bugün piknik için planlarım var. Dün seni özledim. Bütün gece ofisteydin," diye homurdandı George.

"Özür dilerim. O hesap olduğunu söylediği anda sonsuza kadar süreceğini biliyordum," dedi Esther, nazik bir öpücük için eğilerek.

"Anlıyorum, ama şimdi bütün gün bize ait. Önce uğrayıp Joseph'i görmek ve Katherine'i kontrol etmek istiyorum," dedi.

"Baba, seni yakaladığıma sevindim," dedi Trenton odaya girerken. "Merhaba Esther, seni görmek güzel."

"Merhaba Trenton. Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Esther kibarca.

"Ne istiyorsun, evlat. Ben de tam Esther'i hastaneye bırakmaya hazırlanıyordum. Katherine'i ziyaret etmek istiyor," dedi George, Esther'den bir adım geri çekilirken.

Trenton gülümsedi. Babasının birkaç dakika içinde mutlu olmayacağını biliyordu.

"Dallas'taki bölümümüzde bir sorun var. Normalde istemezdim ama benimle gelmene ihtiyacım var. İki geceliğine gideceğiz, o yüzden çantayı hazırla."

"Ne? Eminim bunu halledebilecek kapasiteye fazlasıyla sahipsin," dedi George

Esther'e biraz panikle bakarken.

"Biliyorum ama bu bölümü avucunun içi gibi biliyorsun. Bence gelmen gerekiyor. Sen hazırlanırken ben de Esther'i ziyaret edeceğim," dedi babasının hayır demesine izin vermeden.

"Şey..." George çekingen davrandı. Gerçekten yardımına ihtiyaç duyduklarında çocuklarına asla hayır dememişti, bu yüzden Trenton onun boyun eğeceğini biliyordu.

"Merak etme George, Esther'i hastaneye ben bırakırım," dedi Jennifer odada onlara katılırken.

George ve Esther birbirlerine kaybolmuş köpek yavruları gibi bakarken, Esther ona "*Ne yapabiliriz ki?*" der gibi baktı.

"Teşekkürler Jennifer, ama eğer çok meşgulsen..." Esther sözünü kesti.

"Saçmalama. Zaten oraya gidiyordum," diye ısrar etti Jennifer. "Biz de Şimdi git, aslına bakarsan."

Jennifer Trenton'a doğru yürüdü ve ona derin bir öpücük verdi; Trenton da diğer ikisini daha da kışkırtmak için biraz daha şov yaptı. Jennifer'ın nefesi kesilince, bir an için yalnız olmadıklarını unuttu.

Esther'in paltosunu ve çantasını toplamasını beklerken sallantılı bir adım attı ve Trenton ona özlem dolu bir bakış gönderirken kalbi hızla çarptı.

Esther yavaşça dönüp Jennifer'ı odadan çıkarken takip ederken, "İyi yolculuklar George," dedi.

George gözlerinde kaybolmuş bir ifadeyle onun gidişini izledi. Trenton gülümseyerek, en azından odada acı çeken tek kişinin kendisi olmadığını düşündü.

"Tamam baba, jet hazır, gitsek iyi olur," dedi sonunda. George eşyalarını toplamaya başlamadan önce ona "Hemen geliyorum," dedi.

Trenton telefonunu aldı ve Lucas'ı aradı.

"Planlar harika gidiyor, Lucas. Yüzlerini görmeliydin. Bugün romantik bir piknik için planları vardı. Daha ikinci gün ve sanırım şimdiden onları bozuyoruz," dedi sonunda kahkahasının bir kısmını serbest bırakırken, babasının duyma mesafesinde olmadığını biliyordu.

"Güzel. Siz döndüğünüzde Bree babasıyla sırası geldiğinde hazır olacak."

"Birkaç gün sonra görüşürüz." Telefonu kapattı ve babasının aşağıya dönmesini bekledi. Dallas'taki müdürü çoktan aramıştı ve George'un çözmesi gereken bir sürü 'sorun' vardı. Gizlice çıkıp bir telefon görüşmesi yapacak zamanı bile olmayacaktı.

Beşinci Gün

"Gelemediğim için özür dilerim, Katherine. Dallas'ta Trenton'ın yardımına ihtiyaç duyulan acil bir durum vardı," dedi George eğilip baldızının yanağına bir öpücük kondururken. "Herhangi bir değişiklik var mı?"

"Hayır. Doktorlar dün gece gelen bazı test sonuçlarından endişe duyuyorlar. Henüz bana bir şey söylemediler. Önce birkaç şeyi doğrulamak istediler," diye yanıtladı Katherine gözlerinde endişeyle.

"Eminim bir şey yoktur. Yusuf'un bundan kurtulacağını biliyorsun. Seni terk etmeye cesaret edemez," diyerek onu rahatlatı.

"Sabrınız için teşekkürler, Bayan Anderson. Sonuçları aldık ve bu iyi bir haber. Böbrek fonksiyonları konusunda endişelerimiz vardı ama her şey yolunda görünüyor. Şu anda durumu hala stabil ve aslında beyin aktivitesinde bir artış gördük. Bunu genellikle hasta uyanmadan önce görürüz," dedi Dr. Kirby odaya girerken.

"Bu harika bir haber," dedi Katherine, omuzları rahatlayarak çökmüştü. Bree onun yanına oturdu, elini tuttu, destek için orada olmaktan memnundu.

"Onu yakında eve götürebilir miyiz? Eğer durumu stabilse, burada gördüğü bakımın aynısını evde de görebilir, değil mi?" Bree sordu.

"Evet, bu doğru. Daha fazla test yapalım ve onu ameliyat eden Nöroloji Cerrahisi ile görüşüp evde bakım için taburcu edip edemeyeceğimize bakalım," diye cevap verdi Dr. Kirby.

"Teşekkür ederim," dedi Katherine o gitmeden önce.

Esther odaya girmeden önce bir süre oturdular, gözleri George'u görmekten duyduğu memnuniyetle hafifçe büyüdü. Bree onun doğruca George'un yanına gitmek istediğini görebiliyordu ama bir şekilde kendini tutmayı başarmıştı.

Bir saat daha geçtikten sonra, Bree ikisinin birbirlerine bakışlarını izledi. Bunun bir tür şifre olduğundan emindi.

"Gitsem iyi olacak. Yarın ziyarete geleceğim Katherine," dedi Esther oturduğu yerden kalkarken.

"Size eşlik edebilirim. Yolculuğumdan sonra oldukça yorgunum. Eve gidip sıcak bir duş almam ve dinlenmem gerekiyor," diye hevesle cevap verdi George, koltuğundan zıplarken, hiç de yorgun görünmüyordu.

"Aslında baba, seninle konuşmam gerekiyordu, bu yüzden gitmeye hazır olmana sevindim. Seni bıraktılar mı?" Bree sordu.

George önce şaşkınlıkla ona, sonra da yere bakan Esther'e baktı ve Bree'nin gözleriyle buluştu.

"Evet, Trenton eve dönerken beni bıraktı," dedi isteksizce. "I

Eve dönüş yolu üzerinde olduğu için Esther'le bir gezintiye çıkabileceğimi düşündüm."

"Esther'i dışarı çıkarmak zorunda değilsin. Seni bırakayım. Chad bu gece şehir dışında ve senin de gelmeni istiyorum. Mahallemizde beni gerçekten korkutan bazı şeyler oluyor. Sen ve ben ziyaret edebiliriz ve senin orada olman beni daha güvende hissettirir," dedi Bree.

Esther'e bir kez daha bakan babasının gözlerindeki kararsızlığı gördü. Biricik kızını nasıl reddedebilirdi ki? Kendini biraz suçlu hissetti... ama duracak kadar değil. İkisi bir çift olduklarını kabul edebilirlerdi ve çocuklar da onlarla uğraşmayı bırakırlardı.

"Başka planların var mı baba?"

İşte itiraf etmesi ve "*Evet, Esther'i romantik bir randevuya götürüyorum*" demesi için mükemmel bir fırsattı. Cevap vermeden birkaç saniye önce omuzları çökmüştü.

"Hayır, tabii ki hayır. Gelmeyi çok isterim," dedi, sesi hiç de memnun değil gibiydi.

"Harika. Sağ ol, baba. Hadi Esther. Bizimle dışarı çıkabilirsin," dedi Bree, kolunu Esther'in koluna dolayıp onu odadan çıkarırken. Bree onların ortasında durmaya dikkat etti, böylece gizli bir dokunuş yapma şansları bile olmayacaktı.

Arabalara vardıklarında ve üçü de garip bir şekilde etrafta durduklarında, George sonunda Esther'le bir an bile yalnız kalamayacağını bilerek iç çekti. Ona kibarca veda ettikten sonra Bree'yle birlikte arabaya bindi.

Onuncu Gün

"İşte bu kadar. Bir haftadır beş saniye bile yalnız kalamadık. Son zamanlarda çocuklara ne oldu bilmiyorum ama günün her dakikasında ya sana ya da bana ihtiyaçları var gibi görünüyor," dedi George telefonda.

Saat neredeyse gece yarısıydı ve yeğeni Habitat Evi'ne yardım etmesi için ısrar ettiği için bitkin bir halde yatağında yatıyordu. Joseph hastanede olduğu için bir adamları eksikti. Sonra hep birlikte bir aile yemeği yediler ve

Sonunda eve varmayı başarmıştı ama Austin'in geceyi burada geçirdiğini gördü.

Esther'le akşamları bile yalnız kalamıyordu. İlişkilerini saklamaktan bıkmıştı.

"Bu alışılmadık bir durum. Bizi bilerek ayrı tutmaya çalıştıklarını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu sesinde dehşetle.

"Çift olduğumuzu bile bilmiyorlar. Neden bizi ayırsınlar ki?"

"Bilmiyorum... Sadece garip geliyor, hepsi bu," dedi, sesi sakinleşmişti.

"Neden benimle evlenmeyi kabul etmiyorsun? O zaman çocuksuz, dikkat dağıtıcı hiçbir şey olmadan bir ay sürecekle bir balayına çıkabiliriz," diye söz verdi.

"George Anderson, kardeşin hastanedeyken buradan ayrılamayız. Bu doğru olmaz," diye azarladı.

"Seni özleyorum, Esther. Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun, peki neden hala ilişkimizi bir sır olarak saklamak istiyorsun?"

"Sanırım haklısın..." diye çekindi.

George'un kalp atışları onun sözleriyle hızlandı. Bu muhteşem kadın hakkında ne düşündüğünü ailesine söylemekten başka bir şey istemiyordu. Aşklarını gizli tutma kararına saygı duyuyordu ama saklanmaktan ve gizlice dolaşmaktan yorulmuştu. Ailesinin ikisi için mutlu olacağını biliyordu. Gizlice dolaşmak bir süre için eğlenceliydi ama şimdi onunla bir saniye bile yalnız kalamıyordu.

"Esther Lyon, şu anda seni çok fena öpmek istiyorum," dedi hayal kırıklığıyla.

"Nasıl hissettiğini biliyorum George," diye iç geçirdi.

"Kimse beni durduramadan sabah erkenden buradan sıvışacağım," diye yemin etti.

"Kulağa hoş geliyor," dedi gülerek.

George isteksizce telefonu kapattıktan sonra yatağına uzandı ve ellerini başının arkasına koyarak tavana baktı. Arkasını döndü ve aylar önce onun için satın aldığı yüzüğün durduğu çekmeceyi açtı.

Kutuyu açtı ve güzel bir platin bant içine yerleştirilmiş zarif elmasa baktı. Onun bunu taktığını hayal ederken kalbi hızlandı.

O şanslı bir adamdı. Sadece bir kez evlendiği güzel, harika bir kadın ona uzun yıllar boyunca neşe ve dört mükemmel çocuk vermemişti.

ama iki kez gerçek aşkı bulmayı başarmıştı. Esther kaybettiğı karısının yerine geçmiyordu, yeni bir sayfa açıyordu. Ona umut veriyordu.

Böylesine harika bir kadınla tanıştığı için şükrediyor ve onun kendisine verdiği mutluluğı kendisinin de ona verebileceğini umuyordu.

George yüzünde bir gülümseme ve elinde tuttuğı yüzükle uykuya daldı.

On Birinci Gün

"Baba, uyandığına çok sevindim. Neyim var bilmiyorum ama bütün gece karnım ağrıdı. Sanırım kontrol ettirsem iyi olacak," dedi Austin, George oturma odasının önünden geçerken.

Ön kapıya çok yaklaşmıştı. Saat sabahın beşiydi. Austin'in sandalyede oturduğunu görünce ıglık atacak gibi oldu.

"Muhtemelen kötü bir şey yemişsindir. Bence yapabileceğın en iyi şey uyumaya çalışmak," dedi George, gözleri ön kapıya doğru bakarken.

Austin gülümsemesini gizlemek için yere bakmak zorunda kaldı. Acı içinde olması gerekiyordu. Arkadaşının vardiyada olması iyi bir şeydi, böylece neler olduğunu biliyordu. Aksi takdirde, sorunun ne olduğunu bulamadıklarında her türlü tüpün içinden çıkmasına neden olacaktı.

Kahretsin, arkadaşının ona birkaç borcu vardı ve yine de birkaç tüpü olabilirdi. Bunu gerçekten düşünmemiştir.

"Hayır baba, bütün gece uğraştım. Beni içeri alsan iyi olur," dedi Austin.

"Tamam," diye mırıldandı George, patlamaya hazır görünüyordu. "Neden bu kadar erken kalktın?"

"Uyuyamadım, o yüzden yürüyüşe çıkıyordum," diye yanıtladı George.

Austin yavaşça ayağı kalkarken, "Ah, özür dilerim," diye cevap verdi. Acı çekiyormuş gibi davranmak onun için zordu. Her zaman saatte doksan mil hızla giderdi ve yavaşlamak için fazla zaman ayırmazdı. İlerleyen yaşlarında arkasına yaslanıp gülleri koklamak için bol bol vakti olacağını düşündü.

Garaja girdiklerinde George ona, "Ben kapıyı kilitlerim," dedi.

XXXX

"Biraz gıda zehirlenmesine benziyor, Austin. Sakin ol, bol sıvı al ve bugün yanında birinin olduğundan emin ol," dedi arkadaşı Dr. Whitman. George arkasını döndüğünde Austin'e bir göz kırptı.

"Teşekkürler, Spence. Minnettarım."

George telefonunu çıkarırken, "Kız kardeşini arayıp seninle kalıp kalamayacağını soracağım," dedi.

Austin itiraz etmeye çalışmadı. Kardeşlerinin ve kuzenlerinin her birinin ilgilenmesi gereken acil işleri olduğunu biliyordu. Babası bütün gün onunla ilgilenmek zorunda kalacaktı.

On dakika sonra George, Austin'e dönerken nefesini dışarı üfledi.

"Görünüşe göre herkes meşgul. Bugün seninle oturmak zorunda kalacağım," diye homurdandı.

"Özür dilerim baba. Planın mı vardı?" Hepsi ona itiraf etmesi için bol bol fırsat veriyordu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Durup Katherine'i göreceğim. Taburcu olunca beni ara."

Odadan çıktı ve Austin gülmekten kırıldı, arkadaşı da ona katıldı.

Spence, "Onu çok zorluyorsunuz," dedi.

"Evet, öyleyiz. Kısa bir süre önce hayatlarımıza burunlarını soktukları için hepimiz biraz şüpheliyiz. Ne derler bilirsiniz, intikam..." "Dur bakalım, Austin. Burası çocuk dostu bir yer," diye araya girdi Spence gülerek.

"Ödeşmekten bahsetmişken, buradaki en büyük iğneyi bulmak zorunda mıydın?" Austin ağrıyan kolunu ovuştururken homurdandı.

"Sadece senin için özel olanı aradım. Üniversitedeyken bana verdiğin hapları unutmadım. Kathy benim seks bağımlısı olduğumu düşündü ve toplantılara gitmemi önerdi. İki gün boyunca evden çıkamadım."

"Hey, ben sadece randevunda sana yardım etmeye çalışıyordum. Seni bıçaklamadım."

"Sanırım bir doktora bulaşmamalısın. Bir dahaki sefere seni birkaç gün bayıltabilir ve saatlerce kendi idrarında yatmana izin verebilirim."

hastane yatağında son bulacak."

Austin onun bunu yapacağından bir an bile şüphe etmemişti. Üniversiteyi birlikte okumuşlardı ve eşek şakalarının sonu gelmiyordu. Bugün hâlâ oda arkadaşına Viagra vermenin büyük bir iğneye degeceğini düşünüyordu.

"Şu güzel hemşirelerden birini çağırırsam iyi olacak. Yürüyemeyecek kadar midem bulanıyor. Kinsey vardiyada mı?"

"Evet. Orada bir şeyler mi oluyor?" Spence merakla sordu. Austin kendinden emin bir gülümsemeye, "Bana karşı koyamaz," dedi.

Spence onu çağırdı ve odaya girdiğinde, bakışı Austin'in arkadaşına söyledikleriyle çelişiyordu.

"Seninle pek mutlu olmuşa benzemiyor. Benim yaptığının iki katı büyüklükte bir iğneyi senin üzerinde kullanmak istiyor gibi görünüyor," diye fısıldadı Spence.

"Kapa çeneni ve çıkarken kapıyı kilitle. Kimsenin bu odaya yaklaşmadığından emin ol," diye homurdandı Austin.

Spence çıkarken gülerek ayrıldı. Austin arkadaşının onun için kapıyı koruyacağını biliyordu.

"Bana çağrı mı bıraktın? Cidden mi? Bu benim işim, Austin. Beni kovdurmazsan çok memnun olurum," dedi öfkeyle.

"Hey, burada yaralıyım. Tekerlekli sandalyeyle çıkarılmam gerekiyor," dedi, sesi zayıf çıkıyordu.

Ona endişeyle bakarken tüm tavrı bir anda değişti. Yanına gitti ve kolundaki bandajı fark etti.

"Ne oldu?"

"Karnım," diye inledi.

Heck, sahte gıda zehirlenmesi ile bire iki. Ona verebileceği tüm hemşireliği kabul ederdi. Yine de yalan söylediği için vicdanı onu hemen rahatsız etti.

"Özür dilerim, Austin," dedi, onu terslediği için gözlerinde suçluluk duygusu vardı.

"Gerçekten incinmedim, Kinsey. Hepimiz babamla Esther'i çıldırtma görevindeyiz, böylece sonunda çıktıklarını kabul edecekler," dedi yataktan atlayıp ona doğru ilerlerken.

"Ne?" Bir adım geri çekildi.

"Aslına bakarsan, bu seksi önlüklerle burada olduğun için kendimi oldukça iyi hissediyorum," diye ekledi ona ulaşıp hızla kollarına çekerken.

"Austin, bunun ne yeri ne de zamanı," diye uyardı.

"Burası mükemmel bir zaman ve yer. Birçok olasılık görüyorum. Geçen hafta seni çok özledim," dedikten sonra ağzını onun ağzına götürdü ve onu öptü.

Vücudu onunkinin içinde erimeden önce sadece bir saniyeliğine kaskatı kesilmişti. Austin, kız kollarında olduğu anda stresinin azaldığını hissetti. Babası bekleyebilirdi. Tüm hastane bekleyebilirdi. Ona ihtiyacı vardı.

"Çalışmam gerek," diye itiraz etti nefes nefese, ama parmaklarını adamın saçlarında gezdirirken kollarını kaldırdı.

"O zaman çok uzun sürmese iyi olur."

Onu küçük hastane yatağına yasladı, sonra bir elini mahremiyet perdesini yerine çekecek kadar uzun süre kaldırdı. Hep bir hastane odasında sevişmek istemişti. Listesinden bir fanteziyi çıkarmıştı. Gözlerinin karardığı anı gördü, arzu korkusunun önüne geçmişti.

Austin onun üstünü ve altını çıkaracak kadar uzun bir süre uzaklaştı, sonra kendi kıyafetlerini çıkardı. Onu kucağına aldı, kollarındaki hissine ve nefesinin boynunu okşamasına değer verdi. Onu nazıkçe masanın üzerine bıraktı, sonra bir an için durdu, nefesi onun güzelliği tarafından alındı.

Üzerinde, en kutsal varlıklarını zar zor örten iki küçük dantel parçasından başka bir şey yoktu. Ona gözlerinden başka hiçbir şeyle dokunmadan karnının titreyişini izledi.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı saygıyla, elini tutup yüzüne dokunduktan sonra avucunu boğazında, dolgun göğüslerinin üzerinde, titreyen karnının düz düzleminde ve sonra tonlu kalçalarında gezdirirken.

Adam bacaklarını okşayarak yukarı çıkıp kalçalarının birleştiği yerde durduğunda inledi. Yavaşça iterek açtı, sonra parmağını parlak pembe dantel külotun içine soktu, ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissettiğinde kendi nefesi kesildi.

O kadar duyarlıydı ki, onu memnun etmek için yeterince yavaş gitmesi büyük çaba gerektiriyordu. Sadece onun doyurabileceği bir açlıkla kıvranıyordu.

"Oh," diye inledi adam parmağını daha derine soktuğunda, sonra başparmağını yavaş daireler çizerek kadınlığının üzerinde gezdirdi. Kalçaları yataktan kalkmış, devam etmesi için yalvarıyordu. Adam onun neredeyse çıplak bedeninin önünde dururken kendi bacaklarının titrediğini hissetti.

"Seni her zaman istiyorum, gece gündüz. Vücudum sertleşmiş, ter damlaları üzerimden akarken uyanıyorum çünkü sana çok ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Eğildi ve dilini boğazının çukurundan dudağının köşesine kadar gezdirdi.

Göğsünden alçak bir inilti çıktığında uyarılması acı noktasına kadar büyüdü ve parmağı yavaşça içeri ve dışarı iterken çekirdeği daha da kayganlaştı. Parmağını çekti, sonra iki parmağını içeri iterek kadının sırtının daha da kamburlaşmasına neden oldu.

Masayı kavradı, adam elleri ve ağzıyla vücudunu okşamaya devam ederken başı döndü. Adam parmaklarını çekerken kadının teni adamın sıcak nefesi altında ısındı, sonra masanın üzerine çıktı ve onu öptü, dili ağzını keşfediyordu.

Kollarını yukarı uzatıp sırtını okşadı ve teninde boncuk boncuk ter oluşmasına neden oldu. Onun içine gömülmemek için tüm konsantrasyonunu harcıyor, zonklayan ereksiyonunun acısını dindiriyordu.

Ağzını aşağı doğru hareket ettirdi, vücudunun her kıvrımını keşfetmeye kararlıydı. Sırtını kaldırdı, narin pembe sütyeninin kancasını hızla çözdü, böylece tatlı meme uçlarını ağzına alabildi.

Çilek kokusu sarhoş ediciydi, dilini göğüslerinin mükemmel tümsekleri üzerinde gezdirirken midesinin sıkışmasına neden oldu ve her ikisine de eşit ilgi gösterdi.

Dişleri hassas tepe noktalarını sıyırdı, kadının sırtı ona doğru eğildi, elleri onu tenine daha sıkı çekmek için kalktı. Onu ağzının derinliklerine çekti, özünü içine çekti. Onun tam teslimiyetini istiyordu ve bunu elde ediyordu, çünkü ona sarılmıştı, bedeni serbest bırakılma ihtiyacıyla titriyordu.

Kadının çıkardığı her inilti adamın kasıklarına ateş düşürüyor, içinde volkanik boyutta bir patlama yaratıyordu. Vücudunda aşağı doğru hareket etti, ağzı karnının saten derisi boyunca sıyrıldı ve göbek deliğinin hassas çemberinin içine daldı.

Kadının her santimi onu tahrik ediyordu. Masadan kalktı ve dantel üçgenini yavaşça kızın göbeğinden çekip aldı, gözleri kızın önünde yayılan tatlı görüntüsüne takıldı.

"Sen benimsin, Kinsey. Benimle - bizimle - savaşmayı bırak. Bu çok iyi," diye fısıldadı ağzı aşağı inmeden önce ve dilini uyluklarının iç kısmında gezdirdi.

"Evet," diye bağırdı, küçük masanın üzerinde kayarak.

Austin karıştırıcıları fark etti ve hızla çekerek ayaklarını yerleştirdi.

tutucuların içinde. Kadın hayır demeye çalıştı ama adam dudaklarını kadının kalçalarında gezdirmeye devam edince tüm itirazları yok oldu.

Kalçalarının birleştiği yere ulaştığında ve onu yakından öptüğünde, sırtı tekrar kavislendi. Onun ilk tadına baktığında neredeyse kontrolünü kaybedecekti, ne kadar tatlı ve nemliydi, ne kadar hazırdı, ne kadar tahrik olmuştu.

Dilini kızın sıcak kıvrımları boyunca kaydırarak onu derinden öptü. Sonra şişmiş kadınlığını ağzına aldı ve emdi, vücudu ağzının altında paramparça olurken çığlık atmasına neden oldu. Yavaşça bölgeyi okşadı, sonunda masaya yığılana kadar zevkini çıkardı, bacakları hala genişçe açıldı.

Başını kaldırdı ve onun inanılmaz görüntüsüne baktı. Vücudu kızarmıştı, gövdesinde hafif bir ter parıltısı vardı, meme uçları kızarmış ve ağzından şişmişti.

Muhteşemdi.

Titreyen bacakları üzerinde durdu ve tahrikinin başını kadının titreyen açıklığına bastırdı, sonra yavaşça içine batışını izledi. Kadının vücudunun onu tamamen içine aldığını görünce zorlukla nefes alabildi.

"Oh, Austin, çok iyi," diye mırıldandı, nefesi kesik kesik geliyordu. "Çok, çok iyi."

"Evet, bebeğim, çok mükemmelsin," diye inledi, sadece kendisini yayıldığını ve ona tekrar girdiğini görebilmek için tüm yolu çekerken.

Daha hızlı hareket etmeye başladı, hâlâ onun içine pompalanırken onu izliyordu. Çok hazırdı, onu içine almak için çok istekliydi. Arzusunun parlaklığı onun zonklayan اساسını kapladı. Daha hızlı hareket etti, kalçasını elleriyle kavradı ve onu kendine doğru çekti, ona karşı sertçe itti.

"Evet, daha fazla," diye talep etti.

Kalçalarını daha hızlı iterken isteyerek buna mecbur kaldı, vücudu ona çarparken onu yastıklıyordu. Sonunda bakışlarını ayırdı, gözleri onun vücudunda geziniyor, vücudu onunkine çarptıkça sallanan göğüslerinin yumuşak hareketini alıyordu.

Sonra yüzüne ulaştı, başı zevkle geriye atılmıştı, gözleri kapalıydı. Ağzı açık, soluk soluğa ve inilti çıkararak her seferinde daha sert bir şekilde içine doğru sallandı.

"Ben... daha fazla... dayanamam," diye homurdandı onu sevmeye devam ederken itişler arasında.

"Al beni... sertçe," diye bağırdı ve adam onun vücudunun gerildiğini, hazırlandığını hissetti

onunla birlikte patlamak için.

Öne doğru eğildi, açığı değiştirdi ve kızın gözlerinin zevkle açılmasını sağladı. Adamın vücudu kadınınkini kapladı ve ağzı dudaklarını öylesine yoğun bir öpücükle yakaladı ki, adam neredeyse bayılacaktı.

Onun altında hareket etti, kalçaları onun her vuruşunu karşılamak için yukarı doğru itildi, göğüsleri göğsüne bastırdı, gövdeleri birbirine kaydı. Tüm bunlar onun içinde yılanan hisleri yoğunlaştırıyordu.

Vücuduna sıkıca bastırdı, kalçalarını salladı, yukarı itti, göğsü meme uçlarını okşarken şişmiş tomurcuğunu okşadı.

"Lütfen," diye bağırdı kırık bir fısıltıyla, zevk uçurumuna doğru ilerlerken vücudu onun altında titriyordu.

"Evet," diye bağırdı geri çekilirken, sonra onun sıkı vücudunun içinde sınıra kadar battı. Patlarken kendini ona doğru bastırarak yukarı doğru yükseldi, ısısı onu kavradı - onu tekrar tekrar pompaladı.

Austin bir his dalgası içinde patladı, vücudu onun içinde nabız gibi atarken gerildi, zevk devam etti ve sahip olduğu her şeyi tüketti. Serbest bırakılmasının gücüyle sarsıldı, bitkin ve şimdiye kadar hissettiği her şeyin ötesinde tatmin oldu.

Titremeleri nihayet sona erdiğinde, onun üzerine yığıldı, uyluklarının güvenliğine sarıldı. Başını çevirdi ve nazikçe boynunu öptü, teninin tatlı, tuzlu lezzetini tatmak için dilini dışarı kaydırды.

Nefes alışları kontrol altına alındığında, Kinsey onun altında debelenmeye başladı, belli ki onun ölü ağırlığı altında eziliyordu.

"Koluma serum takılmasına değdi," dedi kıkırdayarak, kollarının üzerinde doğrulup onun uykulu gözlerine bakarken.

"Ben... Şey... um, teşekkür ederim," dedi, yanakları kızarmıştı.

"Zevk tamamen bana aitti," diye yanıtladı eğilip dudaklarını kendi dudaklarıyla usulca okşarken. Hâlâ onunkinin içinde olan bedeni, ağzının hafif dokunuşuyla yeniden canlandı.

Onun içinde büyüdüğünü hissettiğinde gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kendinden emin bir şekilde sırtıttı, onun kendisini bu kadar etkilemesinden hoşlanıyordu.

"Hemen ikinci raunda başlamak istesem de, başının belaya girmesini istemiyorum," dedi isteksizce, kıvrımlarının içinde birkaç kez yumuşakça hareket ederken. Karşı koyamadı. Onun sıcaklığının içinde olmak inanılmaz bir histi.

"Ah," diye seslendi gözleri irileşirken. Bırakın vardiyada olduğunu, nerede olduklarını bile unuttuğu belliydi. O hareket ettikçe gözleri buğulanmaya başladı, işi bir kez daha unutmuştu.

Austin isteksizce çekilmeden önce son bir kez daha içine itti, ayrılığın verdiği kayıp hissine şaşırdı. Adam uzaklaşırken kadın bir itirazda bulundu.

"Cuma akşamı saat yedide seni alacağım. Bir aile yemeğimiz var ve sen benim randevumsun." Sormadı. Ona tekrar kaçıp saklanma şansı vermeyecekti. Onun peşinden gitmenin en iyi yolunun yüzüne vurmak olduğuna karar verdi.

"Ben... şey, bilmiyorum," dedi.

Kadının kendisine bakmasını sağlarken yüzünü elleriyle kavradı. Konuşmadan önce birkaç kalp atışı bekledi.

"Kinsey, saat yedide burada olacağım. Cuma," diye emretti.

"Tamam," diye fısıldadı sonunda başını sallarken. Onun yüzündeki doygun ifadenin tadını çıkarıyordu.

"Güzel, şimdi hızlıca bir duş alalım," dedi, onunla tanıştığından beri hiç olmadığı kadar hafiflemiş hissederek.

Kinsey onu küçük banyoya götürüp spreyi açarken hiçbir şey söylemedi. Vücudunu sabunlarken, ona bir kez daha dokunmaktan kendini alamadı. Ne de olsa o da bir insandı. Babası bir saat daha bekledi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

I Bize söylemek istediğin bir şey var mı, Kinsey?" Kinsey şaşkınlıkla hemşire odasına baktı. Hemşirelerden birkaçı Personel yüzlerinde kocaman bir sırıtışla etrafta dikiliyordu ve hepsi de ona bakıyordu.

"Uh, aklıma gelen bir şey yok," diye yavaşça cevap verdi.

"Gerçekten mi? Bundan emin misiniz?" diye sordu kadınlardan biri.

"Bir şey mi kaçırdım? Son zamanlarda yeterince uyumadığımı biliyorum ama hepiniz normalden biraz daha garip davranıyorsunuz," dedi bilgisayara erişmek için tezgâhın etrafından dolanırken, kaşları çatılmıştı.

Her birinde bir düzine gül olan on iki vazoyu gördüğünde olduğu yerde durdu, hepsi farklı renklerde, hepsi birbirinden güzeldi. Gerçekten kötü bir hisse kapıldı, özellikle de son bir haftadır yastığının üzerinde tek tek güller bulduğu için. Ne bir not ne de başka bir şey vardı ama bunların Austin'den geldiğine hiç şüphesi yoktu. O bu kadar romantik davranırken ona karşı koymaya nasıl devam edebilirdi? Önündeki sayısız renge bakarken kalbi hızlandı.

"Haydi. Dökül," dedi bir hemşire.

"I..." Kinsey tereddüt etti, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Görünüşe göre yeterince uyumamanızın iyi bir nedeni olabilir," dedi başka bir hemşire, sonra da kıkırdadı.

Kinsey, "Sadece uzun mesailer yapıyorum," diye kendini savundu.

"Tek duyduğum bu değil. Duyduğumuza göre gece geç saatlerde

nöbetçi odanız," dedi Kathy. Kinsey ile aynı zamanda işe alınmıştı ve ikisi geçen yıl yakınlaşmışlardı.

"Ne?" Kinsey soluk soluğa kaldı, yanaklarının ısındığını hissediyor, hiçbir şey söylemeden suçlu belgelerini imzalamaktan nefret ediyordu.

"Evet, Michelle oradan geçerken bir inilti duyduğunu ve bunun kesinlikle acı dolu olmadığını söyledi, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Ben... Ben sizin neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Hastanede dedikoduların nasıl yayıldığını bilirsiniz," dedi Kinsey, nefesini boşa harcadığını bilerek. Şansı yaver giden kişi kendisi olmasaydı, o da onlarla birlikte olur, kimin şansı yaver gittiyse onunla dalga geçerdi. Hastanede mahremiyet diye bir şey yoktu. Bunu biliyordu - ama Austin'le birlikteyken her şeyi unutuyordu.

Kathy gülerek, "Hayatımın en iyi seksi için teşekkür ettiğin düzinelerce gülücük olmasaydı, senin sadece *gerçekten* harika bir rüya gördüğüne ikna olabilirdik," dedi.

Kinsey, Austin'i boğazlamak istemekle ona üç kat fazla gül vermesi için bir neden vermek istemek arasında kalmıştı. Daha önce de çiçek almıştı ama iş yerinde değil ve hiç bu kadar çok çiçek almamıştı. Mağazada o yorumu yapmamalıydı...

"Benim olduklarını nereden biliyorsun?" Kinsey söyledi. Belki, sadece belki, bir kart iliştirilmemişti.

"Üzgünüm, bir oda dolusu değil, her zaman yarın vardır."

"Gülüştünden daha güzel olan tek şey gözlerin." "Kokun beni yakıyor."

"Seni düşünmeden duramıyorum."

"Senden başka bir şey hayal etmiyorum."

"Dün gece bana verdiğin her zevk anı için bir gül aldım."

"Aman Tanrım, bu sonuncusu kalbimi çarptırdı. Yemin ederim, eğer adamı istemiyorsanız, onu ben alırım. Ona zevk verecek her türlü yolu düşünebilirim," dedi bir diğer hemşire Marsha iç çekerek.

"Kartlarımı mı okudun?" Kinsey şaşkınlıkla sordu, artık güllerin kendisi için olduğunu inkâr etmeye çalışmıyordu. Arkadaşlarının mahrem kartları acınacak kadar derin seslerle okumalarını dinlerken dehşete kapıldı. Hiçbiri en iyi oyuncu ödülünü alamayacaktı.

"Duh! Mühürlü değillerdi. Sadece bir tanesine bakacaktık ama gittikçe daha i y i olmaya başladılar. Senin tatlı ve güzel

"dedi Kathy.

"Sizin yapacak işiniz yok mu?" Kinsey yüzünün daha da alevlendiğini hissederek tersledi.

"Tatlım, bu üçüncü odadaki yaşlı adamı tekrar becermekten çok daha iyi. Dökülmelisin. Yemin ederim, Joseph Anderson'ın burada olmasının ve onun günahkâr oğlanlarının koridorlarda dolaşmasının heyecanı, ardından senin yeni ve heyecanlı aşk hayatın derken, hastanemiz *Grey's Anatomy*'nin bir bölümünden daha iyi hale geldi. *Dr. McDreamy* hakkındaki her şeyi unuttum," dedi Marsha iç çekerek.

"Bir aşk hayatım yok, açıkçası sadece gizli bir hayranım var," diye yalan söyledi Kinsey, nedense onlara Austin hakkında hiçbir şey söylemek istemiyordu.

"Buna inanmamız için en ufak bir şans bile yok, Kinsey. Kim bu adam? Bize söylemezsen dedikodular yayılır. Lütfen, lütfen bana şu rüya gibi Anderson adamlarından biri olduğunu söyle. Çoğunun evli olduğunu biliyorum, bu gerçekten üzücü bir durum ama en azından bir ya da ikisi bekâr olmalı," dedi Betty konuşmaya katılarak. Kendisi bir sağlık görevlisiydi ve ne yazık ki Kinsey için şu anda bir çağrıda bulunmuyordu.

"Bakın, gerçekten önemli bir şey değil, dedikodusunu yapmaya bile değmez. Siz akbabalara bile anlatmadığım bir adamla randevum vardı ve belli ki gecedен hoşlandı. Hepsi bu," dedi Kinsey inandırıcı olduğunu umduğu bir ses tonuyla. Pek çok personelin nöbetçi odalarını uyumaktan daha fazlası için kullandığını biliyordu ama Austin'den önce hiç kullanmamıştı.

Hastanede çalışmak inanılmaz stresli bir iş olabilirdi ve sinirleri yatıştırmak için birkaç dakikalık vahşi bir tutku gibisi yoktu. Austin'in içine girdiğini düşünmek bile vücudunu ısıtıyordu.

Alarmlar çalmaya başladığında bir hemşire "Mavi Kod" diye seslendi.

Personel hemen harekete geçerken tüm sataşmalar derhal sona erdi. Birbirleriyle dalga geçerek iyi vakit geçiriyor olababilirlerdi ama bir hayat söz konusu olduğunda, doktorların çağırdığı ilk hemşireler onlardı. Hastanenin en iyileri onlardı.

Hastayı stabil hale getirdiklerinde, hastane onları meşgul ettiği için güller unutulmuştu. Kinsey sadece kısa bir erteleme alacağını biliyordu ama bunu kabul edecekti. Birkaç saat sonra hemşire odasını boş bulunca hemen içeri daldı ve Austin'in ona yazdığı kartları topladı, sonra da tuvalete gitti.

Tezgâhlardan birine saklandı ve kalbi hızla çarparak her birini en az üç kez okudu. Adil davranmıyordu. Ona nasıl karşı koyabilirdi ki?

Böyle romantik şeyler mi? Ya gerçekten seksten daha fazlasını istiyorsa? Onunla bir ilişki kurmayı denemeye istekli miydi?

Vardiyasının geri kalanını otomatik pilotta geçirdi, sık sık Joseph'i kontrol etti ve komadan çıkmasını umdu. Hiç iyileşmeyen hastalar tanıyordu ama Joseph için böyle bir durum söz konusu olamazdı.

Günü sona erdiğinde, ne istediğini bilmeye hâlâ yaklaşamamıştı. İyi bir gece dinlenmesinin yardımcı olacağına karar verdi. Austin'i şimdiden özlemeye başlamıştı ve sadece bir gün olmuştu. Bu konuyu düşünmeye zaman ayırmadan hiçbir şeyi çözemeyecekti. İç çekerek zihnini kapattı, sorunlarını arka plana atarak eve doğru yola koyuldu, arabasını istila eden gül kokusu kalbinin güm güm atmasına neden oldu.

"Çikolata getirdim, her türlüşünden ve köpüklü elma şarabı," dedi Bree yüzünde beklenti dolu bir gülümsemeyle hastane odasına girerken.

Eğilip Joseph'in alına bir öpücük kondurduktan sonra Katherine'e sarıldı ve kanepeye uzandı.

"Olay nedir?" Katherine gülümseyerek sordu.

"Hikayenin devam etmesine hazırım. Bizi bir hafta beklettiğine inanamıyorum. Beni diken üstünde oturtuyorsun. Cidden, sen ve Joseph'in hayalini kuruyorum. Çok romantik. Joseph Amca'yla tanışacağınızı hiç düşünmemiştim," diye cevap verdi Bree.

"Katılıyorum anne. Beklemekten deliye döndüm. Bize daha fazlasını anlatmalısın. Amy ve Jessica hemen arkamda," dedi Emily, elinde kendi hediyeleriyle dolu bir çantayla içeri girerken. Hemen Katherine'e sarıldı, sonra da Bree'nin yanına oturdu.

Ailenin geri kalanının odaya doluşması uzun sürmedi. Çocuklar bile hikâyeyi merakla dinliyordu. Katherine odanın içinde ailesine baktı, kocasının olmadığı bu dönemde onlara sahip olduğu için çok minnettardı.

Yusuf hiç uyanmazsa nasıl devam edeceğini bilmiyordu ama en azından sevdiklerinden ihtiyaç duyduğu manevi desteği alacağını biliyordu. Bu yeterli olmayacaktı - hiçbir şey yeterli olmayacaktı ama yine de içini rahatlatıyordu.

"Kinsey nerede? Bugün çalıştığını sanıyordum," diye sordu Austin içeri girerken.

Katherine, "Başka bir odada yardımcı olması gerekiyordu, ama her an dönebilir," diye cevap verdi. Gülümseyerek kocasına baktı. Yeğeninin bu güzel hemşireyi merakla beklemesine çok sevinecekti.

George, Max'le birlikte içeri girerken, "Günaydın Katherine," dedi. Oldukça huysuz görünüyordu ve Katherine bilerek gülümsemekten kendini alamadı. Çoğu zaman hastanede olabilirdi ama yine de çevresinde olup bitenlerin farkındaydı.

Çocukların George ve Esther ile oyun oynadıklarını biliyordu. Aslında o da onlarla aynı fikirdeydi. Bu ikilinin saklanmayı bırakıp sonunda ne kadar aşık olduklarını itiraf etmelerinin zamanı gelmişti.

Uyuyan kocasına bakarken zaman yepyeni bir anlam kazandı. Hayat, tek bir günün bile geçip gitmesine izin vermeyecek kadar kısaydı.

"Joseph o ilk günlerde çok şey yaşıyordu. Bir amcası vardı.

Çok kötü bir adamdı. Neilson, Joseph'in büyükbabasının kurduğu şirketi yok etmeye çalışıyordu. Ayrıca o zamanlar George'la aralarında bir sürü yanlış anlaşılma vardı, böyle önemsiz şeyler ve boşa harcanan onca yıl," dedi Katherine üzgün bir iç çekişle.

"Sana daha fazla katılamazdım, Katherine. Eğer o zamanı geri alabilseydim..." George sözlerini yarıda kesti, gözleri kendi anılarıyla dolup taşıyordu.

"Her şey yolunda gitti George, bu yüzden kendine bu kadar yüklenme. Ben sadece çocuklara bazı olayların neden bu şekilde gerçekleştiğini anlatmaya çalışıyorum."

"Biliyorum ama kendimi aptal gibi hissediyorum."

"O zamanlar hepimiz aptaldık, George. Ama neyse ki büyüdük. Benim hayatım nasıl olurdu hayal bile edemiyorum..." dedi, devam edemeyecek kadar tıkanmıştı.

"Eğer bu çok zorsa..." Cassie söyledi.

"Hayır canım, sadece kaçırdığımız o yılları düşünmek beni üzüyor. Ama umarım bizden ders alırsın, zamanın ne kadar değerli olduğunu ve hayattaki küçük şeylerin üzülmeye değmeyeceğini öğrenirsin. Gerçek aşkınızı bulduğunuzda ona koşarsınız. Yürümeyin, saklanmayın, onu kollarınıza alın ve asla bırakmayın."

Austin'in gözlerinin kapıya doğru kaymasını ve Kinsey'nin açıklıktan içeri girmesini beklemesini izledi. Gelecekte başka bir düşün daha olacağını hissediyordu. Kendisi gibi kapıdan dışarı bakan George'a baktığında bunu değiştirdi. İki düşün olacak gibi görünüyordu.

"Dediğim gibi, Joseph pek çok duyguyla baş etmeye çalışıyordu. Size güzel evimizin nasıl ortaya çıktığını anlatayım..."

XXXX

Joseph küçük verandadan muhteşem manzaraya baktı. Şehirden uzaklaşması gerekiyordu, bu yüzden yola atladı ve Washington Yüzen Köprüsü'ne gelene kadar sürdü. Büyükbabasının küçükken onu Mercer Adası'na götürdüğünü hatırlayarak karşıya geçti. Böylesine devasa bir yapının balon olduğunu düşündüğü şeyler tarafından ayakta tutuluyor olması onu büyülemişti.

Adaya vardığında kaslarının gevşediğini ve stresinin azaldığını hissetti. Bölgeye anında aşık olmuştu.

Gün batımının Puget Sound'u sayısız renkle yıkamasını izlerken, evini bulduğunu biliyordu. Kendisini tam da oturduğu yerde otururken görebiliyordu.

elli yıl sonra duruyordu. Katherine'i de yanında görebiliyordu. Telefonlarını reddediyor, buluşma taleplerini görmezden geliyor ve onu görmesini neredeyse imkânsız hale getiriyordu - ama bunların hepsi sona erecekti ve çok yakında.

"Sahipleri satmaya hevesli. Kocas1 geçen ay taşındı ve karısı da ona katılmak istiyor ama mülkle ilgilenene kadar bunu yapamaz."

Yusuf onunla konuşan kadın karşısında irkilerek döndü. Onun orada olduğunu unutmuştu. Satılık tabelasını görmüş ve aramıştı. Temsilci heyecanla onunla hemen buluşmayı kabul etti. Görünüşe göre, buraya pek ilgi gösterilmemişti.

Nedenini anlamadı. Mükemmeldi.

Mercer Adası'nın kumsalında yer alan arazi, mahremiyet sunan ağaçlarla çevriliydi. Ev eski ve kötü inşa edilmişti ama bu onun için önemli değildi. Sadece arazi önemliydi. On dönümlük arazi gerçek bir keşifti ve birilerinin onu kapmadığına inanamıyordu.

Onun olacağını biliyordu.

Sakin, karanlık su kıyıya vuruyor, yatıştırıcı bir esinti sunuyor, çimenlerin arasından süzülerek ona doğru geliyordu. Gün batımı suyun üzerinde parıldıyor, rüya gibi bir görüntü yaratıyordu.

Arazinin daha yukarısında, inşa etmek istediğı evi pratik olarak görebiliyordu.

Bir kale.

Kraliçesi için uygun.

Onu unutmaya çalışırken, başarısız bir şekilde hayatından kaçmaya çalışmıştı. Her ticari işlem, özgeçmişine dünyayı fethetme duygusu ekliyordu. Ama hepsi boş ve anlamsızdı. İçi boş bir zafer.

İşine yarayacağını düşünse ona yalvarırdı ama diz çökmüş bir adama asla saygı duymayacağını biliyordu. Hayır, ne pahasına olursa olsun onu kazanacaktı. Kız çekip gitmiş ve neredeyse onu mahvediyordu ama kader onlara bir şans daha vermişti.

Bir daha gitmesine izin vermeyecekti. Katherine.

Beş yıl önce onu gördüğü andan itibaren her şey onunla ilgiliydi.

Tüm dünyada kalpsiz biri olarak bilinirdi. Damarlarında kan yerine buz aktığı söyleniyordu. Hepsini duymuştu

ve içten içe gülümsedi. Bırakın ondan korksunlar, çünkü ona saygı da duyuyorlardı. Peşinden gittiği bir şey asla reddedilmezdi. Katherine bunun tek istisnasıydı.

Ama bu durum değişmek üzereydi.

"Ben alırım," dedi ve kadının ağzının açık kalmasına neden oldu.

"Şey, bu... um, harika," dedi, hızla soğukkanlılığını geri kazanarak. Henüz mülkün fiyatını söylemediği için kafasında dolar işaretlerinin dans ettiğinden emindi. Umurunda değildi, ne isterlerse ödeyecekti.

Kadın gecenin serin havasına uygun giyinmemişti. Baştan çıkarmak için giyinmişti. Ne pahasına olursa olsun bir alıcıyı ev satın almaya ikna etmek için. Eteğinin kısa boyundan, dar bluzunun içinde sergilediği göğüs dekoltesine, parlak kırmızı, öp beni dudaklarına kadar. En ufak bir şehvet kıpırtısı bile hissetmedi.

Katherine'den başka kimse onu heyecanlandırmıyordu. Onunla tanıştığından beri.

"Evraklar arabamda. Neden tanıdığım yerel bir restorana gidip bir şeyler atıştırırken bunu doldurmuyoruz?" diye teklif etti, manikürlü tırnağı kolunda gezinirken.

Kadının yemek tercihinin bir otelin lobisinde olduğundan ve daha sonra bir odada anlaşmayı mühürlemeyi umduğundan emindi.

Yüzündeki iğrenmiş ifadeyi saklamak için mücadele etti. Alışılmadık bir şey değildi. Kadınlar ona sık sık yanaşıyordu, bazıları diğerlerinden daha cüretkârdı ama hep aynı hikâye. Parası, gücü ve görünüşü vardı, neredeyse onlardan beklenen buydu - bu tür oyunlara alışkındı. Yıllar önce oynamıştı ama artık büyümüştü.

"Hayır. İşte kartım. Bu gece evrakları doldurun ve bu otele fakslayın. İmzalayıp size geri göndereceğim."

"Sana fiyatını bile söylemedim," dedi, gözlerinde şok ve acı okunuyordu. Kendini toparlamaya çalışıyordu ama adam bunu onun için kolaylaştırmıyordu. Adamın umurunda değildi. İsteddiği şeyi bulmuştu. Geri kalan her şey onun için zaman kaybıydı.

Kaşlarını kaldırdı ve onun devam etmesini bekledi.

"Bir bakayım," diye duraksadı, dosyasına bakarken parmakları titriyordu. Adam nefesini üfledi. Kadının fiyatı ezberlediğini biliyordu. Fazla pahalı olmalıydı çünkü ona söylemekten çekiniyordu. Söylediğinde adamın çekip gitmesinden korkuyordu.

Onu tanımıyordu.

Sonunda durdu ve bir fiyat söyledi. Piyasa değerinin yaklaşık yüzde yirmi üzerinde olduğunu biliyordu. Dünyanın her yerinde emlak işleriyle uğraşıyordu. Eğer bir mülkü iş için alıyor olsaydı, sahibinin ona yarı fiyatına satmasını sağlardı.

Ama bu iş değildi. Bu bir zevkti. Saf zevk,
diye umuyordu.

"Ben alırım. Belgeleri bu gece bana faksla."

Bu sözlerle birlikte Joseph arkasını döndü ve şaşkın emlakçının yanından uzaklaştı. Anlaşmasını yapmıştı, bu yüzden daha fazla oyalanmanın bir anlamı yoktu. Küçük evin etrafından dolaşarak aşırı büyümüş patikadan ilerledi. Arabasına doğru yürümeden önce eve son bir kez baktı.

Özel yoldan aşağı inerken, böylesine güzel bir toprak parçasını işgal edeceğini bilmenin verdiği heyecanı hissetti. Etrafı sularla, ağaçlarla ve çok uzakta olmayan Rainier Dağı'nın da bulunduğu Cascade Dağları'yla çevriliydi. Gece olduğu ve görkemli dağı göremediğı için hayal kırıklığına uğramıştı. Arazi çok güzeldi ve yakında... yakında Katherine'ini eve getirecekti.

Otoyola girdiğinde ve Seattle'ın ışıkları yaklaştığında, zihni onu düşünmekle meşguldü. Onu görmeli, onunla birlikte olmalı, yükselen açlığını yatıştırmasını sağlamalıydı.

Onun üzerinde sahip olduğu güçten nefret ediyordu ama en azından bunun farkında değildi. Onu ne kadar kolay dizlerinin üzerine çökterebileceğine dair bir ipucu bile alsa, yakasından tutup sürükleyeceğinden emindi.

Ayağını gaz pedalına koyarken güldü. Onu bulacaktı, umarım dairesinde, birkaç gün önce başladığı işi bitirebileceğı yerde. Hatta beş yıl önce.

Yine de onun içindeki kavgayı dört gözle bekliyordu. Aralarındaki irade oyununu seviyordu. Ayaklarına kapanan yeterince kadın vardı. Katherine'in ona getirdiğı meydan okumaya ihtiyacı vardı. Onu canlandırıyor, yoğun arzusun nasıl bir şey olduğunu hatırlamasını sağlıyordu.

Ona *hayır* dedi, diye düşündü gülümseyerek. Çok sık duymadığı bir kelimeydi bu. Aslında hiç.

O kaçardı, o kovalardı. Sonra da
yakalayacaktı. Başka türlüünü istemezdi.

Yusuf hızla şehre geri döndü, sonra oturduğu bloğun etrafında dönerek ışıkları kapalı olan apartmanına baktı. Ya dışarıdaydı ya da

uyuyor. Onu yatağında yatarken düşünerek inledi. Ona katılmayı arzuluyordu.

Onun yerine, otele doğru yola çıktı. Araması her ikisi için de daha güvenli olabilirdi. Belki kızın bunları düşünecek zamanı bile olurdu ve onu kendi evine davet ederdi.

Arabasını valeye teslim etti, ardından sabırsızlıkla asansörün çatı katındaki süitinde durmasını bekledi.

Kapıdan girer girmez ceketini bir kenara fırlattı ve telefona doğru ilerleyerek ezberinden numarasını çevirdi. Onun cevabını beklerken kalbi gümbür gümbür atıyordu.

"Alo?"

Kadının uyku dolu sesi arzusunu daha da körükledi. Onu hayal etmek için kısa süreliğine gözlerini kapattı, sonra bunun durumuna yardımcı olmadığını fark edince tekrar açtı.

Yakında, kendine söz verdi.

"Beni özlüyor musun, Katherine?" Sesi derin ve yumuşaktı, kasıtlı olarak baştan çıkarmayı amaçlıyordu.

Beklerken telefon sessizdi. Bir an için kızın telefonu kapatıp kapatmadığını merak etti ama dinledikçe kızın hızlı nefes alışlarının yumuşak iç çekişlerini duyabiliyordu.

Onun da en az kendisi kadar ayrı kalmakta zorlandığını biliyordu. Sadece yenilgiyi kabul etmek istemiyordu. Yakında sadece kendini cezalandırdığını anlayacaktı.

"Daha önce uğramıştım. Duracaktım ama habersiz iki kez uğramanın centilmenlik dışı olduğuna karar verdim. Yine de tekrar gelmeyi çok isterim. Uyumanıza yardımcı olacak mükemmel bir ilacım var."

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Joseph? Gerçekten bana böyle saçma bir cümle mi kurdun? Seni beş yıldır görmüyorum ve sen daireme girmek için beni aşağılıyorsun, sonra da arayıp beni ucuz bir fahişe gibi kullanmaya çalışıyorsun," diye tersledi.

"Seni asla kullanmam, Katherine, sadece seni memnun ederim." "Humph."

Ah, onu memnun etti. Kıkırdadı, onunla konuşmaktan ya da onunla dövüşmekten duyduğu sevinci gizlemeye bile çalışmadı. Zayıf bir adamı doğrayabilecek kıvrak bir zekâsı vardı ve son beş yılda gücü kesinlikle artmıştı.

O zamanlar onun ne kadar ateşli bir kadın olduğunu sevmişti ama şimdi dönüştüğü kadın karşı konulmazdı.

"Geçen gece kaçmaya pek hevesli değildin..."

"Bu geçici delilikle kolayca açıklanabilir. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Seni aştım, Joseph. Uzun zamandır da öyleyim. Sana da beni unutmamı öneririm. Hiçbir şeyi kaybetmeyi sevmediğini biliyorum ama bu kazanamayacağın bir savaş. Şimdi, hangi delikten çıktıysan oraya geri dön ve beni rahat bırak."

"Katherine, bir şey istediğimde asla vazgeçmediğimi ne çabuk unutuyorsun. Ve şu anda, istediğim şeyin sen olduğuna karar verdim. Yirmi dört-yedi saat yanımda olmanı istiyorum, en azından bana bıraktığın arzuyu doyurana kadar. O zaman uyumana izin verebilirim."

"Seni kibirli, egoist, domuz herif. Kadınların kendilerini sana attıklarına inanamıyorum. Neden? Delirdiler mi? Cezayı hak ettiklerini mi düşünüyorlar? Seninle hiçbir şey yapmak istemediğimi o kalın kafana, o küçücük beynine sok artık," diye homurdandı, yükselen öfkesiyle nefesi kesilmişti.

Kendini tutamadı, gülmeye başladı, neşesinin gücüyle midesi titriyordu. Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu ama onu eskisinden daha çok istiyordu.

"Benim için çok iyisin. Beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum ama tek yaptığın beni daha kararlı hale getirmek oldu. Meydan okumayı severim Katherine ve sen benim bir numaralı önceliğim oldun." Mutlu bir şekilde eldiveni indirdi ve onun cevabını bekledi.

"Bir numaralı önceliğiniz aile şirketiniz ve onun dağılmamasını sağlamak olmalıdır. Eğer tek düşündüğünüz kemerinizin altında ne olduğu ve onu bir sonraki adımda nereye koyacağınızsa sanırım hiç büyümemişsiniz. Çok ciddiye aldığım bir işim var, o yüzden bu görüşmeyle işim bitti. Beni kabaca uyandırdığınızda derin bir uykudaydım."

"Ters etki yapmıyor musun, Katherine? İşini bu kadar çok seviyorsan, benim güvenimi kazanmaya çalışman gerekmez mi, böylece ben de devreye girip günü kurtarırım? İkimiz de şirketin ihtiyacı olanın ben olduğumu biliyoruz. Sadece bunu yüksek sesle söylemek istemiyorsun. Beni kovarsan diğer yönetim kurulu üyeleri ne düşünür?"

"Sinir bozucu bir sinekten kurtulduğum için bana teşekkür edecekler. Bütün bunlar için o kadar da önemli değilsin," diye blöf yaptı. Yalan söylediğini her zaman anlayabilirdi. Cümlelerin sonunda sesi biraz titredi. Görünüşe göre pek bir şey değişmemişti.

Ona yaptığı çağrı onu eğlendirmişti ama aynı zamanda ihtiyaçtan neredeyse titremesine neden olmuştu. Ona bir an önce sahip olmalıydı.

"Tsk, tsk, Katherine. İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz."

Hattın diğer ucunda neredeyse bir dakika boyunca sessizlik oldu ve tekrar onun telefonu yüzüne kapatıp kapatmadığını ya da muhtemelen uykuya dalıp dalmadığını merak etti.

"Büyü artık Joseph. Bu görüşme bitmiştir," dedi sonunda. Bir klik sesi duymayı bekliyordu ama tek duyduğu sessizlikti. Bir an daha bekledi.

"Gördün mü Katherine, beni istiyorsun. Sesimi duymak, ellerimin vücudunu okşadığını hissetmek istiyorsun. İstemesen bile beni istiyorsun. Aramızdaki bağı koparmaktan korktuğun için telefonu yüzüme bile kapatamıyorsun. Endişelenme. Seninle ilgileneceğim," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Göğsünün çarpmasına neden olan ani bir nefes alımından sonra, telefonun bağlantısının kesildiğini duydu.

Kendi telefonunu ahizesine yerleştirdi ve sonra uzun bir düş almaya gitti. Onunla bir sonraki randevusu için sabırsızlanıyordu.

XXXX

Yusuf büyükbabasının inşa ettiği binanın ön kapısına doğru yürüdü. Sadece tasarlamakla kalmamış, binanın yapımında kendi ellerini de kullanmıştı. Joseph özel tasarıma, pencerelerin ve duvarların çekici akışına baktığında her zaman gurur duyardı.

Büyükbabası Benjamin bir açıklama yapmak istemişti. İş dünyasına giriyordu ve herkesin hesaba katılması gereken bir güç olduğunu bilmesini istiyordu. Yusuf gökyüzüne, etrafındakilerin üzerinde yükselen binanın tepesine bakarken boynunu geriye doğru uzattı. Bir gün büyük olasılıkla Seattle'daki en yüksek bina olmayacağını biliyordu ama o anda öyleydi.

Ön kapıdan içeri girdi, görünüşü tüm dünyaya kendinden emin, güvenilebilecekleri biri olduğunu gösteriyordu. Kimse sinirden karnının ağrıdığını bilemezdi. Bu şirketin onun için bir anlamı vardı, bir geçmişi vardı.

Mali açıdan şirket olmadan da iyi olacaktı. Dışarı çıkıp dünyayı kendi başına fethetmiş, büyük bir servet biriktirmişti ama büyükbabasının şirketi tarih olmuştu. Aile, ona saygı duyması ve onurlandırması öğretilen her şeydi.

Amcasının bunu ele geçirmesine izin vermesine imkân yoktu. Amcası

ne ailesini ne de çalışan binlerce insanı düşünmeden onu parçalayacaktı. Kendisi için iyi olanı yapar ve ardında bıraktığı hiç kimseyi umursamazdı.

Joseph bunun olmasına izin veremezdi, şirketi kurtarmak için kendi fonlarının son milyonunu da şirkete yatırmak zorunda kalsa bile.

Resepsiyonun önünden geçerken iskelet bir güvenlik ekibi çalışıyordu. Sadece başını sallayarak yanından geçti, havasında değildi.

Bir toplantının yapıldığı en üst kata doğru gidiyordu. Yönetim kurulu tüm oyuncular, Benjamin'in yerini almak isteyen herkesi dinlemek istiyordu. Joseph eve geri dönmek istememişti ama şimdi... şimdi, pozisyonun onun olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Çekip gidemezdi.

Adımlarını hiç bozmadan asansöre bindi ve binanın en üst katına çıktı. Zihinsel olarak kendisini bekleyen soru yağmuruna hazırlanıyordu.

Madem bu kadar önemsiyordu, neden beş yıl boyunca gitmişti?

Çok gençti, Neilson'ın sunamayacağı neyi sunabilirdi?

Yönetmesi gereken kendi şirketi vardı, ikisini birden nasıl yapacaktı?

Bunlar birçoğundan sadece birkaçı olacaktı. Kendine güvenmesi gerekiyordu. Aklını oyunda tutması gerekiyordu. Katherine'in o masada, ona çok yakın ama yine de dokunulmaz olduğunu düşünürsek bu hiç de kolay olmayacaktı. Etrafı kalabalık olduğu için güvende olduğunu düşündü.

Yanlış düşünmüş.

Asansörden iner inmez sağ tarafa döndü. Konferans salonuna giden yolu, çocukken koridorlarda koştuğu ve büyükbabası onu görmekten her zaman mutlu olduğu için iyice ezberlemişti. Daha konuşmaya başladığı andan itibaren büyükbabasının izinden gideceğini biliyordu.

Tüm bu hayat ona çekici gelmişti. Takım elbiseler, toplantılar, seyahatler. Hepsi büyüleyiciydi. Şirkette staj yapmak onun için hiç de zor olmamıştı. Tanıdığı en zeki adamın ellerinde çok şey öğrenmişti.

Daha fazla uzaklaşmadan, adımlarının sarsılmasına neden olan bir şey duydu. Yanında biri vardı. İçgüdüleri ona bunun görmek istediği biri olmadığını söylediğinde kalbi hızlandı.

İki seçeneği vardı, ya bilmiyormuş gibi devam edecekti ya da dönüp arkasında sinsice dolaşan kişiyle yüzleşecekti.

Dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. Hiçbir zaman meydan okumalardan kaçan biri olmamıştı. Yusuf yavaşça döndü, sonra amcasıyla göz göze geldiğinde gülümsemesi düştü.

Adam onu son gördüğünden bile daha kötü görünüyordu. Her zaman mesafeliydi, kardeşinin ailesini tanımak umurunda değildi ama o anda yüzündeki ifadeyi tarif etmek neredeyse zordu.

Duygudan yoksundu, sadece gözlerinde yanıp sönen bir nefret parıltısı gerçek duygularını açığa vuruyordu. Joseph'in gelmesinden memnun olmadığı belliydi. Adam savaşının sadece Milton'a karşı olduğunu ve kolay bir zafer kazanacağını düşünmüştü.

Joseph'in babası sevgi ve kahkaha dolu harika bir adamdı. Bir şirket köpekbalığı değildi. Yıllar önce şehrin koşuşturmacasıyla uğraşmak istemediğine karar vermiş, bu yüzden büyükbabasının kurduğu güzel bir çiftliğe taşınmıştı. Ailesiyle birlikte aktif kalabileceği kadar yakın ama istediğini yapabileceği kadar da uzaktı.

Onun gözetiminde çiftlik başarılı oldu. Bu ortamda başarılı oldu. Benjamin oğluyla gurur duyuyordu, onun tam olarak kendi izinden gitmesini istemiyordu, sadece dünyada kendi yerini bulmasını istiyordu.

Milton, babası hastalandığında, babasının şirketinin sadece onu yok etmek isteyen kardeşinin eline geçmesini istemediği için öne çıkmıştı ama Joseph, Milton'ın CEO olarak çalışmak istemediğini biliyordu. Atlarıyla birlikte olmak istiyordu. İşte o zaman babası onu aradı ve Joseph hayır diyemeyeceğini biliyordu.

"Oyları baştan çıkararak kazanmaya çalıştığınızı duydum," diye hırladı Neilson yaklaşırken.

Joseph adamın kendisini umursamadığını biliyordu ama Neilson'ın aslında onu ne kadar hor gördüğünü bilmiyordu. Yeğenini küçümsediğini saklamaya bile çalışmıyordu. Joseph'in bir an için nutku tutuldu.

"Yönetim kurulu üyelerinden birini baştan çıkarmanın sana bir faydası olmayacağını biliyorsun, değil mi? Kendini oldukça... neydi o kelime? Evet, erişilebilir. Bu sadece senin ne kadar çaresiz olduğunu gösteriyor."

Öfke onu tüketirken Joseph sesini buldu. Adamın Katherine'den herhangi bir şekilde bahsetmeye hakkı yoktu, hele bunu tersine çevirip onu bir hanımefendiden başka bir şeymiş gibi göstermeye hiç hakkı yoktu.

Amcası onu gördüğünü nereden biliyordu ki? İnsanları olmalı.

onun için casusluk yapıyordu. Aslında bu onun karakterine oldukça uyuyordu.

"Kıskançlığın rengi sana çok yakışmış Neilson. Çoktan kaybettiğini bildiğin çok açık, bu yüzden bulabildiğin her saman çöpüne sarılıyorsun," dedi Joseph, öfkesinin ne sesine ne de yüzüne yansımaya izin vermeyerek.

Neilson'ın yüzündeki öfkeyi görünce içinde bir memnuniyet patlaması oldu. Joseph onun gibi adamlarla nasıl başa çıkılacağını biliyordu. Sadece bu kadar kötü birinin rahmetli büyükbabasıyla ya da babasıyla nasıl akraba olabileceğini anlayamıyordu.

"Yönetim kurulu üyelerinden biri elinizden yemek yiyor olabilir ama geri kalanı benim. Bu şirketi asla alamayacaksınız. Dizginleri ele geçirmene izin verilmeyecek. Yıllardır onlar için çalışıyorum. Çok az başarı elde ettiniz ama hiçbir şey bilmiyorsunuz," diye çıkıştı Neilson.

"Ailemden yardım *almadan* kendi başıma başarılı oldum. Kendin için de aynı şeyi söyleyebilir misin? Senin gibi sadece yıkmayı bilen birinin aksine ben nasıl iş kurulacağını biliyorum," diye karşı çıktı Joseph.

Neilson'dan ölümcül bir öfke yayılıyordu. O kadar güçlüydü ki hava neredeyse tutuşacaktı. Joseph'in hiç şüphesi yoktu ki, eğer adam bundan paçayı kurtarabileceğini düşünseydi, hiç pişmanlık duymadan onu oracıkta öldürürdü.

Bir erkeğin bu hale gelmesi ne kadar zaman alır? İçinde doğuştan mı vardı yoksa hayatı boyunca mı geliştirmişti? Joseph bunu asla bilemeyecekti ama Neilson'a yakın bir yerde güvenemeyeceğini biliyordu. Amcası fırsatını bulsa yüzünde bir gülümseme ve adımlarında bir sıçrayışla onu sırtından bıçaklayabilirdi.

"Bu konuşmadan sıkıldım, Neilson. Şirketi kimin yönetmeye daha uygun olduğuna yönetim kurulu üyelerinin karar vermesine izin vereceğiz. Ben olduğumda, bugünlerde karanlıkta saklandığın yere geri dönmeni izlemekten zevk alacağım," dedi Joseph dönüp toplantıya doğru yürümeye devam ederken.

Neilson onun kolundan tutup kendi etrafında döndürdü, yüzündeki nefret o kadar yoğundu ki gözleri alev alev yanıyordu. Konuşmak için ağzını açtı ve dudaklarının kenarlarından tükürükler fışkırdı. Son sözü söylememek hoşuna gitmemiş gibiydi.

"Seni kibirli piç. Benim kim olduğum hakkında bir fikrin var mı? Seni bir kalp atışından daha kısa sürede yok edebilirim. Kendine dikkat etsen iyi olur Joseph, çok dikkatli ol. Ne yaparsan yap, nereye gidersen git, senden bir adım önde olacağım. Seni altımda ezmeden rahat etmeyeceğim!"

Yusuf kolunu sıkıca kavrayan kemiksi ele baktı. Adamı yumruklamak istedi ama bir şekilde öfkesine hakim olmayı başardı. Zar zor.

Bundan iki yıl önce, Neilson'a vuracak ve sonra yanından geçerken kafasına basacaktı. Neilson bunu yapması için ona yalvarıyordu.

Hissetmediği bir sakinlikle Neilson'ın parmaklarını kavradı ve kolundan ayırdı, parmaklarını geriye doğru kırma isteğini güçlkle bastırdı. Neilson'ın eli çekilince Joseph yüzünü ona döndü, yüzü düşmanıninkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Çok dikkatli ol, Neilson. Genç olabilirim ama dünya kadar tecrübem var. Tehditlerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Senden korkmuyorum, gözüm de korkmuyor. Yine de bana bir daha dokunursan, öfkemi tutamam."

Yusuf geri adım atmadan adamın gözlerinin içine baktı. Öfke dolu derinliklerin ardında bir korku kıvılcımı gördüğünde, sonunda geri çekildi. Neilson korkağın tekiydi, hep konuşur ama hiçbir şey yapmazdı. Onunla işi bitmişti. Katılacağı bir toplantı vardı ve geç kalmak istemiyordu.

Bu kez uzaklaştığında, Neilson'ın onun gölgesinde kaldığını biliyordu.

Yusuf konferans odasının kapısına ulaştı, bir nefes aldı ve içeri adım attı...

XXXX

"Böldüğüm için özür dilerim Bayan Anderson, ama kocanızın kanını alma zamanı geldi, sonra da onu yıkamamız gerekiyor," dedi bir hemşire, Katherine'i konuşmasının ortasında durdurarak.

"Asla olmaz. Kesinlikle orada duramazsın. Yemin ederim bütün gece kabus görürüm. Bize toplantının nasıl geçtiğini anlatmalısın. Ne oldu? CEO pozisyonunu o zaman mı aldı, yoksa Neilson'un eline mi geçti? Tabii ki sonunda aldığını biliyoruz, çünkü şu anda hala ailenin elinde, ama..." Amy haykırdı.

"Başka bir odaya geçebiliriz. Ya da bir süreliğine eve gidebiliriz," diye önerdi Jessica.

"Bekle!" Emily ağzından kaçırdı. "Bu şirket, değil mi? Kendi başına kurduğu bir şirket değil, değil mi? Ne oldu? Kapıdan içeri girdiğinde tepkiniz ne oldu? Neilson'ın oraya gelmesi ne kadar sürdü? Diğer yönetim kurulu üyeleri Neilson'ın gerçekte ne olduğunu nasıl bilmiyordu?"

Katherine onların panik içindeki yüz ifadelerine güldü. Hikâyesini anlatmak, sürekli hissettiği endişeden kurtulmasını sağlamıştı.

Odada etrafına, aile üyelerinin yüzlerindeki hevesli ifadelere baktı ve hayatının onları bu kadar büyülediğini bilmekten gurur duydu. Joseph'e her zaman aşklarının masal kitaplarında olması gerektiğini söylerdi. Bu onun kendi peri masalıydı.

"Yakında devam edeceğime söz veriyorum. Düşüncelerimi toparlamak için şu anda biraz yürüyüşe ihtiyacım var. George, bana eşlik eder misin?" diye sordu.

Birkaç hayal kırıklığı iç çekişi oldu ama kimse daha fazla tartışmadı. George'un Esther'le gizlice kaçmayı umduğunu görebiliyordu ama çocuklara biraz yardım edebileceğini düşündü. Ayrıca, arkadaşıyla biraz huzur bulabilirdi.

"Elbette, Katherine," dedi George, onun yapacağını bildiği gibi.

"Bu akşam yemekten sonra burada buluşmaya ne dersin?" Katherine sordu.

Hepsi de olumlu cevap verdi. Yavaşça ayağa kalktı ve kayınbiraderinin koluna girerek odadan çıktı. Dışarı çıktığında derin bir nefes alıp temiz havayı içine çekti, sonra George'un onu bahçe yoluna götürmesini izledi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AUSTIN, Kinsey'i bulma niyetiyle amcasının odasından çıktı. Orada olduğu süre boyunca uzak durmayı başarmıştı. Bu nedenle, son kez seviştiklerinden beri ondan kaçıyordu.

Bunu anlamıyordu. Onun kollarındayken uysaldı ve belli ki tatmin olmuştu, peki neden adam ondan beş dakika bile uzak kalsa kaçmaya devam ediyordu? Cevapları almaya kararlıydı. Şimdiye kadar sadece kısa mesafe için onun peşinde olmadığını kanıtlamıştı. Bir ilişki istiyordu, tek gecelik bir ilişki değil.

Koridorda bir aşağı bir yukarı hareket ederek onu aradı ve bulduğunda baş başa kalabileceklerini umdu. Teyzesinin anlattıkları onu etkilemeye başlamıştı. Yusuf'la aralarında pek çok yanlış anlaşılma varken kaçırıldığı zamanların acısıyla doluydu.

Aynı hatayı yapmayacaktı. Kinsey onunla konuşacaktı, sonra umarım yeniden bağlantı kurabilirlerdi. Bu düşünce vücudunu anında harekete geçirdi. Onun nöbetçi odasının önünden geçerken kaskatı kesildi. Hareket etmeye devam ederken, arzusunun kanıtlarını gizlemek umuduyla gömleğinin düğmelerini hızla açıp aşağı sarkıttı. Tecrübeli bir erkek yerine hormonlarla dolu bir genç gibi davranıyordu. Ama Kinsey'nin ona yaptığı da buydu. Onu sadece beklediği değil, tahmin ettiği şekillerde harekete geçirdi.

Kinsey başını eğdi ve yüzüne biraz daha soğuk su çarptı. Zaten çok uzun bir gün olmuştu ve çok yorulmuştu. Üstüne üstlük bir de soğuk algınlığına yakalanmıştı ve günü daha da kötüye gitmişti.

Günlerdir Austin'den uzak durmayı başarmıştı ama bunun yakında sona ereceğini biliyordu. Telefonlarına cevap vermeyi reddetmesi bir yana, en iyi günlerinde bile pek sabırlı bir adam sayılmazdı.

Yine de kafası karışmıştı ve ilişkileri hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Bunun aslında bir ilişki olduğundan hiç şüphesi yoktu. Artık buna tek gecelik bir ilişki diyemezdi. Hastanenin çeşitli yerlerinde geçirdikleri iki enfes zamandan, ona verdiği devasa güllerden ve mesajlarından sonra değil. Oh, mesajlar.

Ona eriyip gitmesine neden olan sesli mesajlar bırakıyordu. Ona düşünmesi için zaman tanımazken ne yapması gerektiği konusunda nasıl bir bakış açısı kazanabilirdi ki?

O gün daha önce enfes bir şekilde seviştikleri muayene odasıdaydı ve vücudu sanki her an kapıdan içeri girecekmiş gibi tepki vermişti. Kontrol her zaman onda olmalıydı. Hayatta kalmayı bu şekilde başarmıştı. Onunla birlikte olduğundan beri, yaşadığı o dikkatle ölçülmüş kontrolün tüm görünüşünü kaybetmiş gibi görünüyordu. Onunla birlikte olmak karşılığında biraz kontrolden vazgeçmek gerçekten o kadar kötü müydü?

Yüzünü serinlettikten sonra kuruladı, dudak nemlendiricisini tekrar sürdü ve sonra oraya geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Vardiyası neredeyse bitmek üzereydi, ardından üç gün izin alacaktı. Anderson'ın adamlarıyla ilgilenerek geçirdiği fazladan zaman için minnettardı ama yine de ihtiyacı olan dinlenmeyi yakalamakta zorlanıyordu. Yeniden normal bir programa sahip olmak güzeldi.

Banyodan çıktı ve hızla koridora indi. Sadece bir on beş dakika daha geçirmesi gerekiyordu ve sonra özgürdü.

Bir köşeyi döndü ve sert bir kas duvarına çarptı. Kafasını kaldırmadan bunun Austin'in onu saran kolları olduğunu anladı.

Kendi kendine onu görmek istemediğini, kaçmaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu ama gerçek şuydu ki onu özlemişti, o kadar özlemişti ki onun kollarında olmak eve dönmek gibiydi.

Başını kaldırdığında gözleri onunkilerle çarpıştı. Ona zaman vermedi

Kelimeler için. Ona nefesini tutması için bir saniye bile vermedi, ağzı sadece onunkinin üzerine indi ve her zamanki gibi dünyanın geri kalanı yok oldu.

Austin, Kinsey kollarına girdiği anda rahatladığını hissetti. Kinsey'nin kelimenin tam anlamıyla ona doğru koşması onu çok daha iyi bir ruh haline sokmuştu.

Onu özlemişti. Onun tatlı dudaklarını kendi dudaklarına götürürken hiç tereddüt etmedi. Onun tadına bakana kadar günü gerçekten başlamamıştı.

Devlet hastanesinde olmalarını umursamadan duvara yaslandı, ona olan tutkusunu gizleme zahmetine girmede. Onu her zaman istiyordu ve dünyanın bunu bilmesini umursamıyordu. Ona hızla aşık oluyordu.

Sonunda ayrıldı ve kızın gözlerinin yavaşça açılıp tutku dolu bulutların arasından kendisine bakmasını izledi. Onu en yakın nöbetçi odasına götürmesi gerekiyordu.

"Seninle burada karşılaşmak ne güzel," dedi sahte bir güneyli edasıyla. Kadın şaşkınlıkla ona baktı, sonra da adamın umduğu gibi dudakları kıpırdadı ve kahkahalar döküldü.

"Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsundur," diye cevap verdi kirpiklerini kırıştıtararak. "Seninle tanıştığımndan beri söylemiyorum," diye cevap verdi, birden çok ciddileşerek.

Ona gözlerini kırıştırdı. Ona doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştığını görebiliyordu. Eninde sonunda ona güvenmeyi öğrenmek zorunda kalacaktı çünkü adam onu bırakamazdı.

"Austin Anderson, şimdiye kadar örmeyi başardığım tüm duvarları yıkıyorsun," diyerek kalbini hoplattı.

"Planımız bu. Yakında işten çıkman gerekmiyor mu?"

"On dakikadan önce olmaz, ama her şeyi hallettim. Hemen köşede bir hademe dolabı var," dedi utangaç bir şekilde. İlk kez bu kadar inisiyatif almıştı. Zevk onu tüketti, vücudu bir anda tepki verdi.

Bundan daha fazla davete ihtiyacı yoktu. Duvardan uzaklaştı, onun elini tuttu ve hızla odaya girdi.

"Hey, Kinsey, sen..." diye biri sormaya başladı ama Kinsey ona cevap verme fırsatı vermeden yanlarından geçip gitti.

Sadece bir hafta olduğunu biliyordu ama sanki yıllar geçmiş gibi geliyordu. Sevişiyorlar ve sonra konuşuyorlardı. Gerçekten konuşmaya ihtiyaçları vardı. Bu yüzden onu gerçek bir randevuya götürmeliydi. Bu hastane işi eğlenceliydi ama onun için seksten daha fazlası olduğuna inanmasını istiyorsa, bunu ona romantizm yaşatarak kanıtlaması gerekiyordu.

Kız kardeşinden fikir istemesi gerekecekti. Daha önce hiç bir kadınla

çıkamamıştı.

Bir geceden ya da en fazla bir haftadan daha uzun sürmesi niyetiyle.

Dolaba gitti ve kapıyı açarak onu içeri itti ve hızla kapatıp onları içeri kilitledi. Herhangi bir kesinti söz konusu olamazdı. İki saniye boyunca etrafını inceledi; raflar temizlik malzemeleri, süpürgeler, paspaslar ve köşedeki toz bezleriyle doluydu. Baştan çıkarmak için ideal bir oda değildi ama umurunda değildi - başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Onu.

Onu duvara yasladı ve kollarını kaldırdı. Acıkmıştı ve onun çıplak olmasına ve adını haykırmasına ihtiyacı vardı.

Birkaç saniye içinde onu soydu, ardından rekor bir sürede kendi kıyafetlerini çıkardı. Kadın adamın önünde durmuş, nefes nefese kollarını adama doğru kaldırarak onu davet ediyordu.

Onu belinden kavradı ve yukarı kaldırdı, dokunuşunun vahşiliği karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Düşünemiyordu bile. Elleri kalktı ve arkasındaki barı kavrayarak göğüslerini ona doğru kaldırdı.

Bacakları adamın sırtına sarılmıştı, göbeğini vücuduna doğru sıkıca çekiyordu, burada ıslaklığının zonklayan uyarılmasını okşadığını hissedebiliyordu.

Başını eğerek bir meme ucunu ağzına aldı ve kadının zevk inlemelerinden cesaret alarak emdi. Tepe noktasını dişlerinin arasına aldı ve dili sert kenarı okşarken çekiştirdi.

"Evet, daha fazla," diye talep etti.

Onun ihtiyaç dolu sözleriyle uyarılması acı verici bir şekilde sıçradı. Kalçalarını onun içine doğru iterken poposunu sıkıca kavradı, ıslak kıvrımlarının dışına süründü, vücutları birbirine uyacak şekilde yapılmıştı.

Başını tekrar yukarı kaldırdı ve dudaklarına yapıştı, onu tatma ihtiyacı duyuyordu. Dilini açgözlülükle ağzına aldı, sonra tekrar emmeden önce serbest bıraktı. Onun erotik ön sevişmesi karşısında neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu.

"Sabırsızlanıyorum," diye homurdandı ve kendini onun girişinde konumlandırabilmek için geri çekildi.

"Sert, beni sertçe almanı istiyorum," diye bağırdı, adamın hatırı sayılır uzunluğu ona doğru bastırarak ikisine de işkence ederken.

Austin kontrolünün son onsunu da kaybetti ve öne doğru fırladı, bir hareket telaşıyla ona girdi. Sırtı duvara sıkıca bastırıldığında haykırdı, göğüsleri göğsüne doğru ezildi.

Yavaşlamadı, sadece geri çekildi ve tekrar itti, hızlı bir şekilde her ikisi için de yoğun bir şekilde tatmin edici bir ritim oluşturdu. Onun çığlıkları

zevk onu daha hızlı, daha sert, daha uzun süre itti.

Aniden vücudu gerildi ve adamın vücudu güçlü bir hareketle onunkini tokatlarken haykırdı. Geri çekildi ve tekrar içeri çarptı, zevkle titrerken tekrar bağırmasına neden oldu.

Başı adamın omzuna indi ve dişlerini adamın tenine kenetledi, çığlıkları adamın teninde sustu. Isırığının verdiği acı, onu sıkıca kavrayan bedeninin verdiği zevki azaltmadı bile.

Durakladı, ona nefesini tutması için zaman verdi, ancak vücudu kendini tutmaktan titriyordu. Tamamlanmaya ihtiyacı vardı - salıverilmesini onun kıvranan bedeninin derinliklerine dökmesi gerekiyordu.

Isırığı yumuşadığında ve dudakları onun şişmiş tenini okşadığında, adam tekrar hareket etmeye başladı. Adam onu içten dışa doğru okşamaya başladığında iç geçirdi, şişmiş üyesi onun zevk veren etini okşadı, elleri poposunu sıkıca kavradı, onu arkadan itti - onu şaftında yukarı ve aşağı hareket ettirdi.

"Evet," diye mırıldandı, adam hızlanmaya başladığında beli kavislendi. Onun için uzatmaya çalışıyordu, tekrar birikmesini bekliyordu ama daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Vücudu yanıyordu, içindeki tüm kan tek bir yerde toplanmıştı.

Elleri tuttuğu çubuktan düştü ve kaygan sırtını okşadı, teninde ipek gibi bir his vardı. Tırnaklarının kenarlarını yüzeyde gezdirerek adamın aldığı zevki artırdı. Her dokunuşu onu hayal edebileceği en erotik şekilde yakıyordu.

"Bana bak," diye emretti, aniden onun gözlerini görmeye ihtiyaç duydu, doruğa ulaşırken onun için duyduğu zevki görmeye ihtiyaç duydu.

Gözleri sanki tüm gücünü harcamış gibi yavaşça açıldı, derinliklerindeki yoğun ihtiyaç onu yepyeni bir gerçeklik âlemine gönderdi. Adam ona doğru sallanırken kadın şok ve zevk içinde ağzını açtığında ateşi birkaç derece daha yükseldi.

"Çok dolu, çok inanılmaz," diye mırıldandı. İşi bitmişti.

Hızını artırırken onu sıkıca kavradı, öncekinden daha hızlıydı ve tekrar tekrar ona karşı sallanıyor, zevkinin patlamaya hazırlandığını hissederken onu tekrar tekrar dolduruyordu. Yüzü onunkinin yanındaydı, gözleri arzu içinde birbirine kilitlenmişti, kendi vücudu ikinci bir patlama için kendini hazırlarken derin derinlikleri kararıyordu.

İhtiyaç - yakıcı, kör edici ihtiyaç - birbirlerine yaptıkları şey buydu.

Elini fırlattığında bir şey yere çarptı. Umursamadı. Sonra daha da yükseğe uzanırken bacağı sertleşti. Başka bir şey daha düştü. Muhtemelen kapının dışında neler olduğunu merak eden bir sıra insan vardı.

Bırak merak etmeye devam etsinler.

Ham, evcilleşmemiş, patlayıcı ihtiyaç onu tüketti.

Adam ileri doğru hamle yaptı ve kadın onun etrafında patladı, onu o kadar sıkı kavradı ki, adam zar zor içine itebildi. Başı duvara yaslandı, kolları titrerken gevşedi. Gözlerinin büyümesini, ağzının şaşkınlıkla açılmasını ve karnının derinliklerinden gelen iniltinin kulaklarına tatlı bir müzik gibi gelmesini hayretle izledi.

Birkaç kez daha içine girerken bakışları yüzünü hiç terk etmedi, serbest bırakılmasıyla titrerken çekirdeği onun etrafında titreşiyordu. Vücudu patladı ve serbest bırakılması rahminin derinliklerine fırlarken inlemesine neden oldu.

Dalga dalga yayılan zevk dalgaları onu sarsıyor, kadının içine boşalmasını pompalıyordu. Vücuduna yayılan yoğun ürperti yüzünden titriyordu.

Son salınımı da sona erdiğinde bacakları tutmaz oldu. Kız hala kollarında sıkıca kavrarken duvardan aşağı kaydı ve kışının üzerine düştü, kız hala dolu olan asasını kucaklıyordu.

Oturdukları yerde küçük bir sıçrama yapan kadın onu kavrarken inlemeye başladı. Bir daha gitmesinin imkânı yoktu ama vücudu bunu henüz tam olarak anlayamamıştı.

"Beni çıldırtıyorsun," diye mırıldandı dudaklarını onun nemli boynuna götürüp narin derisini emerken ve tadının tadını çıkarırken. Elini sırtının kıvrımına doğru kaydırıp ve parmaklarını göğüs kafesi boyunca dans ettirdi, ta ki göğsünün ağırlığını eline alana kadar, başparmağı meme ucunun üzerinde gezindi.

"Yapamam..." diye yalvardı ona.

Austin kıkırdayarak dudaklarının köşesini, sonra da yanağını öpmek için ağzını hareket ettirdi. Onun teninin her bir santimini öpmeye, her nefis kıvrımını tatmaya yemin etti.

Ona sarılırken neredeyse sersemlemişti, tamamen doymuştu. O anlarda ona aşık olduğunu fark etti. Aşkın bir efsane, ulaşılmaz olduğunu düşünürdü. Kardeşlerinde bunun gerçekleştiğini görmüş olsa da, kendisi için gerçekleşeceğini hiç düşünmemişti.

Kinsey'e kadar hiçbir kadın onu büyülememişti.

Tam gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak hareket edecek enerjiyi bulmaya çalışırken kaskatı kesildi. Bir hafta önceki sevişmelerini düşündükçe tüm vücudu kaskatı kesiliyordu.

Koruma kullanmamıştı. Her zaman kullanırdı, hatasız. Hiçbir kadın, hem onu hem de kendisini korumayı unutacak kadar aklını yitirmesine neden olmamıştı.

"Kinsey, doğum kontrol hapi kullanıyor musun?" diye sordu, cevabın evet olması için dua ediyordu.

O altı kelimeyi söyleyene kadar kollarında gevşek durmuştu. Sonra, sanki o da ilk kez ne kadar aptalca davrandıklarının farkına varıyormuş gibi tüm vücudu kaskatı kesildi.

"Ben... ah... hiçbir neden yoktu," diyebilirdi sonunda, başını kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı.

Yüz ifadesinin onunkiyle aynı olduğundan emindi. Sonuçlarının neler olabileceğini düşündükçe memnuniyeti buharlaştı. Elbette ona aşık oluyordu ama bu, tüm o beyaz çit-iki nokta-beş çocuk olayına hazır olduğu anlamına gelmiyordu.

"Özür dilerim Kinsey. Dikkat etmesi gereken kişi bendim - seni korumalıydım," dedi kendinden utanarak.

Babası ona ve kardeşlerine bir kadına asla taviz vermemelerini öğretmişti. Onlara çocuklardan söz edilmeden önce mutlu bir evlilik yapmaları gerektiğini söylemişti. Sonra aile üyelerinden birkaçının babasının tavsiyesini tamamen göz ardı edişini izlemişti. Bunun kendi başına gelmeyeceğine yemin etmişti.

Muhtemelen aşırı tepki veriyordu. Sadece iki kez hiçbir şey yapmadan seks yapmışken hamile kalması ne kadar olasıydı? Çiftler yıllarca denemelerine rağmen başarılı olamıyordu. Kuzenlerini düşününce yutkunduk. Görünüşe göre ailesinde süpersonik yüzücüler vardı, çünkü tüm yeğenlerinin ortaya çıkması için fazla bir şey gerekmemişti.

"İki kişi gerekiyor, Austin. Senin de prezervatif kullandığından emin olmalıydım. Şehit rolü oynayıp tüm suçu üstlenmeyeceksin," diye tersledi Kinsey, şoktan çıkmış gibi görünüyordu.

Kız onu itti ve Austin korkmuş olsa da, kız kucağında kıvranırken vücudunun kıpırdadığını hissetti.

"Bırak beni," dedi adam ellerini gevşetmeyince. Adam hızla kollarını indirdi ve kadın ayağa fırladı, giysilerini toplayıp

onları. Austin'in hareket etmesi bir dakika sürdü ama sonunda titreyen bacakları üzerinde ayağa kalktı ve onu takip etti.

"Bir şey demek istemedim, Kinsey. Sadece bana daha iyi öğretildiğini söylüyorum.

Seni bu duruma sokmayı hiç düşünmemeliydim."

İyi bir adam olmaya çalıştığında bile, kızın sinirlenmesi gerekiyordu.

Bu konuda sinirlenmeye başlamıştı. Kendi kendine ikisinin de stresli olduğunu düşünmeye çalıştı ama soğukkanlılığını koruyacak kadar iyi bir ruh halinde değildi. "Yani, başka bir deyişle, bana doğru öğretilmedi.

Sonuçta ben sadece bir kadıyım. Hamilelik ya da hastalık gibi şeyleri düşünmüyorum. Ben sadece büyük ve güçlü bir adamın benimle ilgilenmesini bekliyorum," dedi alaycı bir tavırla. Austin onun

Öfkenin son ipliği de kopuyor.

"Senin sorunun ne? Muhtemelen sorun bile olmayan bir şey için kavga ediyoruz. Bir dahaki sefere seks yaptığımızda, iki prezervatif taktığımdan emin olacağım," diye bağırdı gömleğini kafasına geçirirken.

"Bir dahaki sefere mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Gerçekten bir dahaki sefere olacağını mı düşünüyorsun? Hayatım buna bağlı olsa bile olmaz."

"Bir dahaki sefer olacak, Kinsey. Ondan sonra da, ondan sonra da. Birbirimizle işimiz henüz bitmedi," diye uyardı.

Sanki aklını kaçırmış gibi ağzı açık ona bakıyordu. Aslında aklını kaybetmiş olabilirdi. Artık ne olduğunu bile bilmiyordu. Onun yanındayken düşünemiyor gibiydi; en azından sağ beyniyle düşünemiyordu. Ondan uzak kalmaya dayanamayacağını biliyordu. Aralarındaki aşkı ya da her ne yaşıyorlarsa onu bitirmeye kesinlikle hazır değildi.

Kinsey ona doğru yürüdü, elini kaldırıp göğsüne sertçe dürttüğünde gözleri alev alev parlıyordu. Arzu onu tüketirken birden ne için kavga ettiklerini unuttu.

Öfkeliyken muhteşemdi. Sarhoş edici.

"Ben itilip kakılan biri değilim, Austin. Bunu geçici deliliğe, uykusuzluğa, çok fazla içkiye, birlikte olduğumuz birkaç zaman için herhangi bir mazerete bağlıyorum. Ama hepsi bitti. Beni duyuyor musun? Bitti! Bu her neyse bitti ve hayatıma devam ediyorum. Hamilelik konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum, çünkü şu anda vücudum kesinlikle düşmanca bir ortam ve eğer tohumun rahmime yaklaşırsa, lazer ışınları küçük yüzücüleri yere serecek," diye tersledi.

Austin gülümsemekten kendini alamadı, bu da kahrkahlara yol açtı, mideden gelen, beli büken, iyileştirici türden bir kahkaha. O kadar

Öfkesi öylesine görkemliydi ki, onu omzuna alıp en yakın mağaraya götürmek ve orada göğsünü yumruklayıp kendisinin olduğunu iddia etmek istiyordu.

"Bu kadar yeter, hemen o kapıdan uzaklaşın!"

Göğsü kabarıyordu, o kadar öfkeliydi ki. Büyük bir çaba harcadı ama dudakları hâlâ seğiriyor olsa da kahkahasını durdurmayı başardı. Sanki bütün gün oturmuş gibi daha da rahat bir şekilde arkasına yaslandı.

Kinsey bacağını kaldırıp ayağını onun hâlâ çıplak olan bacağına vurmadan önce gözlerini kısmıştı. Austin bacağında küçük bir acı hissedince içten içe irkildi ama ona gülümsemekle yetindi. Onun bir şey hissettiğini anlamasına izin vermesinin imkânı yoktu.

Sesini sakınleştirerek, "Bu tartışma henüz bitmedi Kinsey, o yüzden rahatına baksan iyi olur, böylece sohbet edebiliriz," dedi.

Sinirli bir nefes alıp bir adım geri çekilmeden önce birkaç dakika daha ona baktı. Onu fiziksel olarak hareket ettirmesinin mümkün olmadığını anlamış olmalıydı, bu yüzden dolapta kalıp bu işi halletmekten başka çaresi yoktu.

"Tamam, konuş o zaman. Ama hızlı olsun çünkü çok yorgunum ve eve gitmek istiyorum."

"Eğer hamileysen, ne zaman öğreneceksin?" diye sordu, sanki cevaplama kolay bir soruymuş gibi. Ona göre her şey oldukça siyah ve beyazdı.

"Gerçekten mi, Austin? Ne zaman öğreneceğim? Bakalım, daha önce hiç hamile kalmadığımı düşünürsek, bilemem. Hastaneye gelen çoğu kadın ikinci ayındadır ve onlara grip olmadıklarını söylediğimizde hala şoktadırlar, ancak yaklaşık yedi ay içinde anne olacaklardır."

"Ben de bilmiyorum, Kinsey. Etrafta dolaşıp kadınları hamile bırakacak değilim."

"Austin, bu gece yapabileceğimiz bir şey yok. İş işten geçti. Zamanda geriye gidip sana prezervatif takacak halimiz yok, o yüzden bir şeyler öğrenene kadar bu işin peşini bırakalım. Bak ne diyeceğim, birkaç hafta içinde reglim başlamazsa test yaptırıp seni arayacağım. O zamana kadar geri çekil."

"Ne kadar erken öğrenirsen o kadar iyi, Kinsey. Eğer hamileysen hemen evlenmek istiyorum. Oğlumuzun ya da kızımızın matematiği gerekenden daha erken çözmesini istemiyorum," dedi ve eğilip elbiselerini giymeye başladı.

çoraplar ve ayakkabılar.

İşini bitirdiğinde başını kaldırdı ve kızın kulaklarından duman çıktığına yemin edebilirdi. Yüzü kıpkırmızıydı ve ona sanki başka bir gezegenden gelmiş bir uzaylıymış gibi bakıyordu.

"Ne?" diye sordu. Kızın neden hâlâ bu kadar sinirli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "*Ne mi?* Gerçekten mi? Yani her kadın ideal evlenme teklifinin hayalini kurar, ama ben

Sanırım bunu *Bride's dergisine* göndermem gerekiyor," diye cevap verdi. "Romantizm mi istiyorsun? Tamam, sana romantizm vereceğim," diye gürledi.

"Romantizm istemiyorum. Şu anda bu klostrifobik odadan çıkmaktan başka bir şey istemiyorum," diye bağırdı.

Birkaç dakika boyunca birbirlerine ters ters baktılar. Austin konuşmaya devam etmenin kendisine bir faydası olmayacağını biliyordu ama nedense kapıyı açmak istemiyordu. Açtığı anda kızın dışarı kaçacağını ve onu bir daha göremeyeceğini biliyordu.

Yakalanmak istemediği belli olan bir kadının peşinden neden bu kadar koşuyordu? Onunla geçirdiği süre uzadıkça gururu ciddi bir düşüşe geçiyordu.

"Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Senden bunu hiç istemedim, Austin. Benim için kendini feda etmeni istemedim. Eğer hamile olsaydım, bu hiçbir şekilde evlenmeyi beklediğim, hatta istediğim anlamına gelmezdi. Sadece içimde küçük bir varlığın büyüyeceği anlamına gelirdi. Doğru olanı yapman gerektiğini düşündüğün için evlenmeyi reddediyorum. Bu benim için yaşanacak bir hayat değil ve senin için de adil olmaz. Sonunda birbirimizden nefret eder ve çocuğumuzu perişan ederiz," diye açıkladı, öfkesi biraz azalmıştı.

"Ben buna bir fedakârlık olarak bakmıyorum, Kinsey. Seninle evli olmanın bir zorluk olacağını sanmıyorum. Yatakta harika olduğumuzu kanıtladık. İşte bu, savaşın yarısı. Belli ki kendimizi ifade etmekle ilgili bir sorunumuz yok, işte diğer yarısı. Bence biz cennette yapılmış bir eşiz."

"Her şeyi düşüneceğim, tamam mı? Sadece... Biraz zamana ihtiyacım var," diye yalvardı.

Austin tartışmanın bittiğini biliyordu. Onu bütün gece kapıcı dairesinde rehin tutamazdı. Eğer bunun ondan duyacağı son şey olduğunu düşündüyse, ne yazık ki yanlışmıştı.

"Peki, ama bunu dinlendikten sonra daha fazla konuşmamız gerekiyor."

"Tamam," diye kolayca kabul etti. Kız dışarı çıktığında

Kapıdan çıktığında tartışma kafasında bitmiş olacaktı. Adamın daha önce de onu takip etmekte ısrarcı olduğunu düşünüyordu. Ailesi için savaşmanın yanında bu hiçbir şeydi - ve eğer çocuğunu taşıyorsa, o da ailesindendi.

Austin başka bir şey söylemeden kapıyı açtı ve Kinsey hızla onun etrafından dolaşarak kapıdan içeri girdi. Austin onun peşinden dışarı çıktı ve koridorda hızla ilerleyişini izledi. Gitmesine izin verdi. Biraz stres atabilirdi ve tartışmayı daha sonra tekrar ele alırlardı.

Kinsey hastanenin dışına çıktı ve yürümeye devam etti. Arkasına bakmaya cesaret edemedi. Bakamazdı. Hem onun orada olmasından korkuyordu, hem de orada değildi.

Gerçekten, onun nesi vardı?

Austin hakkında ne hissettiğini bir türlü anlayamıyordu. Onunla birlikteyken, mutluluk, şehvet, neşe veya keder olsun, en güçlü duygularına ilham veriyor gibi görünüyordu. Ayrıca, Austin yanında olmadığında onu özlediğini, onu mantıklı olmanın ötesinde özlediğini de itiraf etmek zorundaydı.

Neden ondan bu kadar çok hoşlanıyordu? Seks gerçekten bu kadar önemli miydi? Beyninde ona karşı duyduğu çekimi kapatmasını sağlayacak bir düğme olmalıydı. Keşke onu nasıl bulacağını bulabilseydi...

Zihni geçen yılı yeniden canlandırdı. En iyi arkadaşının düğünü - her şeyin başladığı yer. O gece onu yakmıştı ve o zamandan beri durmamıştı. Her adımda onunla savaşıyordu çünkü adam onu korkutuyordu. Zaten aşık değilse bile kolayca aşık olabileceğini biliyordu. Ayrıca onun hiç düşünmeden çekip gidebileceğini de biliyordu. O böyle biriydi. Bunu biliyordu, bu yüzden aşık olursa sadece kendini suçlayacaktı.

Midesi bulandı ve gözyaşlarının kapaklarının arkasında yandığını hissetti. Ya gerçekten birlikte bir bebek yapmış olsalardı? O ne yapardı?

"Şu anda o konuya girme bile, Kinsey," diye mırıldandı yüksek sesle, kelimelerin söylendiğini duymaya ihtiyacı vardı.

Hayat her zaman değişti. Bazen daha iyiye bazen de daha kötüye gidiyordu ama ne olursa olsun ayakta kalmak önemliydi. Hayatında birkaç zor dönemden geçmişti, bunu da atlatabilirdi.

Kinsey ailesini düşündü. Ziyaret için eve gitme vakti gelmişti. Kapıdan içeri girdiği anda annesi bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı, ama ödemeye razı olduğu bedel buydu, çünkü ağlamak için annesinin omzuna ihtiyacı vardı. Babasının rahatlatıcı kucaklamasına ihtiyacı vardı. Hatta artık hiç ziyaret etmediği için kardeşlerinin tacizine bile ihtiyacı vardı.

Eve gidip yeniden toparlanırsa tüm bunlarla başa çıkabilirdi.

Planını uygulamaya koyan Kinsey hızını artırdı. Dairesine yürümek için çok uzaktaydı ama biraz enerji yakması gerekiyordu yoksa asla

Oraya vardığında uyuyabilecekti. Yorulana kadar yürümeye, sonra da en yakın otobüs durağını bulmaya karar verdi.

Yarım saat sonra otobüsün sıcaklığına hazırды. Bir yolcu alma yeri buldu ve bekledi. Beş dakika sonra otobüs görüldüğünde şansı yaver gitmişti. Otobüse bindi, koltuğına kıvrıldı ve ineceğı durağı bekledi.

Yarın öğlene kadar annesiyle birlikte olacağını, büyük kır mutfağında oturacağını ve etrafında kaos patlak vereceğini düşününce gülümsedi. Bu tam da doktorun emrettiğı şeydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

On Sekizinci Gün

Seninle bir saniye bile yalnız kalamıyorum. Bunu telefonda yapmak istemiyorum ama Esther Lyon - yapacağım!" George telefonuna konuştu. "Sakin bunu söylemeye cüret etme George," diye araya girdi Esther.

George hayal kırıklığı içinde inledi. Kendini tuvalet kabininde saklanan serseri bir genç gibi hissediyordu. Çocuklarından uzaklaşmaya çalışıyordu ama hep bir şeyler çıkıyordu. Ne zaman arkasını dönse, onlar oradaydı. Esther'le konuşmalıydı - birlikte olmaları gerektiğini anlamasını sağlamalıydı.

Onu özlemişti, tahmin ettiğinden çok daha fazla özlemişti. Hiç şüphesiz onu sevdiğini biliyordu ve gelini olmayı kabul etmesi için onu ikna edecekti.

"Seni özlüyorum," diye iç geçirdi.

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama oldu... "Ben de seni özledim George."

"Tek yapmanız gereken aileme söylememe izin vermek ve sonra her şey bitecek. Saklanmayı bırakabiliriz. Seni dünyanın dört bir yanına götüreceğim, kimsenin bizi rahatsız etme şansı olmayacak. Seni şımartmama izin ver, Esther. Hiçbir şey beni daha fazla memnun edemez."

"Sen çok romantiksin, George. Bu yüzden sana aşık oldum. Ama hiçbir şey değişmedi. Joseph hastanedeyken bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum. Ya başaramazsa? O zaman başlangıcımız hep bir hüznün anı olur," diye açıkladı Esther.

"Yusuf başaramasa bile benim mutsuz olmamı istemezdi. Kardeşimi tanıyorum," diye ısrar etti.

"Çocukların bunu kabul edeceğini sanmıyorum George. Ya bir şekilde biliyorlarsa ve onaylamadıkları için bizi ayrı tutmaya çalışıyorlarsa?"

"Bu saçmalık. Çocuklarım benim mutlu olmamı istiyor ve zaten seni seviyorlar."

"Bilmiyorum...." Sesi kesildi.

"Esther..." diye başladı.

"Baba, burada mısın?" Max seslendi. George bağırarak istedi. Bunun yerine oğlunun gitmesini umarak sessiz kaldı.

"Oğlunu duyabiliyorum George. Seninle sonra konuşuruz," dedi Esther telefonu hızla kapatmadan önce. Sinirli bir iniltiyle metal duvarı tekmeledi ve banyoda yüksek bir yankıya neden oldu.

"Evet, buradayım. Hemen geliyorum," diye mırıldandı, sıkıntısını gizlemeye çalışarak.

"Her şey yolunda mı? O ses de neydi?" "Ben iyiyim. Sadece ayağım kaydı ve duvara tekme attım."

"Tamam. Biz de seni arıyorduk. Joseph'in odasına dönme vakti geldi."

George saklanmaktan vazgeçti ve kabinden dışarı çıktı. *Tuvaleti bile rahatça kullanamıyorum*, diye düşündü huysuzca.

Max ona şüpheyile baktı ama daha fazla sorgulamadı. George Max'i takip ederken başını öne eğdi, Max'in o anda kardeşlerine ve kuzenlerine mesaj atarak her an ailelerine yeni bir üye katılabileceğini söylediğinden habersizdi.

Herkes aynı anda geri döndüğünde oda doldu. Katherine'in kendilerini beklediğini görünce yüzleri güldü.

"Çok heveslisin," dedi Katherine.

"Evet, lütfen devam edin. Tek bir kelime bile etmeyeceğiz," dedi Cassie.

Yeğeni Max eğilip karısına bir öpücük verirken Katherine gülümsedi. Çocukların hepsi çok iyiydi, hâlâ eşlerine çok aşık ve mutlu görünüyorlardı. Joseph ve kendisi onları geride bırakmak zorunda kaldıktan çok sonra bile sevgilerinin artmaya devam edeceğini biliyordu.

Kocasına baktı ve sessizce ona henüz gitme zamanının gelmediğini söyledi. Daha önlerinde uzun yıllar ve bakmaları gereken bir aile vardı.

"Şimdi, en son ayrıldığımızda neredeydim?" diye sordu

Katherine. Mark hemen, "Büyük toplantı yaklaşıyordu," diye cevap verdi.

Katherine oğlunun coşkusunun tadını çıkararak kıkırdadı. Çocukların bile onun anılarıyla büyülenmesi çok eğlenceliydi.

"Oh, evet, Mark, bu doğru. Çok gergindim. Büyük bir yönetim kurulu toplantısı yapacaktık. Joseph'ten telefon görüşmesinden beri haber almamıştım ve orada olacağını biliyordum. Tabii ki gelecekti. Arkasına yaslanıp arka planda kalacağını umuyordum ama Joseph'in köşelerde saklanacak biri olmadığını biliyorsunuz. Toplantıyı açmaya hazırlanırken odada bir kıpırdanma oldu..."

XXXX

Katherine derin bir nefes aldı ve sandalyesinden kalktı. Diğer yönetim kurulu üyelerinin oturduğu masanın etrafına baktı, tüm gözler onun üzerindeydi. Sonra kalabalığa baktı, cevaplar isteyen, paralarıyla ilgilenildiğini bilmek isteyen yatırımcılara. Hepsinin şirkette bir hissesi vardı ve onlar için en iyisini istiyorlardı. *Peki neydi bu?*

Benjamin yönetim kurulunu özenle seçmişti ve o öldükten sonra da akıllıca bir seçim yapacaklarına inancı tamdı. Katherine, bu kararı vermeleri için onlara güvenen binlerce kişinin ağırlığını hissetti.

Konuşmak için ağzını açmıştı ki odada bir kıpırtı oldu. Joseph'in içeri girdiğini anlamak için onun gözleriyle karşılaşmasına gerek yoktu. Joker oydu. Herkesin istediği ama bu iş için doğru kişi olup olmadığını bilmedikleri biriydi. O hem umut hem de trajediye.

Büyükbabasını sevdiğini biliyorlardı ama o tek kelime etmeden gitmişti. Ayrıca kendi başına son derece başarılıydı.

Böylesine zorlu bir pozisyon için kendini aşağı çekti. Eğer onu seçerlerse ve o da reddederse, hisseler düşecekti çünkü insanlar yönetim kuruluna olan güvenlerini kaybedeceklerdi. Oradaydı ama kendisine teklif edilmesi halinde bu görevi gerçekten kabul edip etmeyeceğini söylememiştir.

Bu zor bir karardı ve kilit oylardan biri ondaydı. Kalabalığa bakarken alnından terler boşandı ve gözleri hemen onunkileri buldu. O da izleyenleri umursamadan ona baktı. Sanki dünyaya ne düşündüklerini umursamadığını belli ediyordu. Onu ne memnun ederse onu yapacaktı.

Bakışları onunkilere kilitlendi ve Yusuf bir an için donakaldı. Üzerinde siyah bir takım elbise, uzun, ince boynunun dibinde düğümlenmiş saçları ve elinde sunumuna başlamayı beklediği bir not defteriyle masada gururla duruyordu.

Büyüleyiciydi.

İşe kızın saçlarını indirerek başlamak istedi; saçlarının omuzlarına dökülüşünü izleyerek onu daha yumuşak göstermek istedi. Beş yıl öncesinin gözlerinde yıldızlar parlayan kızını özlüyordu. Dönüştüğü bu kadın muhteşemdi ama çok korunaklıydı. Kızın ördüğü duvarın altından gizlice geçmesi ve gerekirse onu yavaşça, parça parça yıkması gerekiyordu.

Gözleri birbirine kilitlendiğinde, onun nefesinin kesildiğini gördüğüne yemin edebilirdi. Ama kadın hemen kendinden emin tavrını geri kazandı ve arkasını döndü. Davranışlarında hiçbir tereddüt yoktu, onun da kendisi gibi ateşler içinde yandığına dair hiçbir belirti yoktu.

Bunun bir rol mü olduğunu yoksa kadının gerçekten onu aşır aştığını öğrenmeye kararlıydı.

Joseph arkasına yaslandı ve izledi. Kadın konuşurken, rakamları ve lojistiği işaret ederken gözleri sürekli ona kayıyordu ama umurunda değildi. Kurumsal bilgileri zaten ezberlemişti. Yine de onun bilgisinden etkilenmişti.

Bitirdiğinde, sorular birbiri ardına ona yöneltildi. O hiç terlemedi. Her birine sakince cevap verdi ve kurulda bulunmasının bir nedeni, çok iyi bir nedeni olduğuna dair hiçbir şüpheye yer bırakmadı.

Onu son tanıdığından beri değişmişti. İçinde her zaman pırıl pırıl yanmış olan ateş şimdi tüm dünyanın görebileceği kadar açıktaydı. Davranışları, *eğer insanlar bundan hoşlanmıyorsa geri çekilebileceklerini* söylüyor gibiydi.

Kendini ona daha da çekilmiş buldu.

Güzelliği, tutkusu ve duruşuyla nadir bulunan bir kadındı. Daha konuşması bitmeden kalabalığın ağzını sulandırmıştı. Bazı üyelerin sergilediği şovun ötesini görüp göremediğini merak ediyordu. Bunu ancak zaman gösterecekti.

Toplantı diğer kurul üyelerinin konuşmaları ve sorulan sorularla uzayıp gitti. Üçüncü saatten itibaren sabrı tükenmeye başlamıştı. Katherine'in kendisine kalmasını istiyordu. Yeni bir CEO'nun seçilmesiyle ilgili politikadan bıkmıştı.

Bekleyebilirdi. Zaten beş yıl beklemişti. Bir iki saat daha ne olabilirdi ki?

XXXX

Katherine sanki kafasına binlerce iğne batırılıyormuş gibi hissetti. Joseph'in bakışlarının onu nadiren terk ettiğini biliyordu. Gözlerini kaydırıp onun soğuk mavi derinliklerine dikmemek için büyük bir irade göstermesi gerekiyordu.

Toplantının bitmesini beklerken midesi düğüm düğüm olmuştu. Sorular birbiri ardına gelmeye devam ediyordu ve birçoğu bir öncekinin varyasyonuydu. Yine de diken üstünde durmak, dikkatini vermek zorundaydı çünkü en ufak bir laf kalabalığını bile kaçırırsa kaybolacak ve piranalar saldıracaktı.

Onun etinden bir ısırık almayı çok isterlerdi, Joseph'in bu onur için ilk sırada olacağını bildiği kadar.

Katherine, Joseph'in insanlar arasında heyecan yarattığını biliyordu. Onun varlığı bulunduğu her yerde trafiği durduruyordu ama söz konusu o olduğunda orta yol yok gibiydi. İnsanlar ya onu seviyor ve bir kurtarıcı gibi görüyorlardı ya da ondan nefret ediyor ve dünyalarını yok etmesini bekliyorlardı.

Bir an için böyle bir güce sahip olmanın onun için nasıl bir şey olduğunu merak etti. Varlığının etrafındaki hayatları etkileyecek kadar önemli olmak.

Düşüncelerinden sıyrıldığında odanın sessiz olduğunu fark etti. Belki de insanlar bugün için yeterince şey duymuşlardı. Görünüşe göre Birinci Raunt yakında bitecekti.

"Bugün burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Yönetim kurulu üyeleri önümüzdeki bir saat boyunca burada kalmayı ve sorularınızı tek tek yanıtlamayı kabul ettiler. Aldığımız kararın hepinizi etkilediğinin farkındayız ve bize olan inancınızı ve güveninizi istiyoruz. Toplantı sona ermiştir," dedi Katherine.

İnsanlar etrafta dolaşırken oda sohbete boğuldu, herkes kendilerine en çok fayda sağlayacak yere gitmenin yolunu bulmaya çalışıyordu. En çok kiminle dirsek temasında bulunmak istiyorlardı? Kariyerlerini kim ilerletebilirdi? Hepsi bir oyundu - sadece milyon dolar ölçeğinde bir oyun.

Eşyalarını hızla topladı, bu bölümde kalmayacağını diğer üyelere çoktan bildirmişti. Joseph yaklaşımdan önce kaçmak istiyordu. Geleceğini biliyordu. Kaçmamak onun elinde değildi.

"Çok etkileyici, Katherine. Bence şirket dünyasında nasıl oyun oynanacağını, her şirkete farklı bir rutinle nasıl dans edileceğini çok iyi

öğrenmişsin.

ayrı bir parça. Sanırım artık beş yıl önce tanıştığım o naif kız değilsin," dedi Yusuf, onun hareketlerini durdurarak.

O kendisini takip etmeden kaçabileceğine inanacak kadar aptal mıydı gerçekten?

Yavaşça döndü, içinde bir hayal kırıklığı vardı. Etrafta olay çıkarması için bekleyen çok fazla insan vardı. Ona karşı düşmanca davranamazdı, yoksa dedikodular yayılırdı.

Küçük bir öfke nöbeti geçirecekmiş gibi hissediyordu, muhtemelen üç inçlik topuğunu adamın ayağını delmek için kullanacaktı. Bu düşünce onu neredeyse gülümsetiyordu.

Adamın yüzüne bakarken soğukkanlı bir ifade takınmayı başardı.

"Teşekkür ederim Joseph. Nazik sözleriniz için teşekkür ederim. Geç kalıyorum ama

Daha sonra, belki de bir sonraki yönetim kurulu toplantısından sonra sohbet etmek isterim," dedi ve ayrılmak için döndü.

Eli fırladı ve kızın kolunu kavradı. Etraflarındaki hiç kimse bilmese de parmakları sıkıca tutuyordu. Onu tutuş şekli, dışarıdan bakan herhangi birine sanki ona sadece yürüyüş için eşlik ediyormuş gibi görünebilirdi.

Onu kaçmak istediği kapıya doğru götürmeye başladı. Yine de onunla birlikte gitmek istemiyordu. Dairesinde olanlardan sonra kendine güvenmiyordu.

"Sabırlı bir adam olmadığımı artık biliyor olmalısın Katherine. Bir sonraki toplantıya kadar bekleyemem. Sanırım istediğimi elde etmek için her türlü yola başvuracağımı da biliyorsundur. Ya benimle isteyerek konuşursun ya da işbirliğini sağlamak için her zaman başka bir yöntem deneyebilirim," diye tehdit etti.

Adamın hoş bir tonda ama yine de tutkulu bir şekilde söylediği sözler karşısında omurgasından bir ürperti geçti. Adamın olay çıkarmaktan hiç korkmayacağını biliyordu. Öte yandan o, bundan utanç duyacaktı.

Kolaya gün batımına doğru yol alabilir, onu bir kez daha geride bırakabilirdi, neredeyse parçalanmış, paramparça olmuş hayatının parçalarını toplamaya çalışıyordu.

"Buna gerek yok Joseph. Sadece planlarımı biraz değiştireceğim. Adaylarımızdan birini üzmem," dedi dişlerini sıkarak. Kimsenin konuşmalarına dikkat etmediğini umuyordu.

Tüm bu durumu daha da kötüleştiren şey, onun dokunuşuyla içinden akan arzuydu. Etkilemek için giyinmişti, yine de onun böyle biri olduğunu biliyordu.

Özel dikim takım elbisesi vücudunu hayal gücüne hiçbir şey

bırakmayacak şekilde sarıyordu. Geniş omuzları ceketı mükemmel bir şekilde doldururken

Pantolon kalçalarını sarıyor ve kaslı bacaklarını sergiliyordu. Bir eli kızın kolunu kavrarken diğer eli cebindeydi ve bir sonraki fotoğraf çekimine gidiyormuş gibi görünüyordu.

Etkileyiciydi, hatta beş yıl öncesine göre çok daha etkileyiciydi. Kendinden emin görünen erkekler vardı, bir de Joseph vardı. En mükemmel düzenin nadir bir örneği idi. Gerçi bunların hepsini biliyordu. Ona ne yaptığını çok iyi biliyordu, tıpkı odadaki her bir kadının eve gidip onu hayal edeceğini bildiği gibi, evli olanlardan birkaçının da.

Delici mavi gözleri ve kusursuz vücudu kalbini hızlandırmaya yetmese de, onu içten dışa okşayan derin sesi dizlerinin titremesine neden oldu. Bir duvar bulup yere çakılmak istiyordu.

Sadece birkaç dakika daha, diye kendi kendine söz verdi. Birkaç dakika sonra kaçabilirsin.

"Oyunu kullandın mı, Katherine?"

"Bu seni ilgilendirmez, Joseph," diye hemen cevap verdi, kolunu çekiştirirken, diğerlerinin fark edeceği kadar değil, ama onun gitmesini istediğini anlamasına yetecek kadar. Onları kapıya yaklaştırmayı başardı, ancak kadın onun yolunu kesmek için elinden geleni yapıyordu.

"Konuşmamızdan hoşlanmadığın hissine kapılıyorum," diye alay etti onunla.

Katherine onun bilmiş bakışlarına öfkelenmişti. Güç oyunundan zevk alıyordu. Ona zafer kazandırmaktan vazgeçmeye karar verdi.

"Anderson ailesinin herhangi bir üyesiyle konuşmaktan her zaman keyif alırım, Joseph. Meşgul bir adam olduğunuzu biliyorum ve katılabildiğiniz için minnettarım" diyerek politik açıdan doğru bir yanıt verdi.

Serbest kalmak için mücadele etmeyi bıraktı ve onun kendisini odadan çıkarmasına izin verdi. En azından insanlardan uzaklaştıklarında, dilini ısırması bırakabilir ve ona gerçekten nasıl hissettiğini anlatabilirdi. Sanki onu anlamış gibi, kapının eşiğinde ileri doğru hareketlerini durdurdu.

"Günün geri kalanında ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu sanki buna hakkı varmış gibi.

"Yoğun bir programım var. Sizinle konuşmak güzeldi ama şimdi gitmem gerekiyor" dedi ve uzaklaştı.

"Seni takip edeceğim. Elimde fazladan zamanım var," dedi ve kolunu tutmaktan vazgeçip kendi koluna geçirdi. Dikkat çektiklerini fark etti, tam da istemediği bir şeydi bu.

"Eminim beni rahatsız etmekten daha önemli işlerin vardır, Joseph. Olay çıkarmaya başladın, o yüzden lütfen uslu bir çocuk ol ve git buradan," diye tısladı odadan çıkarken.

"Benim için çok iyisin, Katherine. Gitmene izin vereceğimi hiç sanmıyorum."

Ona baktı, sözlerinin ciddiyetinin yüzüne yansıdığını görünce dehşete kapıldı. Söylediklerinde ciddi olabilirdi. Vücudunu bir ürperti kapladı.

Kaçış.

Ondan uzaklaşmak zorundaydı, çünkü kendini bir kez daha onun büyüüne kapılmış olarak görebiliyordu. Zaten yolu yarılamıştı.

İnsanlardan uzaklaşır uzaklaşmaz kolunu geri çekti ve koridorda hızla ilerledi, tek düşüncesi ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaktı. Yaptığı büyü sarhoş ediciydi. Onu ayaklarının dibine düşürmek için çok daha fazlası gerekmeyecekti.

Asansöre ulaştı ve aşağı düğmesine bastı, başını çevirdi ve onu görmeyince rahat bir nefes aldı. Kapılar açıldı ve içeri tırmandı, arka duvara yaslandı ve kapılar kapanmaya başladığında daha rahat nefes almaya başladı.

Tam özgür olduğunu düşündüğü anda bir el uzandı ve kapıların kapanmasını engelledi. Saniyeler içinde Joseph de onunla birlikte içeriye kapatıldı ve ona saklanacak hiçbir yer bırakmadı.

Adamın gözlerindeki yırtıcı bakış karşısında kalbi güm güm attı. Midesi düğümlendi, ona baktı - gerçekten ona baktı, orada kendinden emin bir şekilde duruyordu, gözlerinde ateş kaynıyordu.

Başının belada olduğunu biliyordu.

"Biliyor musun Katherine, kedi fare oyunumuzdan zevk almaya başladım. Seni kovalamak benim yeni favori eğlencem gibi görünüyor. Kaçınılmaz olanı kabul ettikten sonra eğlenmek için ne yaparız bilmiyorum," diye fısıldadı, sesi baştan çıkarıcıydı, vücudu umutsuzca kabul etmek istediği bir meydan okuma gönderiyordu.

"Oyun oynamıyorum Joseph. Seni istemiyorum," diye cevap verdi, nefes nefese sesi sözlerine ihanet ediyordu.

Ona doğru bir adım atarken bilmiş bilmiş sırıttı. Kadın sırtını mümkün olduğunca duvara yasladı. Eğer ona dokunursa, her şey biterdi. Uçurumun kenarında olduğunu biliyordu ve en ufak bir

rüzgarın fısıltısı onu iterdi.

"Buna gerçekten inanıyor musun, Katherine'im? Bana mı yalan söylüyorsun, kendine mi? Bu kaçınılmazdı - seni dansta gördüğüm ilk andan beri böyleydi. Şarkımızı henüz bitirmedik."

Sözleri saf baştan çıkarıcıydı, onu eritiyordu. Bacakları titriyor, ciğerlerine hava girip çıkarken dudakları aralanıyordu. Kendine bunun onun için sadece bir oyun olduğunu, onu yakaladığı anda sıkılacağını söylemeye çalıştı ama beyin fonksiyonları kısa devre yapıyordu. Kendini onu reddetmeye ikna edemiyordu.

Hayatta kalmak için son bir çabayla omuzlarını dikleştirdi ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

"Her zaman kazanamazsın Joseph. Her zaman istediğini elde edemezsin. Ben seni istemiyorum," diye tersledi, ama sesindeki soluksuz kalite ne yapmaya çalıştığını ele veriyordu.

"Haklısın, Katherine. Her zaman istediğimi elde edemiyorum. Ama sen de yanıyorsun. Beni istiyorsun. İhtiyaç gözlerinde yanıyor, beni arzuluyorsun."

Acil durdurma düğmesine basarak onları durma noktasına getirdi. Sonra bir adım daha yaklaştı, vücudu ona dokunmasına sadece bir santim kalmıştı. Onun yüzüne bakmayı reddetti ve tüm konsantrasyonunu kravatının zümrüt yeşiline vermeyi seçti, *ne kadar güzel bir renkti...*

Ellerini uzatıp adamın kalın pazı kaslarında gezdirmemek için dikkatini dağıtmaya çalıştı. Onun yanında yattığını, göğsünün keşfetmesi için çıplak olduğunu düşünmemek için zihniyle savaşmak zorunda kaldı.

Adamın eli yukarı uzandı ve çenesini kavrayarak başını kaldırmaya zorladı. İnatçı olmak, bu harekete karşı koymaya çalışmak istedi ama onun dengi değildi ve ikisi de bunu biliyordu. Başını eğdi ve gözleri onunkilerle buluştu, yoğun arzu onu nefessiz bırakarak yakıp kavuruyordu.

Güç, güven ve arzu dolu bakışlar onun felaketiydi. Öpücüğün geleceğini biliyordu. Ayrıca bunu durduracak gücü olmadığını da biliyordu. Sadece çok fazla irade gücüne sahipti - ve o gün için sınırına ulaşmıştı.

Her zaman oydu ve her zaman da öyle olacaktı ve o, kalbinin etrafında inşa etmeye adanmış özenle korunan kaleyi yıkıyordu. Düşünmek için bir an bulduğunda, parçalanacaktı. Sadece bu olduğunda yalnız olmasını umuyordu, o zaman adam gerçek zaferinin tadını çıkaramayacaktı.

"Şimdi seni öpeceğim, Katherine. Seni uyarıyorum çünkü

Ŗu anda akıl sağlığımı kaybetmek üzereyim. Henüz anlamamış olabilirsiniz ama sana karşı güçsüzüm. Bunu sen kontrol ediyorsun. Güç sende. Bir dokunuşunla bedenim alevler içinde kalıyor. Dudaklarından çıkan bir iç çekişle kalbim hızlanıyor. Sana hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var. Bu neredeyse şiddetli bir dürtü. Seni yanımda dünyanın öbür ucuna götürmezsem hayatta kalamayacağımı hissediyorum," dedi Joseph, sesi derin, karanlık ve tamamen yıkıcıydı.

Birden kendini onun sert gövdesi ile asansörün arka kısmı arasında sıkışmış buldu. Adam onu mümkün olan en iyi şekilde eziyordu. Kadın düşünmeye vakit bulamadan, adam başını eğerek onu ağzına aldı.

Konuşması bitmişti, baştan çıkarması bitmişti. İnsanoğlunun bildiği en eski yöntemle onu sahipleniyordu.

Artık onunla savaşamazdı. Denemekten vazgeçti ve kollarını onun boynuna doladı, ona sahip olmasına izin verdi, sahip olduğu her şeyden vazgeçti, görevi artık tamamlanmıştı.

Katherine ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, umurunda da değildi. Artık nerede olduğunu bile bilmiyordu.

"Ben Anderson Güvenlik. Asansörle ilgili bir sorun mu var?"

Joseph başını kaldırdığında Katherine sıçradı, gözleri donuklaşmıştı.

"Merhaba, lütfen kapının solundaki telefonu açın. İtfaiye müdürünü aramamız gerekiyor mu?" diye bir ses duyuldu.

Joseph bir adım geri çekilirken küfretti. Katherine etrafına bakındı, davranışlarına tanıklık eden bir kamera olmaması için dua ediyordu. Çalışanları tanıyordu ve içe döndüğünde kendisini böyle ahlaksızca davranırken gördüklerini bilse çok utanırdı.

Yusuf öfkeli bir hırıltıyla telefonu duymazdan gelerek durdurma düğmesine bastı. Asansör tekrar aşağı doğru hareket etmeye başladı. Sadece birkaç kat kalmıştı.

"Benimle eve gel Katherine," diye emretti ona dönerken, ateşi sönmüştü ama gözleri hâlâ parlıyordu.

"Joseph..." dedi. Sis in içinden çıkmıştı. Ondan akan yoğunluk onu devam etmeye zorluyordu.

"Beni istiyorsun, Katherine. Kendinle savaşmayı bırak," diye buyurdu ona doğru tekrar adım atarken.

Asansörün kapıları açıldı ve Katherine'in etrafından dolanmasına yetecek kadar uzun bir süre onu şaşırttı. Katherine onun yanından hızla geçti ve bir an bile tereddüt etmedi.

bir saniyenin kesri. Bir dahaki karşılaşmalarında onu dışarıda tutmak için çok daha güçlü duvarlar inşa etmesi gerektiğini biliyordu...

XXXX

"Böldüğüm için özür dilerim ama ziyaret saati çoktan geçti," diye özür diledi bir hemşire odaya girerken.

Katherine hemşireye baktı, geçmişten geldiği için zihni bulanıktı. Sonra kocasına baktı.

Çok yakışıklı. Ona göre hiç değişmemişti. Tutkusu, güzelliği ve yaşama sevinci sadece daha derin, daha zengin ve daha güçlü hale gelmişti. Başlangıçları hakkında konuştukça, uyanması için ona daha çok ihtiyaç duyuyordu.

Ona bakarken yüzüne bir damla gözyaşı düştü. Onun elini tuttu ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. "Lütfen bana geri dön Joseph. Seni sevmemi sağladın. Gitmeme izin vermedin. Şimdi ben de seni bırakmayı reddediyorum. Vazgeçmeyi reddediyorum. Yakında bana geri dön, gerçekten yakında," diye talep etti. Kelimeleri yüksek sesle söylediğinin farkında bile değildi.

Yanağında öpücükler hissederken gözlerini kocasından ayırmıyordu. Ailesinin bu gece için vedalaştığını ve ona yas tutması için zaman tanıdığını biliyordu.

Neye ihtiyacı olduğunu biliyorlardı. Ne de olsa, önünde öylece yatan harika adamla paylaştığı büyük aşk yüzünden buradaydılar.

Katherine son bir gözyağı dökerek yavaĞça Joseph'in yanına yattı ve ona sarıldı. Duygusal ve fiziksel olarak tükenmiş, bitkin düşmüştü.

Kutsanmış unutkanlık onu ele geçirmeden önce hatırladığı son şey, yumuşak battaniyelerin üzerine örtüldüğünü hissetmesiydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

AUSTIN yüzünde kararlı bir ifadeyle arkasına yaslandı. Sürekli düşündüğü şeylerden uzaklaştığı için minnettardı. Kinsey. Aklını kaçırmak üzereydi. Hamile miydi? Onu bir daha ne zaman görecekti? Ne düşünüyordu?

"Bunu yapabileceğine emin misin? Şu anda çok meşgul olduğunu biliyorum."

"Hayır, ben iyiyim," diye cevap verdi. Trenton ona şüpheli bir bakış attığında, "Gerçekten," diye ekledi. "Beni şımartmaya çalışmayı bırak. Ben senin çocuklarından biri değilim." Depoya ulaştılar ve Austin arabasından indi. Çalışanların kapılardan girip günlerinin başlaması için hazırlanmalarını izledi. Kimseyi kovmaktan hoşlanmazdı ama Jack'ten kurtulduğu için mutluydu.

Her yönüyle kötü biriydi.

"Senin sözüne güvenmek zorundayım ama sakın olmayı unutma. Dean son zamanlarda öfkesi çok kötü olduğu için ekibin onun etrafında yumurta kabuklarının üzerinde yürüdüğünü söyledi. Yüzüne yumruk atıp dava edilmene gerek yok."

"Evet, evet, anlıyorum," diye homurdandı Austin.

"Hadi şu işi bitirelim. Bir saat içinde bir yatırımcıyla randevum var," dedi Austin ileriye doğru yürürken, yürüyüşü kendinden emin, omuzları gerideydi. İçten içe kaynıyor olsa da, dışarıdan bakıldığında kurumsal bir köpekbalığı gibi görünüyordu.

Kapılardan geçtiler, çalışanların kişisel eşyalarını yerleştirmelerini izlediler.

eşyalarını dolaplarına yerleştirdiler ve güvenlik ekipmanlarını giydiler. Birkaçı onları selamladı, orada bulunmalarından endişe duymuyorlardı. Anderson ailesinin herhangi bir üyesinin gelip çeşitli işlerini bizzat kontrol etmesi alışılmadık bir durum değildi. Sık sık sahadayken araya girip yardım ederlerdi.

Onlara sıkı çalışmanın beklendiğini, bundan kaçınılmaması ya da başkasına devredilmemesi gerektiğini öğreten babalarıydı. Çocuklarına da aynı değerleri öğreteceklerdi. Para içinde doğacak kadar şanslı olmaları, onlara öğrenme süreçlerindeki belirli adımlardan vazgeçme hakkını vermiyordu.

Hem Joseph hem de George oğullarına "Biraz terlemek erkek olmanıza yardım eder," derlerdi. Austin aslında Trenton'ın da oğluna aynı şeyi söylediğini duymuştu. Bu düşünce onu neredeyse gülümsetecekti - durum böyle olmasaydı gülümserdi de.

"Trenton. Burada olmana sevindim. Gelip bir şeye bakabilir misin?" diye sordu bir çalışan koşarak yanlarına gelirken. Trenton Austin'e baktı, belli ki onu tek başına bırakıp bırakmamakta kararsızdı.

"Sana söyledim, ben iyiyim. Git yardım et. İşin bitince gel beni bul," diye tersledi Austin, kardeşine karşı son sabrı da buharlaşmıştı.

"Tamam, ama benim yapmayacağım bir şey yapma," dedi Trenton dönüp koridordan aşağı inerken.

Austin, eğer durum böyleyse istediğini yapmak için çok fazla alanı olduğunu düşündü. Trenton içlerinde en vahşi olanıydı, *hayır* kelimesi kardeşi için sadece başka bir meydan okumaydı.

Trenton'ı aklından çıkaran Austin, Jack'in olacağını bildiği yükleme iskelesine doğru yürümeye devam etti. Etrafındaki konuşmaları duymazdan gelerek elindeki işe odaklandı.

"Merhaba Austin. Burada olmana sevindim," dedi Dean onun yanında belirirken. "Evet, bu işi bitirmek en iyisi. Hangi bölmede?"

"23 numara. Ben de sizinle geliyorum. Son zamanlarda her zamankinden daha sinirli ve bir tanığa ihtiyacınız olabileceğini hissediyorum. Uyuşturucu kullanıyor olabileceğinden bahsediliyor. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Eskiden en iyi adamlarımızdan biriydi."

"Bu tür şeylerin olması beni gerçekten rahatsız ediyor. Temiz bir gemi işletilmesini severim."

"Biliyorum. İşin bu noktaya gelmesine izin verdiğim için özür dilerim," dedi Dean, belli ki utanmıştı.

"Harika bir iş çıkarıyorsun Dean. Sorun ortaya çıkar çıkmaz bizi bilgilendirdin.

bulundu. Birinin ne zaman patlayacağını bilemezsiniz. Olur böyle şeyler," diyerek ustabaşını rahatlattı Austin.

Koya yaklaşırlarken daha fazla konuşmadılar. Jack dönüp ikisini gördüğünde gözleri kısıldı ve savunma pozisyonunda ayağa kalktı. Austin derin bir nefes aldı. Bu konuşmanın hiç de iyi gitmeyeceğini şimdiden anlayabiliyordu.

"Jack, benimle dışarı gelebilir misin? Konuşmamız gerek," diye sordu Austin en profesyonel ses tonuyla.

Jack cevap vermeden önce ondan Dean'e baktı.

"Ne hakkında?" Durduğu yerden kıpırdamadı.

"Bunu özel olarak yapmayı tercih ederim, Jack," diye tekrar denedi Austin, ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu.

"Özel olarak yapmamız gereken şey nedir?" Jack talep etti.

Austin iç çekti. Bunun kolay olmayacağını biliyordu, bu yüzden neden bunun kendisini etkilemesine izin verdiğini anlamıyordu. Hayatında olup biten diğer her şey yüzünden olmalıydı - Joseph Amca, babası ve özellikle de Kinsey.

Jack çoktan bir kavga aramaya başlamıştı, savunması yükselmişti. Eninde sonunda yakalanacağını biliyor olmalıydı. Gerçi uyuşturucular insana yenilmez olduğunu düşündürme eğilimindeydi, bu yüzden belki de Jack gerçekten küçük hırsızlık çetesiyle kaçabileceğini düşünmüştü.

"Bahçeden eşyaların çalındığına dair reddedilemez kanıtlarla karşılaştık..." Jack araya girdiğinde Austin başladı.

"Ne olmuş yani? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Neden benimle konuşuyorsun?" diye bağırdı. Jack'in öfkesi gerçekten tırmanmaya başlamıştı. Sadece birkaç kelimeyle gözlerini etrafta gezdiriyor, sonra Austin'e dönüp yoğun bir nefretle bakıyordu.

"Jack, kanıtlar seni işaret ediyor," dedi Austin, sesi kısıktı. Olay çıkmasını önlemeye çalışıyordu ama pek başarılı olamıyordu.

Birkaç işçi durmuş ve açıkça bakıyordu. Birçoğu durumu zaten biliyordu. Her işyerinde söylentiler havada uçuşurdu ama bu adamların çoğu zaten yıllardır birlikte çalışıyordu ve söylentiler normalden daha hızlı yayılıyordu. İzledikleri gerçeğini saklamaya bile çalışmıyorlardı.

"Bu çok saçma. Buraya gelip beni suçlayamazsın. Muhtemelen açgözlü akrabalarından biridir. Bana komplo kuruldu, hepsi bu," diye bağırdı, yüzü kızarmış, burun delikleri açılmıştı. Etrafına bakındı, her şeyi fark etmeye başlamıştı.

izleyen insanlar. "Ne bakıyorsunuz öyle? Hepinizin yapacak bir işi yok mu? Bu sizi ilgilendirmez" diye bağırdı.

Austin birinin kıkırdadığını duydu ve Jack'in patlamasını bekleyerek gerildi.

Austin, Dean'e, "Hemen güvenliği buraya getir," diye fısıldadı, Dean başını salladı ve hızla oradan ayrıldı.

Jack, bakışları tekrar Austin'e kilitlenmeden önce Dean'in gidişini dikkatle izledi. "Hadi Jack. Dışarı çıkalım," diye bir kez daha denedi.

"Saklayacak bir şeyim yok. Ağzında gümüş bir kaşıkla doğdun diye bana zorbalık yapamazsın. Hiçbir yere gitmiyorum. Dışarı çıkmak istiyorsan, buyur çık!"

"Bu kadarı yeter, Jack," diye gürledi Austin. Ne kadar dizginlemeye çalışsa da soğukkanlılığını kaybediyordu. Adam onu çileden çıkarıyordu.

"Ben de yeterince çektim. Şimdi defol git buradan da işimi yapayım!"

Jack sanki Austin kovulmuş gibi davranarak arkasını döndü. Austin bir an şok içinde öylece durdu. İşvereniyle bu şekilde konuşabileceğini ve hâlâ bir işi olduğunu düşünebildiğine göre, bu adam oldukça yoğun bir uyuşturucu almış olmalıydı. İş ne olursa olsun bitmişti ama cidden, ne düşünüyordu?

"Jack, artık bu şirket için çalışmıyorsun. Bir koruma sana binadan çıkarken eşlik edecek. Eşyalarını toplayabilirsin ve sonra bir daha Anderson mülklerine adımını atmayacaksın. Anladın mı?"

Austin'in sesi tekrar kontrol altına alınmıştı. O bir profesyoneldi ve bunu unutmaması gerekiyordu. Jack'in kendisine dönmesini dikkatle izledi, yüzü şişmiş kırmızı bir top, yumrukları iki yanında sıkılı, tehditkâr bir duruş.

"Yıllardır senin için çalışıyorum. Yıllarca! Ve bunun için bana böyle ödeme yapıyorsun. Bana adi bir suçluymuşum gibi mi davranıyorsun? Sana haksız fesih davası açacağım, elindeki her şeyi alacağım, seni ibne herif..."

"Bu kadar yeter, Jack. Beni dolaplara kadar takip et, bu konuşma bitmiştir," diye araya girdi Austin. Orada durup hırsızın kendisiyle bu şekilde konuşmasına izin verirse lanetlenirdi.

"Cehenneme kadar yolun var!" Jack bağırdı ve Austin onun adımlarının kendisine doğru geldiğini duydu. Hızla yana doğru adım attı ve döndü. Jack yumruğunu kaldırmış ve yüzüne doğru indiriyordu.

Austin ileri hareketi kolayca engelleyerek Jack'i sersemletti. Sonra Austin kendi yumruğunu attı ve adamın çenesine sağlam bir sağ yumruk indirerek sendelemesine neden oldu. Jack başını salladı, sonra yukarı baktı, tekrar ileri atılırken onu tüketen öfkeyle.

Austin hareketsiz durdu ve bekledi, sonra Jack'in karnına sert bir tekme gönderdi, Jack Austin'in ayaklarına kusarken onu ikiye katladı. Jack yere yığılıp acı içinde inerken ve soluk soluğa kalırken, Austin hızla yolundan çekildi.

"Dalga mı geçiyorsun, Jack? Bunu bir erkek gibi karşılayıp öylece çekip gidemezdin. Bunu olabildiğince kolay yapmaya çalışıyordum ama beni suçlamak zorunda kaldın. Kovulmanın üstüne bir de hapse mi girmek istiyorsun?" Austin talep etti.

"Bana vuran sendin. Sahip olduğun her şeyi alacağım, seni piç kurusu. Her şeyin sahibi olacağım, bu binanın, evinizin, her şeyin" diye soluk soluğa konuştu.

"Devam et ve dene. Etrafta her şeyi gören yaklaşık yirmi kişi var," diye tersledi Austin.

"Bunu şimdi hallediyorum patron. Jack, benimle gel," dedi gardiyan Jack'i gömleğinin arkasından tutup yukarı çekerken. Gardiyan Tommy korkutucu derecede iriydi. Jack bile onunla uğraşacak kadar aptal görünmüyordu.

"Teşekkürler, Tommy." Tommy Jack'i binadan çıkarırken Austin arkasını döndü ve uzaklaştı.

"Boyun kaç Jack? Kahretsin, bu aptalcaydı," dediğini duydu Tommy duyma mesafesinden çıkmadan önce.

Austin, Trenton onu bulmadan önce ofise varmayı başarmıştı. Kardeşinin yüzündeki sırtıştan ne olduğunu çoktan anlamıştı. Böbürlenmeleri duymak istemediği için yürümeye devam etti. Jack ona saldırmasaydı Austin ona vurmazdı.

Kinsey'le ilgili durum yüzünden sinirlerinin gergin olduğunu biliyordu ama normalde şiddet yanlısı biri değildi. Ama bunu kardeşine açıklamanın ona hiçbir yararı olmayacaktı. Trenton "Ben demiştim," demeyi çok severdi.

Trenton, "Biraz destek alabileceğini duydum, Jack seni neredeyse yere seriyormuş," diyerek Austin'i olduğu yerde durdurdu.

"Ne? Dalga mı geçiyorsun benimle? O küçük pislik en kötü günümde bile bana üstünlük sağlayamadı."

"Yani sırf eğlence olsun diye onun kışını mı tekmeledin?"

"Hayır! Bana saldırdı. Nefsi müdafaaydı," diye tersledi Austin yürümeye devam ederken. Trenton bir tepki almaya çalışıyordu ve bunu iyi yapıyordu.

"Orada olmam gerektiğini biliyordum."

"Sanki bu bir şeyi durduracakmış gibi."

Trenton gülerek, "Hayır, ama o zaman ben de atlayıp birkaç vuruş yapabilirdim," dedi.

Austin gülümsemesine engel olamadı. Kardeşine, onun gözlerindeki hınzır mizaha baktı ve sonra gülmeye başladı. Stresten mi, Jack'ten mi, Kinsey'den mi, babasından mı, Joseph Amca'dan mı yoksa her ne haltsa ondan mı bilmiyordu ama birdenbire gülmekten kendini alamadı.

Karnı ağrıyana ve gözleri yaşarana kadar güldü. Yaklaşık beş dakika sonra nihayet doğruldu ve kendisine aklını kaçırmış gibi bakan kardeşine baktı. Belki de kaybetmişti.

"Gerçekten uzun bir hafta oldu," tek açıklaması buydu.

Trenton onun yanındaki arabaya binerken, "Anladım," diye cevap verdi.

Depoyu geride bırakırken başka bir şey söylemediler. Austin rahatlamıştı, bunun son olduğunu biliyordu. Trenton onu rahat bırakacak ve histerik kahkahalar atmasına neden olan şeyin üstesinden gelmesine izin verecekti.

Ayrıca Trenton'ın bu konuda konuşmak istediği anda hemen orada olacağını da biliyordu.

"Benimle görüştüğün için teşekkürler, Kinsey. Aile Joseph'i yarın taşıyor. Bildiğiniz gibi, evdeyken 24 saat bakıma ihtiyacı var ve aile sizin onun bakımını sürdürmenizi istiyor. Kararınızı verdiniz mi?" Kinsey'nin amiri sordu.

Kinsey son birkaç haftadır ne yapmak istediğini düşünüyordu. Kariyeri için zararlı olabileceğini bilse de reddedecekti ama Austin'in sık sık ortaya çıkacağını bilerek Anderson Malikanesi'nde kalmayı kaldırabileceğini sanmıyordu.

Cassie ona yalvardıktan sonra pes etti. Joseph için bu kadar endişelendiği ortadayken en iyi arkadaşını nasıl reddedebilirdi?

"Evet, pozisyonu alacağım."

Amiri ona rahatlamış bir gülümseme verdi. Görünüşe göre Anderson ailesinden herhangi birine *hayır* diyen kişi olmak istemiyordu. Kinsey çok çalışan bu kadını anlayabiliyordu.

"Bu harika bir haber. Sen yokken seni özleyeceğiz ama iyileştiğinde pozisyonun hâlâ burada olacak," dedi patronu.

Kinsey patronunun bu kadar iyimser olmasını seviyordu. Bir hastadan asla vazgeçmezdi, odadaki herkes çoktan vazgeçmiş olsa bile. O kadar çok hayat kurtarmıştı ki, Kinsey hastaneye onun adının verilmesi gerektiğini düşünüyordu. Yine de çoğu zaman, en sıkı çalışanlar en az takdir edilenlerdi.

"Devam edin ve günün geri kalanında izin alın. Bunu kesinlikle hak ettiniz," dedi ikisi de ayağa kalkarken.

"Teşekkür ederim."

Kinsey ofisten çıkarken Joseph'in bakımını sonuna kadar sürdüreceği için minnettardı ama bunun Austin için ne anlama geldiği konusunda gergindi. Kavgalarından beri onunla konuşmamıştı ve hamileliğin geçerli bir endişe olup olmadığını hâlâ bilmiyordu. Şu anda o konuya girmekten bile korkuyordu. Cevap evet olursa ne yapacağını bilmiyordu.

Dr. Weston Joseph'in dosyasına bakarken, "Burayı imzalarsanız kocanızı taburcu edebilir ve nakil için hazırlayabiliriz," dedi.

Katherine rahatlayarak iç çekti. Hastaneden ayrılmaya hazırdı. Kocasını eve götürmenin her şeyi değiştireceğini biliyordu. Sihirlerinin çiçek açtığı yerde olması gerekiyordu. Araziyi bulmuş, hayallerindeki evi inşa etmiş, bebeklerini yaratmış ve aşklarını o arazide sağlamlaştırmıştı.

Burası iyileştirici bir yerdi ve onu eve götürdüğünde kendisine geri döneceğini biliyordu.

"Teşekkür ederim, Doktor," diye karşılık verdi Katherine, bundan daha fazlasını söyleyememişti.

Süreç hızla ilerledi ve o daha ne olduğunu anlamadan ambulans şoförleri Yusuf'u nakil için hazırlıyorlardı.

Katherine yüzünde küçük bir gülümsemeyle, "Eve gidiyoruz, aşkım," diye fısıldadı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Yirmi Beşinci Gün

Seninle **gerçekten** birkaç dakika konuşmam gerek. Başka biri bağırmadan önce arka kapıdan sıvışalım," dedi George, Esther ön kapıdan içeri girer girmez.

"Katılıyorum," diye karşılık verdi ve onunla birlikte köşeyi döndü.

"Baba, işte buradasın. Katherine Teyze'nin yardımına ihtiyacı var," dedi Max, onlar kaçamadan ikisine doğru koşarak.

George patlamaya hazır, sinirli bir nefes verdi. Esther'le en son yalnız kalışının üzerinden üç haftadan fazla zaman geçmişti. Aklını kaçırmak üzereydi. Bu kadar zorlama görünmese, çocukların bunu bilerek yaptıklarını düşünecekti.

"Ona yardım edemez misin?" diye tersledi.

"Sana ne oldu böyle? Ben sadece elçiyim. Biliyorsun bugün Joseph'in eve gelişi ve diğer şeyler yüzünden çok stresliydi," dedi Max ellerini savunmak için kaldırırken.

George oğlunu terslediği için hemen kendini kötü hissetti. Bu kadar sinirli olması Max'in suçu değildi. Sadece Esther'e evlenme teklif etmek için birkaç dakika istemişti. Umarım bu sefer evet derdi.

"Özür dilerim, Max. Sanırım tüm bu olup bitenler yüzünden her zamankinden daha stresliyim," diye çabucak özür diledi George. Özlemle Esther'e baktı, Esther ona üzgün bir gülümseme verdi ve gitti. Öyle ya da böyle yakında onu yalnız yakalayacaktı.

"Neredeyse kendimi kötü hissedeceğim. Birbirlerine nasıl baktıklarını görmeliydin. Yine de planımızın işe yaradığını düşünüyorum," dedi Max, grup arka bahçede otururken, meraklı kulaklardan uzak olduklarından emin olarak.

"Çıldırılmamak için birkaç kez dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Yine de babamın hakkını vermeliyim. O inatçı bir adam. Şimdiye kadar çoktan kırılırdı diye düşünmüştüm. Esther de öyle. Kimsenin izlemediğini düşündüğü zamanlarda ona derin özlem dolu bakışlar gönderiyor," diye ekledi Trenton.

"Durumu daha da kötüleştirdiğimizi mi düşünüyorsun? Ya birbirlerini görmeye devam etmenin çok zor olduğuna karar verirlerse?" Bree endişeyle sordu.

"Böyle bir şey olmayacak, Bree. Senin benim için doğru kişi olduğunu anladığımda, hiçbir şey yoluma çıkamazdı, aşırı korumacı, göğsünü yumruklayan ağabeylerin bile," diye onu rahatlattı Chad.

"Hakkını vermeliyim Chad. Seni çok zorladık ama yine de buralarda takıldın," dedi Austin gülerek ve Chad'in omzuna onu ileri itecek kadar sert bir vuruş yaptı.

Cassie kocasına hayranlıkla bakarak, "Hepinizin bir avuç yumuşak olduğunu biliyorsunuz," dedi.

Austin göğsünü kabartarak, "Siz kadınlar onları elinize alana kadar o kadar da yumuşak değillerdi," dedi.

"Senin de zamanın geliyor Austin, inan bana," diye gülerek araya girdi Lucas.

"Hayır, ben hepinizden daha zekiyim," diye karşılık verdi.

"Lafı açılmışken, Kinsey nasıl?" Mark bilmiş bir sırıtışla sordu.

"Bilmiyorum. Lanet kadın değerinden çok daha fazla sorun çıkarıyor," dedi Austin düşünceli bir şekilde.

"Hey," diye tersledi Cassie, anında arkadaşını savunmak için ayağa kalktı. "Ben... bu... oh, kahretsin. Üzgünüm Cass," diye mırıldandı Austin.

"Bunu görmezden geleceğim çünkü onun için deli olduğun çok açık. Seni biraz rahatlatmak için, bence o da senin için aynı derecede deli oluyor," dedi Cassie güven verici bir gülümsemeyle.

Austin umutla ona baktı. Herkesin Kinsey'e ne kadar değer verdiğini bilmesini istemiyordu ama aynı zamanda bu fırsatı kaçırmak da istemiyordu.

Onun hakkında bir şeyler öğrenme fırsatı. Cassie onun içindeydi.

"Peki, son zamanlarda onunla konuştun mu?" diye sordu rahat bir tonda olduğunu umduğu bir sesle.

"Tabii ki. O benim en iyi arkadaşım. Neden onunla kendin konuşmuyorsun? Bir saat içinde burada olacak," dedi Cassie.

"İşi kabul etmeyeceğini sanıyordum. Neden kimse bana söylemedi?" diye sordu.

"Bunun senin için önemli olduğunu düşünmedik. Az önce ne dediniz? Ah evet, değerinden çok daha fazla bela olduğunu," dedi Alex.

"Evet, her neyse, Alex. Hatırladığım kadarıyla, çok değil birkaç yıl önce bu odada bir kadın için ellerin ve dizlerin üzerinde sürünüyordun," diye karşılık verdi Austin.

"Yaptığım en akıllıca şey," dedi Alex, davranışından en ufak bir utanç bile duymadan.

"Artık sizin etrafınızda olmaya dayanamıyorum. Hepiniz çok... Bilmiyorum, duygusalsınız sanırım," dedi Austin ayağa kalkarken.

Bree ona bir öpücük gönderirken, "Biz de seni seviyoruz," dedi.

"Seni seviyorum, abla," dedi Austin ona bir gülümseme gönderip eve doğru yola çıkmadan önce.

Austin kulak kesilir kesilmez, Bree kocaman bir gülümsemeyle gruba döndü.

"George ve Esther'i yerleştirdikten sonra Austin ve Kinsey ile eğlenelim derim. İkisinin birlikte olmak için yaratıldığı çok açık. Ayrıca, bu çöpçatanlık işinin bağımlılık yaptığını söylemeliyim," dedi heyecanla.

Trenton, "Şimdi, Bree, Austin'i gerçekten rahat bırakmalıyız," diye uyardı.

"Neden? Ben Chad ile birlikteyken tam bir baş belasıydı. Bence ailesinin biraz müdahalesini hak ediyor."

"Kinsey'nin tamamen olmasa bile yarı yarıya ona aşık olduğunu biliyorum. Ben varım," diye konuştu Cassie.

En yakın arkadaşının da onayıyla grup, ilişkiye yardımcı olmak için ne yapabileceklerini görmek üzere bir araya geldi.

Eğer Yusuf uyanık olsaydı, onlarla gurur duyardı. Kesinlikle onun izinden gidiyorlardı.

Kinsey odasına yerleşti ve ailenin onu yerleştirdiği lüks süitten çok etkilendi. Katherine'in perdelerden, geniş süitte neredeyse hiç yer kaplamayan sayvanlı kral yatağını örten yatak örtüsüne kadar kullandığı yumuşak morlara bayılmıştı.

Oturma alanına doğru yürüdü ve uzaktan kumandayı alıp bir düğmeye basarak devasa gazlı şöminede rahatlatıcı bir ateşin canlanmasına neden oldu. Odasında fazla rahat edebileceğinden korkuyordu. Tüm dairesinden daha büyüktü ve kesinlikle çok daha iyi mobilyalara sahipti.

Kapısının çalınması onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Kapıya doğru ilerlerken vücudu gerildi, Austin'in diğer tarafta olmasından korkuyordu. Henüz onunla konuşmaya hazır değildi. Ne söyleyeceğı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yavaşça kapıyı açtı ve Cassie bir elinde bir paket çikolata, diğerinde kahveyle ilerleyince rahat bir nefes aldı. En iyi arkadaşı onu iyi tanıyordu.

"Önemli şeyleri getirdim. Önce seni iyi bir ruh haline sokayım, sonra da içindekileri dökmeni isteyeyim diye düşündüm," dedi Cassie ve oturma alanına geçip eşyaları yere bıraktı.

Kinsey gülümsedi. Arkadaşının ona en lezzetli ayrıntılardan bir tabak dolusu sunana kadar onu rahat bırakmayacağını biliyordu, o yüzden rahatına bakabilirdi. Normalde Cassie'ye her şeyi anlatmak için acele ederdi ama bu farklıydı. Cassie'nin evlilik yoluyla da olsa Austin'le akraba olması, adamdan şikâyet etmeyi, hatta ona duygularının ne kadar karışık olduğunu söylemeyi biraz garip kılıyordu.

Kinsey, "Eminim benim acıklı hikâyelerimi dinlemekten daha önemli işleriniz vardır," diye şaka yapmaya çalıştı.

Cassie'nin ona attığı bakış havadaki tüm mizahı çabucak buharlaştırdı.

"Kinsey, birbirimizi o kadar uzun yıllardır tanıyoruz ki bunu yapmaya çalışıyorum. Her zaman birbirimize geldik ve her zaman da geleceğiz. Austin'in kardeşiyle evli olmam ondan şikayet edemeyeceğın anlamına gelmez. Sen benim en iyi arkadaşımsın, hayatımın bir numarasısın. Asla bir erkeğın aramıza girmesine izin vermedik ve şimdi de vermeyeceğiz. Bunu ya kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz, ama öyle ya da böyle, içini dökeceksin."

Kinsey en iyi arkadaşına sıırttı. Ona sahip olmak çok güzeldi. Bunu biliyordu.

Hayatında bu kadar derinden sevdiğin birinin olması nadir görülen bir şeydi. Eğer Cassie'nin onunla birlikte uçurumdan atlamasına ihtiyacı varsa, Kinsey bunu yapardı. Aynı şeyin Cassie'nin zihninde de geçerli olduğunu biliyordu, bu yüzden onunla kısa bir an için bile olsa konuşmakta neden tereddüt ettiğini bilmiyordu.

"Teşekkür ederim Cassie," dedi yanına gidip ona sarılırken. Biriyle konuşmak daha iyi hissettirecekti.

Ailesine kartopu oynamayı başarmıştı ki bu bir ilkti. Eve yaptığı ziyaret rahatlatıcı olmuştu ve kimse ne kadar stresli olduğunu anlamamıştı. En azından kimse onu bu konuda aramadı. Kendisini kardeşlerinden bile daha iyi tanıyan tek kişiye bunu asla yapamayacağını bilmeliydi.

İki kadın kanepeye oturdu ve Kinsey çikolata paketine uzandı, hızla bir parça aldı ve ambalajını yırttı. Çikolatayı dilinin üzerine koyarak gözlerini kapattı ve konuşmadan önce bir an için tadına baktı. Çikolata yemenin tek gerçek yolu buydu. Yaklaşan konuşmayı atlatabilmek için şekerinin yükselmesine ihtiyacı vardı.

"Teşekkürler Cassie. Tam da ihtiyacım olan şeydi," dedi Kinsey tatlı çikolata dilinin üzerinde erirken iç çekerek. Kahveyi aldı ve yıkamak için bir yudum aldı.

"Evet, evet, şimdi konuş," dedi Cassie kendi şekerini alıp arkasına yaslanarak rahatına bakarken.

Kinsey ona gülümsedi, Cassie'nin bir duruş sergilediğini biliyordu. Onu oyalamaya değmezdi. Nasıl olsa istediği bilgiyi zorla alacaktı, o yüzden Kinsey de bu işi bitirebilirdi.

"Umarım günün geri kalanını iyi geçirirsin," diye şaka yaptı Kinsey, ama çok da uzakta değildi.

"Dolu bir paket çikolatamız, sıcak kahvemiz ve rahat bir koltuğumuz var. Acelem yok."

Cesaretini toplayan Kinsey, rahatlamadan önce birkaç parça şeker daha aldı. Bu biraz zaman alacaktı. Yanakları kızarak anlatmaya başladı. Bu kez hiçbir şeyi saklamadı, Cassie'ye düğün gecesini, hastaneyi, doğum kontrolü eksikliğini anlattı. Ona her şeyi anlattı.

Bir saat geçti ve tamamen bitkin bir halde koltuğuna yığıldı. Aslında her şeyi anlattığı için rahatlamış hissediyordu. Şimdi, düşündüğü kadar berbat durumda olup olmadığını öğrenebilirdi.

"Ver onu bana Cass. Bana ne kadar berbat ettiğimi söyle," dedi Kinsey, Cassie'nin yüzündeki şaşkın ifadeye bakarken.

"Lanet olsun, Kinsey. Benden bir şeyler saklıyormuşsun. Öncelikle, benimle daha önce konuşmadığın için seni azarlamalıyım. İkincisi, sanırım ateşim birkaç derece yükseldi. Max'i hastaneye yatırmam gerekebilir, böylece o seks sahnesini tekrar oynayabilirim. Vay canına, Kinsey, kulağa çok ateşli geliyor," dedi Cassie dramatik bir şekilde yüzünü yelpazelerken.

"Elbette buna odaklanırsın," dedi Kinsey yanaklarında bir parça pembelikle. Yine de bunun oldukça muhteşem olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Hangi kırmızı kanlı kadın istemez ki? Tamam, günümüze dönelim. Ne yapacağını biliyor musun? Bunun hakkında çok düşündün mü? Bir bebek, Kinsey. Tam şu anda bir çocuk taşıyor olabilirsin," dedi Cassie biraz şaşkın bir ses tonuyla.

"Bilmiyorum. Kafamdan atmaya çalışıyorum. O kadar bunaltıcı ki ne düşüneceğimi bilemiyorum," diye itiraf etti Kinsey.

"Henüz hiçbir şey bilmiyorken bunun üzerinde stres yapmanın bir anlamı yok. Büyük ihtimalle hamile değilsiniz. Olabilir, ama muhtemelen boş yere endişeleniyorsun. Daha da önemlisi, Austin hakkında konuşmamız gerek. Vay be kızım, ikinizin arasında bu lanet evi ısıtmaya yetecek kadar buhar var."

"Hayır. Sadece bir kaçamaktı. Hiç çıkmadık bile. Sadece, şey, o olabildiğince erkeksi bir adam. Ne zaman onun yanında olsam, iç çamaşırlarım alev alıyor. Ama bunun üzerine bir ilişki kuramazsın. Bunu biliyorsun Cass. Senin mükemmel bir kocan var."

"Başlangıçta Max'le aramızın nasıl olduğunu hatırlamıyor musun? Bir röportaj için ona şantaj yapmak zorunda kalmıştım, sonra Alaska'da ücra bir kulübede kar altında kalmıştık ve kelimenin tam anlamıyla birbirimizin kıyafetlerini yırtmıştık. Buhar hakkında konuş. Hayatımda hiç kimseyi onu arzuladığım gibi arzulamamıştım. Bunu konuşurken bile hâlâ tüylerim diken diken oluyor. Eğer en iyi arkadaşım olmasaydın, şu anda bu odadan koşarak çıkar ve onu en yakın dolaba sürüklerdim. Senin sayende artık bu kesinlikle 'yapılacaklar listemde'."

Kinsey gülümsedi, Cassie'nin bu kadar açık olmasına bayılıyordu. Max ona tapıyordu ve hayatına çok şey katıyordu.

"Özür dilerim. Konuyu saptırdım. Demek istediğim arzu iyidir. Bu sağlıklı bir şey. Elbiselerini yırtmak istemenin ya da onun bunu istemesinin yanlış bir tarafı yok.

O kadar kötü ki, sürekli bir uyarılma halinde. Bu egonu okşamalı. Bundan çok daha azı üzerine kurulmuş pek çok ilişki var. Işıklar tekrar yandığında onunla birlikte olmaya dayanamıyorsanız, o zaman bir sorunuz var demektir, ama sizde durum böyle görünmüyor. En azından benim duyduğum bu değil. Korktuğun için kaçma. O kötü biri değil Kinsey, söz veriyorum. Benim fikrim bu. Elbette yüzde yüz senin tarafındayım ve onu hadım etmek istersen bağlamana yardım ederim."

Kinsey güldü. Keyfinin içinden akmasına izin vermek iyi hissettirdi. Sizin için erkeklere işkence etmeye hazır bir en iyi arkadaş gibisi yoktu. Onsuz ne yapacağını bilmiyordu.

"Sanırım düşünmem gereken çok şey var, ama şimdilik bunu arka plana atıp birkaç gün daha nefes almaktan daha mutluyum. O sınava gireceğim için çok korkuyorum Cass," diye itiraf etti Kinsey.

"Her adımında yanında olacağım. Hatta onu senin için alırım," diye teklif etti Cassie.

"Sana haber veririm. Henüz almaya hazır değilim."

"Çok erken. Artık erken teşhis hamilelik testleri olduğunu biliyorum, ama bence bekleyip aklını başına topladıktan sonra bunu yapman daha iyi olur. Bu sana bir sonraki adımının ne olacağını düşünmek için zaman verecektir. Biliyorsun Kinsey, her zaman yanımıza taşınabilirsin. Daha önce de teklif ettiğimi ve yeni evliyim, yalnız kalmam gerek diyerek reddettiğini biliyorum ama bunu tek başına yaşamayı istemiyorum. Düşünsene, çocuklarımız birlikte büyüyebilir," dedi Cassie.

Kinsey'ye kendisiyle birlikte yaşamasını birçok kez teklif etmişti. Üniversitede sadece ikisinin aynı odada kalması harikaydı ama artık birer yetişkindiler ve Cassie evliydi. Kinsey bunu yapamazdı.

"Bunu aklımda tutacağım. Şimdi buradan çık da duş alıp hastamı kontrol etmeye gideyim."

"Tamam, anladım. Şimdilik konuşman bitti. Akşam yemeğinde görüşürüz." Arkadaşının arkasından kapıyı kapatırken Kinsey'nin midesi yeniden düğümlendi.

O akşamki büyük yemeği unutmuştu. Hâlâ komada olmasına rağmen Joseph'in eve dönüşünü kutluyorlardı. Katherine onun eve dönmesinin iyileşmesinin ilk gerçek adımı olduğunu düşünüyordu. Bu, Austin'in onunla birlikte gelmesini istediği yemektir. İstedikini elde ettiğini tahmin ediyordu.

Kinsey kapıyı kilitledi, ardından evin bitişiğindeki büyük banyoya girdi.

süiti. Musluğu açtı ve dört kişi için yeterince büyük olan küveti doldurmaya başladı.

Köpüklü suya battığında, stresi eriyip gitmeye başladı. Başını arkaya yasladı ve olumsuz olan her şeyi zihninden uzaklaştırdı. Birkaç saatlik huzuru vardı ve bundan sonuna kadar yararlanıyordu.

Austin büyük masada otururken gözleri sürekli kapıya bakıyordu. Kinsey geç kalmıştı. Etrafını saran kaosu dinledi, orada burada bir kelime yakaladı ama başka bir şey yakalayamadı. Herkes aynı anda konuşurken herhangi birinin nasıl sohbet ettiğini bilmiyordu.

Yine de fark etmezdi. Kaosu seviyordu. Etrafındaki kardeşlerine, kuzenlerine, onların eşlerine ve çocuklarına bakarken, gerçekten de çok şanslı bir grup olduklarını düşünüyordu.

O odadaki insanlar olmasaydı hayatının ne kadar yalnız olacağını hayal bile edemezdi. Kahkahalar, gözyaşları ve hatta öfke, hayatının bir parçasıydı ve başka türlü olmasını istemezdi. Kendini neredeyse tamamlanmış hissediyordu.

Kinsey nihayet girişini yaptığında, neyin eksik olduğunu hemen anladı. Ne kadar karşı çıksa da, isyan etse de, diğer aile üyelerinin sahip olduğu şeyleri istiyordu. Bir eş ve çocuklar istiyordu.

Sahip olamayacağı şeyi istiyordu.

Tabii...

Oraya gitmek istemiyordu. Onunla konuşmayı bile reddediyordu, bu yüzden ebeveyn olup olamayacaklarını düşünmeye başlayamıyordu. Daha çok erkendi. Sadece bir hafta geçmişti. Bir ay gibi gelmişti.

Yanında boş bir sandalye bırakmaya dikkat etmişti ama şanssızlığına bakın ki Emily'nin yanında da boş bir yer vardı. Tabii ki Kinsey bunu fark etmiş ve oraya yönelmişti. Başını kaldırıp ona bakmadı bile.

Yemekler servis edildi ve sohbet her yönden akmaya devam etti. Austin pek dikkat etmedi. Suratsız davrandığını biliyordu ama umursamıyordu.

"Bu kadar yeter. Herkes sessiz olsun!"

Austin şok içinde döndüğünde babasının masanın başında dikildiğini gördü. Katherine tabağına bakıyor ve gülümsüyordu. Esther şaşkın ama biraz da gururlu görünüyordu.

Austin tüm dikkatini George'a verdi. Onu bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Hepiniz sizi sevdiğimi biliyorsunuz. Bana bahşedilen bu büyük aile için her gün minnettarım. Ama şu anda her birinizi kırbaçlayabilirim. Beş yıldır bu güzel kadını yalnız yakalamaya çalışıyorum.

dakikalar. Hepsi bu kadar. Sadece beş dakika. Ama son bir aydır acil durum üstüne acil durum yaşıyor," diye homurdandı George herkese ters ters bakarken.

Başlar George ile yüzü kıpkırmızı olmuş Esther arasında gidip geliyordu.

"Bunu bu şekilde yaptığım için üzgünüm Esther, ama seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, seni en ufak bir şekilde düşündüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bir çiçekçinin önünden geçerken içeri girip tüm dükkânı satın almak istiyorum. Rahmetli eşimi seviyordum, tıpkı senin rahmetli kocanı sevdiğin gibi ve asla onun yerini almak istemezdim. Ama bana mutluluk için ikinci bir şans verildi. Sevdiğim kadının kollarında yaşlanmak için bir şans. Beklemek istediğini biliyorum. Aile için endişelendiğini ve kaza yüzünden aceleci davrandığımı düşündüğünü biliyorum. Ama, kahretsin, kadın, seni seviyorum. Dudaklarım seninkilere değmeden bir gece daha geçirme düşüncesine bile dayanamıyorum. Her gece yanımda sen varken yatmak ve sabah yüzünün güzelliğiyle uyanmak istiyorum. Lütfen beni yaşayan en mutlu adam yap ve benimle evleneceğini söyle?" George onun önünde diz çökerken sordu.

George'a bakarken Esther'in yüzünden yaşlar süzülüyordu. Onun ne söyleyeceğini duymak için beklerken o kadar sessizdi ki iğne atsan yere düşmezdi.

Sonunda gözlerini kaldırdı ve masanın etrafına baktı, ilgi odağı olmaktan utanmış görünüyordu.

"Ben... Ben..." diye devam etti.

"Sormanın zamanı gelmişti George. Neden bu kadar geciktiğini merak ediyorduk," dedi Katherine yüzünde onaylayan bir gülümsemeyle.

Herkes koro halinde onayladı ve Esther'i cesaretlendirmek için gülümsedi. Görünüşe göre tam da ihtiyacı olan şey buydu çünkü George'a geri döndü, içinden sevgi yayılıyordu.

"Evet, George, evet seninle evlenmek istiyorum. Bunların hepsini ve daha fazlasını istiyorum," diye fısıldadı.

Herkes alkışladı ve Katherine personele şampanya ve köpüklü elma şarabı getirmelerini işaret etti.

"Bugün gerçekten bir kutlama günü. Joseph'im iyileşebileceği evinde ve her iki arkadaşım da mutluluğu ve iyileşmeyi birbirlerinde buldular. Kutsanmış durumdayız," dedi Katherine ayağa kalkıp kadeh kaldırırken.

Austin, Esther'i kollarına alıp öperken mutluluktan ışıldayan babasına baktı. Bir an için çocuklarından daha yaşlı görünmüyordu.

Yüzündeki hafif kırışıklıklar kaybolmuş, saçlarındaki aklar gitmişti. Dünyayı fethetmeye hazır yeni bir adam gibi görünüyordu. Austin, sevdiği kadının elinden kaçmasına izin vermeyecek cesarete sahip olduğu için babasıyla gurur duyuyordu.

Dönüp Kinsey'i aradı ama onun koltuğu boştu. Ne yapacağını bilemiyordu. Onu takip etmeye devam etmeli miydi? Belki de gerçekten onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Sadece neyin doğru ya da yanlış olduğunu bilmiyordu.

Ailesiyle birlikte kaldı ve gece boyunca kutlama yaparak en azından birkaç saatliğine sıkıntılarını unutmaya çalıştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

UGH, daha erken gelemediğim için çok üzgünüm, ama Jasmine grip oldu, bu yüzden Isaiah'ın ne demek olduğunu biliyorsun. onu da aldım. Hastalanmamış olmam büyük şans," dedi Amy hızla oturma odasına gelip bir koltuk bulurken.

"Çocukların hasta olmasından nefret ediyorum. Zavallı bebekler. Onlara yakın durmaktan ve sıvı vermekten başka yapabileceğiniz pek bir şey yok," dedi Emily sempatiyle.

"Şimdiden çok büyüdü. Sekiz yaşına bastığına inanamıyorum. Zaman nereye gidiyor?" Amy sordu, gözleri hafif bir panikle dolmuştu.

"Biliyorum. Trevor ot gibi büyüyor. O benim küçük oğlum. Ergenlik çağına geldiklerinde ve daha da kötüsü üniversiteye gittiklerinde nasıl olacaklarını hayal bile edemiyorum," dedi Emily.

"Onları şimdiden özledim," diye ekledi Jessica, en küçüğü kucağında oturmuş, memnuniyetle başparmağını emiyordu.

"Tamam, gelecek hakkında bu kadar şikayet yeter. Günlerdir devam etmeni bekliyorum anne. Beni beklediğiniz için hepinize teşekkür ederim. Neler olduğunu bilmeyen tek kişi olmak beni öldürürdü. Babamın bu kadar acı çektiğine hâlâ inanamıyorum. George Amca'ya ne olduğunu bilmek istiyorum. Nasıl barıştılar?" Amy sordu.

Katherine gözlerini kapadı, belli ki geçmişine doğru sürükleniyordu. Beklediler. "O gece kaçtım." Katherine başladı. "Ona hayır demek için kendimle verdiğim savaşı hızla kaybediyordum. Joseph'i seviyordum.

Onunla geçirdiğim ilk geceden beri seviyordum.

Silahlar. Ama aramızda pek çok yanlış anlaşılma vardı ve benimle sadece bir bahis yüzünden birlikte olduğuna gerçekten inanıyordum. Tek istediğinin beni yatağına almak olduğunu düşünürken ona kalbimi vermek istemedim. Ama onu her gördüğümde uzaklaşmak biraz daha zor oluyordu. Yine de kendi planları vardı ve inatçı bir adam gibi, işleri tamamen yanlış bir şekilde yürütüyordu..."

XXXX

Yusuf yavaşça asansörden çıktı, sonra da binadan dışarı yürüdü. Doğru dürüst düşünemiyordu bile. Düşünceleri Katherine'den başka bir şeyle meşgul değildi.

Eğer dikkatli olmazsa, büyükbabasının şirketini kaybedebilirdi. Hayatını dengelemenin bir yolunu bulmalıydı. Hem Katherine'i birlikte olmaları gerektiğine nasıl ikna edeceğini, hem de önündeki yarış için zihnini nasıl temiz tutacağını bir türlü bulamıyordu.

Ona hâlâ sahip olabileceğini kanıtlamak, onu terk ettiği için yanıldığını göstermek için gelmişti ama yanıldığı kanıtlanan kendisiydi. Ona ne sağlıklı ne de mantıklı olmayan bir şekilde ihtiyaç duyuyordu. Bunun sadece kovalamaca olup olmadığını merak etti. Oyundan zevk mi alıyordu? Yoksa onsuz gerçekten eksik miydi?

Arazisine doğru sürdü, kıyıya vuran suyun sakinleştirici varlığına bakarken dudakları yukarı kalktı. Doğru seçim yapmıştı. Kumlu sahilde tek başına otururken dönüp arazisine baktı, ay belirli bir noktada parlıyordu.

"İşte bu," diye fısıldadı ayağa kalkıp çimenli yamacı tırmanırken. O noktaya ulaştı ve her yöne döndü. Bir yön ona güzel bir su manzarası ve denizin şırıltısının huzur veren sesini veriyordu. Diğer yön ise ona yerden yüksekte duran ve koruma hissi veren karla kaplı dağın tepesini gösteriyordu.

Seattle'ın büyüdüğünü ve büyüdükçe daha fazla insanın yayılarak sakin küçük adayı ele geçireceğini biliyordu ama orada kendi cennetini yaratabilir, mükemmel bir ev, kraliçelere layık bir yer inşa edebilirdi.

O gece ayrılmadan önce her şeyi planlamıştı. Tek yapması gereken telefon görüşmelerine başlamaktı. Birkaç hafta içinde sarayı yükselmeye başlayacaktı. Mükemmel olmasını sağlamak için orada olacaktı.

Bir süre Katherine'den uzak durmaya karar verdiğinde başını öne eğdi. Büyükbabasının şirketini kurtarmak zorundaydı. Onun dikkatini dağıtamaz ya da kendisinin dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Yine de yakında birlikte olacaklardı.

Bu düşünceyle arabasına doğru yürüdü ve bindi. Önünde uzun bir hafta ve yapması gereken çok şey vardı.

Katherine kapısından içeri girip hızla kapatırken utanç içindeydi. Halka açık bir asansörde Joseph'le neredeyse sevişecek kadar aptalca bir şey yaptığına inanamıyordu. İçeride bir kamera olup olmadığını gerçekten öğrenmek istiyordu ama sormaya başlarsa insanlar nedenini merak edecekti.

Umarım durumu olmadığı bir şeye dönüştürüyordur. Kamera varsa ne olmuş yani, diye mantık yürütmeye çalıştı. Kıyafetleri çıkmış gibi değildi. Onu öpmüştü. Evet, çok ateşliydi ama orada durmuştu.

Yarıda kesilmeselerdi neler olabileceğini düşündükçe ürperiyordu. O etraftayken aklını çok kolay kaybediyordu.

Katherine duşa girdi, sonra da hemen yatağına uzandı. Son bir hafta çok yorucu geçmişti ve bu kez rüya bile göremeyecek kadar yorgun olduğu için hemen uykuya daldı.

"Katherine, o numaralar sende var mı?"

"Evet, bir dakika," diye cevap verdi ve istenen belgeyi b u l m a k için masasına baktı.

"Neler oluyor, Katherine? Bu sen değilsin," diye sordu patronu küçük ofisine girerken.

Hayır, bu onun yapacağı bir şey değildi, Katherine kabul etmek zorundaydı. Uykusuzluk ve stres ona hiç yardımcı olmuyordu.

Joseph'i bir aydır görmemişti. Ne bir telefon g ö r ü ş m e s i , ne toplantılarda, ne de başka bir şey. Yine de adını sık sık duyuyordu, çünkü yönetim kurulunun favori adayları arasında hızla üst sıralara yükseliyordu.

Yeni CEO'larını seçme zamanı yaklaştıkça Joseph'in adını daha çok duyuyordu. Hayatına devam edebilmek için umutsuzca bu kararın bitmesini istiyordu. Joseph'in seçildiği andan itibaren çok başarılı olacağından hiç şüphesi yoktu.

istifasını verecekti, haber bile vermeden.

Her gün onun bulunduğu binada çalışmaya devam etmesinin hiçbir yolu yoktu. Bu durum onu bir zamanlar olduğu kişinin sadece bir kabuğuna dönüştürebilirdi. Zaten onun şehirde olduğunu bilmenin verdiği stres yüzünden beyin fonksiyonlarının sadece yarısını kullanabiliyordu.

Onu kovalamaktan yorulmuş olmalıydı, çünkü son reddedilişini ciddiye almış ve asansörden sonra onunla bir daha iletişime geçmemişti. Heyecanlanması gerekirdi ama bunun yerine kalbi yeniden kırılmıştı.

Anlamıyordu. Ona istediğini veriyordu ama asıl istediğinin ona aşık olduğunu, her zaman aşık olduğunu ve olacağını söylemesi olduğunu biliyordu. Adamın bir şekilde o korkunç bahsi açıklayabileceğini, bunu kastetmediğini söyleyebileceğini umuyordu. Bunların hepsi hüs-nükuruntuydu ve belli ki gerçekleşmeyecekti.

"Katherine?"

Hayalinden sıyrıldı ve ona aklını kaçırmış gibi bakan patronuna baktı. Belki de kaybetmişti. Bunu sadece zaman gösterecekti.

"Özür dilerim efendim. Son birkaç gecedir uyuyamıyorum. Muhtemelen yakında doktorumu görmeye gitmeliyim," diye açıklamaya çalıştı. Kendi kulaklarına bile zayıf geliyordu.

"Bunun için üzgünüm. Bugün çalışmaya hazır mısınız?"

Onu tehdit etmediğini biliyordu, ama dürüstçe ihtiyacı olup olmadığını soruyordu.

öğleden sonra izin almak için. Yine de yetişmesi gereken çok şey vardı ve gidemedi.

"Hayır, ben iyiyim efendim. İşte evraklar. Şu anda ihtiyacınız olan başka bir şey var mı?" diye sordu, cevabın hayır olmasını umarak.

"Aslında bu konuyu açmaktan biraz korkuyorum ama Joseph yönetim kuruluyla bir görüşme ayarladı. Hisse senedindeki düşüşü tersine çevirmek için bazı fikirleri var. Her geçen gün puan kaybediyor, bu önemli ve tüm yönetim kurulu üyelerinin orada olması gerekiyor," diyerek özür diledi.

"Anlıyorum, bana sadece yeri ve zamanı söyle," dedi ona. Joseph'in adını anmanın bile midesini nasıl bulandırdığını bilmesine gerek yoktu.

Patronu gitti ve sonra işine gömüldü, geride kalmaya başladı ve toplantıya zamanında yetişmesi imkansız hale geldi.

Katherine Joseph'in sekreterini aradı ve bir saat gecikeceğini bildiren bir mesaj bıraktı. Normalde kimseyi beklemediği için bunun muhtemelen onu kızdıracağını bilerek gülümsemek zorunda kaldı.

Ofisten çıktığında bir taksi bulabileceğini umuyordu. Biraz uzun sürdü ama sonunda bir taksi geldi. Adamın adresi bildiğini umuyordu, çünkü adresi tanımıyordu.

Arabanın içine tırmanırken ona kâğıdı uzattı ve nereye gittiğini tam olarak bildiğine dair ona güvence verdi. Şoför şehirden ayrılmaya başladığında, Katherine daha da gerginleşti.

Mercer Adası'na giden yüzen köprüye ulaştıklarında kafası karışmıştı. Daha önce bir iş toplantısı için oraya hiç gitmemişti ve şoförün onu kaybetmemesini umuyordu.

"Adrese doğru baktığınızdan emin misiniz?"

"Evet, hanımefendi. İki kez kontrol ettim. Yer burası," diye cevap verdi.

Uzun bir araba yolundan aşağı döndü ve sonunda arabayı küçük, eski bir evin önünde durdurdu. Joseph ne düşünüyordu? Arabadan çıkmaya korkuyordu.

"Tamam, park edecek bir yer bul ve beni bekle. Bunun ne kadar süreceğinden emin değilim ama bekleme ücretini ödeyeceğim," dedi onun için açık tuttuğu kapıdan çıkmadan önce.

Sürücü koltuğuna geri tırmanıp koltuğuna yığılmadan önce kabul etti. Endişeyle açık olan ön kapıya doğru yürüdü.

"Alo?"

Bir cevap yoktu. Arkasını dönüp yola baktı, gidip gitmemek ve sonuçlarına katlanıp katlanmamak arasında gidip geliyordu.

Sonunda iş ahlakı galip geldi ve içeri adım attı. Arkadan gelen hafif müzik sesini takip etti. Önce küçük bir mutfaktan, sonra daha da küçük bir oturma odasından geçerek açık bir veranda kapısına ulaştı. İçeri adımını attı ve aydınlatılmış arka bahçede büyük bir masa buldu. Daha yakından incelediğinde yiyecek ve içecek buldu, yani burası olmalıydı.

Yine de etrafta kimse yoktu. O kadar geç mi kalmıştı, onsuz mu bitirmişlerdi? Eğer öyleyse, neden kimse onu arayıp gelmesine gerek olmadığını söylememişti? Geç kalacağını söyleyen bir mesaj bırakmıştı.

"Gelebildiğine sevindim, Katherine."

Joseph'in basit sözlerine tüm vücudu tepki vererek gerildi. Eğer bu seksapeli şişelemiş olsaydı, dünyanın dört bir yanındaki kadınlar erkekleri için satın alır, gece geç saatlerde, özellikle de zor bir günün ardından, yorgunluktan başka bir şey hissetmeye ihtiyaç duyduklarında biraz püskürtürlerdi.

Saf tutku - ayak tabanlarından beynine kadar uyandırdığı şey buydu. Onun varlığının içinde uyandırdığı özlemle savaşmak zorundaydı.

Katherine yavaşça döndüğünde onu kapı aralığında siluet halinde buldu. Gövdesi küçük alanı kaplıyordu, duruşu kendinden emin, güçlü bir malikâne erkeği idi.

İster takım elbiseli ve kravatlı olsun, ister gündelik kıyafetler giymiş olsun, göz kamaştırıcıydı. Hiç fark etmezdi. O Joseph'ti - her zaman sevdiği ama asla sahip olamadığı adam.

Kalbi çarpmaya başladı ve adamın güçlü varlığının üzerine çöktüğünü hissettiğinde sesi kısıldı. Toplantıya gelirken ne düşünüyordu? Bir ay boyunca ondan uzak kaldıktan sonra bile ona duyduğu yakıcı ihtiyaçla savaşmaya devam edemezdi.

"Geç kaldın," dedi öne doğru adım atarken.

Adamın hareketi onu trans halinden çıkardı ve masanın etrafında yavaşça yürüdü. Onun sıkıntısını fark etmesini istemiyordu ama aralarında sağlam bir şeye ihtiyacı vardı. Bu ona korunma yanılması veriyordu.

"Sana olacağımı söylemiştim," dedi sonunda, adam aynı sabit hareketini sürdürürken, ancak masaya ulaştığında durdu ve tam karşısında durdu. Adamın kaşlarının kalkmasına bakılırsa, görünüşte rahat hareketlerine aldanmamıştı.

Elleriyle bir şeyler yapma ihtiyacı duyarak masanın üzerindeki dolu bardağa uzandı, içinde ne olduğunu umursamadan, sadece bu garip anı bozmak için bir şeyler yapma ihtiyacı duyuyordu.

Kadehi dudaklarına götürdü, tatlı şaraptan bir yudum aldı ve sıcaklığın boğazından aşağı kaydığını hissetti. Şaşırtıcı derecede iyiydi, bu yüzden daha büyük bir yudum aldı. Normalde içki içen biri değildi ama içkiden bir parça cesaret kazanmayı umuyordu.

Adam başka bir şey söylemeyince, "Burası toplantı için tuhaf bir yer," diye yorum yaptı.

"Bir ay önce satın aldım. Harika bir yer olduğunu düşündüm. Özel, kimsenin gelme ihtimali yok. Bu akşam iş için çok elverişli oldu."

"Bu olumlu bir şey sanırım." Bir yudum daha aldı, sonra fincanı boşalttığını fark etti. Bardağı yere bıraktı ve adamın iri ellerinin buzun üzerinde duran şişeyi alıp bardağını yeniden doldurmasını izledi. Aslında tekrar eline almaması gerekiyordu ama beyni şu anda kısa devre yapıyordu.

Bardağı ağzına kadar doldurduktan sonra tekrar bardağa uzandı ve bu sefer kırmızı tatlılığı yavaşça yudumladı.

"Tahtanın geri kalanı nerede?" diye sordu, onunla yalnız kalmaya daha fazla dayanamamıştı.

"Buluştuğumuz yerin kuzeyinde büyük bir çadır kurdum. Benimle gelin," dedi ve masanın yanına giderek kolunu uzattı.

Bunu kabul etmesinin imkânı yoktu, o yüzden bir adım geri çekilip onu takip etti. Adam hızla bir yan kapıdan geçti ve az ileride, bir düğünde ya da başka bir büyük etkinlikte görülen büyük beyaz bir çadır gördü. İçeride ışıklar vardı ama yine de hiçbir hareket görmedi.

İşte o zaman anladı.

Gitmişlerdi.

O oldu Orada, tek başına ile Joseph, sadece ne o olmuştur umutsuzca kaçınmaya çalışıyor.

Girişe ulaştıklarında durdu, içeri girmek istemediğini biliyordu. Adam ne planlıyordu?

"Herkes nerede?" diye sordu, sesindeki küçük titreme yüzünden kendine kızarak.

"Toplantı yaklaşık yarım saat önce sona erdi," dedi sanki çok açılmış gibi.

"O zaman neden bana haber verilmedi? Bu senin planın mıydı?"

"Katherine, geç kalan sendin. Toplantının ne kadar kısa ya da uzun süreceğini ben kontrol edemem. Tartışma olmadı, bu yüzden hızlı hareket ettik."

Sanki korkmuş bir çocukla konuşuyormuş gibi, sanki kız onun dürüstlüğünü sorguladığı için saçmalıyormuş gibi konuşuyordu. Onu evine gelmesi için kandırmıştı, tamamen yalnızdılar, bağırma mesafesinde bir komşu bile yoktu.

"İptal etmeliydin. Burada olmam için hiçbir neden yok," diye suçladı.

"Seni burada istiyorum, Katherine. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Sözcükleri söyleyiş biçimi ruhunun derinliklerine özlem gönderdi. Söylediklerinde ciddi olmasını nasıl da dilemişti. Onu istediğini biliyordu. Bu gerçeği gizlemiyordu ama kızın bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Adamın ona veremeyeceği bir şeye ihtiyacı vardı.

Yusuf aralarındaki küçük boşluğu kapattı ve onun elini tuttu. Kadın boş kadehi yere düşürdü ama Yusuf ona kadehi geri alması için zaman tanımadı. Sert şarap yüzünden kafasının biraz bulanık olduğunu fark etti. Bu da yaptığı bir başka hataydı. Savunmasını zayıflatacak hiçbir şey içmemeliydi.

Joseph'in yanındayken güçlü, bilinçli ve kendini tamamen koruyan biri olmak zorundaydı. Kendini geri çekmeye çalıştı ama adam sanki ona karşı mücadele etmiyormuş gibi ilerledi.

"Bak," diye işaret etti.

Sonunda başını çevirmeden önce ona ters ters baktı. Gördüğü şey onu nefessiz bıraktı. Ne inşa ediyordu?

Taşın sonsuz duvarlar inşa ediliyordu, güzel gri taşlar farklı seviyelerde tamamlanmıştı. Bir uçta, gökyüzüne doğru uzanan geniş çemberiyle büyük bir kule inşa ediliyordu. Her yerde sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yeniden çalışmaya başlamaya hazır makineler duruyordu.

Bir kale inşa ediyordu, bir Kral Arthur, yuvarlak masa geceleri, devasa bir kale. Büyüleyici olacaktı.

Bunun Joseph için uygun olduğunu fark etti. Amerika'da bir kral olacaksa, ilk sırada o olacaktı, bu yüzden kraliyete uygun bir yere ihtiyacı olması mantıklıydı. Hayranlığını belli etmemek için yüz ifadesiyle savaştı. Onun ne kadar etkilendiğini bilmesini istemiyordu.

Belli ki onu oraya romantizm yaşamak için getirmişti ama neden?

onun bir numaralı sorusuydu. Onu yatağına almak için neden bu kadar ileri gitmişti?

"Beni neden buraya getirdin, Joseph?" Bir an için gardını indirdi. Sonunda pişman olabilir.

"Size gelecekteki evinizi göstermek için."

Adam alçak sesle konuşurken kalbi hızlandı, sesi onun üzerinde gezindi, anın büyüü onu baştan çıkarmak istiyordu. *Bu gerçek değil*, dedi kendi kendine. *Bunların herhangi biri nasıl gerçek olabilir?*

"Anlamıyorum. Bütün bunları beni yatağına almak için mi yapıyorsun?"

Yusuf onu kollarının arasında çevirdi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Öne doğru eğildi ve hafifçe dudaklarından öptü, bu jest o kadar tatlıydı ki, gözlerinin yaşardığını hissetti. İçten içe ölüyordu. Bu an, sevebileceği tek adamla geçirdiği bu mükemmel an onu mahvedecekti. Ondan tekrar uzaklaşmak, kalan tüm yaşamını tüketecekti.

Oyununu kazanacaktı, bunu hep biliyordu ama bedeli onun için ödenemeyecek kadar ağırdı. Bu bedel onun ruhuydu.

"Evet." Dudaklarını tekrar okşarken cevap verdi.

Savaşmayı bıraktı. Tek istediği ona geri kalanını vermek ve daha sonra, çok daha sonra sonuçlarıyla yüzleşmekti. Kollarını onun boynuna doladı ve tüm kontrolü ona bıraktı...

"Kendimi ona teslim ettim de ne demek? Şu an kendimi kaybettim. Lütfen devam et, Katherine Teyze. Bırak bir iki günü, bizi bir saat daha bekletemezsin," diye emretti Bree.

Patlamasına birkaç olumlu yanıt geldi. Herkes konuşmayı kesmiş olan Katherine'e odaklanmıştı. Birkaç dakika beklediler ama o hâlâ devam etmemişti. Belki de düşüncelere dalmıştı ve tekrar başlayacaktı.

"Herkesten özür dilerim. Yorgunum. Şimdi gidip kocamın yanına uzanmam gerekiyor," dedi Katherine yorgun bir şekilde ayağa kalkmadan önce.

Odadaki herkesi hayrete düşürerek kapıdan çıkıp gitti. "Karnım ağrıyor, çok gerginim. Bu çok saçma. Sanki biz Hikâyenin nasıl bittiğini bilmiyorum ama her şeyi nasıl hallettiklerini anlayamıyorum. Sonunda aşkını itiraf etti mi? George geri döndü mü? Aranızda bilen var mı? Sen bilmek zorundasın, Lucas. Sen en büyüklerisin," dedi Emily kayınbiraderine dönerek.

"Bu hikâyeyi daha önce hiç duymamıştım. Ben de en az sizin kadar merak ediyorum."

cevap verdi.

"Sanırım yapabileceğimiz başka bir şey yok. Onu konuşmaya zorlayamayız," dedi Alex ve karısının ters ters bakmasına neden oldu.

"Yine de eve gitsem iyi olacak. Çocuklar kendilerini daha iyi hissetseler de kötü bir hafta geçirdiklerinde hâlâ annelerini istiyorlar," dedi Amy isteksizce.

Lucas kalkıp ceketini giymesine yardım etti. Geri kalanlar yavaşça eşyalarını toplayıp birlikte kapıdan çıktılar.

Austin koridorda durmuş, merdivenlerden ön kapıya bakarken ne yapması gerektiği konusunda kararsızdı. Yine de evde kalmanın kendisi için çok fazla günaha neden olacağını biliyordu. İsteksizce ceketini giydi ve ailesinin geri kalanını takip etti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

TGÜNLER hızla haftalara dönüşüyordu. Kinsey yemekten beri Austin'i evde görmemişti. Kendi kendine, Austin'i onun isteklerine saygı duyduğu ve ona istediğini verdiği için mutluydu. Kendine yalan söylediğini biliyordu.

İçine yayılan merak ve korkuyla eli karnına gitti ve şaşkınlığı daha da arttı. Henüz hiçbir şey bilmiyordu ama geç kalmıştı. Test yaptırmaktan çok korkuyordu. Eğer hamileyse, bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir cevabı yoktu. Her şey çok bunaltıcıydı. Önemsizmiş gibi davranmanın sağlıklı olmadığını biliyordu ama umursamıyordu. Zihninin rahatlamasına yardımcı oluyordu.

Kinsey dışarı çıkıp serin akşam havasına adımını attı. Bütün gün yağmur yağmış, etrafı mis gibi kokutmuş, şehrin kokusunu silip süpürmüştü. Joseph'in evini çok seviyordu. Amerika Birleşik Devletleri'nin en kalabalık şehirlerinden birinde böylesine dingin bir ortam yaratmayı başarmış olmasını büyüleyici buluyordu.

Yarı özel plaja giden patikadan aşağı doğru yürüdü. Boş zamanlarının çoğunu orada geçirirdi. Kıyıya vuran dalgalarla ilgili bir şey onu rahatlatıyordu.

Joseph'in kurduğu sandalyelerden birini buldu, sonra gözlerini kapattı ve hafif esintinin ve rahatlatıcı seslerin onu huzur duygusuna hipnotize etmesine izin verdi.

Gözlerini açtığı anda, suyun üzerinde küçük bir tekne gördü, yavaşça

sakin yüzey boyunca hareket ediyordu. Bir ara bunu denemesi gerektiğine karar verdi. Eğer kıyıda oturmak rahatlatıcıysa, suyun üzerinde sürüklenmek daha da iyi olmalıydı, hareket her türlü endişeyi uzaklaştırıyordu.

Kısa süre sonra düşünceleri Austin'e geri döndü. Onun nerede olduğunu merak etti. Peşinde koştuğu yeni biri var mıydı? Onunla çıkmak istememesinin nedenlerinden biri, koluna takacak yeni bir kadın bulmakta hiç zorlanmadığının herkesçe bilinmesiydi. İki hafta sonu üst üste aynı kişiyle görüldüğü nadirdi.

Onun küçük kara defterine bir çizik daha atma düşüncesine katlanamıyordu. Başını salladı ve düşüncelerinin dağılmasına izin vermedi. Akıl sağlığını korumak istiyorsa bunu yapamazdı.

"Anderson'ları tanıyor musun?"

Derin bir ses ona doğru gürlerken Kinsey doğruldu. Döndüğünde iri yarı bir adamın kumsalda sendeleyerek kendisine doğru geldiğini gördü. İri yarı bir adamdı, en az bir haftadır tıraş olmamıştı ve ona doğru gelen kokulara bakılırsa belli ki içki içmişti.

Tehlikenin farkına vardığında adam ona yirmi metreden daha yakındı. Bu adamı tanı mıyordu ama Anderson ailesini tanıdığı belliydi ve ses tonundan pek de hayranı olmadığı anlaşılıyordu. Kadın yavaşça ayağa kalkarken gözleri ona kilitlenmişti.

Omurgasından aşağı bir korku ürpertisinin süzüldüğünü hissetti. Muhtemelen saçmalıyordu ama en güvenli seçeneğin olabildiğince hızlı uzaklaşmak olduğunu düşündü. Eğer adam zararsızsa, bir şey olmazdı ama birine zarar vermeye çalışıyorsa, yoluna çıkmak istemiyordu.

"Hey! Anderson'ları tanıyor musun diye sordum, şu zengin züppeleri," diye bağırdı tehditkâr bir adımla yaklaşırken.

Tamam, içgüdülerini haklıydı. İzci kızlara kurabiye satmak için orada değildi - bu kesindi.

Doğru cevabın ne olacağını bilmiyordu. Ona, evet onları tanıdığını, aslında onların evinde kaldığını söylemek istemiyordu ama neden onların mülkünde olduğunu açıklayacak iyi bir yalanı yoktu.

"Ben, şey... evet, kim olduklarını biliyorum," diye kekeleydi sonunda, dişleri hem korkudan hem de soğuktan çatırıyordu.

Son birkaç haftadır birçok kez olduğu gibi sadece özel bir an yaşamak istemişti. Telefonunu getirme zahmetine bile katlanmamıştı. Bu küçük cennet parçasında çok rahat etmişti. Şehirde yaşarken

Normalde kendini bu kadar savunmasız bırakacak kadar aptal değildi.

Bakışları tepeye, malikânenin en üst katının açıkça görüldüğü yere yönelirken ona doğru bir adım daha attı. En üst kattan insanların sahile bakabildiğini biliyordu ama şu anda kimsenin bunu yapması için bir neden yoktu. Zaten görecekları tek şey iki küçük figürdü. Gökyüzündeki ışık azalıyordu ve yakında sadece gölgeleri görebileceklerdi. Eğer sarhoş adam onu tutarsa ve biri pencereden dışarı bakarsa, iki sevgili olduğunu düşüneceklerdi.

Geldiğinden beri birkaç tane görmüştü. Genç erkekler genellikle randevularını güzel bir gün batımıyla etkilemeyi ve ardından ateşli bir sevişme anı yaşamayı severlerdi. Kinsey sandalyenin etrafında birkaç adım atarak çılgın adamla arasına mesafe koymaya çalıştı. Belli ki sarhoş olduğu için gözleri şaşırtıcı derecede uyanıktı. Onun peşinden koşuyor, her hareketini izliyorlardı.

Hareket.

Tepeye doğru fırlama beklentisiyle tepeye baktı. Umarım bu haliyle onu yakalayamazdı. Son zamanlarda gerektiği kadar egzersiz yapmamıştı ama yine de oldukça iyi durumdaydı.

"Geç kalıyorum. Seninle konuşmak güzeldi ama gitmem gerek..."

Eve doğru döndü ve birkaç adım attı ki kolu moraracağından emin olduğu kadar sıkı bir şekilde kavrandı ve vücudu onunla yüzleşmek için döndü. Yüzüne dik dik bakarken ondan birkaç santim uzaktaydı, nefesi midesini bulandırıyor ve kusma isteğiyle savaştığına neden oluyordu. Gömleğinin önüne kusarsa adamın ne yapacağını bilmiyordu.

"Bekle. Neden bu kadar acele ediyorsun? Sen de onlardan biri misin?" diye gürledi, öfkesinden ağzından tükürükler saçılıyordu.

Kinsey dondu kaldı, korkudan dehşete düştü. Bu adam kendini kontrol edemiyordu ve eğer henüz etmediyse, patlayacağından korkuyordu. Onu daha fazla kışkırtmak istemiyordu.

Sakin görünmeye çalışarak, "Sadece gitmem gerekiyor," dedi.

Boğazında safranın yükseldiğini hissetti ve nefesini tutmaya çalıştı.

"Anderson'ları görmem gerek. Onlar... onlar kötü bir şey yaptılar, gerçekten kötü. Bir hesaplaşmaya ihtiyacım var. Bir arkadaş mısın, belki bir eş ya da kız arkadaş?" diye sordu, sözlerini bitirirken kelimeleri güçleniyordu.

Sanki ne kadar değerli olduğunu, onun için ne işe yarayabileceğini görüyormuş gibi ona baktı. Biraz dürüst olmaya karar verdi. Belki o zaman gitmesine izin verirdi.

"Ben sadece onlar için çalışıyorum. Hiçbir şeye karışmıyorum. Onlar için sadece geçici olarak çalışıyorum. Daha yeni başladım," diye açıkladı sessizce.

Kadının sözleri onu anlayamadığı bambaşka bir öfke alemine sürüklemiş gibiydi. Onlar için çalıştığı için neden kızsın ki?

"İşimi sen mi aldın? Yerime sen mi geçtin!" diye bağırdı.

Adamın lekeli yüzündeki öfke kadının nutkunu tutmasına neden oldu. Eğer kaçmayı başaramazsa ona zarar verecek, fena halde canını yakacaktı.

Kinsey ayağını geriye doğru hareket ettirirken kolunu çekiştirdi, var gücüyle çekiyordu. Parmakları onu hapsederek daha da sıktı. Çok güçlüydü. Durum umutsuz hissettirmeye başlamıştı.

Suya doğru sendeleyerek bir adım attı ve ayaklarını kumda sürükledi. Onu suya atacağı ya da daha kötüsü suyun altında tutacağı düşüncesiyle vücudu gerçek bir korkuyla titredi.

"Hayır, hayır senin işini almadım. Ben bir hemşireyim, hepsi bu, bir hemşire," dedi sonunda sesini bulduğunda.

"Bir hemşire mi? İçlerinden biri hasta mı?" diye sordu, bu düşünce gözlerini şeytani bir neşeyle doldurmuştu.

"Evet. Joseph çok hasta," diye cevap verdi. İhtiyacı olan tek şey adamın dikkatinin birkaç saniyeliğine dağılmasıydı, sadece kurtulmasına yetecek kadar bir süre. Tüm gücüyle kaçacaktı.

"İyi, iyi, bu iyi," diye tekrarlayıp durdu.

Kinsey kolunu çekiştirmeye devam etti ama işe yaramadı. Eline kan gitmediği için parmakları karıncalanmaya başlamıştı. En azından hareket etmeyi bırakacak kadar dikkati dağılmıştı. Sadece kısa bir mesafe ötedeki suya baktı. Eğer onu suya indirirse, o... Bu düşünceleri aklından bile geçiremezdi.

"Neden eve kadar birlikte yürümüyoruz? Seni üzen her kimse onunla konuşabilirsin," diye ikna etmeye çalıştı.

"Bunu benim için neden yapmak isteyesin ki?" diye sordu ona şüpheyle bakarak. O kadar sarhoştı ki, doğru düzgün mantık yürütemiyordu.

"Çünkü konuşmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Yaptıkları şey seni gerçekten üzmüş gibi görünüyor.""Evet, bana yanlış yaptılar. Sadece biraz daha fazla para kazanmaya çalışıyordum, hepsi bu. Kendilerinin tonlarca parası var. Bir ailenin ihtiyaç duyduğundan ya da hak ettiğinden çok daha fazla. Birkaç kuruş için beni neden kovsunlar ki! Onlara hiçbir zararı olmadı," diye geveledi, kelimeleri karmakarışık ve anlaşılması zordu.

"Evet, çok fazla para. Bunu düzeltelim," diye ısrar etti.

"Tamam," diye kabul etti. Adam onu bıraktığında, kanın geri aktığı kolunda şiddetli bir acı hissetti. Neredeyse adamın tutuşundan daha çok acıyordu. Yine de buna odaklanamazdı. Fikrini değiştirmeden önce ondan uzaklaşması gerekiyordu. Eve gitmeli ve ailesini orada olduğu konusunda uyarmalıydı.

Kinsey arkasına dönüp onu kontrol etmek için bir saniye bile beklemeden koşmaya başladı. Ona herhangi bir avantaj sağlamanın hayatına mal olabileceğini biliyordu.

"Dur!" diye bağırdı, sesi çok yakından geliyordu. Gözlerinde yaşlar birikirken görüşü bulanıklaştı, sonra da taşı. Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyordu? Zar zor yürüyebiliyordu ama tam arkasındaydı.

Parmakları saçlarının arkasını kavradığında Kinsey acı içinde çığlık attı ve boynu geriye doğru kırılırken ileri doğru hareketini hızla durdurdu.

"Seni orospu!" diye bağırarak onu etrafında döndürdü. Gözleri kocaman olmuş, yuvalarından fırlamış, ağzı açılıp kapanıyordu. Daha önce sinirlendiyse bile, şu anki haliyle kıyaslanamazdı.

Adam kolunu kaldırdı ve kadın bayılmadan birkaç dakika önce sadece yıldızları gördü. Son düşüncesi, *yıldızları görmenin* sadece bir ifade olduğunu düşünmüş olmasıydı.

Austin bahçeye çıktı ve etrafına bakındı. Teyzesi Kinsey'nin bir saat önce gittiğini söylemişti. Katherine endişeliydi çünkü Kinsey sadece otuz dakika kalacağını söylemişti.

Avlunun etrafına bakarken adımlarını hızlandırdı. Işık hızla azalıyordu ve görüş mesafesi kaybolmadan önce onu fark etmek istiyordu.

Katherine, Kinsey'nin sık sık sahile indiğini söyledi. İlk bakacağı yer orasıydı. Bir şey duyduğunda tanıdık patikadan aşağı iniyordu.

Bir an durdu ve kulaklarını zorladı. Bir erkek sesine benziyordu ama ne dediğini duyamıyordu. Dışarıda kimin olabileceğini merak ederek adımlarını hızlandırdı. Burası zel mlkt ve sahilin bu bölümünde onlardan başka kimsenin olmaması gerekiyordu.

Yaklaştıkça, birinin durması için bağıran bir erkek sesi ve ardından bir kadın çığlığı duydu. Kinsey'nin başının dertte olduğunu anlayınca dehşete kapıldı.

Çok geç kalmadığını umarak patikadan aşağı doğru koşmaya başladı. Köşeyi döndüğünde, iri yarı bir adamın Kinsey'nin saçının arkasından tutup onu savurduğunu, sonra da elini yüzüne çarptığını gördü.

Austin kırmızıyı gördü. Kinsey yere düşerken ve adam onu tekmeleyecekmiş gibi bacağını kaldırırken ileri atıldı. Ne tür bir canavar bir kadına bunu yapabilirdi?

Austin, ayağı yere değmeden bir saniye önce adamın göğsüne daldı ve ikisi de sert bir gümbürtüyle yere inmeden önce havada birkaç metre utu.

Austin hiç vakit kaybetmedi. Yumruğunu önce adamın çenesine, sonra da yanağına indirdi. Adam onun altında hareketsiz kaldı. Austin ancak o zaman onun kovulan alışanı Jack olduğunu fark etti. Adamın üzerinden atladı, telefonunu kaptı ve Kinsey'e doğru koşarken bir ambulans çağırdı.

Nabzını hissetti ve güçlü bir şekilde attığını görünce rahat bir nefes aldı. Ellerini kollarında ve bacaklarında gezdirip başka bir yara olup olmadığını kontrol ederken kadın kıpırdanmaya başladı.

Parmakları kolunun st kısmına değdiğinde "Ah," diye bağırdı. Gömleğini önünden çekti, sonra kızgın kırmızı eti görünce küfretti. Gidip Jack'e birkaç kez daha vurmak istedi. Aptal

hak etmişti.

Bunun yerine, Kinsey'nin başını kucağına alıp evi aradı ve kuzenine bir battaniye getirmesini söyledi.

"Kinsey, iyi misin? Konuşabiliyor musun?"

"Başım ağrıyor," diye mırıldandı gözleri bir aralık açılırken. "Özür dilerim, Kinsey. Çok üzgünüm. Sana ne yaptı?"

"Ailene gerçekten çok kızgındı. Benim de bunun bir parçası olabileceğimi düşündü.

Bilmiyorum. Çok sarhoştı," diye mırıldandı.

"Sorun yok, Kinsey. Sonra konuşuruz. Sadece gözlerini kapat ve dinlen. Ambulans yolda," diyerek onu rahatlattı.

Hayatında ilk kez adamın dediğini yaptı ve gözlerini kapattı. Eğer bu kadar paniklememiş olsaydı, gülümseyebilirdi bile.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Lucas kayarak önlerinde dururken sordu. Jack'e bakmadan önce battaniyeyi hızla Kinsey'nin üzerine örttü.

"Kovulduğu için mutlu olmayan eski bir çalışan, şu anda pek bir şey bilmiyorum. Kinsey onun sarhoş olduğunu ve kavga aradığını söyledi. Sanırım Kinsey sadece onun yoluna çıkmış," diye açıkladı Austin.

"Onu bayılttın mı?"

"Çok doğru," dedi Austin, öfkesinin yeniden kabardığını hissederek. Kızın yere düşerkenki görüntüsünü aklından çıkarabileceğini hiç sanmıyordu. Kızın dehşet içindeki çığlığı yıllarca aklından çıkmayacaktı.

"Güzel. Sen onu eve kadar taşı. Ben bu bok parçasıyla kalacağım." "Sağ ol, Lucas." Austin ayağa kalktı ve Kinsey'i kolayca kollarının arasına aldı. O da

tepeden çakıllı servis yoluna doğru yürüdü, sonra da bu yolu takip ederek eve ulaştı. Uzaktan siren seslerini duyabiliyordu, bu yüzden hızını artırdı.

Onlar araba yoluna girdiğinde o da arka kapıya ulaştı. Hızla evin içine girdi ve onlarla ön tarafta buluştu. Sağlık görevlileri onu sedyeye yatırdı ve hayati fonksiyonlarını kontrol etti. Geride durup çaresizlik içinde olanları izledi.

"Bir şeye alerjiniz var mı hanımefendi?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Başım ağrıyor. Kolum da öyle, ama başım patlayacakmış gibi hissediyorum, acı çok kötü."

"Birazdan size bir iğne yapabiliriz. Önce birkaç soru daha sormam gerekiyor," diyerek onu rahatlattı.

Polis geldiğinde, Austin isteksizce Kinsey'i polisin gözetimine bıraktı.

sağlık görevlileri ve Jack'in nerede bayıldığını açıklamak için şerif yardımcısına yaklaştı. Kısa bir açıklama yaptıktan sonra Kinsey'nin yanına geri döndüğünde onu sedyede uyurken buldu ve ambulansa bindirdiler.

"Ya bizimle gelirsın ya da peşimizden gelirsın ama o aradaki farkı anlamaz. Birkaç saatliğine dışarıda olacak," dedi adam. Austin ondan ayrılmak istemiyordu ama arabasına ihtiyacı olacağını da biliyordu.

"Takip edeceğim, teşekkürler," diye cevap verdi ve sonra kapıyı kapatmalarını izledi.

Austin arabasına atlayıp acil durum aracına yetişmek için hiç vakit kaybetmedi. Onun iyi olduğundan emin olana kadar gözünün önünden ayrılmasını istemiyordu. Özellikle de bu durumda olması onun suçu olduğu için.

Daha önce hiç bir çalışanı ona saldırmamıştı. Evet, onun hayatına, hepsinin hayatına yönelik tehditler vardı ama daha önce hiç hoşnutsuz bir çalışan bu tehditlerden birini gerçekten gerçekleştirmemişti. O gece çok değerli bir ders almıştı ve bunun bedelini Kinsey'nin ödemesi adil değildi.

Öfke hâlâ damarlarında dolaşıyordu. Yanıp sönen ışıkların arkasından giderken kendini sakinleştirmeye çalıştı, kırmızı ve mavi desenleri bir şekilde yatıştırıcıydı, en azından ona odaklanacak başka bir şey veriyordu.

Austin saatlerce bekleme odasında oturdu. Saatler gibi görünen değil, kelimenin tam anlamıyla saatler. Yakında bir şey duymazsa doktoru duvara yapıştırmaya hazırlanıyordu. Normal bir günde sabırlı bir adam değildi ve şu ana kadarki günü normalden çok farklıydı.

"Bay Anderson?"

"Evet, benim," dedi yaklaşan doktorla yüzleşirken.

"Beklettiğim için özür dilerim. Anladığım kadarıyla Bayan Shelton ile gelen sizmişsiniz?"

"Evet."

"Siz aileden misiniz?"

"Şey, bu biraz karışık," diye sözünü kesti.

Doktor ne söylemesi ya da söylememesi gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi birkaç dakika ona baktı. Onunla birlikte gelen kişi Austin olduğu için doktor kabul etti, "Kolunda derin bir morarma var. Bir süre ağrıyacak. Anladığım kadarıyla saldırgan yüzüne vurmuş. Elmacık kemiğinde hafif bir çatlak var ama iyileşecek. O zamana kadar şişlik olacak ve oldukça derin morarmış. Birkaç gün ağrısı olacak. Şu anda herhangi bir beyin hasarı ya da başka bir şey görmüyoruz.

başka bir yanlış."

Öfkesi kabarıırken Austin bir şeyleri yumruklamak istedi. O pisliğin hastanede bir yerlerde olduğunu biliyordu ve onu yakalayıp büyük bir hasar vermekten başka bir şey istemiyordu.

"Bayan Shelton suç duyurusunda bulunmayı kabul etti, ki bu iyi bir şey. Polisler şu anda saldırganın yanında. Buradan hapse girecek. Bunu söylememem gerekiyor ama çenesini kırmışsınız," dedi doktor. Kalbi kırılmış gibi görünmüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Austin ona, Jack'in acı çekmeden kurtulduğu için biraz daha iyi hissediyordu.

"Bu gece için bir odaya taşınıyor. Başlangıçta gözden kaçırdığımız bir şey olması ihtimaline karşı ona göz kulak olmak istiyoruz."

Bununla birlikte, doktor ayrıldı ve Austin resepsiyona doğru yürüyüp odasının tarifini aldı. Uzun koridorda yürüdü, sonra kapının önünde duraksadı. Ondan ne tür bir tepki alacağını bilmiyordu. Hissettiği öfkeyi göstererek içeri giremeyeceğini biliyordu. Elbette ona yansıtmıyordu ama yine de görmesine gerek yoktu.

İçeri girdiğinde onu yatakta otururken buldu. Adam kapıdan içeri girdiğinde kadının başı döndü ve gözleri birbirine kilitlendi. Kolundaki morluk ve yüzünün sol tarafını kaplayan koyu morluk onu bir kez daha öfkeliendirdi.

"Hey," dedi beceriksizce.

"Teşekkür ederim Austin," diye fısıldadı.

"Çok üzgünüm, Kinsey. Daha erken gelmeliydim."

"İyi ki oraya zamanında gitmişsin. Aksi takdirde çok daha kötü durumda olacağıma dair bir his var içimde," dedi kadın vücudunu bir titreme sararken. Onun acısını dindirmek, ona sarılmak istedi.

Yatağına doğru yürüdü ve kız onu temkinli bir şekilde izlerken oturdu. "Sana dokunduğuna inanamıyorum," diye homurdandı Austin.

"Ben iyiyim, Austin. Gerçekten iyiyim. Yüzüm ve kolum biraz ağrıyor ama iyiyim," diye söz verdi.

"Sana vurduğunu gördüğümde, ben..."

"Biliyorum. Sadece buralarda olmana sevindim," diye araya girdi. Önce saldırıya uğraması gerekse bile, onu gördüğüne sevindiğini itiraf ettiği için minnettar olmalıydı.

Elini kaldırdı ve yüzünün yaralanmamış tarafını nazikçe okşadı.

Derin bir nefes alıp onu izlerken gözleri daha da büyüdü.

"Kinsey," diye adeta yalvardı ona.

"Yapamam..."

"Ben sadece... İhtiyacım var..."

Austin nasıl hissettiğini dile getirmeye çalışmayı bıraktı ve eğilip dudaklarını nazikçe dudaklarına götürdü. Kadın onu durdurmaya çalışmadı. Onu daha fazla incitmek istemiyordu ama dudaklarının tadına bakmaya, onun gerçekten iyi olduğuna, yanında olduğuna dair kendine güvence vermeye ihtiyacı vardı. Eğer daha kötü bir şey olsaydı ne yapacağını bilmiyordu. Bunu düşünmesine bile izin veremezdi.

Daha yakına eğildi, eli ensesini okşamak için hareket etti, dilini alt dudağında gezdirirken dudaklarına dikkatli bir şekilde dokundu. Mesele tutku ya da tatmin değildi, mesele onun gerçek olduğuna, orada olduğuna, onun olduğuna dair kendine güvence vermektir.

Kalbine odaklanan ve onu normal boyutunun on katına çıkaran bir sıcaklığın içinden geçtiğini hissetti.

Sonunda geri çekildi ve yüzüne bakmak için yavaşça gözlerini açtı. Kendi gözlerini de transa geçmiş gibi açmış, yüz ifadesinde öyle bir şaşkınlık ve huşu ile ona bakıyordu ki, zaten oturuyor olmasaydı, bakışları onu dizlerinin üzerine çökertebilirdi.

"Burada seninle kalmama izin ver, Kinsey. Sana sarılmama izin ver."

Sis dağılmaya başladığında ona baktı. Gözleri yaşlarla doluydu - acı, ihtiyaç, kafa karışıklığı hepsi ifadesine karışmıştı. Cevabı daha o söylemeden biliyordu. Söylemesini engellemek için onu tekrar öpmek istedi.

"Hayır."

"Neden? Neden bunu karmaşık hale getirmek zorundayız? Sadece bir gece," diye sordu. Daha önce hiçbir kadına hiçbir şey için yalvarmamıştı ama görünüşe göre kadın onun için her türlü ilke neden oluyordu.

"Bu çok... karmaşık. Bir gece hiçbir şeyi düzeltmeyecek ya da değiştirmeyecek."

"Birbirimizi istiyoruz, Kinsey. Birbirimizi önemsiyoruz. Bundan daha karmaşık olmasına gerek yok," dedi. Kızın gözlerindeki tereddütte bir umut ışığı hissetti.

"Senin için kolay, Austin. Ne istediğini görüyorsun ve peşinden gidiyorsun, soru sormadan. Ben öyle değilim. Gerçekten düğündeki o kız değilim. O gece yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyorum. Neden bilmiyorum

O zamandan beri seninle kontrolümü kaybetmeye devam ettim, ama bu ben değilim. Bu benim, tam burada, şu anda. Heyecanlı ve göz alıcı değilim. *En yakın dolaba atlayacak* türden bir kız değilim. Kovalamaca biter bitmez ilgini kaybedeceksin. Peşinden koştuğun, kaçamak yapmak istediğin kız gerçek değil," dedi, gözyaşlarının akmadığından emin olduğu sesi kısıktı.

"Biliyor musun? Bence yalan söylüyorsun. Bence kendine ve bana yalan söylüyorsun. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu.

Kadının gözlerinin içine bakarken elini karnının üzerine koydu ve kadının nefesinin kesilmesine neden oldu. İyi oldu. Onu sarsmak istiyordu, çok değil, sadece biraz.

"Bu olabildiğince gerçek. Benim çocuğumu taşıyor olabilirsin, Kinsey. Seks bir rüyada ya da benim hayal gücümde gerçekleşmedi. Birbirimize her beş mil yaklaştığımızda aramızdaki patlama sahte değil. Duvarlarını örmeye çalışabilirsin, sorun değil, ama sakın bana hakaret etmeye kalkma. Sakın bana her şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu söylemeye cüret etme."

Bir uçurumun kenarında olduğunu ve zar zor tutunduğunu biliyordu. Öfkesini ondan çıkarmaması gerektiğini de biliyordu ama kızgındı, o anda hemen hemen her şeye kızgındı.

Parmaklarını saçlarında gezdirirken arkasına yaslandı. "Tamam."

"Ne?" O kelimeyi fısıldarken Austin başını kaldırdı.

"Yorulдум, her şeyden çok yorulдум. Bu gece daha fazla dövüşmek istemiyorum. Düşünmek istemiyorum. Sadece bana sarılmanı istiyorum," diye fısıldadı, gözlerinde korku vardı.

Başka bir şey söylemedi, sadece ceketini çıkardı ve onun yanına tırmandı. Onu kollarının arasına aldığı anda omuzlarından bir yük kalktığını hissetti.

Sabahın erken saatlerinde uyandı ve odadan çıktı. İkisinin de ne istediklerine karar vermeleri gerekiyordu ama onu daha fazla zorlamayacaktı. Niyetini açıkça ortaya koymuştu; şimdi top onun sahasındaydı.

Kinsey sabah uyandığında Austin gitmişti ve kendine bunun en iyisi olduğunu söylemeye çalışsa da kalbi sızladı. Yine de, onu tüketen ani yalnızlık karşısında gözyaşlarının akmasına engel olamadı.

Birkaç saat sonra kahvaltısını yapmaya çalışırken kapısı çalındı ve hevesle başını kaldırdı.

Austin'in yerine, yüzlerinde kocaman sırtışlarla, ellerinde kocaman çiçek ve balon demetleri taşıyan birkaç kişi sessizce odaya girdi. İşleri bittiğinde, odası bir çiçekçi dükkânına benziyordu.

Adamlardan biri ona bir kart uzattı ve geldikleri gibi hızla gittiler. Titreyen parmaklarıyla zarfı açtı ve notu çıkardı.

XXXX

Yaralandığınız için üzgünüm. Geçmiş olsun.

- Austin

XXXX

Bu kadar mıydı? Diğer tarafta başka bir şey olup olmadığını görmek için kartı çevirdi. Hiçbir şey yoktu.

Ne düşüneceğini bilemiyordu. Ona bir sürü çiçek gönderiyordu ama gitmişti ve notu çok kişiliksizdi. Veda mı ediyordu?

Kinsey tekrar uzandı ve uyuyana kadar ağladı, hâlâ cevap bulmaya yaklaşamamıştı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Y Hâlâ dinleniyor olmalıydın, bu kadar erken işe dönmemeliydin," diye azarladı Katherine Kinsey'i iki gün sonra Joseph'i kontrol etmek için odaya girdi.

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum, bu yüzden lütfen bana katlanın ama onu özledim. Joseph'e oldukça bağlandım ve son birkaç gündür uzakta olduğum için kendimi... bilmiyorum... sadece - kapalı hissettim," dedi Kinsey omuz silkerek.

Geçici hemşirenin işini iyi yaptığından emin olmak için hastanın dosyalarını kontrol etti ve sonra Katherine'in yanına oturdu.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Katherine, hemen yumuşayarak. "Joseph uyurken bile etrafındaki herkesi büyülemek gibi bir huyu var."

Kinsey orada olmayı özlemişti. Joseph'i başka birinin bakımına bırakmak istememişti. Başından beri onun yanındaydı ve sonuna kadar da yanında olacaktı. Sadece sonunun onun uyanması olmasını umuyor ve bunun için dua ediyordu.

"Devam edin ve rahatınıza bakın. Ailenin geri kalanı her an burada olabilir. Hikayemizin sonucunu merakla bekliyorlar," dedi Katherine.

Kinsey hikaye boyunca kendini davetsiz misafir gibi hissetti ama ayrılmaya da kıyamadı. Bir çiftin bu kadar uzun yıllar birlikte kalmasını sağlayan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Aşkından bahseden Katherine'in sesi onu büyülemişti.

Kısa süre içinde oda Joseph'in çocukları, yeğenleri, hatta bazı torunları ve büyük yeğenleriyle doldu. Geniş alan, içindeki insan sayısıyla sanki hızla küçülüyormuş gibi hissettirdi.

Kinsey Austin'in içeri girdiğini görmek için bekledi ama o yoktu. Kapıyı izlemeyi reddetti, onun yerine kocasının yatağının yanındaki sandalyede rahatça oturan Katherine'e odaklandı.

"Bugün nasıl anne?" Alex sordu.

"İyi gidiyor. Yanaklarına baksana. Evde olmak onlara rengini geri getiriyor. Dönüş yolunda olduğunu biliyorum," diye cevap verdi güvenle.

"Geri gelecek çünkü ona ihtiyacımız var," dedi Emily umutlu bir gülümsemeyle.

"Nerede kaldığımı hatırlayamıyorum."

"Seni evine gelmen için kandırmıştı. Sana sadece senin için inşa ettiği kaleyi gösteriyordu," dedi Bree iç çekerek. "Çok romantik."

"Evet, bu doğru. Onunla savaşmaktan vazgeçtim. O gece oradan ayrıldığımda bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum ama artık umurumda değildi. Onunla geçirdiğim bir dakika hiç olmamasından daha iyiydi. Acı çekmekten, ağrıtmaktan çok yorulmuştum. Ama bu acının, benimle işi bittiğinde hissedeceklerimin yanında hiçbir şey olduğunu biliyordum. Ama yine de onu daha fazla reddedemezdim..."

XXXX

Yusuf başını kaldırdı, kararmış gözleri onun korkmuş gözlerine bakıyordu. Onun üzerinde sahip olduğu güç çok büyüktü. Bunu durdurmak için güçsüz olduğunu da biliyordu.

"Seni yatağında istiyorum ama hepsi bu değil. Bu senin için. Seninle tanıştığımdan beri yaptığım her şey senin için Katherine. Sensiz yaşayamam," diye mırıldandı.

Katherine ona bakarken kafası karışmıştı. O kazanmıştı. Kendini ona teslim ediyordu, o zaman neden hâlâ konuşuyordu? Sözlerini kavrayamıyor gibiydi.

Adam hafifçe esen çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktüğünde kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. Onun gözlerine bakarken gözleri doldu.

"Seninle ilgili çok yanlış yaptım, Katherine. Senden önce gece gündüz birlikte olmak istediğim bir kadın olmamıştı. Daha önce hiç bu kadar sık bir kişiyi düşünmemiştim, başka hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi düşünemiyordum. Evet, seni yatağında ve yanımda istiyorum ama ucuz bir ilişki için değil. Seni asla bu şekilde onurlandırmam. Seni eşit ortağım olarak istiyorum. Seni istiyorum."

sana kalbinin istediği her şeyi vermek istiyorum. Çocuklarımla birlikte karnının büyümesini izlemek istiyorum. Yetmiş beş yaşına geldiğimizde sana sarılmak ve senin için inşa ettiğim evimizin balkonundan birlikte gün batımını izlemekten başka bir şey yapmak istemiyorum. Lütfen beni tamamla, Katherine. Lütfen karım ol," dedi bir damla gözyaşı dökerken.

Elini cebine attı ve zarif bir elmas yüzük çıkardı, önünde diz çöküp ruhunu ortaya koyarken parmakları hafifçe titriyordu.

Katherine onun yanına çöktü, bacakları artık onu taşıyamıyordu, kollarının ona sarılması gerekiyordu.

Uzanıp adamın yanağındaki gözyaşını yavaşça sildi, böylesine güçlü bir adamın onun önünde kendini bu kadar savunmasız bırakmaya razı olması karşısında dehşete kapıldı. Ne kadar da yanılmıştı. Kaç yılını boşa harcamıştı. Ne kadar çok anlamsız gözyaşı dökmüştü. Öne doğru eğildi ve onu öptü. Hayatından daha büyük olan bu adama duyduğu tüm sevgiyle dolu bir öpücük.

"Evet."

Bu basit kelimeden başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Ona istediği her şeyi vermeye karar vermişti ve hepsini istediği için çok minnettardı.

Joseph'in gülümsemesi yüzünü aydınlattı. Yüzüğü kızın parmağına geçirdi, tam oturmuştu ve sonra kollarıyla kızın etrafını sararak onu sıkıca kendine çekti. Kız başını adamın göğsüne yaslarken ikisi de bir şey söylemedi.

Dakikalar ya da belki saatler geçtikten sonra nihayet geri çekildi. Onu bir kez daha öptü, sonra ayağı kalktı ve kolunu ona sararken onu yanına çekti.

"Gel. Sana sarayını göstereyim."

Yusuf onun elinden tuttu ve eve doğru götürdü. Bitmemiş bir kapıdan içeri girdi ve kız şaşkınlıkla etrafına bakınırken içeri girdi.

"Her şeyi görebiliyorum, Katherine. Bitmiş evi görebiliyorum. Çok güzel olacak. Çocuklarımızın bu koridorlarda koşturduğunu şimdiden hayal edebiliyorum," dedi heyecanla. Heyecanı onu hızla içine çekti.

"Teşekkür ederim Joseph," diye fısıldadı huşu içinde.

"Hayır, teşekkür etmem gereken sensin. Uzun zamandır kendimi kaybetmiştim ama sen beni değiştirdin. Yerleşmek zorunda olmadığımı fark etmemi sağladın. Her şeye sahip olabilirim. Senin sayende George ve ben konuştuk, yıllar sonra ilk kez gerçekten konuştuk. Yanlış anlamalarla daha fazla zaman kaybedemeyeceğimi biliyordum. Geçmişe tutunamayacağımı biliyordum. O da aynı şekilde hissediyordu. Hepsi senin yüzünden. Artık yarım bir adam olmama izin vermedin."

"Ah, Joseph, bunu nasıl yaptığımı anlamıyorum, ama çok memnunum," dedi, gözlerinden taze yaşlar fışkırıyordu.

"O da seni neredeyse benim kadar seviyor," dedi kıkırdayarak. Hak ettiğinden daha azını kabul etmeyi reddederek başardın. Kendin olarak başardın.

"Ben sadece senin sevgini istedim. Bu kadar çok mücadele ettiğim ve bunca zamanı boşa harcadığım için çok üzgünüm" dedi.

"Bir dakikamızı bile boşa harcamayacağız. Sana istediğin düğünü yaparım ama lütfen benimle hemen evlen. Sensiz bir gece bile geçirmek istemiyorum," diye yalvardı.

"Evet, Joseph, evet. Süslü bir şeye ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var," dedi, sözlerinde ciddiydi.

"Katherine'ciğim, süslenmeye alışsan iyi olur, çünkü seni şımartmam gerekiyor. Sen benim kraliçemsin."

Joseph onu evlerinin tamamlanmamış boşluğunda sıkıca kendine çekti ve gecenin geri kalanını, kulağına aşkını fısıldarken onu güvenle kollarına alarak geçirdi.

XXXX

"Joseph de ben de çok uzun bir süre aptallık ettik. Şimdi, neden kendi gerçek aşklarınızı bulmanızı istediğimizi anlamalısınız," dedi George, Katherine konuşmasını bitirirken.

"Vay canına," dedi Jessica, sesi hayretle doluydu.

Amy gözünü silerken ve burnunu çekerken, "İkinizin ne kadar çok şey yaşadığına inanamıyorum," dedi.

"Yine de büyük bir düğün yaptınız. O fotoğrafları inceledim. Elbisen Külkedisi masallarından fırlamış gibi," dedi Emily şaşkınlıkla.

"Hepiniz Joseph'i tanıyorsunuz. Hızlı bir düğün istediğini söylemiş olabilir ve inanın bana istedi de, ama o adam en iyisinden daha azına razı olmazdı. İki hafta içinde evlendik ve mükemmel gelinliği, yeri ve süslemeleriyle tam bir peri masalıydı. Hayatımın en romantik günüydü. Geriye dönüp baktığımda, bunu özel kıldığı için gerçekten çok mutluyum. O zamanlar sadece onu istiyordum ve diğer her şey sadece bir bonustu. Günün en güzel kısmı, karı koca olduğumuzu ilan ettikten sonra beni öpmesiydi. O anda sonsuza kadar birlikte olacağımızı anlamıştım. Beni ne kadar çok sevdiğini söylemekten hiç vazgeçmedi," dedi Katherine bir damla gözyaşını daha silerken.

"Ve asla yapmayacağım," diye fısıldadı Joseph.

Bütün gözler Yusuf'un yattığı yatağa çevrilince oda sessizleşti, gözleri fal taşı gibi açılmış, karısına bakıyordu.

"Joseph?"

"Seni seviyorum Katherine, bugün, yarın ve her zaman." Sesi kısıktı ama kelimeleri netti.

"Uyanmışsın!" diye bağırdı, yüz ifadesindeki sevinç ve rahatlama belirgindi.

Kinsey ayağa fırladı, hemen doktoru çağırdı, sonra işe koyuldu, hayati belirtilerini kontrol etti, yatağın etrafında dolaştı, gözlerine baktı.

Joseph, parmaklarını Katherine'in yüzüne bastırmak için elini zayıfça kaldırırken onu uzaklaştırdı. Katherine onun kollarında yatıyor, hafif hıçkırıklar vücudunu sararken gülümsüyordu.

"Seni çok özledim, Joseph. Lütfen, lütfen beni bir daha asla terk etme. Sana ihtiyacım var," diye yalvardı.

Kinsey hülyalı bir şekilde içini çekip geri çekilirken, *ne kadar samimi bir an*, diye düşündü. Aşkları o kadar açıktı ki odayı aydınlatıyordu. İkisinin yeniden bir araya gelişini, aşklarının her zamankinden daha güçlü oluşunu izleyen herkes hayretler içinde kalmıştı.

Günün geri kalanı, doktorun aceleyle gelip Yusuf'un tüm tetkiklerini yaptığı bir telaş içinde geçti. Başından beri her an uyanabileceğini söylemişti ama onu sadece uyanık değil, aynı zamanda bu kadar uyanık görünce şaşırmış görünüyordu.

Joseph konuşmakta güçlük çekiyordu, boğazı kullanılmadığı için ağrıyordu ama gün geçtikçe gücünü topladı. Her gün kaslarını çalıştıran fizyoterapistler sayesinde yataktan kalktığında tekerlekli sandalyeye bağlı olmayacaktı.

Yine de doktor kendisini çok fazla zorlamaması konusunda onu uyardı. Merdiven inip çıkması ve etrafta koşuşturması biraz zaman alacaktı. Joseph'in umurunda değildi. Tek önemsedığı uyanık olmasıydı. O ve Katherine gözlerini ve ellerini birbirlerinden ayıramıyorlardı.

XXXX

"Tebrikler kardeşim. Senin adına çok mutluyum," dedi Yusuf gülümseyerek.

"Teşekkür ederim, Joseph. Biz de senin uyanmanı bekliyorduk. Burada, ilk kez karşılaştığımız yerde küçük bir tören yapmak istiyoruz," dedi George ona.

"Bence bu mükemmel. Şimdi, küçük tören konusunda emin misin..."

"Joseph Anderson, çocuklarına yaptığın gibi beni de korkutmaya çalışma.

Ben hayatı dolu dolu yaşamış yaşlı bir adamım. Güzel gelinimle sade bir tören yapmak istiyorum. O da aynısını istiyor," dedi George.

"Bana içki getirebilir misin?" Yusuf zayıf bir sesle sordu.

"O hasta kartının bende de işe yarayacağını sanma Joseph. Fikrimi değiştirmeyeceğim. Küçük bir tören, beni duyuyor musun?" George gülümseyerek söyledi.

"Tamam, anladım," diye homurdandı Joseph, sesi daha güçlüydü. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi George kıkırdarak.

Esther onlara katıldığında, üçü Joseph'in arada bir homurdanmasına neden olan basit bir tören planladılar ama Joseph onlara fazla karşı çıkmadı.

George iki hafta içinde Esther'in karısı olacağı için çok heyecanlıydı. Bundan başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

YIRMİNCİ BÖLÜM

KINSEY hamilelik testine baktı, testten kutusuna kadar ileri geri baktı, sonra talimatları tekrar okudu. Yanındaki diğer iki teste de baktı. Hepsinde de aynı cevap vardı. Sonuçlar reddedilemez bir şekilde önünde dururken gözleri doldu.

Cassie'ye ihtiyacı vardı.

Cassie ona her şeyin yolunda olduğunu söylerdi. Yalnız olmadığını söylerdi. Ne olursa olsun onun yanında olacaktı. Kinsey artık ne istediğini bilmiyordu. Verdiği tepki onu kesinlikle şaşırtmıştı.

Başını masaya koydu ve ağladı, sonra güldü, sonra biraz daha ağladı. Belki de aklını kaçıırıyordu. Kesinlikle öyle hissediyordu.

Yarım saat sonra telefonu açtı. "Benimle
buluşabilir misin?"

"Nerede?"

Cassie'nin bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Kinsey'nin sesindeki duygu, Cassie'nin her ne yapıyorsa bırakıp buluşmayı kabul etmesi için yeterliydi. Kinsey ikisinin ortasındaki bir parkın adını verdi, sonra ceketini giyip kapıdan çıktı. Arabasının direksiyonuna geçerken gözyaşlarını sildi ve otomatik pilota geçerek şehri boydan boya geçti.

Önce o geldi ve bir banka oturdu, testler bir kez daha elindeydi.

Cassie birkaç dakika sonra ona katıldı ve bir şey söylemeden oturdu.

kelime. Kinsey ona üç testi uzattı ve Cassie önce onlara, sonra da endişeli gözlerle Kinsey'nin yüzüne baktı.

"Nasıl hissediyorsunuz? Mutlu muyuz? Üzüldük mü? Rahatladık mı? Şu anda ne yapmam gerekiyor, çünkü bilemiyorum," dedi Cassie sonunda.

"Kafam karıştı. Düşündüm ki... İstedığimin bu olduğunu düşündüm, ama test üstüne test yaptıkça kendimi... üzgün buldum," dedi Kinsey birkaç damla gözyaşı dökerken.

"Anlıyorum, Kinsey. Birkaç aydır içinde bir bebeğin büyüyor olabileceğini düşünüyorsun. Çocuğunuzun. Artık hamile olmadığını bildiğine göre, beklediğin o çocuğu kaybetmek gibi bir şey bu. Bu yıkıcı bir şey," diyerek Cassie onu rahatlattı.

"Ama... Ben evli değilim. Üzülmek için bir nedenim yok. Sevinçten havalara uçuyor olmalıydım. Düşünecek zamanım olduğunda bunu anlayacağımı biliyorum. Ben sadece... Bilmiyorum bile," dedi Kinsey şaşkınlıkla.

"Her şeyin bir sebebi vardır. Belki de bu gerçekten nasıl hissettiğini anlamın için oldu. Belki de kendine söylediğin kadar bağımsız olmak istemiyorsun. Bakmayı öğrendiğin şeyin sadece kendi bebeğin değil, Austin'in de bebeği olduğu gerçeğini hiç düşündün mü?"

Kinsey sanki tekrar söylemesi gerekiyormuş gibi, "Bebek falan yok, Cass," dedi. "Austin'le aranızda neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Saldırıya uğradığım gece küçük bir kavga ettik, sonra gece benimle kaldı. Ama sabah gitmişti. Çekip gitti ve bir daha da dönmedi," dedi Kinsey boğuk bir hıçkırıyla, içine sızan acıyla. Araması gerekiyordu ama çok fazla gururu vardı. Ona pek çok kez kimseye söylemediğini ve onun da kendisini dinlemeye karar verdiğini düşündü.

"Aman Tanrım, ona aşıksın, değil mi?" diye soludu Cassie.

"Evet," diye itiraf etti Kinsey. En iyi arkadaşına yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "O zaman ona gitmelisin. Bu konuda sana yardım etmesine, seni tutmasına izin ver.

Gözyaşların kuruyana kadar. İncinmekten o kadar korkma ki kendine daha çok zarar veresin," dedi Kinsey'nin elini tutarken.

"Bu bir oyundu Cass. Hepsi bu. Kaçtım, muhtemelen ona bunu yapan ilk kızdım. Sonra o beni kovaladı. İnanılmaz, oh-my-gosh, seks yaptık, erkekliğini geri kazandı ve şimdi gitti," dedi Kinsey, kendini aptal gibi hissederek.

"Bence onu hafife alıyor olabilirsiniz. Ona bir şans verin. Eğer bunu yaparsanız, daha önce hayal ettiğinizden daha fazla mutluluk bulabileceğinizi düşünüyorum. Joseph ve Katherine'in aşkını dinlerken

öğrendiğim bir şey varsa o da

hikaye, zamanın boşa harcanamayacak kadar değerli olduğudur."

"Bilmiyorum Cass. Sadece düşünmeye ihtiyacım var. Şu anda duygularım karmakarışık ve daha sonra pişman olacağım bir şey yapmak istemiyorum."

Cass, "Belki de ikinizin biraz yardımcı dürtmeye ihtiyacı vardır," diye tehdit etti.

"Cassie, sakın karışma, beni duyuyor musun? İlkokuldaki serçe parmağım üzerine yemin ederim ki seni avlarım," dedi Kinsey gözlerini kısarak.

"Kinsey..."

Kinsey, "Bana hemen şimdi söz ver, Cass," dedi.

"Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi Cassie. Kinsey, "Cassandra, bana söz versen iyi olur," diye tehdit etti.

"Peki," diye tersledi Cassie, gözleri kısılmıştı.

Kinsey eve dönerken Cassie'nin söz vermediğini fark etti. Sinirden midesi alt üst olmuştu. Cass hiçbir şey yapmazdı. Her zaman önce dostluk, sonra erkekler gelirdi. Günü çok yorucu geçmişti ve bu konuyu daha fazla düşünemeyeceği için aklından uzaklaştırdı.

Arabasını apartman kompleksine çekti ve dairesine doğru yürüdü. Kapıyı kapattı ve etrafına bakındı, kendini daha önce hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu.

Yusuf artık daha iyiydi ve evde bir hemşireye ihtiyacı yoktu. Malikâneden ayrılırken gözyaşlarına engel olmak zorunda kalmış, o büyük mekânda her zaman devam eden koşuşturmayı özleyeceğini bilmişti. Oraya bağlanmış, ona baktığı zamanları sevmişti. Yine de daha iyi olduğu için çok mutluydu.

Takvimine baktı ve George'un Esther'le düğün gecesi olduğunu fark etti. Elbette davet edilmişti ama gidemezdi, her on dakikada bir ağlarken olmazdı. Austin'i görmek ve onunla konuşamamak çok fazla olurdu.

Kinsey'nin gözleri ağırlaştı ve yatağına tırmanıp uykuya dalarken yorgunluk onu ele geçirdi. Bunu daha sonra çözecek zamanı vardı.

"Babamın bugün evleneceğine inanamıyorum. Bu çok tuhaf," diye haykırdı Trenton.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Onun adına mutluyum, gerçekten mutluyum ama bu çok garip geliyor. Özellikle de bir ergen gibi davranıyor olması," dedi Max.

"Bence inanılmaz romantik. Esther'in sabahtan beri yüzü kızarıyor," diye ekledi Bree.

"Evet, bu harika. Babamı uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim. Buraya geri taşınmak gerçekten iyi bir şeydi. Hepiniz evleniyorsunuz, şimdi babam da evleniyor. Ne oluyor be? Sanırım artık büyüdük," dedi Austin.

"Ne demek *biz*. Parmağında bir yüzük göremiyorum," dedi Trenton.

"Evet, her neyse."

Austin Kinsey'i haftalardır görmemişti ama onu aklından çıkaramıyordu. Geçen haftaya kadar ondan hiçbir haber alamayınca, hamile olup olmadığına dair cevabını aldığını düşündü. Hamile olsaydı onu arayacağını biliyordu, söz vermişti. Onu asıl şaşırtan, yağmaya hazırlanan kara bir yağmur bulutu gibi üzerinde ağır ağır asılı duran hayal kırıklığıydı.

Başından beri hiç sahip olmadığı bir şeyi kaybetmiş gibi hissetmesi nasıl mümkün olabilirdi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Austin Anderson, sen kim olduğunu sanıyorsun? Ciddi misin? Sen Tanrı'nın kadınlara armağanı mısın, Bay Sev ve Bırak? Huh! Kendin için ne söyleyeceksin?" Cassie gözlerinde yanan ateşle odaya girerken gürledi.

"Ben ne yaptım?" diye sordu bir adım geri çekilerek. Yengesi öfkeliğinde korkutucu oluyordu. Kardeşine karşı yeni bir saygı duymaya başlamıştı.

"Tatlım, bu da ne demek oluyor?" Max ona doğru adım atarken sordu.

"Bana *tatlılık* taslama, Max," diye terslendi ve Max'i olduğu yerde durdurdu.

Sonra Austin'e döndü. "*Ben ne yaptım ki?* Gerçekten mi? Kinsey iki dolarlık ucuz bir fahişe değil. O bir hanımefendi. Güzel, şefkatli, eğlenceli ve harika biri. Onun sana aşık olmasını sağlayacak kadar şanslıydın ve bunu bir kenara atabileceğini mi sanıyorsun?" Cassie ona doğru bir adım atarak tersledi, elleri kalçasındaydı ve ayak parmağını yere vuruyordu.

Oda sessizliğe gömülürken Austin'in nutku tutulmuştu. Cassie'nin daha önce hiç öfkeliğini görmemişti ve bu etkileyiciydi ama onu susturan Cassie'nin sözleriydi.

Kinsey onu
seviyordu. Aşk.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın unutamadığı kızı düşündükçe zihni dönüyordu. Gülüşü, kahkahası, öfkesi ve tutkusu. Hepsi sarhoş ediciydi. Onunla birlikte olmak istiyordu, sadece bir gece ya da bir hafta için değil, *gerçekten* onunla birlikte olmak istiyordu. *Sahip olmak* ve birlikte olmak gibi. Onun koridorda kendisine doğru yürüdüğünü, yemin ettiklerini ve ardından arkadaşlarının ve ailelerinin önünde öpüştüklerini görmek istiyordu. Ona sonsuza dek sahip çıkmak istiyordu. Gitmesine izin veremezdi... Ona aşıktı.

"Onu seviyorum," diye mırıldandı.

"Şükürler olsun, sonunda itiraf etti," dedi Trenton gülerek ve sırtına sertçe vurdu.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı ve orada duran ailesini unuttu. Cassie gözlerinde şüpheyle ona bakıyordu ama en azından öfkesi geçmişti. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve uzanıp Cassie'yi yerden kaldırarak kendi etrafında döndürdü.

"Onu seviyorum. Gerçekten seviyorum!" diye bağırdı ve Cassie'yi yere bırakmadan önce alına şapır şupur bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim Cassie. Onu görmem gerek." Gitmek için döndüğünde Max omzunu tuttu.

"Dur bakalım Romeo," dedi ama yüzündeki gülümseme gururluydu. "Ne?"

"Gerçekten de en iyi fikrin onu pusuya düşürmek olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet!"

"Gerçekten seni evine alacağını mı düşünüyorsun? Senin sadece seks istediğini düşünüyor, hepsi bu, buharlı, erotik seksten başka bir şey değil," dedi Cassie.

Tüm gözler ona odaklandığında Austin rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Yengesinin yüzüne bile bakamıyordu. Kinsey ona ne söylemişti?

"Oh, kendini aş artık. Bütün kadınlar konuşur, yani evet, biliyorum... hem de çok," dedi Cassie.

Austin utancıyla olan savaşını kaybetti ve yanaklarının ısındığını hissetti. Kadınları anlamıyordu. Milyon yıl geçse de hiçbir kardeşinin seks hayatını bilmek istemezdi. Bu onu sonsuza dek yaralayabilirdi.

"Bir eylem planına ihtiyacınız var. İlk engel. Seni içeri almasını nasıl sağlayacaksınız?" Trenton sanki tecrübeyle konuşuyormuş gibi sordu.

"Bilmiyorum. Kapıyı çalacağım," dedi Austin omuz silkerek. Verdiği cevap onları güldürdü.

"Seni zavallı, bilgisiz adam. Senin için burada olmamız iyi bir şey," dedi Bree, sözlerinin acısını hafifletmek için ona gülümserken. Kendini takımda hissetmeye başlamıştı.

"Onu gerçekten seviyor musun?" Cassie onun gözlerinin içine bakarak sordu.

Sorusu karşısında hiç paniklemedi, hiç tereddüt etmedi.

"Evet, biliyorum Cass. Düğününüzde nefesimi kestiği günden beri seviyorum. Sadece itiraf edemiyordum. Sanırım bu aptallardan pek de farklı değilim," dedi ve odadaki erkeklere baktı, en azından sözleri eve yakın bir yere çarptığında rahatsız edici bir şekilde kayma nezaketini gösterdiler.

"Tamam o zaman. İşte evinin anahtarı. Eğer ona zarar verirsen, ben üzerine bal dökerken kardeşlerin seni bir karınca tepesine bağlar," diye tehdit etti.

Ona yeterince dehşete düşmüş bir yüz ifadesi verdi. Kadının ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Ona bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkürler."

"O en iyisi. Şimdi gidip onu alabilirsin," dedi Cassie ve ayak parmaklarının ucuna uzanıp onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Tamam, ikiniz arasında bu kadar öpüşme yeter," diye homurdandı Max, Cassie'yi kollarına alıp iffetten uzak bir şekilde öpüşürken.

Austin tekrar gitmek için döndü ama yolu bu kez babası tarafından kesildi.

Bu da ne böyle? Bu bir komplo

muydu? "O kadar çabuk değil,

Austin," dedi George.

"Düğün için geri döneceğim. Söz veriyorum," dedi Austin, gözlerini kapıya dikerek.

"Aşk bekleyemez. Kinsey ile acele etme," dedi George ona. "O zaman neden beni engelliyorsun?"

George'un gözleri yaşlarla doldu ve Austin babasıyla konuşma şeklinden dolayı hemen pişmanlık duydu. Son birkaç ay bir şeyi kanıtladıysa, o da zamanın sınırlı olduğuydu ve onunla geçirdiği her anın kıymetini bilmesi gerekiyordu.

"Özür dilerim, baba."

George onu durdurmak için elini kaldırdı. Boğazını temizledi, sonra elini kaldırdı.

Başını kaldırdı, yüz ifadesinde hem acı hem de sevinç vardı.

"Annemi çok severdim. Onunla geçirdiğim her gün bana neşe verirdi. Kapıdan içeri girdiğimde onun sesini duymak benim için bir müzik gibiydi. Onunla birlikte olduğum için Tanrı'ya şükrediyorum. Onu neden eve erken getirmek istediğini anlıyorum. O kadar özel biriydi," diye fısıldadı George kırık bir sesle.

George konuşurken herkes sessizdi. Esther'le evlenme konusunda tereddütleri mi vardı? Beklerken donup kalmışlardı.

"Aşk bir daha asla bulmak istemedim, ama aşkla ilgili komik olan şey, sen onu seçmezsin, o seni seçer. Annemi sevdim ve hep seveceğim. Ama bu hayatta ikinci bir başlangıca sahip olduğum için kutsanmış durumdayım. Esther beni güldürüyor. Kalbimi çarptırıyor ve dizlerimi zayıflatıyor. Her yeni gün ona biraz daha aşık oluyorum ve onu eşim yapmaktan gurur duyuyorum. Kalplerimizi vermemizde bir sakınca yok, yeter ki verdiğimiz kişi buna layık olsun," diye devam etti George, gözleri parlayarak.

Austin, Kinsey ile bu kadar güçlü bir aşkı paylaşacaklarını umuyordu. O kadar güçlü bir aşk ki, ölüm bile onu yıkamazdı.

George elini avuç içi yukarı bakacak şekilde açtı ve aşağı baktı. Bunu yaparken, tek bir gözyaşı düştü ve platin çemberin tam ortasına düştü.

"Annen bu yüzüğü otuz yıl boyunca taktı. Birlikte geçirdiğimiz son gece, eve dönme vaktinin geldiğini anladığında, birlikte uzanmış ailemiz hakkında konuşuyorduk. Yüzüğünü alıp içinizden birine vermem için bana söz verdirdi. Kim takarsa, gerçek aşkıyla sonsuza kadar mutlu olacağını söyledi. Doğru zamanın geldiğini anlayacağımı, çünkü yanımda olacağını, kulağıma fısıldayacağını, çocuklarımıza göz kulak olacağını söyledi." George öksürürken durdu, duyguları boğazını tıkamıştı.

Austin başını çevirdiğinde odadaki her kadının yanaklarından yaşlar süzüldüğünü ve gözlerinde sempati olduğunu gördü. Erkekler bile boğazlarını temizliyor, kendilerini tutabilmek için deli gibi çabalıyorlardı.

Yüzünde hem sevinç hem de kederle gülümseyen babasına döndü.

"Sensin, Austin. Annenin yüzüğünü al. Müstakbel eşine bir kraliçe gibi davran, ona sarıl, onu teselli et ve her gün ona dünyanın ışığı olduğunu söyle. Ona her zaman değer ver."

George yüzüğü Austin'in avucuna yerleştirdi, sonra parmaklarını yavaşça yüzüğün etrafına doladı. Kendi elini oğlununkinin üzerine koydu, bir kez okşadı ve

sonra bıraktı. Austin'e ve diğer çocuklarına gülümsedi, sonra odanın köşesine baktı, gözleri kısa süreliğine kapanmadan önce bakışları bir an için bulanıklaştı. Sonra başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Austin parmaklarını açarak göz alıcı platin bir bant içine yerleştirilmiş antika elmasa baktı ve kalbi sıcaklıkla doldu. Gözlerini kapattı ve bir anlığına, muhteşem bir anlığına, annesi kollarını ona sarmış bir şekilde oradaydı.

Gözlerini açtığında ailesine baktı ve gülümserken ağzının kenarları yavaşça yukarı kalktı.

"Bu bir düğün günü. Güzel, güneşli, harika bir gün, bu yüzden hepiniz ağlamayı bırakın. Şimdi af dileyeceğim ve umarım kızı kazanırım," dedi ve sonunda kapıdan çıkmayı başardı, geleceğine doğru koşarken tüm üzüntüsü gitmişti.

Austin, Kinsey'nin evine tek parça halinde varmayı başarmıştı - zar zor. Seattle bölgesindeki tüm hız sınırlarını aşmış olmalıydı, acelesi onu zorluyordu.

Dışarıdaki merdivenlerden dairesine çıkarken kalbi hızla çarptı, sonra kapısını dinledi. Diğer taraftan bir ses duyamayınca anahtarı yavaşça kilide soktu ve tokmağı çevirdi.

Kadının özel alanına bakarken kendini bir hırsız gibi hissetti. Karanlık odada gölgeler dans ediyor, kapalı panjurlardan içeri çok az ışık girebiliyordu.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kilitleyerek küçük odada dikkatle ilerledi. Kısa koridorun sonundaki açık kapıyı bulması uzun sürmedi. İçeri baktığında onu battaniyelerin üzerinde uyurken buldu, yüzü rahatlamıştı, saçları yastığın üzerine dökülmüştü.

Adamın kasıkları, kızın üzerinde sadece tişört olduğunu görünce gerildi; tişört yüksekteydi ve ona yuvarlak arkasının nefis kıvrımlarını gösteriyordu.

"Öncelikler," diye hatırlattı kendi kendine, sesinin tınısı onun kıpırdanmasına neden oldu ama uyanmadı.

Yatağın kenarına oturdu ve elini uzatıp kızın saçlarını okşadı.

"Kinsey, uyan. Seninle konuşmam gerek," diye fısıldadı Kinsey kıpırdanmaya başladığında. Kadın sırtüstü dönüp ona zar zor örtünmüş vücudunu gösterdiğinde midesi düğümlendi. Sadece göğüsleri onun görüşünden korunuyordu. İyi olmaya çalıştı - bacağı kayarken, vücudu uykusunda onu ararken bakmamaya çalıştı.

Dayanıklılığının sınırlarını zorlayarak onun yanına uzandı.

"Kinsey, lütfen uyan. Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi, sesi biraz daha yüksek çıkmıştı.

"Austin?" diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Evet, Kinsey. Benim. Seninle konuşmam gerek."

"Öp beni," diye mırıldandı.

"Önce gerçekten konuşmamız gerek Kinsey," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Mmm, sana ihtiyacım var. Lütfen," dedi vücudu daha da yaklaşırken.

Austin kendini kaybetmişti. Kız ona doğru eğilmişken, güzel göbeği ortaya çıkmışken, dudakları kırmızı ve davetkârken onu nasıl reddedebilirdi ki? Sadece küçük bir öpücük, sonra duracaktı. Sadece bir öpücük...

Kinsey, Austin'in ağzının onunkini yuttuğunu hissederek uyandı. Gözlerini açmadan onun olduğunu biliyordu. Onun kokusunu, tadını, özünü biliyordu. Onu tanıyordu.

Gözlerini açtı, adamın dili ağzına girdiğinde yaşadığı şok onu tüketti. Onu daha çok şok eden şey ise kollarının adamın etrafına dolanması, kalçaları adamın sert vücuduna doğru itilirken onu kendine doğru çekmesiydi.

Adamın eli kalçasına doğru uzanıp gömleğini yukarı itti ve kadın arzusun içinde alevlendiğini hissederek tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Adamın dili ağzını okşarken ve eli gömleğinin altından daha yukarılara tırmanırken inledi. Ağzının derinliklerine daldı, onu ele geçirdi, *evet diye* bağırarak isteyeceği bir şekilde ona sahip çıktı.

Kokusu, tadı, elleri ve vücuduyla onu kuşatmıştı. Tüm duyularını istila ediyor, katıksız çekiciliğiyle onu alt ediyordu. Ona karşı hareket etti, kendisini özgür bırakmasına, çok hızlı bir şekilde inşa ettiği acıyı dindirmesine ihtiyaç duyuyordu.

"Kinsey, konuşmaya geldim. Konuşmaya ihtiyacım var ama..." dedi başını kaldırıp onun gözlerinin içine bakarken.

Konuşmak mı? Konuşmak istemiyordu. Düşünmek istemiyordu. Kendini suçlu hissetmek için zaman tanımak istemiyordu. Tek istediği içinde oluşan patlamayı hissetmekti. Onu yakaladı ve dudaklarını tekrar kendi dudaklarına götürdü.

Bir iniltiyle ona uydu ve eli gömleğinin geri kalan kısmını yukarı kaydırıp gergin göğüslerini kavrarken alt dudağını ısırды. Meme ucunu sıkarak kadının nefesini ağzına doğru vermesini sağladı.

Yer değiştirerek ondan uzaklaştı ve kadın itiraz etti. Pantolonunun cebinden bir şey aldı, ardından rekor bir sürede kıyafetlerini çıkardı. Kız gözünü bile kırpamadan gömleğini başından yırttı, sonra üzerine uzandı ve tüm ağırlığıyla onu yatağa bastırdı.

"Evet," diye yalvardı. Kalçalarını ona doğru itti, içine girmesini istiyordu. Acı içinde kıvranıyor, ağrı çekiyordu. Onun derinlere gömülmesine ihtiyacı vardı, buna mantığın ötesinde ihtiyacı vardı.

"Henüz değil," diye uyardı.

Boynundan aşağı inerek hızla göğüslerine ulaştı. Dilini şişmiş meme uçları boyunca gezdirdi, onları tattı ve alay etti, sonra her seferinde birini ağzına çekerek dişleriyle tomurcukları çiğneydi.

Vücudunun aşağısına doğru devam etti, elleri uylukları boyunca ilerledi, sonra etini avuçlamak için yukarı çıktı, sonra etrafına gelip keşfetmesi için onu açtı.

Parmağını içeri itti, ağzı aşağı inerken ve dili etini yalarken onu çığlık attırdı. Sonunda, hassas tomurcuğunu ağzına çekti, dilini üzerinde gezdirerek onu uçurumun kenarına gönderdi.

Adam onu usulca okşadı, zevk onun içinden akıp geçti ve kadın tek hissinin coşku olduğu sonsuz bir kara deliğe düştü.

Yavaşça vücuduna tırmandı, duygusal bir şekilde hareket etti, yolculuk yaparken tenini öptü ve ısırdı. Yüzüne ulaştı, gözleri karanlıktı, ona bakarken şehvetle doluydu.

Kenara çekildi, bir prezervatif taktı, sonra hâlâ titreyen bedeninin içinde kaymaya başladı.

Saçlarını kavradı, dudaklarını kendisiyle buluşması için yukarı çekti, açgözlülükle ağzını alırken kalçaları ona doğru ilerledi, kalın ereksiyonu daha sert, daha hızlı ve daha derine itti.

"Oh, Kinsey, evet, evet," diye bağırdı hareketleri çılgınca hızlanırken. Vücudu ona doğru bastırıyor, etini tokatlıyordu. Arkasına uzandı, sert poposunu elleriyle kavradı, her itişinde parmaklarının altındaki kasların esnediğini hissetti.

Daha yükseğe, daha yükseğe. Uzanıyordu, uzanıyordu.

Fırtına dindiğinde haykırdı ve bir huzur ve zevk denizine düştü. Onu sıkıca kavradı, etrafında patladı, onu sıktı, onu kendisiyle birlikte altına çekti.

"Kinsey!" Austin, vücudu gerilirken, zevki içine akarken adını haykırdı. Kalçaları itmeye devam etti, zevki sonsuz anlar boyunca dışarı çekti.

Sonunda yavaşladı, sonra ona karşı gevşerken durdu. Kadının bacakları adamın kalçalarına dolanmış, onu kendine yakın tutuyordu. Dudakları boynunda dururken elleri hâlâ adamın saçlarına yapışıyordu.

"Bunu bütün gün yapabilirim, Kinsey. Vücudunun hissini, teninin tadını. Bana yaptıkların hak ettiğimden çok daha fazlası. Çok güzelsin, çok şehvetli. Seni düşünüyorum ve vücudum senin sıcaklığına hazırlanıyor. Seni o kadar çok istiyorum ki, her gün, her zaman," dedi boynunu öperken, dili dışarı kayarak onun doygun bedenine ürpertiler gönderdi.

Onları yanlara doğru hareket ettirdi, kadının bacağı adamın altında sıkışmıştı, adamın hâlâ sertti.

Zonklayan ateşine gömülmüştü. Daha fazla dayanamadı. Vücudu buna dayanamazdı.

"Bana uçabileceğimi hissettiriyorsun, Kinsey. Senin kollarındayken her şeyi yapabilirmişim gibi, yenilmezmişim gibi hissediyorum. Konuşana kadar bunu yapmak istememiştim ama sen orada öyle güzel yatıyordun ki. Vücudunu görmek aklımı kaçırmama neden oluyor," diye devam etti, sözleriyle onu eritirken, kalçalarının en ufak hareketi onu daha fazlası için zorladı.

"Ben... Bana dokunduğunda düşünemiyorum," diye itiraf etti.

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı, elleri kadının sırtından kalçasına, oradan yan tarafına ve göğüslerine doğru kayarken gözeneklerinden erkeklik gururu yayılıyordu ve yumuşak eti nazıkçe sıkarak kadının inlemesine neden oldu.

"Güzel, o zaman düşünme. Sadece dinle," diye fısıldadı. "Ne? Ben... Nasıl... Bekle..." diye soluk soluğa kaldı.

Dairesine nasıl girdiğini bilmek istiyordu. Orada ne işi vardı? Bunlar cevap bulması gereken birkaç soruydu ama adam vücudundaki alevleri hızla yeniden körüklerken düşünce akışını kaybediyordu.

"Cassie'yi anahtarını bana ödünç vermesi için ikna ettim. Seninle konuşmam gerekiyordu ve içimde beni içeri almayacağına dair bir his vardı," dedi sanki sorusunu biliyormuş gibi.

Titreyen dudaklarının arasından kelimeleri geçirmeyi başarak, "Yapmazdım," diye onayladı.

Başını aşağı indirip meme ucunu ağzına almadan önce gülümsedi. Onu severken, onları tekrar değiştirdi, böylece bir kez daha üstteydi, büyüyen ereksiyonu hala onu dolduruyordu, ağzı diğer tarafa geçmeden ve ona bolca dikkat etmeden önce meme ucunu çekiyordu.

"Seni seviyorum, Kinsey. Seni o kadar çok seviyorum ki seninle olamayacağım düşüncesi içimi parçalıyor. Sana ihtiyacım var. Evet, vücuduna ihtiyacım var. Beni kavrayan gergin sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım var. Seni binlerce farklı şekilde tatmin etmeye ihtiyacım var. Ama bundan da öte, her gece yanımda oturmana ihtiyacım var. Yaşlandığını görmeye ihtiyacım var. Çocuklarımın seninle olmasını, biz arkamıza yaslanıp birbirimizi severken onların büyümesini izlemek istiyorum. Hepsini istiyorum. Seni seviyorum... Seni seviyorum," diye fısıldayarak sözlerini bitirdi ve dudakları tekrar aşağı inerek kadının açık ağzını öptü.

Ona baktı, gözlerinin kocaman olduğunu, dudaklarının kıpırdadığını ama hiç ses çıkmadığını biliyordu. Onun sözlerini anlamaya çalışıyor,

beyninin içinde bulunduğu karmaşayı aşmalarına izin vermeye çalışıyordu.

"Seni seviyorum," dedi tekrar, dudakları boynunu okşarken, sözleri kulağına fısıldıyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye devam etti ve kadının vücudunu ürpertti. Kalçaları yavaşça yeniden hareket etmeye başladı, nazıkçe, sarhoş edici bir şekilde. Kollarını yukarı kaldırdı ve kızın gözlerinin içine baktı.

"Seni seviyorum, Kinsey."

Birden kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve inanılmaz bir sevinç kapladı içini. Onu seviyordu. Sadece kelimeleri söylemiyordu. Ona bildiği en iyi yolu gösteriyordu. Onu sözleriyle, bedeniyle, ruhuyla seviyordu. Onu seviyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı sonunda.

Austin'i daha sıkı kavrarken ve sırtını kamburlaştırırken, ona doğru bastırırken, aşağı doğru itişlerini karşılarken inanılmaz bir sevinç onu tüketti. İki de birbirlerinin içinde kaybolmuş bir şekilde birlikte hareket ediyorlardı.

Dakikalarca, saatlerce, günlerce birlikte hareket ettiler, bilmiyordu. Zamanın bir anlamı kalmamıştı.

Kinsey tekrar patladı, zevk onu yıkadı, vücudu tükendi, zihni bulanıklaştı. Gözlerini kapadı ve adamın vücudu hâlâ onu sıkıca sararken uykuya daldı.

"Kinsey, uyan."

"Hayır..."

"Hadi, Kinsey. Düğüne gitmemiz gerek." "Hayır..."

diye inledi daha da sokulurken.

"Mmm, babamın düğününü kaçırmama neden olacaksın. Beni asla affetmeyecek," dedi Austin kıkırdayarak, eli vücudunda aşağı doğru hareket etmeye başlarken.

"Çok ağrıyor," diye mırıldandı, ama kalçalarını ona doğru esnetti.

"Oh, beni öldürüyorsun, Kinsey. Gerçekten, sanırım cinsel yorgunluktan öleceğim," dedi iniltili bir kahkaha atarak onu boynundan öperken.

Sonunda gözlerini açtı ve kırıştırdı. Adam gerçekten oradaydı, ona yakın duruyordu, çıplak vücutları birbirine dokunuyordu.

"Ölmek için güzel bir yol," dedi.

"Benim olduğuna inanamıyorum, gerçekten benim olduğuna," dedi, gözlerinde huşu vardı.

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim," diye mırıldandı, uyan ı ғ ы n d a her şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu görmemeyi umarak.

"Bunu doğru yapmadığıma inanamıyorum," diye haykırdı, hızla zıplayarak Yu

kar Kinsey, adam ondan çekilirken ani bir kayıp hissetti. Hiç bilmediği kaslar

1. Sevişirken sarf ettikleri efordan dolayı ağladıklarını bile biliyordu ve boynunda hafif bir bıyık yanması hissediyordu ama yine de daha fazlasını istiyordu.

Onun dokunuşuna doyamıyor gibiydi. Adam cebinden bir şey almak için eğildiğinde gözleri açgözlülükle onun yontulmuş arka tarafını gördü. Adam arkasını dönüp etkileyici erkekliğini gösterdiğinde, kadının kalçaları arzuyla gerildi.

Ona doğru yürüdü, elini tutup onu yukarı çekerken gözlerinde aşk parlıyordu. Adam tek dizinin üzerine çöküp hayranlıkla gözlerinin içine baktığında nefes almayı unuttu.

"Kinsey Shelton, sen artık benim dünyamsın. Seninle tanışmadan önce aşkın ne olduğunu bildiğimi sanırdım. Ailemi seviyorum. Arkadaşlarımı seviyorum ama seni kaybettiğimi düşünene kadar gerçek aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Kalbimin atmasını sağlıyorsun. Günümün başlamasını sağlıyorsun. Sen..." gözleri buğulanırken boğuldu.

"Austin-" ona yardım etmeye çalıştı ama adam başını salladı, belli ki sözünü bitirmek istiyordu. Ona, sevgisinden daha azını kabul etmeyen bu adama bakarken kendi gözyaşlarının akmasını engellemeye bile çalışmadı.

"Beni bir bütün yapıyorsun. Bu yüzük annemindi. Onu severdin. Onun da seni sevdiğini biliyorum. Şu anda mutluluktan parladığını biliyorum. Lütfen, evlen benimle. Hayatımızın geri kalanında seni sevmeme izin ver," diye bitirdi.

Boğazındaki yumrudan konuşamıyordu, kelimeleri çıkarmaya çalışsa da bu imkânsızdı. Ağzını açtı ama yine de ses çıkmadı.

"Yeni bir yüzük istersen sana başka bir yüzük alabilirim-"

"Evet." Sözünü kesti, sonra boğazını temizledi. "Evet, seninle evlenirim Austin, bu yüzüğü takmaktan onur duyarım. Bana bu kadar değerli bir şey teklif ettiğin için çok duygulandım. Evet, seninle evlenirim. Bazen hata yaparım. Sebepsiz yere ağlayacağım, okurken başka bir dünyada kaybolduğum için yemek yakacağım, kötü bir gün geçirdiğim için sana kızacağım ve bazen tamamen mantıksız olacağım ama seni her zaman seveceğim. Beni çok mutlu ediyorsun, çok ihtiyacım var..." Duyguları onu boğarken yine sözcükleri unuttu.

Austin yüzüğü kızın eline taktı ve kız gözlerini ayıramadı.

eğildi ve parmak eklemine öperek onu her zaman seveceğine,
onurlandıracağına ve el üstünde tutacağına dair verdiği sözü mühürledi.

Ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı, dudakları aşağı inerken onu
daireler çizerek döndürdü.

Düğüne çok ama çok geç kaldılar.

"Kadeh kaldırmak istiyorum. Tebrikler George ve Esther. Birbirini bulmuş iki güzel insan olamaz. Birlikte uzun yıllar mutlu olacağınızı biliyorum ve birbirinizi bulduğunuz için çok heyecanlıyım. Hayatımız boyunca ikinci bir mutluluk şansına sahip olamayacağımızı asla unutmayın. Birbirinizi her zaman takdir edin, iyi ve kötü günde birbirinizi sevin ve yaptığınız her şeyde daima birbirinize dönün," dedi Joseph.

Arkadaşları ve aileleri çiftin birlikteliğini onaylarken salon alkıştan yıkıldı. Konuklar çifte sarılmak ve iyi niyetlerini göstermek için ilerlerken, birbirlerini gözlerinin önünden hiç ayırmadılar.

Müzik çalmaya başladığında George, Esther'i ahşap zemine sürükledi ve çocuklara gerçek dansın ne olduğunu gösterdi. Müzik başladığında, yeni evliler sanki ayakları yere değmiyormuş gibi pistte süzöldüler. Ginger Rogers ve Fred Astaire gibi görünüyorlardı - birlikte zahmetsizce dans ediyorlardı.

Bitirdiklerinde alkış tufanı koptu ama ikisi de sevgi dolu bir kucaklaşmaya kilitlendikleri için fark etmediler.

"Haydi Joseph. Bu çocukların bir bayana nasıl düzgün davranılacağını öğrenmeleri gerek," diye seslendi George nihayet başını kaldırdığında. Esther'in yanakları kızarmış, gözleri ışıltıyor ve dudaklarını bir gülümseme kaplıyordu. Keyifli, memnun ve aşık görünüyordu.

"Benimle konuşmak zorunda değilsin." Karısına döndü, "Katherine," diye seslendi elini uzatırken. Kadın da hemen onu takip etti.

Müzik başladı, ilk başta akşamın erken saatlerinde havayı okşayan kemanlardan başka bir şey değildi. Joseph Katherine'i kendine çekti ve Fransız Valsi'ne başlarken onu yavaşça bir çemberin içinde döndürmeye başladı.

Joseph karısının gözlerinde kaybolurken George kardeşine gülümsedi, diğer enstrümanlar yavaşça kemanlara katılırken vücutları senkronize bir şekilde hareket ediyordu, müzik misafirlerin üzerinde sürükleniyordu, onlar da huşu içinde izliyorlardı.

George, Esther'i tekrar kollarının arasına alırken, "Benimle dans et," dedi ve ardından Joseph ile Katherine'i pistte kolayca takip etti.

"Babamı daha önce hiç dans ederken görmemiştim," dedi Lucas anne ve babasını hayranlıkla izlerken.

"Göz kamaştırıcılar," diye iç geçirdi Amy, gözleri çiftlere takılmıştı.

birbirlerinin içinde kaybolmuşlardı.

Alex, Jessica'yı kendine doğru çekerken, "Evet, evet öyleler," dedi.
"Gidelim mi?"

Kız başını salladığında, onu piste götürdü ve hızla dansa katıldı.
Diğerlerinin de onu takip etmesi uzun sürmedi.

"Ah, görüyorum ki sonunda bizi varlığınla onurlandırmaya karar vermişsin, Austin," diye gürledi Joseph'in sesi kalabalığın üzerinde.

Austin bu harika sesi duyduğunda bu kadar mutlu olacağını hiç düşünmemişti. Duası kabul edildiği için sessizce teşekkür etmek için bir an durdu. Hatta istediğinden çok daha fazlasını elde etmişti. Babası mutluluğu bulmuş, amcası tamamen sağlığına kavuşmuş ve hayatının aşkı sonsuza dek onun olmayı kabul etmişti.

"Bekleyemeyecek bir işim vardı," diye karşılık verdi Austin, Kinsey'nin elini sıkıca tutarken yüzü parlıyordu ve odadaki herkesin neyin, daha doğrusu kimin bekleyemeyeceğini bilmesini sağlıyordu.

"Babanın düğününden daha önemli ne var?" Yusuf, gözleri birleşen parmaklarına odaklanarak sordu.

"Bu güzel kadını benimle evlenmeye ikna etmek zorundaydım, ama bunu nasıl başardığımı bilmiyorum," dedi gururla.

Sözleri kafasına dank edince, arka planda çalan müziğin sesiyle oda bir an için neredeyse sessizliğe gömüldü. Cassie ilk koşup gelen ve ikisini kucaklayan kişi oldu.

"Ah, çok iyi, Evlat," dedi Yusuf, sesi biraz daha kısıktı, tonunda duygu vardı.

Austin onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu.

"Şampanya," diye seslendi Joseph ve garsonlar köpüklü flütlerle dolu tepsilerle göründüler. Yetişkinler köpüklü içecekleri, çocuklar ve hamile kadınlar ise köpüklü elma şarabını aldılar.

"Kutlayacak çok şeyimiz var. Gerçekten de çok fazla. Romantizme, evliliklere, çocuklara ve aileye içelim," diye seslendi Joseph.

Herkes kadehlerini kaldırdı ve her köşeden taşan heyecanla odanın içinde ilerledi.

Bir ay sonra Austin sahilde durmuş, karısını kollarına almış ve şefkatle öpüyordu. Ayağa kalktığında dönüp ailesinin yüzüne baktı, sevinci dalga dalga yayılıyordu.

Austin ve Kinsey çıplak ayakları yere değmeden çim koridorda yürümeye başlarken vaiz, "Sizi Bay ve Bayan Anderson'la tanıştırmak istiyorum," dedi.

Austin onu müziğin çaldığı büyük bir çadıra götürdü ve hemen dans pistine çekti.

"Bugün seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Bir ya da iki kez," diye yanıtladı Kinsey başını onun sert göğsüne yaslamadan önce.

"Seni kazanmayı başardığıma inanamıyorum Kinsey, ama ölene kadar minnettar olacağım. Seni şimdi mümkün olduğunu düşündüğümünden daha çok seviyorum."

"Seni seviyorum, Austin Anderson. Kollarından kaçtığıma inanamıyorum."

"Akıllıca davrandın kadın. Seni yıpratmayı planlıyorum," dedi ona, şeytani bir sırıtış denerken kaşları kalktı.

"Sözler, sözler..."

"Resepsiyonlar gereksiz. Bence gizlice odamıza gidelim. Senin için planlarım var," dedi hareket etmeyi bırakıp kızın gözlerinin içine bakarken.

"Katılıyorum," diye cevap verdi, heyecanı yüzünü aydınlatıyordu.

Austin onun elini tuttu ve uzaklaşmaya başladılar, heyecanlı bir şekilde Joseph'ten ve ailenin geri kalanından kaçıyor gibiydiler.

"Ben gidiyorum-"

Cassie yüzünde çok memnun bir ifadeyle, "Arkanızı dönün de pastayı kesin," diye sözlerini kesti.

"Cass..." Kinsey söz verdi.

"Oh, hayır. Ödeşmek büyük bir zevk," dedi Cassie ikisinin arasına sokulup onları misafirlerine doğru çekmeye başlarken.

"Çok kabasın," dedi Kinsey, bunu hak ettiğini çok iyi biliyordu.

"Biliyorum. Evlendiğimden beri bu anı bekliyordum. Acı çek, gerçekten, gerçekten acı çek," dedi şeytani bir sırıtışla.

Kinsey mücadeleyi bıraktı ve Cassie'nin onu resepsiyona geri götürmesine izin verdi. Kocasına özlemle bakarken, ödeşmenin gerçekten berbat bir şey olduğunu düşündü.

"Hikayeni hiç bitirmedin anne. Babamın uyanmasının ve ardından iki düğünün heyecanıyla bir süre unuttum ama şirkete ne oldu?" Amy, çocuklar uyurken ve yetişkinler gece yarısı atıştırmalıklarının tadını çıkarırken, ateşin yanında otururlarken sordu.

"Sanırım seni askıda bıraktım. Daha önceki sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, bu büyükbabanızın kurduğu şirket. Yönetim kurulu toplandı ve düğünümüzden birkaç hafta sonra Joseph'i CEO olarak seçti. Neilson çok öfkeliydi ve hepimizi alaşağı etmekle tehdit etti. Bu şekilde ortaya çıkması gerçekten üzücüydü," diye yanıtladı Katherine.

"Ona ne oldu? Onun fotoğraflarını gördüğümü hiç hatırlamıyorum." Lucas sordu.

"Aslında oldukça trajikti. Birkaç yıl boyunca hiçbir haber alamadık. Sonra bir gün bir kadın kapımıza geldi, kucığında bir çocuk vardı ve Neilson'ın karısı olduğunu söylüyordu. Ondan yirmi beş yaş daha genç olmalıydı. Joseph evde değildi ve ben de ne yapacağımı bilemediğim için onu içeri davet ettim, ki bu pek de akıllıca bir davranış değildi. Bana Neilson'ın kalp krizinden öldüğünü ve gidecek başka bir yeri olmadığını söyledi. Ona Joseph eve gelene kadar beklemesini ve işleri yoluna koyacağımızı söyledim. Sabah uyandığımda gitmişti. Babanın ofisinde bulunan on bin doları aldı ve ortadan kayboldu. Joseph, babasının bunu isteyeceğini bildiği için onu aradı ama sadece çıkmaz sokaklara ulaştık. Doğruyu söyleyip söylemediğini asla öğrenemedik."

"Bu çok üzücü," dedi Emily.

"Evet, gerçekten de öyle. Ona parayı verirdik ama belki de sadece bir yabancıydı ve biz öğrenmeden önce alabileceğini almak istedi. Muhtemelen bunu asla bilemeyeceğiz."

"Neilson gerçekten öldü mü?" Trenton sordu.

"Evet. Bunu doğrulayabildik. Eğer evlendiyse de bu yasal değildi," dedi Joseph, belli ki bunca yıl sonra bile hala olaylardan rahatsızdı.

"Özür dilerim," dedi Bree.

"Ben de, tatlım. Eğer çocuk bir Anderson olsaydı, onun için doğru olanı yapardık," dedi Joseph.

"Evet, Neilson'a olan kızgınlığımızı asla bir başkasından çıkarmazdık.

Masum çocuk," diye ekledi George.

"Çünkü siz onurlu adamlarsınız. Sadece artık sizin gibilerini yapmıyorlar," dedi Austin, babası ve amcasına gururla bakarak.

"Örnek almamız gereken harika bir babamız vardı," dedi Joseph ve George da aynı fikirdeydi. "Bizim hikayemizin çok güzel bir sonu vardı. Hepinizin bildiği gibi, biz Sonsuza dek mutlu yaşayacaklar," diye bitirdi Katherine kocasına bakarken gülümseyerek.

"Her biriniz aynısına sahip olabilirsiniz. Bir gün kendi çocuklarınıza başlangıcınızın güzel hikayesini anlatacaksınız. İlişkiler iyi ve kötü üzerine kurulur, karakterimizi belirleyen her durumla nasıl başa çıktığımızdır. Ben hastayken Katherine'in yanında olduğun için teşekkür ederim. Birbiriniz için her gün burada olduğunuz için teşekkür ederim," dedi Joseph kadehini kaldırarak.

"Buraya, buraya," diye seslendi her biri.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar uyumadılar, geçmişî yad ettiler ve gelecek için planlar yaptılar.

EPILOG

JOSEPH masanın öbür ucuna baktı, ailesi toplanırken gözleri parlıyordu. Herkes aynı anda konuşurken gürültü hüküm sürüyordu, hepsi mutluydu

bir yıl daha birlikte olmak için. Şükran Günü'nü gerçekten çok severdi. Her zamanki gibi şükredecek çok şeyi vardı. Karısıyla birlikte bir yıl daha geçirmişti. Ona baktı, hâlâ çok güzeldi. Geçen yıl komadayken onun ne kadar korktuğunu biliyordu. Ona böyle korkunç bir çile çektirdiği için nefret ediyordu. Yıllar önce ona bir daha asla zarar vermeyeceğine dair söz vermişti ama sözünü tutamamıştı.

Bunun bir daha olmaması için elinden gelen her şeyi yapacağına yemin etti. Hızlı arabalarından kurtulmuştu. Artık o heyecana ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan tek heyecan, her gece ve her sabah karısını yanında görmek ve tabii ki sürekli büyüyen ailesinin sevgisiydi.

Ona en yakın oturan George ve Esther, neredeyse bir yıldır evli olmalarına rağmen balayına çıkmış çocuklar gibi görünüyorlardı. George ona bakıp göz kırpınca Joseph gülümsedi. Kardeşi harika bir adamdı.

Bir de Lucas ve Amy vardı. Sekiz yıldır evliydim. Joseph zamanın nasıl akıp gittiğine inanamıyordu. Çocukları çok hızlı büyüyordu. Kendi kendine, bütün torunlarını, büyük yeğenlerini eşit derecede sevdiğini söylüyordu ama Jasmine'in kalbinde özel bir yeri vardı. O ilk torunuydu. İlk torunuydu. Bir sonraki neslin başlangıcıydı. Aralarında her gün Tanrı'ya şükrettiği bir bağ vardı.

Gözleri masanın üzerinde gezinmeye devam ederken o sırada eğilip Jessica'nın kulağına bir şeyler fısıldayan ve Jessica'nın kızarmasına neden olan Alex'i gördü. Jessica kimsenin onu izlediğini fark etmedi ve Joseph eğilip Alex'i öperken tekrar gülümsedi.

Jacob onların bu gösterisi karşısında yüksek sesle inledi ve Alex oğlunu kucağına alıp ona sıkıca sarılırken ikisi de gülerек ayrıldılar. Jacob itiraz etti ama Joseph çocuğun yüzündeki sevgiyi gördü.

Mark ve Emily, Trenton ve Jennifer ile konuşuyorlardı. Çok yakınlaşmışlardı. Çocukların hepsi birbirini seviyordu ama Emily ve Jennifer birbirlerine çok ısınmışlardı. Joseph büyüyen ailesinin de arkadaş olduğunu görmeyi seviyordu.

Mark öyle bir şey söyledi ki Trenton güldü. Emily Mark'ın kolunu tokatladı ama yüzündeki gülümseme başının fazla belada olmadığını gösteriyordu. Mark dönüp onu öptü ve tüm itirazları durdurdu. Mark geri çekildiğinde Emily kızarmıştı ve çok memnun görünüyordu.

Genç Trevor bir erkeğe dönüşüyordu. Yakında kalpleri kıracaktı. Babası kadar yakışıklıydı. Kalp saf olmadıktan sonra görünüşün bir önemi yoktu.

Trenton aniden ayağa kalktı ve Jennifer'ın elini tuttu. Etraflarındaki onca karmaşa arasında birkaç dakikalığına sıvışırsa kimsenin fark etmeyeceğini düşündü. Tabii ki Joseph her şeyi fark etmişti. Yeğenin karısını bir anlığına yalnız kalması için götürüşünü izlerken gülümsedi.

Joseph'in gözleri daha sonra Max'e kaydı. Max aşkı bulma konusunda kesinlikle inatçıydı. Hepsi öyleydi ama Joseph'in Max'in yuva kurması konusunda şüpheleri vardı. Yine de endişelenmemeliydi. Cassandra onun mükemmel eşiydi. Max'in içindeki neşeyi ortaya çıkarmıştı.

İkisi nerede olurlarsa olsunlar, Joseph her zaman Max'in ona dokunduğunu fark ediyordu. Ayakta dururlarken eli onun sırtındaydı ya da oturdukları yerde dizini sıyrıyordu. Onu seviyordu ve her hareketi bunu gösteriyordu.

Bree, Chad'in söylediği bir şeye gülüyordu. Masada Mark'ın karşısında oturuyordu ve iki adam hararetli bir konuşma yapıyordu. Muhtemelen Trenton'ın gizlice kaçması hakkında konuşuyorlardı.

İkisi de büyük olasılıkla bunu daha önce düşünemedikleri için kıskançlık duyuyorlardı. Chad dönüp Bree'ye baktı, elini uzatıp onu kendine çekti ve öptü, Mark'a dönüp tekrar konuşmaya başlamadan önce Bree'yi nefessiz bıraktı.

Sonunda Austin vardı. Köşede oturuyordu, Kinsey tünemişti.

kucağında, kızları Isabelle'i sımsıkı kucaklarken kollarını ona dolamıştı. Daha bir haftalıktı, tıpkı annesi gibi çok küçük ve narindi. Joseph bu mutlu çiftin de uzun sürecek bir aşka sahip olduğunu biliyordu.

Ailesi tamamlanmıştı. Tüm çocukları, yeğenleri ve yeğenleri mutlu bir şekilde evlenmiş, çocuk sahibi olmuş ve hayatlarını dolu dolu yaşıyorlardı. Daha fazlasını isteyemezdi.

Arkasına yaslandı ve izledi, ailesinin nasıl etkileşime girdiğini, çocukların nasıl oynadığını ve hepsinin birbirine nasıl tepki verdiğini izledi.

"İyi iş çıkardık, Katherine," dedi, sesi alçaktı.

"Evet, Joseph, öyle," diye kabul etti. "Biliyorsun, bu güzel aile için bu kadar mutlu olmasaydım, başın belaya girerdi, değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi masum görünmek için elinden geleni yaparak.

"Beni kandıramazsın Joseph Anderson. Yine de yapabileceğini düşünmene izin vereceğim," dedi gözleri sevgiyle dolu.

Yusuf bir süre ona baktı, sonra eğilip onu öptü, dudakları uzun süre öylece kaldı. Kırk yıllık evlilikten sonra bile, kadın onun nefesini kesmişti.

Ayağa kalktı ve masanın sessizleşmesini bekledi. Aile üyelerinin sayısı arttıkça bu süre her yıl biraz daha uzuyordu. Beklemekten memnundu.

"Bir Şükran Günü'ne daha ulaştık. Her yıl olduğu gibi bu yıl da minnettar olacağımız çok şey var. Kendimiz ve birçok çalışanımız için iyi işlerimiz var. Sağlığımız yerinde, elbette bazı günler diğerlerinden daha iyi. En önemlisi de birbirimize sahibiz." İçinde biriken duygularla mücadele ederken bir an durdu.

Ailesi beklerken sessizdi, gözleri buğulanmaya başlamıştı. Katherine onun yanında durdu ve elini kendi elinin içine aldı. Gözleri parlayarak ona baktı, sonra dönüp masaya baktı.

"Bugün, yarın ve sonsuza dek birbirimize sahibiz," diye bitirdi sessizce.

Herkes kadehlerini kaldırarak anlaşımlarını dile getirdi ve teşekkürlerini sundu.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum George," diye cevap verdi Joseph.

"Yani, şikayet edemem. Harika bir yeni gelinim, güzel torunlarım ve ailem yine bir arada ama..."

"Biliyorum kardeşim, biliyorum," diye mırıldandı Yusuf.

İki adam çalışma odasında oturmuş, ateşin başında ısınırken içkilerini yudumluyorlardı. Aile oturma odasında toplanmıştı, herkes fazla hareket edemeyecek kadar doluydu. Joseph ve George bir şeyler içmek için sıvışmışlardı.

"Torunların büyümesi o kadar uzun sürmez," dedi George neşelenerek.

Yusuf biraz daha dik otururken, "Hmm, iyi bir noktaya değindin," diye cevap verdi.

"Evet, baksanıza son on yıl nasıl da uçup gitmiş. Hatta son yirmi beş yıl bile. Bazen ne kadar yaşlandığımı unutuyorum."

"Dilini ısır, George. İyi bir viski gibi iyi yıllandık, yaşlı değiliz," diye uyardı Joseph.

"Doğru, Joseph, çok doğru."

"Her şey başladığında torun istiyordum. Oğullarımın asla yuva kuramayacağını düşünüyordum. Şimdi onlara sahip olduğum için plan yapmayı ve gizlice dolaşmayı özlüyorum. Hepsini kandırmak için oldukça zekice yollar buldum," dedi Joseph gururla.

"Çocuklar biraz daha büyüyene kadar onları eğlendirmenin başka yollarını bulmamız gerekecek," diye iç geçirdi George.

Katherine, Esther'le birlikte odaya girerken, "Joseph, tatlı zamanı," dedi.

"Hemen geliyoruz canım," diye karşılık verdi Joseph.

Kadınlar ayrılırken George, "Bizler gerçekten kutsanmış insanlarız," dedi ve gözlerini yeni gelininin az önce girdiği kapıya dikti.

"Hadi ailemize katılalım, George. Kutlamayı bırakmaya henüz hazır değilim." "Döndüğüne çok sevindim Joseph. Eğer dönmeseydin bunu başarabileceğimi sanmıyorum.

O komadan çıkamazsın," dedi George ayağa kalktıklarında, elini Joseph'in koluna koyarak.

"Eğer bana bir şey olursa, hayatını yaşamaktan vazgeçmeyeceksin,

George Anderson. Eğer bir Şey olursa, babamla oturur ve diğerlerinizin işlerini bitirmesini beklerken arayı kapatırdım. Beni mutlu etmek istiyorsan, yaŐa. Ne olursa olsun hayatı her zaman dolu dolu yaŐayacaęına söz ver."

"Sen harika bir adamsın Joseph, az sayıdaki adamdan birisin. Şimdi, bu kadar yeter. EŐlerimizi bulalım."

İki kardeş, önlerinde uzanan gelecek konusunda iyimser bir Şekilde kapıdan içeri girdiler.

***Spin off serisinin birinci kitabından bir alıntı için okumaya devam edin:
Kayıp Andersonlar!***

BEKLENMEDİK HAZINE

Kayıp Andersons Serisinin Birinci Kitabı

tarafından
Melody Anne

PROLOGUE

I Torunların ayırık otu gibi büyüdüğüne İNANAMIYORUM. Küçük Yasemin şimdiden on beş yaşında ve ne kadar da güzel." Joseph dedi ki.

Joseph ve kardeşi George, sabah güneşi üzerlerine vururken arka güvertede oturmuş bir yandan hafif kahvaltılık hamur işlerinin ve kahvenin tadını çıkarıyor, bir yandan da çocuklar ve haftalarıyla ilgili haberleri takip ediyorlardı.

"Biliyorum, kardeşim. Küçük Molly şimdi on yaşında. Trenton'ın evlenip yuva kurmamak için dişiyle tırnağıyla mücadele ettiği günler daha dün gibi ve şimdi Jennifer'la birlikte iki çocuklu güzel bir aileye sahipler. Hırçın köpekleri Scooter ve alıngan kedileri Ginger'dan bahsetmiyorum bile."

"O lanet kazı unutma. Oraya son gittiğimde beni tam kışkımdan vurdu. Bir dahaki ziyaretimde av tüfeğimi de yanıma almalıyım," diye tehdit etti Joseph.

"Benim yaptığım gibi ona biraz mısır getirseydin, senin peşinden koşmazdı," dedi George, eğlencesini gizlemeye bile çalışmadan.

"Lanet olası bir kuşa rüşvet vermiyorum ve kesinlikle bir kuştan kaçmıyorum!" "Sakin ol kardeşim. İçimden bir ses kazın *son* olmayacağını söylüyor.

Sanki burada temel bir sorunun varmış da dibe vurmamışsın gibi. O yüzden o küstah yaratığı unut ve bu olayı *geride bırak*," diye kıkırdadı, Yusuf'u şakasının hedefi haline getirmekten keyif alıyordu. Bir şeyi çok eğlenceli bulduğunda çok fazla abartma eğilimindeydi.

Joseph nefesinin altında hiç de kardeşçe olmayan bir şeyler mırıldandı.

Hem George'a hem de yeğeninin evindeki hayvanlara karşı duyduğu öfkeyi bir kenara bıraktı. O gece ne yiyecekleri gibi konuşması gereken çok daha önemli konular vardı.

"Bugün için planlarınız nedir?" George sordu. "Katherine ve Esther alışverişe çıktıklarına göre, gizlice kaçabiliriz. Golf oynamaktan bıktım. Neden yine go-kart yarışı yapmıyoruz? Çok heyecanlıydı."

"Sanırım beni öldürmeye çalışıyorsun George. Son gittiğimizde beni duvara çarpmıştın," diye homurdandı Joseph.

"Yaşlı bir adam gibi davranıyorsun, Joseph. Bu yaşlı kemiklerde hâlâ çok hayat var."

"Doğru, George, çok doğru. Güzel. Go-kart yarışını bir kez daha deneyeceğim, ama umarım bu yaşlı kemikler, bu yaşlı kırık kemikler haline gelmez. Bakalım kaç torun toplayabileceğiz bizimle gelmeleri için."

George gazeteyi çıkarıp iş dünyası sayfasını çevirirken adamlar sabah yemeklerine devam ettiler. George'un oğlu Trenton artık Anderson and Sons Incorporated'ın başında olmasına rağmen, George hâlâ Seattle bölgesinde neler olup bittiğini takip etmekten hoşlanıyordu.

Joseph tam zamanında kafasını kaldırıp George'un nefes nefese kaldığını ve yüzünün bembeyaz olduğunu gördü. Birkaç sonsuz saniye boyunca korkudan donup kalan Joseph sonunda bacaklarının yeniden çalışmaya başladığını hissetti ve kardeşine yardım etmek için ayağa fırladı.

"George! Neyin var? Boğuluyor musun? Kalbin mi sıkışıyor? Konuş benimle kardeşim," diye ısrar etti, ne yapabileceğini görmek için eğilirken. Ömürleri boyunca yetecek kadar sağlık sorunu yaşamışlardı ve Joseph sevgili ailesinin bir kez daha ölümle burun buruna gelmesini kaldıracabileceğini sanmıyordu.

Joseph tam telefona doğru koşmaya başlamıştı ki, George eliyle çılgınca gazeteyi işaret etti. Joseph olduğu yerde durdu ve sayfadaki en büyük manşeti ve alt manşeti okudu: "Milyarder, can çekişen bilgisayar teknolojisi firmasını satın aldı: Richard Storm Doğu Yakası nakliye işini satıyor, Seattle'a binlerce iş getiriyor."

Yusuf'un kardeşi gibi bembeyaz kesilmesine neden olan şey makale değildi. Onların yaşlarında görünen bir adamın fotoğrafıydı - ve neredeyse ikisine benziyordu, sadece farklı bir saç stili, gözlerinin etrafına eklenmiş bazı kırışıklıklar ve yüzünü kaplayan kısa bir sakal.

"Bu da ne böyle?" Joseph soluk soluğa George'un yanındaki sandalyeye çöktü.

"Bilmiyorum. Resim beni korkuttu, hepsi bu. Eminim ki

Hiçbir şey." George bunu anlamaya çalıştı ama kameraya bakan adamın hareketsiz gözlerine bakmaktan kendini alamadı. Sanki bir aynaya bakıyor gibiydi.

Yusuf sesini yeniden kazandığında neredeyse, "Oku şu lanet şeyi," diye bağıırıyordu. İlk sütunun ortasındaki bir paragrafı işaret etti.

"Seattle'da doğan Storm, henüz bebekken kendisini evlat edinen ailesiyle birlikte Doğu Yakası'na taşındı. Çalışkanlığını, Seattle'da 25 yıl doktorluk yaptıktan sonra muayenehanesini Portland, Maine'e taşıyan babasına borçlu olduğunu söylüyor. Storm, 18 yaşındayken anne ve babası bir tekne kazasında öldüğünde yetim kalmış ve mütevazı mirasını, çoğunlukla 15. yüzyıldan kalma zor bulunan Avrupa eserleri olmak üzere tarihi kalıntıların nakliyecisi olmak için kullanmış. 30 yaşına geldiğinde" - gazete bir tarih veriyor - "10 milyon dolardan fazla - bugünün parasıyla neredeyse 60 milyon dolar - serveti vardı ve servetini dramatik bir şekilde artırmaya devam etti. Storm şimdi birkaç kat daha fazla milyarder."

"Bizimle aynı gün burada mı doğmuş? Bu bir tesadüf olamaz."

"Bırak okumaya devam edeyim."

Yusuf hâlâ resme bakarak, "Devam et o zaman," dedi.

"Görünüşe göre genç yaşta evlenmiş, beş çocuğu olmuş - dört erkek ve bir kız - ve sonra anneleri onları terk etmiş. Buraya taşınmış çünkü ailesi için yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünüyor."

"Cevaplara ihtiyacımız var ve onları şimdi istiyorum, George." "Aynı fikirdeyim."

İki adam Yusuf'un geniş çalışma odasına girdiler ve eski aile albümlerinin bulunduğu kitaplığa baktılar. Doğdukları yıla ait albüme rastladıklarında şöminenin önüne oturdular.

Bir saatten kısa bir süre sonra, her iki adamın da şoktan nutku tutulmuştu. Richard Storm'un üvey babası, Joseph ve George'u dünyaya getiren adamdı. Hatta anneleri albümde doktoru hakkında notlar tutmuş, onun ne kadar nazik olduğunu ve karısıyla çocuk sahibi olamadıkları için ne kadar üzüldüğünü anlatmıştı.

Sadece tek bir sonuç olası görünüyordu. Bu doktor, başka bir aileyi parçalamanın sonuçlarını umursamayacak kadar çaresiz bir şekilde karısına bir çocuk verme fırsatını değerlendirmiş olmalıydı.

"Bu adam, Richard, pekala kardeşimiz olabilir," diye soludu George.

annelerinin onları ilk kez kucağına aldığı fotoğraflara baktı.

"Ama farkında olmadan üçüncü bir çocuk sahibi olması nasıl mümkün olabilir?" Joseph karşı çıktı.

"O zamanlar zamanın ne kadar farklı olduğunu biliyorsun Joseph. Ultrason yoktu ve annem doğum sırasında komplikasyonlar yaşadı. Çok kan kaybetmişti ve onu uyutmak zorunda kaldılar. Babam odada değildi - o zamanlar babaların yeri orası değildi. Odada doktorla birlikte bulunan tek kişi hemşiresiydi ve o da doktorun eşiydi. Üçüncü çocuğu kolayca görebilir ve kendi ailelerini kurma fırsatını değerlendirebilirlerdi. Yoksa neden bu kadar ani bir şekilde taşınırsınlar ki?"

"Bunun olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Çünkü, eğer bu doğruysa, dışarıda tanımayı özlediğimiz bir kardeşimiz var ve annemizin hiç tanımadığı bir çocuğu var," dedi George üzüntüyle.

"Kesin olarak bildiğim bir şey var - bu adamla tanışmalı ve gerçekten aileden olup olmadığını öğrenmeliyiz."

"Ama bunun ona ne yapacağını düşünüyorsun Joseph? Hayatında altüst oluşa neden oluruz, kendisi ve sevdikleri hakkında inandığı her şeyi değiştiririz," dedi George. "Mantıklı olmaya çalışalım."

"Akrabamız olabilecek bir adam bu kadar yakınımızdayken dürüstçe hiçbir şey yapmadan durabilir misin? Onun çocukları var George ve büyük ihtimalle onlar da bizim yeğenlerimiz. Acı da olsa gerçeği öğrenmeliyiz."

"Haklısın Joseph. Tabii ki haklısın. Sadece ziyaretimizin bu adam için hoş bir ziyaret olup olmayacağını bilmiyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ya kardeşimiz olabilecek adam korkunç biriye?"

"Korkunç biri olamaz, George. Doğum belgesinde ne yazarsa yazsın, o bir Anderson ve Andersonlar iyi insanlardır," dedi Joseph güvenle.

"Haklısın Joseph. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum. Go-kart yarışları bugün program dışı. Görünüşe göre Richard Storm'u ziyaret etme vakti geldi."

"Şapkamı alayım. Sen önden git kardeşim; ben hemen arkadayım."

İki adam kapıdan çıktılar, Joseph'in Mercedes'ine bindiler ve yeni Storm Corporate ofislerine doğru yola koyuldular. Varış noktalarına yaklaştıkça yüzlerine beklenti dolu gülümsemeler yayıldı. Kabul etmek gerekir ki

Birlikte büyümekten zevk almadıkları bir kardeşleri olduğunu öğrenmek yürek parçalayıcı olabilirdi. Ama yine de, eğer bu doğruysa, şimdi tanımaları gereken bir dizi aile üyesiyle kutsanmışlardı.

Yusuf sıırttı, bütün o birinci sınıf büyük yeğenlerini düşündü. Ufukta daha fazla bebek ve yapılacak potansiyel aşk eşleşmeleri vardı.

BİRİNCİ BÖLÜM

İki yıl önce

D HİÇBİRİNİZ bunun ne hakkında olduğuna dair bir fikriniz var mı?"
"Hiçbir ipucu yok. Görünüşe göre yaşlı adamın kışında bir şey var. Yine. Dünden beri henüz yatmadım. Gelmemeyi ciddi ciddi düşündüm."

"Bu konuda şikayet etmeyi bıraksan iyi olur, çünkü babanın nasıl olduğunu biliyorsun. Değerli güven fonunun kesilmesini istemezsin, değil mi?"

"Kapa çeneni, Brielle. Babanın parasını kaybedersen asıl sen zarar görürsün."

"Yaşlı adam içeri girmeden önce hepiniz çenenizi kapatmalısınız. Ne kadar uyumlu olursak, aile buluşmamız o kadar çabuk sona erer ve hayatlarımıza o kadar çabuk devam edebiliriz."

"Bu çok iyi bir düşünce, Lance. Varlığımdan kaçmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Beş genç kavgacı şaşkınlıkla döndüklerinde babalarının kapıda dikildiğini gördüler. Richard gözlerindeki hüznü çabucak gizlemek zorunda kaldı. Büyümüş olmalarına rağmen iyice şıarmış olan çocuklarının üzerine titremenin zamanı değildi. Yıllar önce, neredeyse çok geç olmadan yapması gereken şeyi yapmanın zamanıydı. Fazla zamanı kalmamıştı ve şimdi harekete geçmezse çocuklarının asla değişmeyeceğinden korkuyordu.

Doktorun ona sadece üç yıl yaşayabileceği gibi korkunç bir teşhis koymuş olması umurlarında olacak mıydı? Bu noktada, yapacaklarından şüpheliydi. Bu

Onları ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını görmek onu çok üzüyordu ve bir ebeveyn olarak yaptığı hataların aralarındaki mesafeye neden olduğundan emindi.

"Tamam, şikayet ettiğimizi duydun. Özür dileriz baba ama yıllardır hepimiz aynı odada bir araya gelmedik, bu kadar acil olan ne?" Richard en küçük çocuğu Brielle'in içki dolabına doğru yürümesini ve kendine bir viski doldurmasını izledi. Sadece yirmi dört yaşındaydı ama içinde çok fazla acı vardı.

Neden hatırlamasın ki? Anneleri hepsini terk edip gitmişti ama onu hatırlayamayan tek kişi Brielle'di - o zamanlar sadece üç yaşındaydı. Sanki en çok o kaçırmış gibi hissediyordu. Lance'in beş yaşında olduğu için belli belirsiz anıları vardı ama en çok Tanner, Ashton ve Crew hatırlıyordu. Çocuklar arasında iki yaş fark vardı, eski karısı onları neredeyse katı bir programa göre doğurmuştu.

Brielle doğduktan kısa bir süre sonra Suzanne annelik yapmayı bıraktı ve bir daha geri dönmek üzere onları terk etti. Richard yıllarca başka bir kadınla çıkamayacak kadar meşguldü ve bunu denediğinde, gerçek bir çaba gösteremeyecek kadar bitkin olduğu için her zaman felaketle sonuçlanmıştı. Sonunda pes etmişti.

Zengin olmuş ve daha da zengin olmak için uzun saatler çalışmış, çocuklarını gündüzleri dadılara bırakmıştı. Yine de akşamları ve hafta sonları evde kalıp çocuklarıyla mümkün olduğunca çok vakit geçirebilmek için kendini yeterince suçlu hissediyordu.

Ancak büyüdüklerinde daha da uzun saatler çalışmaya başlamıştı ve işte o zaman ondan uzaklaşmaya başlamışlardı. Sadece hasarı tersine çevirmek için çok geç olmadığını umuyordu.

Şimdi burada, yaşları yirmi dört ile otuz iki arasında değişen yetişkin çocuklarla birlikte bir odada duruyordu ve onları sevmiyordu. Onları her zaman olduğu gibi seviyordu ama onlar bencil, şımarık ve daha da kötüsü hak sahibi olmuşlardı.

"Hepiniz vasiyetimden çıkarıldınız ve vakıf fonlarınızı donduruyorum."

Richard, çocuklarının her birinin yavaşça, farklı inançsızlık ifadeleriyle kendisine doğru dönmelerini izledi. Tabii ki en sonunda Crew yüzündeki tüm ifadeyi silerek ayağa kalktı ve babasıyla yüzleşti.

"Detaylandırmak ister misiniz?"

"Annem ve babam hayatları boyunca çok çalıştılar. Sadece bir değil, iki muayenehane kurdular. Kıt kanaat geçinip tasarruf ettiler ve bana

İyi bir eğitim. Vefat ettiklerinde yıkıldım ama mirasımı aldım ve her ikisinin de gurur duyacağı bir şey yarattım. Ne yazık ki beşinizi de şımarttım, hayatın büyük bir partiden ibaret olduğunu ve her şeyin gümüş tepside sunulmasını hak ettiğinizi düşünmenizi sağladım. Bugün bu sona eriyor. Az önce de söylediğim gibi, vasiyetimden çıkarıldınız. Güven fonlarınız donduruldu ve kredi kartlarınız iptal edildi -"

"Bunu yapamazsın!" Ashton bağırdı.

"Yapabilirim ve yaptım da. Şimdi odadan çıkıp yoluna gidebilirsin ya da beni dinleyebilirsin."

Hiçbiri yerinden kıpırdamadı ve Richard her çocuğun gözlerinin içine baktığından emin oldu. Brielle ne kadar gözyaşı dökerse döksün ya da grubun büyücüsü Tanner ne kadar ikna edici olmaya çalışırsa çalışsın, bu kez geri adım atmayı reddetti. Eğer sağlam durmaz ve onlara hayatın kendi yaptıklarından çok daha fazlası olduğunu göstermezse çocuklarını sonsuza kadar kaybedecekti.

"Bize seni dinlemekten başka bir seçenek bırakmadın, değil mi? Bu senin biraz ilgiye ihtiyacın olduğunu söyleme şeklin mi? Sadece bir öğle yemeği randevusu ayarlayabilirdin," dedi Lance, şaka yapmaya çalışarak, ama odadaki endişe gerginliğe ara verilmesine izin vermedi.

"Her zaman bir seçeneğin vardır, Lance. Doğru olanı yapmak ya da yapmamak senin kararın. Böyle hissettiğin için gerçekten üzgünüm. Bu gerçekten kalbimi kırıyor. Bir zamanlar birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir aileydik, birlikte gülerdik, sık sık konuşurduk, hayatımızı *yaşardık*. Nerede yanlış yaptım bilmiyorum ama yolun bir yerinde kayboldunuz ve şimdi kendinizi yeniden bulmanıza izin veriyorum. Umarım bulursunuz."

"Tamam, tamam," dedi Brielle gözlerini devirerek. "Çıkmamızı istediğin bu yolculuk nedir?"

"Sorduğuna sevindim, Peaches," diye cevap verdi, gün batımının ilk ışıkları kadar çarpıcı olan saçlarının güneşte kızarmış rengi nedeniyle ona doğduğunda verdiği lakaba geri dönerek. Kızın masmavi gözleri, onun ve erkek kardeşlerinin kendisine her zaman taktığı isimle irileşti. Yol boyunca bir şekilde durmuşlardı.

Brielle kendini toparladı ve şimdi kısılmış olan gözlerinde belirginleşen öfkeyle babasına baktı. "On beş yıldır *Peaches* olmadım baba, ama eski 'güzel' günleri anmak istiyorsan, o zaman devam edip senin oyununu oynayacağım."

Alaycılık ve küçümseme Richard'ın kalbini delip geçti.

"Aile şirketini sattım. Yeni bir başlangıç yapma zamanının geldiğine karar verdim ve bunu Batı Yakası'nda yapmayı seçtim. Maine'de beni daha fazla tutacak bir şey yok ve turist sezonundan bıktım. Başarısız bir bilgisayar teknolojisi firmasının evrak işlerini yeni tamamladım ve onu tersine çevirmeyi planlıyorum. Bunu yapmak bana beşiniz için bir fikir verdi."

Richard nakliye imparatorluğunun artık yok olduğunun kafasına dank etmesini bekledi. En çok Lance'in üzüleceğini biliyordu, çünkü şirket ofislerine en çok zaman ayıran kişi oydu. Richard, henüz lisede okuyan Lance'in babasının yanında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye hevesli olduğu o günleri özlüyordu.

Çocuk üniversiteye gidip mezun olduktan sonra bu ilgi azalmış ve sanki işi devralmayı bekliyormuş gibi davranmaya başlamıştı ama artık çaba göstermeye hevesli değildi. Son birkaç yılda o da kardeşleri kadar şımarmıştı ama rahat bir emeklilik geçirmeyi dört gözle bekleyen Richard hâlâ çocuğun bir gün dizginleri ele alacağına dair bir umut besliyordu. Şimdi, en küçük oğlu için bu gerçekleşmeyecekti.

"Bu tersine çevrilebilir mi?" Lance'in sesi, öfkesini kontrol altında tutmak için uygulamak zorunda kaldığı kontrolle gerilmişti.

"Hayır." Richard ayrıntı vermedi.

"İşin benim olması gerekiyordu."

"O zaman bununla gurur duymalıydın. Aile şirketinde bir hisseyi hak ettiğini bana kanıtlamalıydın. Bir gün bunu sana devretmeyi umuyordum ama şu andan itibaren benim herhangi bir işimin dizginlerini ele almaya layık değilsin."

Başka bir oğul araya girdi. "Sence de bu biraz sert değil mi baba?"

"Hayır, bilmiyorum Crew. Senin de kardeşinden bir farkın yok. Hiçbiriniz dürüst bir dolar için çalışmadınız ve bu şekilde davranarak paramı size bırakmaktansa onları takdir edebilecek insanlara devretmeyi tercih ederim. Bunu çözmek için zamanın var - en azından şimdilik."

"Bu ne anlama geliyor - *şimdilik*?" Tanner sordu.

Richard sakinleştirici bir nefes aldı. Henüz çocuklarına prostat kanseri olduğunu söylemenin zamanı gelmemişti. Doktor yapabileceği her şeyi yaptığını söylemişti. Elbette denemeye devam edeceklerdi ama doktoru aynı zamanda iyi bir arkadaştı ve Richard'ı kötü prognozu nedeniyle işlerini yoluna koymasına konusunda uyarmıştı. Üç

yıllar.

"Bir şey yok, Tanner. Sadece dikkatinizi vermeniz gerekiyor. Kendinizi kanıtlamanızı, hayatlarınızda bir şeyler yapmanızı istiyorum. Şu anda karşımda gördüğüm bu şımarık veletlerden çok daha fazlasısınız."

"Paramız yoksa nasıl bir şey yapmamız gerekiyor? Kendimizi *kanıtlamak* için ne yapmamızı istiyorsun?" Tanner ellerini öfkeyle havaya kaldırarak sordu.

Richard gülümseyerek, "Bu bana şu ana kadar sorduğun en akıllıca soru," dedi ve durup çocuklarının her birine baktı. Her birinde gördüğü mücadeleci ruh karşısında içini bir umut ışığı doldurdu. "Beş tane daha başarısız işletme satın aldım. Hangisini işletmek istediğinizi seçmek için kendi aranızda mücadele edebilirsiniz. Şirketleri yeniden kârlılığa kavuşturmak için yapılması gerekenleri yapmanız için yeterli bir bütçe oluşturdum. Bunu yaparsanız ve iyi yaparsanız, ancak o zaman mirasınızı geri vereceğim. Başarısız olursan, kendi başının çaresine bakarsın."

"Peki ya sizin başarılı iş anlayışınız bizimkinden farklıysa?" Ashton sordu.

"Hayatınızda ilk kez başarıyı gerçekten hissettiğinizde, bunun ne olduğunu bileceksiniz. Bu onur nişanını daha önce hiç kazanmadınız. Şimdi öğreneceksin, öyle ya da böyle. Bunu açıklamayı bitirdim. Hazır olduğunuzda beni görmeye gelebilirsiniz."

Satın aldığı beş işletmenin klasörlerini yere bırakırken, çocukların hiçbirinin seçeneklerin ne olduğunu görmek için ayağa fırlamadığını fark etti. Yine de atlayacaklarını biliyordu. Eğer yapmazlarsa, bu onun kalbini kıracaktı ama sözüne sadık kalacak ve onlarla ilişkisini kesecekti. Ya başaracaklardı ya da başaramayacaklardı. Kararlarının ne olacağı artık onların elinde değildi.

Richard odadan çıkarken çocukları da peşinden fırlayıp onu kovalamaya çalışıyordu. Omuzlarındaki yükü görmelerine izin vermemiş olsa da, bu konuşma onu tarif edemeyeceği kadar incitmişti. Büyük bir kumar oynadığını biliyordu ama başka ne seçeneği vardı ki?

Eğer çocuklarını yuvalarından atmazsa, asla uçmayı öğrenemeyecekler, asla gerçek bir zaferin gururunu yaşayamayacaklardı. Onları sonsuza dek kaybedebilirdi ama şimdiden ailesiyle tek bağının kan bağı olduğunu düşünecek kadar bencil olduklarını hissediyordu. Richard'ın

Çocuklarının yakında kanatlarını bulacağına, ona ve birbirlerine geri döneceklerine inanıyordu. Ancak o zaman huzur içinde yatabilecekti.

Çalışma odasının kapısını çocuklarının yüzüne kapatarak, masasının üzerindeki özel yerinde duran anne ve babasının çerçeveli resmine baktı. Annesi onu kucağına alıp bağrına basarken gözleri sevinçle doluydu. O zamanlar sadece altı aylıktı ve anne babasının ona sahip olması o kadar uzun sürmüştü ki, hayatı boyunca üzerine titremişlerdi.

Yine de, onu bugün olduğu kişi yapan temel değerleri ona onlar öğretmişti. Her zaman çok çalışmış, uğruna çabaladığı her şeyi kazanmış ve yaşamak için yetiştirildiği hayatın kıymetini bilmişti. Kendi çocukları konusunda tembellik etmişti ama çok geç olmayacağını biliyordu. Sadece inançlı olması ve plana sadık kalması gerekiyordu.

Hepsi her seferinde bir gün, sonra da her seferinde bir hafta yaşayacaktı. Bunun ötesini düşünmeye çalıştığında, çok bunaltıcı oluyordu. Çocuklarını her zaman korumuştı, hâlâ da koruyordu, sadece daha *sert bir sevgi* tarzıyla. Bir gün bunun ve kendisinin değerini *anlayacaklarına* kararlıydı.

Richard onların paha biçilmez öfke ve şok ifadelerini düşünerek gülümsedi. Yakın zamanda onu takdir etmeyecekleri kesindi.

İKİNCİ BÖLÜM

Günümüz

ETAZE sabah güneşinin ve hafif deniz melteminin tadını çıkaran Crew Storm, tatil köyünün önünde durdu ve gülümsedi. Hiçbir zaman Egzotik Catalina Adası'nda okyanus kıyısındaki bir tatil köyünü yenileme gibi muazzam bir görevi üstlendiğinden beri ne kadar iyi hissettiğini, ne kadar daha canlı, güçlü ve mutlu olduğunu babasına itiraf etti.

Adama çok fazla cesaret veremezdi, yoksa bundan sonra hepsinin hayatına karışmaya devam ederdi. Yine de Crew kendini harika hissediyordu. Belki de pes eder ve yaşlı adama küçük bir teşekkür ederdi. Babası onu doğru yola soktuğu için en azından bunu yapabilirdi. Crew bir süre yolunu kaybetmişti ama artık bu geçmişte kalmıştı ve şimdi sadece önüne bakıyordu.

Son iki yılda Crew gerçekten büyümüşü ve bu sayede zirveye yükseliyor, istediği şey için nasıl savaşaacağını öğreniyor ve meydan okumalardan geri adım atacak biri olmadığını keşfediyordu. Bitirdiği projesine bakmak için döndüğünde içinde bir gurur kabarıyordu.

Tatil köyünün dosyasını aldığı anda, hissettiği tek şey aşırı öfke, kızgınlık ve babasının istediğinin tam tersini yapma kararlılığıydı. Tüm bunlar bir oyundan başka bir şey değildi ve kazanması gereken bir oyundu. Yapabileceğinin en azını yapmayı, güven fonunu geri almayı ve babasıyla bir daha asla konuşmamayı planlamıştı. Ne kadar da aptalmış.

Şimdi... şimdi her şey değişmişti. Crew kendini yepyeni bir adam gibi hissetti. Bu

Babasını yenmekten çok daha fazlasıydı - büyük bir görevi başarmanın gururunu yaşamak ve kendine karşı zafer kazanmanın tatminini hissetmekle ilgiliydi.

Başkalarının başaramayacağı bir görevi tamamlamıştı ve tesisi eski ihtişamıyla, hatta eski ihtişamından daha iyi bir şekilde görmek inanılmaz bir duyguydu. Catalina Adası'nı yeniden nihai tatil beldesi haline getirmeye hazır, parlayan bir mücevherdi. On dokuz otuzlu yıllarda Catalina Adası en parlak dönemini yaşamıştı; yıldızları görmek ve krallar gibi tatil yapmak için en ideal yerdi. Bu tesis, otuzlu yılları yirmi birinci yüzyıl patlamasıyla yeniden keşfetmenin başlangıcıydı.

Crew her zaman inatçı olmuş, meydan okumalar karşısında asla geri adım atmamıştı. Babası bunun iyi bir soydan geldiği için olduğunu söylerdi. Ve babası Midas dokunuşuna sahip gibi görünüyordu. Crew akıllıca seçimler yaptığını bilmenin heyecan verici olduğunu düşünüyordu ve babasıyla bir daha sahip olabileceğini hiç düşünmediği kadar iyi bir ilişkisi vardı.

Babası onu ve kardeşlerini uçmaları ya da ölmeleri için dışarı atmış ve hepsinin hayatını sonsuza dek değiştirmişti. Daha önce hiç aynaya bakıp utanç duymamıştı ama altı ay boyunca yıkık dökük tatil köyünde tahtaya çivi çakarak ter döktükten sonra, bir gün uyandığında farklı bir adam olduğunu fark etmişti. Bir yıl sonra özür dilemek için babasını aramıştı.

Şimdi, nihayet, yeni tatil köyünü açmaya hazırdı ve insanların kapılarından içeri girmesinden gurur duyuyordu. Evet, karşısındaki bu güzellik abidesine bir kadından başka bir şey denemezdi, çünkü kıvrımları pürüzsüz, hatları kusursuzdu ve onun kanı, teri ve... yani gözyaşlarıyla değil, ama ondan alabileceği her şeyi alarak dönüşmüştü.

Şık ve pırıl pırıl giriş kapısına hayranlıkla bakarken kalbinde bir sızı hissetti. Onu satmanın acı tatlı olacağını biliyordu ama anlaşıma buydu. İşi yoluna koyacak, çevirecek ve sonra da kâr edecekti.

Kolay olmayacaktı ama her şeyi yeniden yapmayı düşündüğünde dudaklarında bir gülümseme belirdi. Babası kanunları koymuş, en büyük meydan okumayı yapmıştı ve yaşlı adam kazanmıştı, çünkü Crew artık sonsuza dek değişmişti ve babasının gurur duyabileceği bir adam olmuştu. Crew en iyi olduğu şeyi keşfetmişti ve eskiyi bırakıp yeni bir projeye giriştiği her seferinde kendinden bir parçayı geride bıraksa bile bu hediye kucaklayacaktı.

Eski tatil köyü darmadağın olmuştu, şirket iflas etmişti ve burayı denize bırakarak çekip gidiyordu. Uzun değildi, sadece on kat yüksekliğindeydi ama her katın bir teması vardı ve her oda kraliyet ailesine uygundu. Crew'un en sevdiği kat gösterişli otuzlu yıllardı. Elbette bir katı da tesisin ilk açıldığı yıla ayırmak zorundaydı.

Geniş koridorlar sanat eserleri ve güçlü avcılığı sırasında ortaya çıkardığı eski antikalarla süslenmişti. Taze çiçekler narin masaları süslüyordu; renkli buketler kiraz ağacıyla kaplı asansörlerden inen her müşterinin dikkatini çekiyordu. El yapımı oyma korkuluklar geniş merdivenlere kadar uzanıyordu ve duvarlar yumuşak altın tonlarına boyanmıştı. Her odanın ortasında ve büyük koridorlarda göz kamaştırıcı avizeler parlıyordu.

Buraya tüm ruhunu katmıştı ve müşterilerinin kapıdan içeri girdiklerinde kendilerini lüks bir harikalar diyarındaymış gibi hissetmelerini istiyordu. Çalışanları her birine binadaki en önemli konuk gibi davranacak ve hepsi tekrar tekrar gelmek isteyecekti.

Sadece en iyi aşçıları işe almıştı ve restoranları kısa süre içinde iştah kabartıcı mezeleri ve baştan çıkarıcı ambiyansı ile ünlenecekti. Küçük bir tiyatro salonu koyu renkler, yumuşak ışıklandırma ve canlı müzik gruplarının ve profesyonel vokalistlerin sahne alacağı bir sahnenin üzerindeki kırmızı kadife perdelerle dekore edilmişti. Tesis, konuklarının her türlü isteğini karşılamayı planlıyor ve kimsenin doğanın bol hediyeleri dışında herhangi bir şey için adadan dışarı adım atma ihtiyacı hissetmemesini istiyordu.

Odaların yarısı Pasifik Okyanusu'nun enfes bir bölümüne, yarısı da adanın iç kısımlarına bakıyordu. Mürettebatın tercihi elbette denizdi, ancak Fransız kapılarını açıp balkona çıkarak sert oynayan ve hiç durmadan hareket eden bir kasabanın aşağıdaki eğlencesini izlemek isteyen pek çok kişi vardı.

Tesisindeki fiyat etiketi ucuz değildi, ancak çektiği müşteri kitlesi gözünü bile kırpmazdı. Cüzdanlarını çıkarıp isteyerek açarlar ve karşılığında hayatta bir kez yaşanacak bir tatil deneyimi yaşarlardı.

Catalina'nın küçük bir köşesinde kalmak, onları evlerine geri götürecek, daha önce dijital animasyonla canlı renklerde rüya görmelerini sağlayacaktı.

sadece siyah-beyaz Claymation'da vardı. Geri dönme, cenneti yeniden kazanma özlemi, tatil köyünden ayrıldıkları anda başlayacaktı.

Adrenalin patlaması Crew'un midesinin gerilmesine neden olurken, binanın dışında bir gezintiye çıktı. Personeli, başarılı bir büyük açılış için gereken tüm son dakika hazırlıklarını yapmakla meşguldü. Küçük ada yeni bir güne uyanırken o da saat on ikiyi bekliyordu - tatil köyünün kapıları on yıl sonra ilk kez halka açılacaktı.

Çok uzun süre onun olmayacak olsa da, sonunda başarılı olduğunu kanıtladığında, ona sahip olduğu aylar muhteşem olacak ve takip edecek personel için standartları belirleyecekti. Sonunda babasıyla yaptığı anlaşma uyarınca burayı sattığında, Catalina Couture Resort'a kendisinin gösterdiği şefkati gösterecek birine satacaktı.

İçeri geri adım attığında, mermer zeminlerin pırıl pırıl parladığını, bozulmamış yüzeylerinde tek bir mikrop bile barındırmayacak kadar temiz olduğunu görünce memnun oldu. Detaylı vitraylar parlak renklerle ışıltıyor, çiçeklerin görkemli kokusu odayı dolduruyor ve İtalyan granit tezgahlar parlıyordu. Mutfaklardaki son yiyecekler de kaldırılıyor ve odaların son kontrolleri yapılıyordu. Onun projesi bir güzellik eseriymiş ve yakında kapılarını açacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

G Tatil köyünden çıkan adama bakan Haley, omuzlarını sıkılaştırıp kendine moral verirken kanının hızla aktığını hissetti. Ne yazık ki bu onun için alışılmadık bir durum değildi. Her şeyi yoluna koymuş bir kadın görüntüsü verse de, bunu nasıl başardığını bilmiyordu.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı kendi kendine, sonra içinde bir öfke kabardığını hissetti. Geri adım atmaktan, reddedilmekten korkmaktan yorulmuştu. O, şeytani büyükanne ve büyükbabasının kendisini sürekli olarak inandırdığı gibi korkunç bir varlık değildi. Yakışıklı bir yabancıyla korkmadan ve titremeden konuşabilen güçlü, güzel bir kadındı.

Aslına bakılırsa Crew Storm ona hiç de yabancı gelmiyordu çünkü adam hakkında çok fazla araştırma yapmıştı. Eğer ona sormak üzere olduğu şeyi soracaksa -yani korkup kaçmazsa- onun içini dışını bilmesi gerekiyordu.

Üniversite profesörü onun için bir yaz ödevi önermişti. Bir yabancıya yaklaşacak ve çıkma teklif edecekti. On dakikalık bir kahve randevusundan daha fazlası olması gerekmiyordu ama yine de bir erkeğe çıkma teklif etmesi gerekiyordu. Bunun korkularını yenmesine yardımcı olacağını düşünüyordu. İlk başta onun delirdiğini düşünmüştü ama bu fikir kafasına dank ettikçe onun haklı olduğunu anladı. Bir erkeğe çıkma teklif edebilirdi ve *edebilirdi* de. Sadece bunu nasıl yapacağını öğretecek birine ihtiyacı vardı.

Neden en başta insan cinselliği dersini almıştı ki? Bu

kariyerinin bir parçası olacaktı gibi değildi. O bir arkeoloji uzmanıydı, eski uygarlıkların kalıntılarını keşfetmeye hevesliydi. Yaşayan insanlar baş belasıydı; Haley ölümlere odaklanmak istiyordu. Yoksa istiyor muydu?

Kursa neden gittiğini biliyordu. Erkeklerden korkmaktan bıkmıştı. Yirmi altı yaşına gelip hâlâ bakire olmak çok saçmaydı. İki yıldır üniversite kampüsündeki bir adama sırılsıklam aşıkta ama ona çıkma teklif edecek cesareti kendinde bulamıyordu.

Şimdi Catalina Adası'ndaydı ve seçkin bir tatil köyünde iki haftalık ücretsiz bir konaklama fırsatı vardı ve bu, kusursuz bir baştan çıkarıcı olmayı öğrenmesi için mükemmel bir zamandı. Bu adamı kendisine öğretmesi için ikna edebilirse, üniversitesine geri dönebilir ve hayallerindeki adama öğle yemeğine çıkma teklif edebilirdi - belki de yeterince cesaretini toplarsa akşam yemeği bile yiyebilirdi.

Haley, Mürettebat Fırtına'nın, titiz mavi gözlerine görünmeyen en ufak bir olası kusur olmadan, tesisinin her santimini kontrol etmesini dikkatle izledi. Eğer yanlış bir şey varsa, onu bulurdu. Adamın adımları uzun ve güçlüydü, sanki attığı her adımın bir amacı vardı ve hareketlerinde boşa harcanan bir enerji yoktu.

Uzun boyluydu - korkutucu derecede uzun boyluydu - 1.80'in birkaç santim üzerinde duruyordu ve 1.80'lik kıza neredeyse cüce gibi hissettiriyordu. Belli ki adada çalışmak ona iyi gelmişti. Bronz teni kremi altın rengindeydi ve gözlerinin mavisi kalın, koyu kirpiklerinin altından parlıyordu.

Hiç şüphesiz, saçları onun en iyi özelliğiydi - bir kadının parmaklarını geçirebileceği, sonra bir avuç alıp ağzını en çok istediği yöne doğru yönlendirebileceği kadar uzun.

Kelimeleri yüksek sesle söylememiş olmasına rağmen Haley'nin yüzü alev alev yanıyordu; yakınlardaki birinin düşüncelerini gerçekten *duyabileceğinden* korkarak etrafına bakındı. Onun nesi vardı ki? Crew Storm'un güzelliğini takdir etmek istemiyordu; onu işe almak istiyordu.

Bunu yapabiliyordu. Rüya gibi bir tatil kazandığını öğrendiğinde bilgisayarının başına geçti ve ada ve tatil köyü hakkında araştırabileceği her şeyi araştırdı. Tesis sahibinin gözde bir bekâr ve hatun mıknatısı olduğunu öğrenmişti. Her hafta kolunda yeni bir kadın vardı ve tam da ona olmak istediği kişi olmayı öğretecek türden bir adamdı.

"Sakın korkup kaçma!" diye homurdandı gölgelerin arasından sıyrılıp güzel kayrak taşlı yürüyüş yolunda ilerlemeye başlamadan önce. Tatil köyü henüz açılmadığı için köşeye park etmişti ve yönetim

arabalara izin vermiyordu, erken bir kalabalığı önlemeye çalışıyordu.

Şu anda bir femme fatale olmaya çalışması gerekirken, bol keten bluzu ve jean kapri pantolonuyla ne yazık ki yetersiz giyinmişti. Son üç yıldır okuldaydı, ayrıca küçük bir kırtasiyede yarı zamanlı çalışıyordu ve hiçbir zaman giyinecek ya da kıyafet konusunda endişelenecek enerjisi olmamıştı. Üniversiteye gitmeye cesaret edebilmesi için beş yıl terapi görmesi gerekmişti, yoksa şimdiye kadar eğitimini tamamlamış olurdu.

On dokuz yaşındayken büyük bir miras almış olmasına rağmen, parayı kullanmaktan nefret ediyordu çünkü büyükanne ve büyükbabası ona sahip olmasını istememişti. Hiç vasiyet bırakmamışlardı ve tek varisleri olduğu için para ona kalmıştı. Eğer mirasçıları belirlemek için zaman ayırmış olsalardı, tüm parayı ona değil de değerli kuşlarına bırakacaklarından emindi.

Yine de, önemli fonlarına el atmasının gerekli olduğu zamanlar vardı. Bu da o zamanlardan biriydi.

Ya şimdi ya da asla.

"Kayıp mı oldun?" Haley, adamın sesinin derin tınısı yüzünden omurgasından aşağı inmeye çalışan ürpertiye durdurdu. Evet, iyi bir seçim yapmıştı. Bu adam ona bilmek istediği her şeyi öğretebilirdi. Seksin kişileşmiş haliydi.

"Hayır. Ben sizi arıyorum Bay Storm."

Adamın muhteşem gözleri vücudunu bir kez daha incelerken içini gerginlik kapladı. Gözler yüzüne ulaştığında, adamın onu kontrol ettiği ve arzulu bulduğu hissine kapıldı.

Çok kötü!

Bunu en küçük ayrıntısına kadar planlamıştı ve ona yardım etmesini sağlayacaktı.

On

u. "Sizin için ne yapabilirim, bayan?"

Ses tonundaki vaat, kadınların ıslak rüyalarını süslüyordu.

. Onun her kadınla bu şekilde konuştuğunu biliyordu. Onu incelemiş, nasıl zahmetsizce flört ettiğini, kadınların nasıl ayaklarına kapandığını okumuştı. Bir parmak şıklatmasıyla genç yaşlı tüm kadınlar nefes nefese kalıyor, tükürük bezleri aşırı hızlanıyordu.

"Haley Sutherland," dedi elini uzatırken biraz soluk soluğa.

Hafif bir duraksamadan sonra parmaklarını kavradı ve sıktı, sonra yavaşça

Birbirine dolanmış ellerini ağzına götürdü ve dudaklarını kızın parmak eklemlerinin üstünde gezdirdi, sıcak nefesi kızın teninde gezindi.

"Bu!" Haley içini heyecan kaplarken neredeyse bağıracaktı.

Crew'un normal soğukkanlılığı sarsılmış gibiydi; şaşkınlıkla ona baktı. Dudakları kızın teninden sadece birkaç santim ötede donmuş bir şekilde dururken yüzündeki ifade neredeyse komikti.

"Bana birini nasıl baştan çıkaracağımı öğretmeni istiyorum. Senin hakkında okuyorum, nasıl flört ettiğini, istediğin her kadını nasıl elde edebileceğini inceliyorum. Bana bir erkeği nasıl elde edeceğimi, beni nasıl gözünün önünü göremeyecek kadar çok istemesini sağlayacağımı, nasıl dizlerinin üzerine çöktüreceğimi öğretmeni istiyorum."

"Ummm... sarhoş musun?" Crew uzun bir aradan sonra elini bırakıp bir adım geri çekilirken sordu. Haley'nin onun deli olduğunu düşündüğünden hiç şüphesi yoktu. Belki de şu anda öyleydi.

Ancak artık ısındığı için kendini tutamıyordu. Adamın adımlarını takip etti, ne yaptığının farkında değildi ta ki adam tesisin dış duvarına çarpana ve eli göğsüne bastırılana kadar.

"Bunun garip görüldüğünü biliyorum ve belki de daha yumuşak davranmalıydım, ama yaşadığımı bilmeyen bir adama aşığım ve psikoloji profesörüm korkularımı yenmenin bir yolu olarak ona çıkma teklif etmemi önerdi, ama onun yanındayken dilim tutuluyor, ki bu bir türlü olmuyor. Beni istemesini, arzulamasını ve bana ihtiyaç duymasını nasıl sağlayacağımı öğretmeni istiyorum! Param var. Hem de çok. Eğer öğretmenim olmayı kabul edersen sana istediğin miktarı öderim."

Haley, Crew'un gözlerinin içine bakarken korkudan eser hissetmiyordu. Hissettiği tek şey coşkuydu. Bunu yapabileceğini biliyordu - onu her zaman olduğu gibi bir çiçeğe, erkeğini elde edebilecek bir baştan çıkarıcıya dönüştürebilirdi.

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Sana bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını öğretmem için bana para mı vermek istiyorsun?"

"Evet!" diye nefesini tuttu, adamın anlamaya başlamasıyla rahatlamıştı.

"Açıkçası ne diyeceğimi bilemiyorum." Ses tonu ne düşündüğü konusunda onu hiç uyarmadı.

"Evet de."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CREW, hayatında suskun kaldığı bir zaman hatırlamıyordu, hatta babasının ona verdiği ve Birkaç yıl önce kardeşlerine o korkunç ültimatomu vermişti.

Biraz fazla genç bir kıza benzeyen bu kadın parçası, ondan nasıl baştan çıkarıcı olunacağını öğretmesini istiyordu. Hava karanlık olsaydı, rüya gördüğünü sanacaktı. Kadın bir çocuktı ve onu kandırıyor muydu? Yoksa akıl hastanesinden kaçmış bir deli miydi?

O her kimse, ciddi olamazdı. Kim bir yabancıнын yanına gider ve ondan böyle bir şey ister ki? Kesinlikle mantıklı bir insan, beyin fonksiyonları tam olan biri değil.

Adam onu nasıl uzaklaştıracığını düşünürken, kadın elini geri çekti ve sağına doğru eğildi, diğer elini kalçasına dayayarak bol bluzunun altındaki kıvrımları görmesini sağladı. Ayağını yere vurmaya başlayınca ince bileklerini ve bronzlaşmış inciklerinin pürüzsüz tenini fark etti.

Bayan Haley Sutherland'i biraz daha derinlemesine inceledikten sonra onun bir genç kız olamayacağına karar verdi. Tüm o kumaşın ardında bir kadın vücudu saklanıyordu ve buğulu gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu, yeşilin o kadar soluk bir rengiydi ki neredeyse yarı saydamdı.

Saçları özensiz bir topuzla arkadan bağlanmıştı ama uzun sarı saçlarının dalları yüzünün etrafında uçuşuyordu. Güzel olduğuna karar verdi, ama belli ki deliydi de, ki bu aşık olduğu adamın önemli bir nedeni olabilirdi

her ne pahasına olursa olsun ondan kaçındı.

Gerçekten de çok kötüydü, çünkü çılgınca konuşmayı bir kenara bırakmayı ve belki de başka bir kıyafet seçmeyi bilseydi, bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürecek kadar baştan çıkarıcıydı. İçindeki düşünceler onu eğlendirdi ve bir gülümseme serbest kaldı. Kadınları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi ama görünüşe bakılırsa bu, yardım edemeyeceği, zor durumdaki bir genç kızdı.

"Peki, bütün gün bana öylece bakacak mısın, yoksa bana bir cevap verecek misin?" diye homurdandı, sonra o bir şey söyleyemeden elini kaldırdı. "Ve sen deli olduğumu düşünmeden önce, sana *garanti ederim*, değilim. Sadece bir köşede oturmaktan, bu görünmez kişi olmaktan yoruldum. Bu, kredi için olmasa bile A almaya kararlı olduğum bir ödev. Güzel, varlıklı ve kadınların ağzının suyunu akıtan biri olduğunuz için her zaman görünmez olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz ama ben çok iyi biliyorum. Bu yalnızlık ve hayal kırıklığı yaratıyor ve ben sadece kendim için yeni bir hayat istiyorum."

Crew kadının sözünü kesmek için elini kaldırdı. Kadın konuşuyor, konuşuyor ve konuşuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, kadının gevezelikleri beyninde çılgınca bir seviyede ona ulaşıyordu. Kadının isteği ilgisini çekmişti.

Yine de ona bir erkeği nasıl yakalayacağını nasıl öğretecekti? Bir erkeğin nasıl baştan çıkarılacağını anlatan kitaplar yoktu ki. Belki de vardı. Ama o bilmiyordu. Ne de olsa baştan çıkarma sanatını hiç öğrenmek zorunda kalmamıştı. Gururla, bunun ona doğal geldiğini düşündü.

"Neden böyle bir şey yapmayı düşüneceğimi sanıyorsun ki?" diye sordu sonunda, aslında onun kaçık teklifini kabul etme eğiliminde olmasına şaşıracak. Bunun için zamanı yoktu. Hiçbir yolu yoktu. İşletmesi gereken bir tatil köyü vardı, sonra da satacaktı. Bu proje güvenli bir şekilde başkasının eline geçtiğinde, bir sonraki projesine baştan başlamak zorundaydı. Daha da çılgın istekleri olan çılgın kadınlara ayıracak zamanı yoktu.

"Çünkü senin hakkında bir şeyler öğrendim. Kadınlarla flört etme şeklin hiç çaba gerektirmiyor. Eğer bana birlikte olmak isteyeceğin kadınlardan biri olmayı öğretirsen, o zaman erkeğimi kazanabileceğimi biliyorum. Ona neyin çarptığını bile anlamayacak."

"Bunun tam olarak ne kadar ileri gitmesini istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Kızın yüzündeki masum ifadede, neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını anlayabiliyordu. Hızlı hareketlerle ona göstermeye karar verdi.

Tek bir yumuşak hareketle kolları onu sardı ve onu tesisin yan tarafına yasladı, ikisini de gölgelerin içine soktu ve yüzünü onunkinin bir santim yakınına getirdi. Kadının gözlerini açması ve nefesini hızla içine çekmesi adamın içini ısıtan bir adrenalin dalgasına yol açtı. Ateşle oynamaya karar verdiğinde ne olacağını görmesine izin verdi. Adam dersini bitirdiğinde, gözünü kırpmaya fırsat bulamadan kaçacak ve saçma fikri tamamen unutulacaktı.

"Sana nasıl baştan çıkarıcı olunacağını mı yoksa nasıl baştan çıkarılacağını mı öğretmemi istiyorsun? Sana pek çok şey öğretebilirim Haley, ama inan bana, derslerim için para almaya ihtiyacım yok - en azından nakit olarak."

Yanakları kızarıp göz kapakları düştüğünde, Crew onu öpme arzusuyla dolup taşıtı. Birkaç dakika içinde çılgılık atarak kaçacağı için dudaklarını sadece bir kez tatmayı düşünüyordu. Tam aralarındaki mesafeyi kapatmaya hazırlanırken, kızın gözleri genişledi ve yüzüne yayılan kocaman bir gülümseme Crew'in hızını kaybetmesine neden oldu.

Az önce ne olmuştu?

"Evet! İşte bu! Bana bunu öğretmeni istiyorum. Aman Tanrım, sen o kadar ateşli ve seksi bir şekilde bana doğru bastırırken bir an nefes alamadım. Midem yanıyormuş ve kalbim dakikada bin kez atıyormuş gibi hissettim. Aynı şeyi Walker'a nasıl yapacağımı öğret bana!"

Ondan yayılan heyecan Crew'un egosuna gerçek bir darbe indirdi, özellikle de kollarının altından sıyrılıp önünde küçük bir daire çizerek dans ettiğinde. Ama kızın ifadesindeki masumiyet, Crew'in onu bir kenara çekip kendinden kurtarmak istemesine neden oldu.

"Bunu yapamam."

Bir an için gülümsemesi yerinde kaldı ve sonra yüzü düştü. Sanki az önce en sevdiği kedi yavrusunu vurmuş gibi hissetti. Belli ki yıkılmıştı.

"Anlıyorum. Öğretmenim olmanızın zor bir ihtimal olduğunu düşünmüştüm ama bir kız denemeli, değil mi?"

Gözlerindeki yaşlar mıydı? Kadın gözyaşlarından nefret ederdi, sahip oldukları güçten nefret ederdi. Herkes ağlardı, öyleyse bir yabancının bir iki damla gözyaşı dökmesi neden ona kendini bir zalim gibi hissettiriyordu? Birkaç dakika öncesine kadar Haley Sutherland'in varlığından bile haberi yoktu, öyleyse ağlıyor olmasının ne önemi vardı?

"Özür dilerim, Haley. Gerçekten öyleyim, ama meşgul bir adamım ve bu tür bir dersi nasıl vereceğime dair ilk şeyi bilmiyorum. Eminim iyi bir kişisel gelişim kitabı bulabilirsin, sana tüm cevapları verecek bir kitap.

İhtiyacım var. Bugünlerde her şeyi yayınlıyorlar."

"Haklı olduğunuza eminim Bay Storm. Beni dinlediğiniz ve bir saniyeliğine de olsa düşündüğünüz için minnettarım," dedi ve cümlesinin sonunda gözleri kısıldı.

Bayan Haley Sutherland başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve ondan uzaklaştı. Onun kıvrımlı kalçalarının salınışını izledi ve aptalca bir şekilde ona bir erkeği baştan çıkarabilecek birkaç hareketi olduğunu haykırmak istedi ama bunun bir hata olacağını biliyordu.

Deli kadın ne kadar uzakta olursa, onu o kadar çabuk unutabilirdi. Kadın köşeyi döndüğünde, tesisinin, başarısının hayranı olmaya geri döndü. Ne yazık ki, gün ilerledikçe ve kapıları resmen açıldıkça, küçük bir kadın ve onun saçma teklifi aklından çıkmıyordu.

Bu çılgınlığın yakında geçeceğini biliyordu.

Haley yaklaşık beş dakika boyunca kendini yenilmiş hissederek yürüdü. Tesisin görüş alanından çıktıktan sonra arkasına döndü ve Crew Storm'un olduğunu tahmin ettiği genel yöne doğru baktı.

Şimdiye kadar bulduğu ve ona nasıl mükemmel bir baştan çıkarıcı olacağını öğretebilecek tek erkek oydu ama ona bunu öğretebilecek tek erkek o değildi. İçinde amansız bir kararlılıkla arabasına doğru yürüyen Haley, evraklarına baktı. Yazın tropik bir cennette kalacaktı.

Lüks tatil köyünde kalan birkaç bekâr erkek olması kaçınılmazdı. En azından bir tanesi teklifini kabul ederdi. Gülümseyerek, tesisin açılmasını rahatça bekleyebileceği küçük bir kafeye gitti.

Etrafına bakarken, *"Ya hep ya hiç"* diye düşündü.

Haley'nin yetiştirilme tarzı dehşet vericiydi. Büyükannesi ve büyükbabasının ona davranış biçimlerinin ne kadar yanlış olduğunu öğrenmesi için yıllarca terapi görmesi ve ardından üniversiteye gitmesi gerekmişti. Ona davranışlarından dolayı utanç onlarındı ve bu kadar yetersizlik hissetmemeliydi. Onlar öldüğünde ve paraları ona miras kaldığında, bu bir zafer değil, bir yük gibi gelmişti.

Şimdiye kadar, mirasını eğitiminden başka bir şey için kullanmak istememişti, bu yüzden parayı bir kenara saklamış, lisans diploması üzerinde çalışırken ucuza yaşamıştı. Şimdi eğitimini neredeyse tamamlamıştı ama okuduğu bölüm şu anda ona pek bir şey katmıyordu. Gerçek anlamda geçimini sağlayabilmesi için önünde uzun bir yol vardı.

Bazı insanlar aşk sanatını öğrenmek için aceleyle yola çıktığı için onun kibirli ya da sorumsuz olduğunu düşünebilirdi, ama çocukluğunda yaşadığı ihmalin yarattığı umutsuzluğu ve mutlak yalnızlığı bilselerdi ya da uzun yıllar boyunca dışlandığını ve görünmez olduğunu hissetselerdi, muhtemelen ona hak verirlerdi. Kendini yeniden keşfetmek istiyordu ve hiçbir şey ona engel olamayacaktı.

Bahar dönemi yeni bitmişti ve finallere çalışmak ve seyahatinin heyecanıyla haftalardır doğru dürüst bir gece uykusu çekmemişti ve en son ne zaman Ramen Noodle ve Budget Gourmet dışında bir şeyle beslendiğini hatırlayamıyordu. Tatil köyünde kalmak güzel olacaktı, orada kaçırma korkusu olmadan uyuyabilirdi.

okul ve tek bir düğmeye basarak yemek.

Temel bedensel ihtiyaçları giderildikten sonra, ona ne istediğini öğretecek yeni bir erkek arayışına girecekti. Başlamak için mükemmel yer tatil köyünün salonu olacaktı. Gözlemlerine göre, hafif sarhoş erkekler yabancı kadınların isteklerini yerine getirmeye çok daha istekliydi.

Yemeğini bitirip saati not ettikten sonra Haley arabasıyla tesise geri döndü ve şirin yollardan aşağıya doğru uzanan insan kuyruğu karşısında şaşırdı. Neyse ki vale park yeri çok yoğun değildi ve yakışıklı bir genç adamın arabasının kapısını açması için sadece beş dakika beklemesi gerekti.

"Beklettiğim için üzgünüm hanımefendi ama açılış günü çok yoğundu. Bu gece bizimle mi kalacaksınız?"

"Evet öyleyim ve beklemek hiç de fena değildi." Ona kocaman bir gülümseme verdi ve yanakları kızardığında çok sevindi. Bu kadar genç ve utangaç olması çok kötüydü. Bir erkeğe ihtiyacı vardı, bir çocuğa değil.

"Hımm... bu fişi içeri götürün, biz de çantalarınızı odanıza getirelim," diye kekeleyerek Haley'ye sahip olduğunu bilmediği bir güven verdi.

"Teşekkür ederim..." dedi, isim etiketine bakarken durakladı, "...Sammy. Sana iyi günler."

Hayat şimdiden iyiye gidiyordu. Tatil köyünün lüks lobisine adımını attığında Crew ortalıkta görünmüyordu ama bu onun için sorun değildi çünkü onun yerini alacak pek çok erkek vardı.

Etrafına bakınırken birden yere batacakmış gibi hissetti. Burası onun liginin o kadar dışındaydı ki, muhteşem katlarda durmanın günah olduğunu hissetti. Bankada yedi haneli parası olmasına rağmen, buradaki müşteriler tatil evleri, pahalı arabalar ve yardım bağışları için bir ayda o kadar para harcıyordu.

Büyükannesi ve büyükbabası öldüğünde, miraslarının büyük bir kısmı vergiler ve borçların ödenmesi için alınmıştı, ancak yine de sahip olduklarından şikayet etmezdi. İsterse sadece faizle bile rahatça yaşayabilirdi ama banka hesabındaki parayla böyle tatil yerlerine gelemezdi.

Güzel giyimli personel, büyük açılışın şerefine göz alıcı mezeler ve dolu şarap kadehleriyle dolu tepsiler taşıyarak kalabalık lobide dolaşıyordu. Lobiden zarafet ve mükemmellik sızıyordu. Son dokunuşa kadar her şey planlanmış gibiydi.

en küçük ayrıntısına kadar.

Bunalan ve bir hata yapmamış olmayı uman Haley ayaklarını hareket ettiremediğini fark etti. Az giyinmişti ve sofistike insanlarla dolu odada göze batıyordu. Temizlik görevlileri bile ondan daha iyi giyinmişlerdi.

Baktığı her yönde, el yapımı takım elbiseler giymiş yakışıklı adamlar etrafta durmuş, kendileri gibi şık giyinmiş diğer insanlarla sohbet ediyor ya da tuhaf merdivenleri kaplayan romantik korkuluklara yaslanıyordu.

Burası üst sınıf bir yerdi, zeminlerin bile eşsiz mermer desenleriyle dikkat çektiği bir yerdi ve misafir olmaktan heyecan duyuyordu. Tam olarak iyi bir heyecan değildi ama gözünün korkmasına da izin vermedi. Arkasını dönüp dışarı kaçmak için yoğun bir dürtü hissetse de bununla savaştı ve kazanıyordu. Artık sadece hizmetçilerle ve kesinlikle sosyal statüsü olan hiç kimseyle ilişki kurmasına izin verilmeyen o kız değildi.

Zalim büyükanne ve büyükbabasıyla yaşıyordu - onlar çoktan gitmişti. Parası vardı ve canı nereye isterse oraya gidebiliyordu.

Yine de çevresi onu yeterince iyi olmamanın ezici duygusuyla dolduruyordu. Hayatını dışarıda sürdürmek ve sonra birdenbire hareketin bir parçasıymış gibi hissetmek imkansızdı. Banka hesabında ne kadar para olursa olsun, kim olduğunu biliyordu ve bu elmas ve havyar kalabalığına uymuyordu. Yine de sinmeyi reddederek çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirerek, gülümseyen bir kadının onu karşıladığı granit kaplı resepsiyona doğru yürüdü.

"Catalina Couture Resort'a hoş geldiniz. Açılış günümüzde sizleri aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz."

Haley kimliğini ve kredi kartını almak için çantasına uzanırken, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. Odası ücretsiz olmasına rağmen, oda servisi seçeneklerinden kesinlikle yararlanacaktı. Bu hayatının tatiliydi ve yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmek zorunda kalsa bile her anın tadını çıkaracaktı.

"Rezervasyonunuz tamamlandı Bayan Sutherland. Şurayı imzalamanızı rica edeceğim, belboyumuz size odanıza kadar eşlik edecek ve hizmetlerimiz hakkında bilgi verecek." Haley, içinde hâlâ bir parça korku barındıran bir gülümsemeyle kadına teşekkür etti, sinirlerini bir şekilde yatıştıran içten nezaketine minnettar oldu, sonra genç bir adamı takip ederek asansöre gitti ve onuncu katın numarasını tuşladı.

Bu tatili kazandığında, en üst katı alacağını düşünmemişti. Bu gerçekten de kaymaklı bir ödüldü. Okyanusun ya da adanın güzel bir manzarasına sahip olacaktı.

Yukarıya doğru kısa bir yolculuğa başladıklarında Haley kendisine yardım eden çocuğa döndü. "Burada çalışmaktan hoşlanıyor musun?"

Gözleri aşağı baktı ama cevap verirken normalden bir saniye daha uzun süre göğsünde durmadan önce değil. "Şimdiye kadar sadece eğitim yaptık, ama evet, burası *göğüs*... yani... um... en iyisi!" diye haykırdı; yüzü kızardı ve utanç içinde ayakkabılarına baktı.

Haley zavallı çocuğun duygularını tamamen anlayabiliyordu. Düşünmek bile istemediği kadar çok kez ayağını ağzına sokmuştu. Çocuğun omzunu sıvazlayarak tekrar başını kaldırmasını bekledi; çocuk bunu bariz bir isteksizlikle yaptı.

"Kayma konusunda endişelenme. Bunu sık sık yapıyorum," dedi nazık bir kahkahayla.

Şey, o özel kayma değil, ama.

Rahat bir nefes aldı ve gözleri adeta ona tapıyordu. Keşke etkilendiği erkeklerle de servis çalışanlarıyla konuştuğu kadar kolay konuşabilseydi.

Büyükannesi ve büyükbabasının çalışanları tarafından yetiştirildiği için çalışanlara sanki akrabalarıymış gibi daha yakın hissediyordu. Asansörden inen çocuk, "VIP konuklarımız için ayrılmış büyük sütlerimizden birinde kalıyorsunuz," dedi. Ona koridorda kısa bir mesafe eşlik ettikten sonra bir kartı anahtar yuvasına yerleştirdi ve ardından Kapıyı açıp içeri girmesini sağladı.

Haley geniş oturma odasına göz gezdirirken, "Mükemmel," diye soluk soluğa kaldı. Sehpanın üzerindeki büyük buketten gül kokuları yayılıyordu - yanında da bir kutu çikolata vardı. Mobilyalar antikaydı ve tatil köyünün dekorunun çoğuyla uyumluydu. Odanın karşısında, özel bir balkona açılan süslü Fransız kapılar muhteşem bir okyanus panoraması sergiliyordu.

En azından ona bilmek istediği her şeyi öğretecek bir erkek bulamazsa, tam bir cennette muhteşem iki hafta geçirecekti. Bu oda gerçek olamayacak kadar güzeldi ve henüz yatak odasına bile girmemişti.

Genç belboy ona tesisin tüm olanaklarını anlatmaya başladı: spa, spor salonu, oda servisi, salonlar ve daha fazlası. Gerçekten umurunda değildi. Tüm bunları köşedeki küçük masanın üzerinde duran kataloğa bakarak öğrenebilirdi.

Sadece biraz yemek ve bol bol uyumak istiyordu.

Konuşmasını bitirdiğinde, kadın ona güzel bir bahşış verdi ve onu kapıya doğru götürdü. Adam nihayet ayrılmadan önce memnuniyetle gülümsedi. Oda servisini beklemek istemeyen Haley çikolata kutusunu yırttı, sonra küçük buzdolabına doğru yürüdü ve bir kola buldu.

Şekerli tatlısını kaptığı gibi yatak odasına götürdü ve saf bir mutluluk içinde gülümsedi. Dört direkli kral yatak, tahta ayaklar üzerinde cennet gibiydi. Pantolonunu ve gömleğini çıkardı, yatağa daldı ve yorganın altında neşeyle kıvrıldı.

Bir kutu çikolatanın yarısını mideye indirmesi ve kolayı kana kana içmesi uzun sürmedi. En azından kalkıp zavallı dişlerindeki şekeri fırçalaması gerektiğini biliyordu ama kuş tüyü yastıklar onu çağırıyordu.

İç çekerek mücadeleyi bıraktı. Gözlerini kapatarak uzun zamandır ilk kez güzel bir uyku çekti. Böyle harika bir yerdeyken dinlenmekten başka ne yapabilirdi ki? Bu gece avlanmaya çıktığında tamamen uyanık olması gerekiyordu.

Beklenmedik Hazine artık mevcut. Satın almak için [BURAYA](#) tıklayın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.